

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELLE MITCHELL

THERE WERE
NEVER ANY GOOD
INTENTIONS

the
ROAD
to
RUINED

GODS OF TOMORROW #2

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

the ROAD *to* RUINED

Copyright © 2024 by Elle Mitchell

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için [yayıncı/yazar iletişim bilgilerini ekleyin] ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı: Beautiful Book Covers by Ivy

Düzeltili: Melissa Smith

İÇERİK & TETİKLEYİCİ UYARILAR

Tebrikler! Turu atlattınız. Şimdi sonrası için zaman geldi.

Mahvolmuşu Giden Yol, Yarının Tanrıları Düetinin finalidir. Tek başına okunamaz. Önce *Pretty Poisoned* okunmalıdır.

Bu kitap olgun bir kitleye yöneliktir ve içeriği bazı okuyucular için uygunsuz veya tetikleyici olabilir. Bu kitap baştan sona küfür ve grafik seks ile doludur, MF, FF ve MFM sahneleri, noncon, dubcon, kan oyunu, bıçak oyunu, halka açık oyun, nefes oyunu, bozulma ve somnofili dahil.

Bu kitaptaki bir ana karakter, travma ve kayıp sonrası TSSB'den muzdariptir ve geçici olarak bir akıl hastanesinde kalmasına, halüsinasyonlar görmesine, depresyona, değersizlik duygularına ve intihar düşüncelerine neden olur.

Bu kitap ilkinden daha fazla şiddet içeriyor. Sayfalarda grafik şiddet ve cinayet (kasıtlı, tesadüfi ve ritüelistik), tarikatla ilgili şiddet, kendine zarar verme ve sayfalarda ritüelistik intihardan bahsedilmesini bekleyebilirsiniz. Bu kitaptaki ana karakterler hala manipülatif ve zaman zaman tamamen akli dengesi bozuk... özellikle de maskeli olan.

Ve hala kana susamış durumdalar.

Ek tetikleyici uyarılar arasında karakterlerin kendilerini veya başkalarını tanımlamak için "deli" ve "psikopat" gibi dil kullanması, çocukluk travması ve istismarının hatırlanması, takip, insan kaçakçılığı, cinsel saldırı, alkol kullanımı / kötüye kullanımı, uyuşturucu kullanımı / kötüye kullanımı, uyuşturucu kullanımı ve bir cesedin uygunsuz şekilde imha edilmesi yer almaktadır.

Bu kitaptaki ilişkiler zehirli ve sağlıksızdır ve bu davranışların onaylandığı düşünülmemeli veya herhangi bir şekilde dünyada nasıl hareket edileceğine dair bir rehber kitap olarak kullanılmamalıdır. Bu tamamen eğlence amaçlı bir kurgu eseridir.

Eğer tüm bunlarla aran iyiye.

Kemerlerinizi . *Harabeye Giden Yol* iyi niyetlerle döşenmiş olabilir, ancak çok engebeli bir yolculuktur.

DEDİKASYO N

Eğer bir kez olsun arabanızın anahtarlarını parmaklarınızın arasında tutan kişi
olmak yerine karanlıktaki korkutucu şey olmayı dilediyseniz...
Ya da bir korku filmi izlediyseniz, seksi psikopata baktıysanız ve şöyle
düşündüyseniz... *Bunlardan en az iki tane alacağım...*
Bu senin için.

İçindekiler

- [1. BİR](#)
- [2. İKİ](#)
- [3. ÜÇ](#)
- [4. DÖRT](#)
- [5. BEŞ](#)
- [6. ALTI](#)
- [7. YEDİ](#)
- [8. SEKİZ](#)
- [9. DOKUZ](#)
- [10. ON](#)
- [11. ON BİR](#)
- [12. ON İKİ](#)
- [13. ON ÜÇ](#)
- [14. ON DÖRT](#)
- [15. ON BEŞ](#)
- [16. ON ALTI](#)
- [17. YEDİ](#)
- [18. SEKİZ](#)
- [19. NINETEEN](#)
- [20. YİRMİ](#)
- [21. YİRMİ BİR](#)

22. YİRMİ İKİ

23. YİRMİ ÜÇ

24. YİRMİ DÖRT YAZAR

HAKKINDA TEŞEKKÜR

ELLE TARAFINDAN DA

BİR

ÜÇ AY SONRA

Gözlerini kapat, tatlım. Otuza kadar say. Bir...iki...üç...dört...beş...

Nefes nefese kaldım, yatakta doğruldum ve göğsümü tuttum. O kadar gerçektir ki, Declan beni yere itmeden hemen önce tarlada çıkardığımız toz yüzünden gözlerimin yandığını hissedebiliyordum.

O kadar gerçektir ki ağırlığını sırtımda ve nefesini boynumda hissedebiliyordum.

Tekrar hissetmek için neler vermezdim ki, tekrar dokunulmak, sarılmak için. Çok uzun zaman oldu; bunun nasıl bir şey olduğunu ancak böyle rüyalar gördüğümde hatırlayabiliyorum. Ve böyle rüyaları çok görüyorum.

Keşke dursa.

Küçük, düz beyaz odaya bakıyorum ve saçlarımı yolarak çılgılık atıyorum.

"Neyin var bebeğim?" Luca parmaklarını sırtımda gezdirerek soruyor.

"Yine kötü bir rüya mı gördün?"

Başımı sallıyorum ve gözlerimin altındaki yaşları siliyorum. "Neden benim için geri gelmedin? Seni çok sevmiştim. Ve hala acıyor... çok kötü. Acım ne zaman denecek?"

"Buna senin adına cevap veremem meleşim. Çok üzgünüm." "Neden?"

"Çünkü ben gerçek değilim."

Hayaletime cevap veremeden kapı açıldı. "Bir şeyi mi bölüyorum?" Sebastian soruyor.

Bu bok çukurunda bir arkadaşa sahip olduğum en yakın şey olan hademeye kaşlarımı atıyorum. "Düzenli olarak planladığım acıma partim."

"İşte sana profesyonel bir ipucu," diyor ve bana içinde haplar olan küçük bir plastik bardak uzatıyor. "Yarın eve gitmek istiyorsan, halüsinasyonlarınla konuşurken seni görmelerine ya da duymalarına izin verme. Akklı başında insanlar bunu yapmaz."

"Farkındayım," diyorum. İçindekileri geri atmadan önce bardağa bakıyorum. "Aww, bana fazladan getirmişsin."

"Harvey'den yine bir Percocet aşırımış. O kadar kendinden geçmiş ki ihtiyacı olan son şey bu; asla fark etmezler. Bunu bir veda hediyesi olarak düşün."

Bana küçük bir bardak su uzatıyor, ben de hapları yıkıyorum.

"Eğer bir veda hediyesi alacağımı bilseydim, bir istekte bulunurdum."

"Seni becermeyeceğim, Teagan."

"Beni sıkıyorsun," diyorum ona. "O zaman senin amacın ne?" "Ne demek istiyorsun? Ben burada çalışıyorum."

"Böyle bir yerde sonsuz am bulabilirsin. Başka biri mi var? Veronica mı?"

Sebastian'ın boyu 1.80'in üzerinde ve uzun, esmer ve yakışıklılığın vücut bulmuş hali. Koyu ten rengi, Declan'ınki gibi gözler, kıvrıcık siyah saçlar ve bahse girerim o önlüklerin altında sert kaslardan başka bir şey yoktur. Dövmeler sol koluna doğru dolanıyor ve kulağının hemen arkasında, boynunda şu sözler yazılı: *"Her birimiz kendi şeytanımız ve bu dünyayı cehennemimiz haline getiriyoruz."* Bu Oscar Wilde, ama o bunu bilecek bir tipe benzemiyor; muhtemelen bir gün bir meme'de gördü ve dövme yaptırmak istedi. Bunun böyle bir yer için en kötü ya da en mükemmel mantra olup olmadığını kesin olarak söyleyemem, ancak son birkaç aydır buna bakarak saatlerimi kaybettiğimi söyleyebilirim, yaptığım şeyin bu olup olmadığını ve tam olarak nasıl yaptığımı merak ediyorum. Bu kesinlikle beni becermesini sağlamaya çalıştığım ilk ya da ikinci sefer değil. Bunu birkaç kez hayal ettim, odama gizlice girdiğini hayal ederken kendime dokundum... ve sonra içime.

Ne yazık ki gelmeden önce aklım hep Declan ya da Luca'ya kayıyor. Bazen River, eğer bilinaltım biraz daha az mazoşist hissederse.

Her seferinde.

"Bunun cinsel taciz olduğunu biliyorsun, değil mi? Hiç aklına geldi mi, belki de ben sadece çılgın bir amcık istemiyorumdur? Belki de başka bir soruna ihtiyacım yoktur."

"Gittiğimde beni özleyeceksin."

Gözlerini deviriyor, sonra omuz silkiyor. "İlginç olmaya devam ediyorsun sanırım. , seni kahvaltıya götürüyüm. Hayali arkadaşlarını burada bırak."

İçimi çekip kapıya doğru yürüyorum, arkama bakıp boş odaya ekliyorum, "Hey çocuklar, üzgünüm. Daha sonra geleceğim."

Koridorda ilerlerken Sebastian başını sallıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey, sadece... gerçekten deli olup olmadığınızı anlamak çok zor."

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Mesele de bu zaten, değil mi?"

Belindeki telsizi çıkarıp ağzına götürür. "Hey, Townsend'i aşağı getiriyorum," der. "Televizyonların hiçbirinin haberleri göstermediğinden emin olun."

"Anlaşıldı," diye yanıtlıyor bir kadın. "Şimdi kapatıyorum."

"Yarın eve gittiğimde istediğim her şeyi izleyebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Bu doktorun kuralları, benim değil Teagan. Zaten pek bir şey kaçırmıyorsun."

Tedavimin bir parçası da beni haber kanallarından uzak tutmak; böylece kan emicilerin son manyakça numaralarını görebilir ya da Declan ve Luca'nın işledikleri suçlar veya nerede olduklarıyla ilgili soruşturma hakkında bir şeyler öğrenebilirim. Ya da Declan'ın nerede olduğunu. Diğerlerinin bana söylediklerine göre, herkes Luca'nın öldüğünü kabul etmiş durumda.

Taraftarlar bile sakinleşmeye başladı. Artık onun adını söylemiyorlar.

"Bana hâlâ yazıyorlar mı?" Ben soruyorum. "Hayranlar mı?"

Sesini alçaltıyor. "Belki haftada bir falan... Bir şey alıp atıyorlar. İlk aydaki gibi bir şey yok."

Sebastian künyesini okutup beni kafeteryaya alıyor ve tek kelime etmeden yanımdan ayrılıyor. Kahvaltı burritomu ve meyvemi alıp arka köşede bir yer buluyorum.

Başlarda burada olmak zordu. Tek istediğim cevaplardı; beni neden terk ettiklerini, neden yalan söylediklerini bilmek istiyordum. Bana böyle hissettirmelerinin anlamı neydi? Sadece Declan'ın yapabileceğini kanıtlaması için miydi? Bunların hepsi zihnimi bulandırmanın bir parçası mıydı?

Bazen, terk edilmelerini takip eden ilk günlerde olduğu gibi acıyor, sanki biri çıplak elleriyle göğüs kafesimi parçalıyormuş gibi. O günlerde acı beni sakat bırakıyor. Hareketlerime devam ediyorum,

Hayaletlerim için ağlıyorum. Gözlerimi kapatıp hiçbir şey olmamış gibi davranıyorum ve bir sonraki açışında her şey bitmiş olacak.

Ama bazen uyanıyorum ve tek gördüğüm kırmızı oluyor; öfkenin vücudumun her yarığına, her hücresine sızmasına izin veriyorum, onu yakıt olarak kullanıyorum ve Declan'a kızgın olmak beni ayakta tutan tek şey oluyor. O günlerde, elime keskin bir şey geçse, o 'D' harfini göğsümden kesip çıkaracağımı düşünüyorum. Ve Declan'ı elime geçirebilseydim, o törpülenmiş deri parçasını yuvarlar, boğazına tıkar ve o boğulurken gülerdim.

Bu adil olur.

Kafamdaki o sahnede kaybolmuşken, aptal gübrelenebilir çatalımı ikiye kırdım. Hoppala.

Meyveden vazgeçtim ve burritomu aldım.

Polisle konuşan, onlara Layla ve Declan'ın intiharlara olan ilgisini anlatan Alana'ydı. Bu olay haber olduktan sonra canlı yayınlanan intiharların sayısı birçok eyaletin halk sağlığı krizi ilan etmesine yetti ve çok geçmeden müzikleri yayın servislerinden ve radyo istasyonlarından yasaklandı. Tüm ürünleri zincir perakendecilerden çekildi, bu da para kazanabilen küçük adamlar için harikaydı.

Hepsi geri döneceklerini umuyordu. *Ben de* geri döneceklerini umuyordum. Ama fanatikler dışında herkes artık bu işin peşini bırakmış görünüyor. Benim de bırakmamın zamanı çoktan geldi.

Ama bunların hiçbirinin gerçek olmadığını kendime itiraf etmekten vazgeçme fikri

-Acı da veriyor. Luca'yı düşünüyorum. Saçlarımı nasıl yıkadığını ve kalbi durana kadar beni seveceğini söylediğini düşünüyorum. Declan'ın bana mükemmel olduğumu, şiir olduğumu ve dünyanın geri kalanının sadece bej olduğunu söylediğini düşünüyorum.

Şu anda bana her şey böyle geliyor; sadece bej. Son üç aydır evim dediğim odanın cansız duvarları gibi, dünya da renkten tamamen yoksun. Beni Wyoming'de toprakta eskiden insan olan boş bir kabuk olarak bıraktıklarında etrafımdaki her şeyin hayatını emdiler. Ağaçlar bej. Etrafımdaki insanlar bej. Bu lanet burritonun tadı bile bej.

Tepsimi geri vermeden önce yutabildiğim kadarını yutuyorum.

Odayı yöneten kadına "Geri dönmeye hazırım," diyorum. "Townsend'in yatakhaneye kadar eşlik edilmesine ihtiyacı var," diyor telsizinden. "Onu ben alırım," diye cevap veriyor bir ses. "Ziyaretçisi var."

Sebastian beni kapıda karşılayana kadar kadınla güvenlik görevlisinin arasında bekliyorum.

"Kim o?" Beni ön güverteye götürürken sordum.
"Bilmiyorum," diyor. "Sarışın bir kız. Sormadım."

Sarışın bir kız mı?

Hızımı artırırken kalbim göğsümde çarpıyor, koridorda ilerlerken artık neredeyse koşuyorum.

", Teagan," diyor.

Ama ben dinlemiyorum. Kapıları itiyorum ve alanı taramaya başlıyorum. Gözlerim Blakely'ninkilerle buluştuğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Gülümsüyor ve bana küçük bir el sallıyor.

Gözlerimde yaşlarla Sebastian'a dönüyorum. "Sarışın olduğunu söylemiştin." "O sarışın."

"Dört tane röllesi var. Bu sarışın değil." Gözlerimi kırpttırıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. "Sikeyim seni. Senden nefret ediyorum."

Dönüp masaya doğru yürüyorum ve kollarımı önümde kavuşturarak kız kardeşimin karşısına oturuyorum.

"Sanırım beni gördüğüne sevinmedin," diyor Blakely.

"Pek sayılmaz," diyorum ona.

"Annem de burada," diyor. "Kahve almaya gitti. Nasılsın? Daha iyi misin?"

"Neyden daha iyi?" Ben soruyorum.

Ağzını açıyor ama hiç ses çıkmıyor.

"Ne zamandan beri umursuyorsun? Üç aydır buradayım, Blake. Sen neredeydin?"

"Ben... senin iyileşmeni bekliyordum. Ve anladığım kadarıyla, seni eve gönderecek kadar iyileşmişsin. Seni hayatımda istiyorum Teagan. Sadece... eskiden olduğun gibi değil."

"Beklediğimden çok daha uzun sürdü," diyor annem, yerine oturmadan önce Blakely'nin önüne bir kahve koyarak. "Sana buranın çok güzel olduğunu söylemiştim, Blakely. Güzel değil mi?"

Rancho San Flores, Santa Anas'ın eteklerinde yer almaktadır. Manzara yeterince güzel ve tesis, aile üyelerini sevdiklerini -ya da benim durumumda tolere edilenleri- akıllarını başlarına toplamaları için huzurlu küçük tatillere gönderdiklerine ikna edecek kadar temiz. Ancak koridorlarda yürümek için refakatçilere ihtiyacımız var ve bazı sakinler o kadar ilaçlı tutuluyor ki gözlerini bile kırpmıyorlar. İlk günlerde ben de böyleydim.

Tabii ki burada, verandada kahve ve limonata yudumlarken bunların hiçbirini göremezsiniz.

"Gerçekten öyle," diyor Blakely. "Etkilendim; burada bir hafta sonu geçirmek isteyebilirim."

Annem gülüyor. "Eve gelmek istediğine emin misin, Teagan?"

"Üç metre yüksekliğinde elektrikli bir çit var," diyorum, hiç eğlenmeden. "Burası lanet olası Jurassic Park, anne."

"Teagan," diyor annem başını sallayarak. "Biraz daha pozitif olsan ölür müsün?"

"Buradan siktir olup gitmeye kesinlikle hazırım," diyorum ona. "Bu sayılır mı?"

İç çekiyor. "Bu hepimiz için yeni bir başlangıç ve bu şekilde davranmanı istiyorum Teagan. Biliyorsun, herkese nasip olmaz."

Brady ve Rhett'i düşünüyorum ve göğsüm sıkışıyor. Biliyorum. Çok iyi biliyorum.

"Evet, tamam. Bu şekilde davranacağım."

"Ben de yeniden arkadaş olmamızı istiyorum Teagan," diyor Blakely. "Senin için orada olmak istiyorum; düğünümde nedime olmanı istiyorum."

"Ne kadar güzel, değil mi Teagan?" diye soruyor annem.

"Evet, kulağa harika geliyor," diye yalan söylüyorum. Şu anda dünyada yapmak istediğim en son şey bu.

"Her neyse, yakında randevun olduğunu biliyorum; buraya daha erken gelmek istiyorduk ama trafik çılgıncaydı, değil mi Blake?"

Blakely, "5 yaş tam bir kâbustu," diye katılıyor.

"Ama seninle eve dönüşün için belirlediğimiz bazı sınırlar hakkında konuşmak istedim," diyor annem. "Bu konuyu Dr. Miller'la da konuştuk - o da bunların yeniden uyum sağlamana yardımcı olacak iyi kurallar olduğu konusunda hemfikir."

"Tamam..."

"Öncelikle, Dr. Miller'ı haftada bir kez görmeye başlamanız gerekecek. İkincisi -ki bu büyük bir sorun- sosyal medya yok, hayranlarınla iletişim kurmaya çalışmak yok."

"Kan emiciler," diyorum.

"Bunu söylemeyeceğim. Bu iğrenç" diyor. "Sana yeni bir telefon numarasıyla yeni bir telefon aldım ve bir iş bulup faturalara ve ev işlerine yardım etmeye başlaman gerekecek."

"Tamam."

"Ve evime erkek getiremezsin Teagan," diye ekliyor. "Ya da kadın. Cinsel partner yok. Saat onda sokağa çıkma yasağın olacak ve seni her gece orada tek başına görmeyi bekleyeceğim."

"Anne, Tanrı aşkına, ben 21 yaşındayım."

"Kendine bakabildiğin ve kendi başına yaşayabildiğin zaman, ne istersen yapabilirsin. Ama benim evimde olduğun sürece benim kurallarına göre yaşayacaksın. Dr. Miller bunun topluma geri dönmen için en iyi yol olduğu konusunda hemfikir. Ve bence bir kez alıştığında Teagan, bundan hoşlanacaksın."

Percocet olmasaydı, şu anda çok öfkeli olurdum. Bu haliyle oldukça rahatım, kol ve bacaklarımdaki ağır hissin tadını çıkarıyorum ve tartışmaya zahmet etmiyorum. "Evet, sanırım sonunda topluma katkıda bulunmaya hazırım. Çok şey öğrendim

Burada," diyorum ona. "Kulağa harika geliyor."

Blakely alay ve başını sallıyor, ama annem sadece bakıyor.

"Umarım bunu ciddiye alırsın Teagan. Umarım bunun ağırlığını hissedersin."

"Şu anda kaç kişinin ölümünden sorumlu olduklarına dair bir fikrin var mı Teagan?" Blakely soruyor.

"Pek sayılmaz. Haberleri izlemeye ya da okumaya iznim yok."

"Çok fazla," diyor Blakely. "Burada oturduğun ve toprak altında ya da bir hapisane hücresinde olmadığın için kendini şanslı say. Çünkü seni seviyoruz."

"Bunu biliyorum," diyorum ikisine de. "Ve minnettarım. Ben sadece... Deniyorum. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Buradan çıktıktan sonra, sanırım, tüm bunlar olmadan önce kim olduğumu hatırlamak daha kolay olacak. Duvara bakmaktan başka yapacak pek bir şey olmayınca zor oluyor."

"Senin de tüm bunlar olmadan önceki halinden daha iyi olman gerekiyor Teagan," diyor annem. "Belki de hatırlamaman daha iyi olur."

"Townsend?" diye bir kadın sesi.

"Tam burada," diye cevap veriyorum ve hemşireye dönüyorum. Adı Dana; annem yaşlarında ve tam bir pislik. Varlığımla yükümlü olduğu her zaman olduğu gibi bana tiksintiyle bakıyor.

"Seni randevuna götürmek için buradayım," diyor.

"Gitmeliyim," diyorum anneme ve kız kardeşime.

"Yarın bu saatte seni almaya geleceğim," diyor annem. "Tamam."

"Eve döndüğün için çok heyecanlıyım," diye ekliyor. Yalan gibi geliyor ama yine de gülümsüyorum.

"Ben de Teagan," diyor Blakely. "Seni gerçekten özledim."

"Evet," dedim. "Ben de seni özledim. Yarın görüşürüz çocuklar."

Masadan kalkmadan önce sandalyemi itiyorum ve hemşireyle ön kapıda buluşuyorum. Verandadan çıkmadan önce beni kontrol ederek künyesini tarıyor ve ardından beni asansöre götürerek ikinci kata çıkarıyor.

"Birlikte geçireceğimiz bu özel zamanı özleyeceğim," diyorum Dana'ya, küçük alandaki bunaltıcı sessizliği bozarak. Cevap vermediğinde şaşırmadım.

Asansörün kapıları açılıyor ve onu koridorda psikiyatristin ofisine kadar takip ediyorum. Beni içeri alıyor ve tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

"Teagan, otursana," diyor Dr. Watkins, önündeki koltuğu işaret ederken gülümseyerek. "Bu senin son günün; nasıl hissediyorsun?"

"Oldukça iyi," diye yalan söyledim.

Gerçek şu ki, pek bir şey hissetmiyorum. En azından iyi bir şey.

"Konuşmak istediğiniz herhangi bir endişeniz var mı?"

"Endişeler mi?" Ben soruyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Geçiş süreciyle ilgili endişeler" diye açıklıyor. "Sosyal, finansal... güvenlik endişeleri..."

Güvenlik endişeleri. Şimdi, hiç düşünmediğim bir şey var. Güvende miyim? Ve umurumda mı?

Kendimi parçalara ayrılmış, kan revan içinde, Kızıl El Tarikatı'nın küçük siyah bavullarından birine tıklmış olarak hayal ediyorum. Bu beni gerçekten korkutmuyor.

"Hayır," diyorum omuz silkerek. "Bunların hiçbiri için endişelenmiyorum. Ancak ailemle birlikte yaşamak ve onların çocukça kurallarına konusunda pek de heyecanlı değilim."

Dr. Watkins, "Bunun sizin gibi genç bir kadın için ne kadar zorlayıcı olabileceğini anlayabiliyorum," diyor. "Ama bunların hepsi geçici, değil mi? Hayatının kontrolünü geri alabilirsin Teagan. Bizimle birlikte olduğun süre içinde senin hakkında neler öğrendiğimi bilmek ister misin?"

"Elbette."

"Sen güçlü, kararlı ve korkusuz bir kadınsın. Ve son derece zekisin. Tüm bunları kendi hayatını olumlu yönde değiştirmek için kanalize edersen neler yapabileceğini bir düşün."

Yanaklarımı ısıırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. *Hayatını değiştir.* Son üç aydır duyduğum tek şey bu. Değiş Teagan. Daha iyi ol. İtaatkar ol. Hizaya gel. Herkes gibi ol.

Bazen bu rolü oynayabileceğimi bile düşünüyorum. Okula geri dönebilir, dokuzdan beşe düzenli bir iş bulabilir ve hepsi için normal bir illüzyon yaşayabilirim.

Ailem çok rahatlayacaktı, kız kardeşim düğününde ve gelecekteki çocuklarının doğum günü partilerinde beni görmekten mutlu olacaktı.

Ama bu benim özümde kim olduğumu değiştirmez. Karşımdaki kadın nazik ve yardımsever olduğunu düşündüğü şeylerden başka bir şey yapmamış olsa da, her gün burada oturup sıkılarak, sadece bu odada bulunanlarla onu öldürebileceğim farklı yolları hayal ettiğim gerçeğini değiştirmez. Buraya geldikten kısa bir süre sonra uydurduğum yeni bir oyun bu ve oynamadan duramıyorum.

O çelik uçlu kalemi boynuna sokabilirim.

Beyni kulaklarından çıkana kadar o pencereyi kafatasına indirebilirim.

Onu boğabileceğim en az yedi eşya var.

Ortam göz önüne alındığında, biraz daha dikkatli olacağını düşünürsünüz. Ama belki de burası benim gibi deli insanlar için uygun değildir. Kendi kendime biraz gülüyorum çünkü... Hiçbir yerin öyle olduğunu sanmıyorum.

"Senin için endişelendiğim şeyin ne olduğunu bilmek ister misin Teagan?" diye soruyor. "Neymiş o?"

"Benim endişem, gerçek dünyaya daldığınızda, fantezilere ve komplo teorilerine geri dönmeniz ve bunların tekrar gerçekliğiniz haline gelmesine izin vermeniz."

Yumruklarımı sıkıyorum, tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum. "Hayır. Bunu yapmayacağım."

"O zaman bana bakıp söylemeni istiyorum Teagan," diyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve gözleriyle tekrar buluşuyorum, kendi gözyaşlarımın birikmemesini ve sesimin çatlamamasını diliyorum. "Neyin gerçek olup neyin olmadığını biliyorum," diyorum ona. "Declan ve Luca'nın tehlikeli olduklarını, katil olduklarını, beni kullandıklarını ve beni hiç sevmediklerini biliyorum. Manipüle edildim... ve buna kandım çünkü yalnızdım. Benim için geri gelmeyeceklerini biliyorum."

"Güzel," diyor. "Bu çok iyi. Eğer bana başka sorunuz yoksa, sanırım bu seans kısa kesebiliriz. İsterseniz günün geri kalanını avluda geçirme izniniz olduğunu onlara bildireceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

"Sanırım odama dönmeyi tercih ederim," diye cevap veriyorum. "Yarın benim için büyük bir değişim olacak ve sessizlik işime yarayabilir. Düşünmem gereken çok şey var."

"Anlıyorum. Yine de onlara haber vereceğim... Fikrini değiştirirsen diye. Bir şey daha Teagan..."

"O da ne?"

"Birkaç personel, yine halüsinasyonlarınızla konuşmalar yaptığınızı duyduklarını bildirdi. İlaçlarınızda bazı küçük değişiklikler yapacağım. Onlarla ilgili herhangi bir sorun yaşarsan bizi arayabilirsin, tamam mı?"

Şerefsiz herif.

"Tamam, harika."

Masasının altındaki bir düğmeye basıp odanın kapısını açıyor. Ben ayağa kalkarken, "Seninle gurur duyuyorum Teagan. Çok yol kat ettin."

Sen bir meleksin, onu kurtardın. Çok iyi yaptın. Seninle gurur duyuyorum.

Kapıya dönmeden önce gülümsemeye zorluyorum.

Beni yukarı çıkaran aynı pislik hemşire beni odama geri getirdi ve kapıyı açtıktan sonra, "Yeğenim o komün için gitti, biliyorsun - kiliseniz için. Tüm hayatını geride bıraktı ve o zamandan beri kimse ondan haber alamadı. Sizi özlemeyeceğim, size bakmaya dayanamıyorum. Umarım hepiniz hak ettiğinizi bulursunuz."

"Ben... bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum." Alay ediyor.

"Tabii ki bilmiyorsun."

Kapı arkamdan kapandıktan sonra ışıkları kapatıyorum, yatağıma kıvrılıyorum ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

"Kediciğimi bu sefer ne bu kadar üzdü? Şimdi sana ne yaptılar, tatlım?"

Hâlâ belime dolanan kolun ve yanımda yatan bedenin gerçekte orada olmadığını anlayacak kadar aklım başımda. Jurassic Park'taki bu kilitli odada olmasının imkânı yok.

"Hiçbir şey," diyorum. "Bana hiçbir şey yapmadılar. *Sen yaptın.*"

"Ben mi? Ben ne yaptım?"

"Bana aynı olduğumuzu söylemiştin," diye ağlıyorum. "Beni sevdiğini ve asla yalnız kalmayacağımı söylemiştin. Bana *yalan söyledin* ve şimdi *hep* yalnız olacağım. Ve gözlerimi her kapattığımda seninkileri görüyorum. Her sabah Luca'nın parmaklarını saçlarımda hissettiğimi düşünerek uyanıyorum. Aynaya her baktığımda, ihanetinin kanıtlarının bedenime, *ruhuma* kazındığını görüyorum. Senden *nefret ediyorum.*"

"Bunu kastetmiyorsun Teagan."

"Ciddiyim. Artık seninle konuşamam; yarın benimle eve gelemezsin. Seninle işim bitti."

"Hmm, şey... eğer sorun buysa, en azından gidene kadar sana sarılmama izin ver. Böyle hissettiğinde yalnız kalmak zorunda olmamalısın."

"Her zaman böyle hissediyorum," diye fısıldıyorum aslında orada olmayan adama. "Ama hissetmiyormuş gibi davranmak için elimden geleni yapacağım."

"Tam burası, kedicik," diyor Declan, köprücük kemiğini, göğsüne oyulmuş 'T'nin hemen üstünü işaret ederek. Hayallerimde, tıpkı benim gibi hala kabuk bağlamış, çığ ve kızgın. Ama gerçekte, eğer hala bile, bir süredir yara izi var.

Yan dönüyorum ve ona doğru kıvrılıyorum. "Bugün biri beni kandırdı," diyorum ona, bunun tam olarak doğru olmadığını bilsem de. "Sarışın bir kızın beni görmek için burada olduğunu söylediler. River olduğunu sandım. Mutluydum... on saniye kadar. Çok canım yandı."

"Çok üzgünüm, tatlım. Bu çok kötü bir numara."

"Dünyadaki herkes tam olarak nerede olduğumu biliyor ve hiçbiriniz benim için gelmediniz," diyorum gözlerimi sıkarak. "Bu en acımasız numara."

İKİ

Ön kapıdan içeri girdiğimizde annem "Eve hoş geldin," diyor.

Çocukluğumun geçtiği ev, sakın bir mahallede mercan rengine boyanmış küçük, eski, iki katlı Akdeniz tarzı bir evdi. Şimdi boş yuvalarla dolu olduğundan daha da sessiz görünüyor. İçeride her şey onu son gördüğümde olduğu gibi duruyor. Bu beni şaşırtmamalı; buraya son gelişimden bu yana yıllar değil, sadece aylar geçti.

Ama çok şey oldu ve ben tamamen değiştim. Dünyanın geri kalanı aynı kalmaya nasıl cüret eder.

"Sanırım sana etrafı göstermeme gerek yok," diyor annem, çantasını mutfığa bırakırken. "Eşyaların eski odanda. Hepsini o depodan çıkarmak için çok uğraştık, baban mahkeme kararı çıkartmak zorunda kaldı. Araban konusuna hiç girmeyeyim bile; haciz ücretini de hesabına ekleyeceğim. Köşedeki sokakta park halinde duruyor."

"Tamam, teşekkürler," diyorum ona.

"Teagan?" diye sesleniyor ben merdivenleri çıkmaya başlarken, sesi ciddi. "Evet?"

"Yeni telefonunuz yatağın üzerinde. Şifre olmadan hiçbir uygulama indiremezsin."

İç çekiyorum. "Peki bu şifre bana açık olacak mı?"

"Hayır, olmayacak" diyor. "İyi bir iş bulduğunuzda, kendi telefonunuzu satın alabilir ve kendi telefon faturanızı ödeyebilirsiniz. Ama şimdilik o telefonun amacı iş bulmanıza yardımcı olmak. Bilgisayar da aynı şekilde. Sana wifi şifresini vereceğim ama zamanını ve paramızı iş aramak için harcamalısın."

"Anladım."

"Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkürler," diyor. "Büyük bir olgunluk gösteriyorsun."

"Önemli bir şey değil," diyorum omuz silkerek. Ve bu kısımda ciddiym. Kendi hayatımın ve zamanımı nasıl geçireceğimin kontrolünü elime almalı uzun zaman oldu. Sıkışık ve rahatsız olsa da kafese alışmaya başlıyorum.

"Baban Fountain Valley'deki sevdiğin vegan restorandan pho aldı. Yirmi dakika kadar sonra evde olur."

"Kulağa harika geliyor," diyorum ona. "Eğer olmazsa bir duş alacağım."

Gülüşüyor. "Burada yıkanmak için izin almana gerek yok... ya da yemek yemek veya buna benzer bir şey."

"Doğru... alışkanlık, sanırım."

Dönüp merdivenden yukarı çıkıyorum ve koridordan eski banyoma iniyorum. Makyaj çantam iki lavabonun arasındaki tezgâhın üzerinde duruyor, bir tarafında diş fırçası ve diş macunu duruyor. Diğer tarafta, üzerinde 'Yeni bir şey olmak için asla geç değildir' yazan sekize onluk bir fotoğraf çerçevesi var.

Bu daha önce yoktu. Bu sadece benim için.

Eski duşun düğmesini çeviriyorum ve suyun ısınmasını beklerken soyunuyorum. Sonra yavaşça nefes vererek spreyin altına giriyorum.

Bu kadar sıcak ve basınçlı bir suyun altında duş almalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, başka bir insan tarafından dokunulmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, neredeyse sarılıyormuşum gibi hissediyordum. Bunun farkına varmak bile beni neredeyse gözyaşlarına boğuyor, ama silkelenip atıyorum, bunun yerine hiç ağlamayan kızı hatırlamaya çalışıyorum, sağlıklı bir duygusal diyetle beslenen, kayıtsızlık ve altta yatan öfkeyi sadece küçük, kontrollü miktarlarda ve çok az zararla ya da hiç zarar vermeden serbest bırakan kızı. O mutlu değildi - sadece iyiydi - ama iyi olmak benim şu an olduğumdan çok daha iyi.

Saçlarımı yıkayıp duruladıktan sonra duş duvarına yerleştirilmiş sabunlukta duran tek kullanımlık küçük tıraş bıçağını fark ediyorum. Jilet almama izin verilmemişti; aylardır vücut kıllarımı tıraş etmemiştim. Loofa'mı köpürtüyorum ve bacaklarıma geçmeden önce koltuk altlarımdan başlıyorum.

Ucuz, kör bıçak alt bacaklarımdaki kaba kıllarda kolayca hareket etmiyor; acele etmiyorum, aynı noktaların üzerinden iki, bazen üç kez geçiyorum. Diz kapağımın kıvrımında gezdirdiğimde derime battığını hissediyorum, dişlerimin arasından nefesimi çekerken bir tıslama çıkarıyor.

Kan dizimdeki kesikten ayak parmaklarıma kadar koyu kırmızı şeritler halinde akıyor. Küvetin kenarından akıp kanalizasyona karışmadan önce cildimi nasıl boyadığını izliyorum. Bir an için ne kadar güzel olduğunu, kokusunu ve tadını ne kadar özlediğimi düşünüyorum. Elimi

parmaklarımı içinden geçirip neredeyse ağzıma götürdükten sonra hızla dönüp spreyin altında duruluyorum.

Hayır.

Ben bunu yapamam. Kanda güç yok, güzellik yok. Dilinde demirin tadını hayal eden ve kırmızıya boyanmış çarşaflarda uyanan bir kız için dünyada yer yok - hala yeni bir titanyum bıçağın yumuşak ete batma hissini hayal eden bir kız.

Zaten elektrikli çit olmayan hiçbir yerde.

Bacaklarımı ve kasık kıllarımı tıraş etmeyi bitirirken bunu düşünmemeye çalışıyorum. Sonra havluyla kurulanıp yaramı sarıyorum ve aşağı inmeden önce bir çift siyah eşofman ve bir atlet giyiyorum. Daha sahanlığa varmadan yemeğin kokusunu alıyorum ve midem gurulduyor.

"Hey, Teagan," dedi babam. "Eve hoş geldin, tatlım."

"Teşekkürler," dedim ona. "Yemek için teşekkürler. Yemeği ne kadar özlediğimi bilemezsin."

"Hey, orada gerçekten güzel bir menü vardı" diye karşı çıkıyor annem.

"Tatsız ve tekrarlayıcıydı," diyorum. Önce et suyu kabını, ardından eriştelere ve sebzelerimi alıp masaya getiriyorum. "Sanki yemek çok heyecanlı olursa hepimizin galeyana gelip darbeye falan kalkışabileceğimizi düşünmüşler."

"Teagan..." diye azarlıyor başını sallayarak.

"Rancho San Flores hakkında konuşmak istemiyorum. Bu adil, değil mi?" "Bence bu adil, Jennifer," diyor babam.

"Teşekkür ederim."

Yemeği ağzıma tıkıştırmaya başlamadan önce uzun, siyah saçlarımı omuzlarımın arkasına tarıyorum.

"Tanrım, Teagan," diyor babam, ses tonunda belirgin bir tiksintiyle. "Ne? Ben açım. Bu benim hapishane sonrası ilk yemeğim."

"Patrick-" diye başladı annem.

"Hayır, öyle değil, bu... Tanrım, hayal ettiğimden de kötü." Bakmaya devam ederken dudağı yukarı kalkıyor, ama ben hala kaybolmuş durumdayım. "Sen benim *çocuğumdun*. Sakatlanmışsın."

Gözlerim göğsümdeki derin yara izlerine takılıyor, sonra tekrar babamın yüzündeki tiksintiye.

Ağlamayı reddederek alt dudağımı ısıırıyorum. "Vücudum şu anda görünüyor. Tek istediğim yemeğimi yiyip yatmak. Lütfen? Bunu yapamaz mıyım?"

"gerçekten çok zor Teagan," diye ekliyor annem. "Gidip üzerine bir gömlek giymelisin."

Bunun bana içimde neler yaptığını görebilselerdi -aylardır hissettiklerimi beş dakikalığına hissedebilselerdi- göğsümdeki yara dokusu için bir dakika daha endişelenmezlerdi.

Kalbimdeki, ruhumdaki izler kapanmayı reddederken olmaz.

"Odamda yiyeceğim." Ayağa kalkıp sandalyemi iterek kasemi ve yemek çubuklarımı alırken neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyor; ikisi de beni durdurmuyor. "Yemek için teşekkürler baba. İyi geceler."

"Tamam, iyi geceler," diyor annem. "Ablan yarın saat on birde burada olacak, o yüzden hazır olduğundan emin ol."

"Neye hazırsın?" "Elbise alışverişine."

Ona şaşkın bir bakış attım.

"Nedime elbiseleri, Teagan," diyor. "Düğünün bir parçası olmak istiyorsan, sana bir an önce bir elbise almamız gerekiyor."

"Evet, tamam. Hazır olacağım."

Yatak odama gidene kadar nefesimi tutuyorum, kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum. Ve işte yine aynı şey; göğsümdeki o acı dolu sıkışma, gözlerimin arkasındaki sızı.

On beş saniye. Ağlamak için kendime on beş saniye vereceğim - sadece gerginliği azaltmaya yetecek kadar.

Yemeği masama bırakıyorum, boy aynamın karşısına geçiyorum ve zamanlayıcıyı ayarlıyorum. Sonra saçlarımı tekrar omuzlarımdan uzaklaştırıyorum. Yansımadaki parçalanmış kıza bakıyorum ve bunun sevildiğim anlamına geldiğini nasıl düşündüğümü hatırlıyorum. Ama sevilseydim yalnız olmazdım, değil mi? Dizlerimin üzerine çöküp ağlıyorum.

Ama zamanlayıcı çalıştığında durup gözlerimi kuruluyorum. Eskiden şifonyerimin alt çekmecesinde alkol sakladığımı hatırlıyorum. Eşyalarımı karıştırmadıklarını varsayarsak, hâlâ orada olmalı. Kıyafetlerin arkasını yokluyorum, elim bir cam şişenin boynuna dolanınca rahatlıyorum.

Ah, burada. Ucuz viski. Neredeyse beşte biri.

Üstünü kapatıyorum ve uzun, sert bir çekiş yapıyorum. Ve bir tane daha.

Şişeyi masama götürüyorum, oturuyorum ve yemeğimi yiyorum. Sonra e-postalarımı açıyorum.

14,912 Yeni Mesaj. Sadece bu sayı bile beni bir sarmalın içine sokuyor. Gözlerim gelen kutumdaki en son mesajların bilinmeyen isim ve adreslerini, "GERİ DÖNÜYÖRLAR", "DECLAN NEW YORK'TA GÖRÜLDÜ" ve "Teagan, senin için HER ŞEYİ YAPARIM" gibi konuları hızla tarıyor.

Elimde değil; tıklıyorum. Bir dizi kadın fotoğrafı açılıyor. Bir bıçağı yalarken ağzından ve çenesinden kan damlıyor. Birden fazla içgüdüsel tepkiye yol açıyor. Meme uçlarım sertleşiyor ve merkezimde ılık bir ısı birikmeye başladığında bacaklarımın arasındaki nabzı hissediyorum.

Ve ağzım sulandı.

"Hayır," diyorum, dizüstü bilgisayarın kapağını kapatıp sandalyemden fırlıyorum. "Bunu yapamam. Kan olayını yapamam." Ellerimi silkeliyorum, yavaşça nefes veriyorum, masanın önünde adımlarken derin nefesler alıyorum. "Kendini topla Teagan."

Gerçeklik içinde yaşamalıyım. Ve benim gerçekliğim Declan her neredeyse beni terk etti; Luca büyük ihtimalle öldü; normal insanlar kan istemez ve kan emicilerle takılıp onların fantezilerini ve komplo teorilerini eğlendirmek hayatıma devam etmeme yardımcı olmayacak.

Koltuğa gömülüyorum, ekranı açıyorum, e-postayı kapatıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirerek iç çekiyorum. Bir an için hepsini gözden geçirmeyi düşündüm. *Her ihtimale karşı*. Çünkü... ya benimle iletişim kurmaya çalışıyorlarsa?

Ama hayır. Bundan daha iyisini biliyorum. Yine de...

Kulaklığımı takmadan önce kapımın kilidini iki kez kontrol ediyorum ve kaçırdığım haberleri yakalamaya çalışıyorum. Ne yazık ki haberlerde pek gerçek yok; sadece bir sürü spekülasyon, yanlış görülmeler ve kayıp insanlar var. Adını hiç duymadığım bir sürü isim, Yarının Tanrıları Kan Tarikatı'nda kaybolmuş olabileceğini düşündükleri bir sürü kayıp sevdikleri var - gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmadığı için böyle adlandırıyorlar.

Ama tam olarak ne olduğunu biliyorum. Ve bu yüzlerin hiçbirini hayatımda görmedim.

Rancho San Flores sakinlerinin de bana söylediği gibi, ortalama bir hayran kitlesi hayatına devam ederken ve haberler son zamanlarda daha sessizken, sıkı kan emiciler Declan'ın sözde öğretilerine adanmış kendi dinlerini yarattılar. İnternet üzerinden faaliyet gösteriyorlar ve Cumartesi akşamı ayinlerini YouTube üzerinden yayınlıyorlar ve vergiden muaf statüsü için başvuruda bulundular.

Kuzey Idaho'da bir arazi kiraladılar ve burada kendi ütöpik topluluklarını kurmaya çalışıyorlar. Jurassic Park hemşiresinin çok üzüldüğü şey bu olmalı.

Alay ediyorum. O bencil pislik her neredeyse, bunun her dakikasını seviyor.

Ve işaretler. Hepsi işaretler olduğuna yemin ediyor. Yani, Swiftie'lerden bile daha kötüler. Görünüşe göre tüm bu işaretler tek bir şeye işaret ediyor: 4 Temmuz'da Los Angeles'ta gizli bir konser... Çünkü 4 Temmuz Luca'nın doğum günü, baş harfleri L.A. ve o gün üçüncü albümlerini yayınlamaları gerekiyordu.

Başka şeyler de var. Bu görüntüler, Declan'a ait olduğu düşünülen bu görüntüler, o olup olmadığını kesin olarak söyleyebilmem için çok bulanık. Vücudunun her parçasını -her kıvrımını, her açısını- ezbere bilsem bile, bunların hiçbirinin o olmadığını söyleyemem.

Ben de öyle olduklarını söyleyemem.

Ancak her fotoğrafta, bu görüntülerdeki insanlar yedi ya da dört parmağını gösteriyor. Ve ben...

Sarhoşum. Görüşüm bulanık, gözlerim o kadar ağır ki onları zar zor açık tutabiliyorum ama bu saçmalığa kanmayacağım. Yemezler.

Şişeyi tekrar ağzıma götürüyorum, başımı geriye doğru eğiyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Sorun değil, şişe," diyorum yüksek sesle ve şişeyi yere atıyorum. "Ben de boşum."

Sandalyeden iterek kalkıyorum ve tökezleyerek yatağa giriyorum, yüzüstü ve tamamen giyinik bir şekilde yorganın üstünde sızıyorum.

Gece sadece bir kez yan dönmüş bir odaya ve hareket edemeyecek kadar ağır kol ve bacaklara uyanıyorum. Ve eğer bu noktada gerçekte orada olmayan insanları görmeye alışık olmasaydım, üzerimde beliren altın maske takmış karanlık bir silüet gördüğümde paniğe kapılabilirdim. Yatağın üzerinde bacaklarımın arasında diz çöküyor, eşofmanımın bağını kurcalıyor, sonra hem onu hem de iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı indirip yere atıyor.

Amım zaten ıslak ve şişmiş.

Kendi pantolonunu kalçalarının üzerinden aşağı indiriyor ve siki serbest kalana kadar eldivenli yumruğuyla pompalayarak bana bakıyor. Diğer eliyle tişörtümü ve sütyenimi boynuma itip göğüslerimi serbest bırakana kadar zar zor açtığı göz kapaklarından izliyorum. Sonra bacaklarımı iki yana açıp üstüme çıkıyor ve kalın ucunu içime iterken ağzımı kapatıyor.

Eline karşı inliyorum, içimi doldururken sırtımı kamburlaştırıyorum. Sarhoş halüsinasyonları daha da iyi, daha da gerçek hissettiriyor. Her şeyi hissediyorum; amım kalınlığa alışırken gerilmenin verdiği acıyı, içimde gittikçe daha derine kayarken aldığım zevki...

"Uyanık olduğumu biliyorum, küçük canavar," diye boğuk bir sesle kulağımı tırmalıyor. "Uyumak için fazla ıslaksın. Boşalırken çığlık çalış, yoksa anneni ve babanı tepeden tırnağa kesip içlerini sikmek zorunda kalırım."

Elini ağzımdan çekti ve ben inledim. "Oh, Tanrım..." Kalçalarımı kaldırarak, amımı ağzına kadar doldururken onun hamlelerini kendi hamlelerimle karşılıyorum. "Declan..."

"Ben Declan değilim, seni küçük sürtük," diyor. Hızını artırıyor, şimdi sikini içime sokuyor. "Ama bu gerçekten umurunda değil, değil mi? Kim olduğum umurunda değil."

"Hayır," diye inliyorum. Bir çığlığı bastırmak için dudağımı ısıırıyorum. Sikilmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, amım bu şekilde doldurulmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, şimdiden orgazmın eşiğine gelmiştim. Çekirdeğimdeki baskı çözülme tehdidi oluştururken ağzımı kendi ellerimle kapatıyorum.

"İşte böyle," diyor. "Sadece ağzını kapalı tut ve fahişe bacaklarını benim için aç." Tekrar inliyor, beni yatak başlığını duvara çarptıracak kadar sert beceriyor. Eğer gerçek olsaydı, dediği gibi, ailemi uyandırıp onları parçalara ayırmasını izlemekten endişe ederdim.

O olmadığı için, sadece fahişe bacaklarımı açıyorum ve bağırsaklarıma ne yaptığına odaklanıyorum.

Ağır göz kapaklarım tekrar kapanıyor, zevk dalgaları içimde yuvarlanırken bacaklarım titriyor ve sırtım şilteden kalkıyor ve hayali maskeli davetsiz misafirin sikinin etrafında nabız atıyorum. Belki de hâlâ biraz fazla ses çıkarıyorum çünkü beni boğazımdan tutup sıkıyor, sonra beni ters çevirip tekrar içime girmeye zorluyor, yüzümü yatağa bastırıyor ve hava kaynağım o kadar azalıyor ki göz kapaklarımda arkasında yıldızlar görüyorum.

Sonra, unutkanlığa geri dönüyorum.

"Teagan?" diye sesleniyor annem yatak odamın kapısına vururken. "Umarım hazırsındır. Blakely yirmi dakika içinde burada olacak. Uyumuyorsundur herhalde."

Gözlerimi açmaya zorlamadan önce pis bir koku burun deliklerime saldırıyor. Kurumuş kusmuk ağzımdan yorganımın kenarından yere doğru akıyor. Cevap vermeye çalışıyorum ama ağzım zımpara kağıdı gibi ve neredeyse hiç ses çıkmıyor.

Sertçe yutkunuyorum, boğazımı temizliyorum ve tekrar deniyorum. "Hayır, uyumuyorum," diye yalan söylüyorum. "Tamam," diyor. "aşağıda görüşürüz. Kahve var ama Muhtemelen şimdi ısıtmam gerekecek." "Tamam."

Merdivende ayak seslerini duyduğumda, bu boktan gösterinin envanterini çıkarmak için sırt üstü dönüyorum. Dün geceyi hatırlıyorum; içtiğimi ve uyuyakaldığımı hatırlıyorum, altın maskeli adamı hatırlıyorum ama...

Ama şimdi tamamen giyinik durumdayım. Gömleğim ve sütyenim yerinde; iç çamaşırlarım, eşofmanlarım ve hatta siyah Chuck Taylor'larım üzerimde ve bağlı.

Onları giydiğimi bile hatırlamıyorum.

Gerçek değildi. Tabii ki değildi. Kendime bunun gibi berrak halüsinasyonların iyiye işaret olmadığını ve hayali arkadaşlarımla beni San Flores'ten eve kadar takip etmemesi gerektiğini hatırlatmadan önce rahatlayarak iç çektim.

Yine de yorgan bir sorun. Koku da öyle.

Battaniyeyi top haline getirip koridora taşımadan ve çamaşır makinesine atmadan önce pencereyi açıyorum. Sonra banyoya dönüyorum, saçlarımı topuz yapıyorum, soyunuyorum ve spreyin altında duruyorum. Bacaklarımla arası her zamankinden daha yapış yapış ama bu aylardır sevişmediğim ve canlı bir seks rüyası gördüğümünden başka bir anlama gelmiyor.

Ben de dün haplarımla almadım. Tabii ki... Bu mantıklı. İlaçlarımla kendim hatırlamak yerine kaşıkla verilmesine alışkınım.

Kendime ait. Duştan çıktım, havlumu aldım, dişlerimi fırçaladım, sonra ağzıma iki hap attım ve banyo lavabosundaki suyla yıkadım.

Bir kot pantolon ve tişört giyiyorum ve aşağı inmeden önce biraz rimel ve ruj sürüyorum.

"Tanrım, pek iyi görünmüyorsun," diyor annem. "Kendini iyi hissediyor musun?" "Evet, sadece fazla uyuyamadım," diyorum ona. "Kabuslar görüyordum. Bu

Mısır gevreği ya da başka bir şey var mı?"

"Kız kardeşin her an gelebilir," diyor. "Onun yerine bir protein barı ve bir seyahat kupası alsan iyi olur."

"Harika."

Sanki bir işaretmiş gibi, Blakely ön kapıdan içeri girer. "Selam," dedi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Hazırız," diyor annem. "Ben ."

Range Rover'a binerken Blakely, "Bunu yaptığımız için çok mutluyum Teagan," diyor. "Burada bizimle olduğun için gerçekten çok mutluyum."

Bu yüzeysel ve bunu biliyorum. Yine de ona "Evet, ben de öyleyim" diyorum. Protein barımı ısırmadan önce gülümsemeye benzediğini umduğum bir şeyi zorluyorum ve yirmi dakikalık yolculuk boyunca annem ve Blakely'nin düğün detayları hakkında konuşmalarını dinliyorum, bu da akşamdan kalmalığıma yardımcı olmuyor. Cama yaslanıyorum ve otoparka girene kadar gözlerimi kapatıyorum.

Arabadan inerken Blakely, "Elbiseler için leylak rengini seçtik," diyor. "Sevmediğini biliyorum ama renginle çok güzel duracak Teagan."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Giymek zorunda olduğum elbisenin rengini önemseydiğim bir zaman var mıydı? Sanırım vardı, ama şimdi çok önemsiz görünüyor.

Bazı günler yüzümü zar zor yıkayabiliyorum. Tek düşünebildiğim Luca ve Declan. Lanet bir elbisenin rengi kesinlikle umurumda değil.

"Hayatta kalacağım," diyorum.

İçeri girdikten sonra annem randevudan sorumlu kadına ne aradığımızı hatırlatıyor - şimdi satın alabileceğimiz ve birkaç hafta içindeki düğün için zamanında tadilat yaptırabileceğimiz leylak rengi bir şey. Angela adındaki kadın benim bedenimde ya da daha büyük olan tüm lila örnek elbiseleri alıp soyunma odasına koyduktan sonra soyunuyorum ve gelişigüzel bir şekilde ilk elbiseye adım atıyorum.

Spagetti askılı, dantelli bir A kesim; paçalarının kıvrılması gerekecek ve belki biraz dar ama yeterince iyi.

"Dürüst olmak gerekirse, bu o kadar da kötü değil," diyorum soyunma odasından çıkarken.

Angela yüksek sesle soluyor ve eliyle ağzını kapatıyor.

"Teagan..." Blakely başını sallayarak şöyle diyor. "Öyle görünemez."

"Sorun yok," dedi annem. "Sorun değil. Eminim orada yüksek yakalı ya da kalın askılı bir şey vardır, değil mi?"

Etrafımızda başkaları da bakmaya başladı.

Bir kız arkadaşının dikkatini çekmeye çalışarak, "Vay anasını, bu Teagan Townsend," diyor.

Birkaçı telefonlarını fotoğraf çekmeye başlayınca dönüp soyunma odasına geri dönüyorum.

Annem beni içeri kadar takip ediyor, yüz ifadesi hayal kırıklığıyla çarpılmış. "Sorun değil. Bunlardan biri onları kapatır."

Beni normal bir kız gibi gösterecek elbiseyi bulmak için çılgınca elbiseler arasında geziniyor ama yok. Hiçbiri yara izlerini kapatmıyor.

Sinirlenen annem hepsini kaptığı gibi yere fırlatıyor. "Angela!?" diye sesleniyor ve soyunma odasının kapısını açıyor.

"Evet?"

"Bunların hepsi berbat. Yüksek yakalı ya da kalın askılı bir şeyiniz yok mu?" Köşeye çekilip kendimi bir şekilde küçültmeye çalışıyorum. Duraksıyor, yakınlarda toplanan kalabalığı işaret ediyor. "Ve onları bizden uzaklaştıramaz mısınız? *Akıl hastası* kızımı taciz etmekten başka yapacak daha iyi bir işiniz yok mu?!"

"Hanımefendi, elimizdekilerin hepsi bu. Bunları bu sabah size hazır hale getirmek için envanterimizi araştırmak için saatler harcadık."

"Bir bak!" diye bağılıyor annem kapıyı çarparak kapatmadan önce.

Sonra banka çöküyor ve çantasını karıştırmaya başlıyor. "Anne... Ben..."

"Ne?" diye tersliyor.

Ben akıl hastası değilim. "Hiçbir şey..."

Resmi olarak annem ben on iki yaşındayken sigarayı bıraktı ama böyle zamanlar için acil durum sigarası zulası bulunduruyor. Sanırım bu acil bir durum çünkü bir tanesini ağzına atıyor ve çakmağı karıştırıyor.

-Tam orada, soyunma odasında.

"Anne?" Blakely sesleniyor. Tam annem sigarayı yakıp bir nefes çekerken kapıyı açar. "Anne, aman Tanrım, yapamazsın-"

"Kapa çeneni, Blakely." "Bir tane alabilir miyim?" Ben soruyorum.

Ağzındakini bana uzatıyor, ben de dudaklarıma götürüp içime çekiyorum.

"Hiçbir şey olmadığını söyledi. Üzgünüm, denedim ama... bu iş yürümeyecek anne."

"Ne işe yaramayacak?" Ben soruyorum.

"Düğünde bulunamazsınız," diyor Blakely. "Ama hoşunuza giden bir elbise seçebilirsiniz - sizi örten bir şey - ve ziyaretçi defterinin yanında durabilirsiniz."

"Bu elbiseyi beğendim," dedim. "Bunu giyemez miyim? Lütfen, Blake?"

"Hayır," dedi.

"Peki ya saçlarını göğsünün üzerinde tutsa-"

"Hayır! Hayır, düğünümde gösteri yapmasına izin vermeyeceğim. Zaten bizi yeterince rezil etti. Bugün benim günüm, o yüzden hayır... üzgünüm, Teagan. Senin de onu söndürmen gerek anne."

Blake soyunma odasından çıkıyor ve annem kapıyı arkasından kilitliyor.

"Bunu ona sen yaptırdın, değil mi?" Annemin sigarayı tekrar bana uzatmadan önce dumanını dışarı verişini izleyerek soruyorum. "Bunu ona neden yaptırdın?"

"'Yaptırmak' güçlü bir kelime," diyor omuz silkerek. "Sadece bu aileye ait olduğunu hissetmeni istiyorum Teagan, hepsi bu. Ve daha iyi olmanı istiyorum. Ben sadece... Ben ne yaptım bilmiyorum. İkinizi de aynı şekilde yetiştirdim. Ne oldu bilmiyorum."

"Hiçbir şey olmadı," diyorum ona. "Sen hiçbir şey yapmadın anne; ben sadece böyle doğdum. Düzeltecek bir şey yok."

"Hanımefendi!" Angela kapıyı yumrukluyor. "Hanımefendi, hemen dışarı çıkmanız gerekiyor!"

"İçeri girmeyin! Çıplağım ve akıl hastasıyım!"

Bağırıyorum. Annem kahkahalarını bastırarak nefes alıyor.

"Bu binada sigara içmek yasak! Burada arabalardan daha değerli elbiselerimiz var!"

"Belki de bunu etik bir bakış açısıyla düşünmelisiniz!" Cevap veriyorum.

"Bana polisi aratmayın!"

"Çıktı," diyor annem, sigarasını soyunma odasının duvarına dayayıp söndürürken. "Lanet olası amcık."

Belki de onun ağacından düştüm.

"Margarita istiyorum. Margarita ister misin?"

Omuz silkiyorum. "Hayır demeyeceğim."

"Giyin," diyor ve odadan çıkıyor.

Nedime elbisemden çıkıp kendi kıyafetlerimi giyiyorum ve sonra annemle birlikte arabaya doğru yürüyoruz, Blakely utanç içinde çoktan geri çekilmişti.

Araca bindiğimde Blakely, "Bu kişisel bir şey değil Teagan," diyor.

"Öyle," diyorum ona. "Bu çok ama çok kişisel, Blake. Her zamanki gibi anlamamı beklemiyorum."

"Teagan-"

"Taco alacağız," diye araya giriyor annem. "Ve margarita. Bu konuşma burada bitmiştir."

Yakındaki bir Meksika restoranının otoparkına çekiyoruz ve ardından boş, neredeyse karanlık yemek odasından geçerek masamıza doğru hostesi takip ediyoruz. Annem hemen mümkün olan en büyük margarita sürahisini istiyor.

Servis görevlisi gittikten sonra annem, "Işıklandırmayı onaylıyorum," diyor. "Mahremiyet için harika."

"Evet, ya da utandığınız biriyle dışarıdaysanız," diyorum. "Metreslerle ya da gözden düşmüş aile üyeleriyle yemek yemek için mükemmel."

"Kimse senden utandığını söylemedi Teagan. Dramatik olmayı bırak," diyor Blakely.

"Hayır, ben sadece utanç verici ve iğrenç biriyim, değil mi?"

"Kesin şunu," diyor annem. "İkiniz de bu saçmalık için çok yaşlısınız. Kahretsin, ben de bunun için çok yaşlıyım."

Onun için üzülüyorum, belki de üzülmemeliyim ama üzülüyorum. Deniyor ama ben Blakely değilim. Sadece uymuyorum.

Servis görevlisi masaya bir sürahi margarita .

"Tanrıya şükür," diyor annem. "Masaya biraz guacamole ve queso da alabilir miyiz?"

"Elbette," diyor garson. "Birkaç dakika içinde getireceğim." "Ben tuvalete gidiyorum," diyorum.

Masadan kalkıp yemek odasını geçerek banyolara doğru ilerliyorum. Yemek salonunda kabul edilebilir bir desibelde çalan mariachi müziği küçük mekânın içinde yüksek sesle çınlıyor. Tuvaleti kullanıyorum, sifonu çekiyorum ve ellerimi yıkamaya başlıyorum ki banyo aynasından yansıyan altın rengi bir şey gözüme çarpıyor.

Suyu kapattıktan sonra başımı kaldırıyorum ve uzun boylu, siyahlar giymiş, altın maskeli bir figürün arka duvara yaslanmış, kollarını önünde kavuşturmuş olduğunu görüyorum.

Gözlerimi deviriyorum ve bir kağıt havlu alıyorum.

"Gerçek olmadığını biliyorum," diyorum ona. "Gördüğüm ya da becerdiğim ilk gerçek olmayan kişi değilsin ve eminim sonuncusu da olmayacaksın."

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor boğuk sesi.

"Evet," diyorum dağıtıcıdan bir kağıt havlu çekerek. "Gerçek maskeli pisliklerin konuşmasına izin verilmediğine eminim, bir. İkincisi, hepinizin bundan biraz daha gizli olduğunuz izlenimine kapılmıştım. Kadınlar tuvaletinde takılmak mı? Gerçekten mi? Git kendini becer, Kemik Testeresi."

"Seni boşalttım. Sertçe."

"Beni bile boşaltmayan bir seks halüsinasyonu görmem," diye alay ediyorum. "Henüz kendimden o kadar nefret etmiyorum."

Kağıt havluyu çöpe atıp odadan çıkıyorum ve herkesin içinde sanrılarımın biriyle uğraştığım için kendimi azarlıyorum. Eğer onları durdurmak istiyorsam, bunu yapmanın yolu kesinlikle bu değil. Belki de sadece eski sevgililerimin halüsinasyonlarının beni eve kadar takip etmemesini değil, her türlü halüsinasyonun hoş karşılanmayacağını belirtmeliydim.

Blakely ve annemin karşısındaki kabine geçiyorum. "İyi bir şey kaçırdım mı?" Masanın ortasından bir cips alıp guacamole'ye batırarak soruyorum.

"Az önce ne fark ettim biliyor musun?" Annem sordu. O ve Blakely'nin yüzlerinde daha önce olmayan aynı aptal bakışlar var. Son beş dakikada neyi kaçırdığımı sormaya neredeyse korkuyorum.

"Ne?"

Margaritama uzandım, ama o çekti. "Bu senin ilk içkin!"

Gözlerim kocaman oldu. "Özür dilerim, ne?"

"ama," diyor. "Dalga geç benimle. Yirmi bir yaşına bastığından beri bu ilk *yasal* içkin."

Yani, tabii ki, sanırım-eğer dün gece içtiğim ve kustuğum viskinin yarısını saymazsanız.

"Peki, tamam. Bu benim ilk içkim, çok heyecan verici. Şimdi geri alabilir miyim, lütfen?"

"Henüz değil," diyor. O ve Blakely tam telefonlarını çıkarırken birkaç restoran çalışanı masanın etrafında toplanıyor ve biri bir sombrero yerleştiriyor

başımın üstünde.

Allah kahretsin.

Onlar "Feliz Cumpleaños" şarkısını söylerken, annem margaritayı masanın benim tarafıma doğru kaydırıyor ve ben "ilk yasal içkimi" içerken telefonuna kaydediyor, utancımı bastırmak için neredeyse yarısını tek seferde mideye indiriyorum.

Bunu beni dahil hissettirmek için yapıyorlar - ait olduğumu hissettirmek için - ama beni hiç tanımıyorlar. Ve eğer birine yer açmaya çalışmanız gerekiyorsa - yolunuzdan çekilmeniz gerekiyorsa ve o zaman bile bunu nasıl yapacağınız hakkında hiçbir fikriniz yoksa, o zaman belki de sadece uymuyorlardır.

Burada olan da bu. Asla sığmayacağım.

Zaten bilmediğim bir şey değildi ama yine de Rancho San Flores'ten ayrıldığımda bir parçam bunu başarabileceğime inanıyordu. Belki parçalarımı kırılana kadar eğip bükebileceğimi ve üzerinde "normal" yazan bu kutuya sığabileceğimi ve orada mutlu olmanın bir yolunu bulabileceğimi düşündüm.

Sonuçta, "normal" olarak işaretlenmiş kutudaki insanlar kafayı bulup insanları öldürmezler. Psikopat bir rock yıldızı dangalak tarafından kandırılıp bir tarikata katılmıyorlar ve aşık olduklarına inanıp sonunda ya tek başlarına ya da hapishanede yüzükoyun toprağa düşüyorlar.

Şimdi o kutuya sığma düşüncesi boğazımın düğümlenmesine neden oluyor; nefes alamıyorum. Ve normalden ne kadar uzak olduğumu bir kez daha hatırlatmaya ihtiyacım olursa diye, odanın karşısındaki karanlık koridorun kapı çerçevesine yaslanmış maskeli adam beni bir pislik gibi selamlıyor.

Sanırım panik atak geçiriyorum.

Sonunda şarkılarını bitirip masadan kalkıyorlar ve ben tekrar içkimi almaya gidiyorum ama bu noktada nefes yolum o kadar kapalı ki içkiyi boğazıma tıkıyorum ve sonunda masaya geri tükürüyorum. Yüzümü ellerimin arasına alıyorum ve kendime hava emdirmeye çalışıyorum.

"Vay canına," diyor Blakely. "Bir içki içmeyeli uzun zaman oldu, biraz yavaşlasan iyi olur. Rock yıldızlarıyla parti yapmıyorsun; bu annenle öğle yemeği."

"Tanrım, Blakely, onları gündeme getirmek zorunda mısın?" Annem başını sallayarak soruyor.

Yardıma ihtiyacım var. Yardıma ihtiyacım olduğunu göremiyorlar mı?

Gözlerimin mesajı ileteceğini umarak anneme bakıyorum ve çenesi düşüyor.

"Anne, yüzünün nesi var?!" Blakely soruyor. "Aman Tanrım!"

Görüşüm bulanıklaşırken, kabinden yere düşüyorum. "911'i ara!" diye bağılıyor annem, masanın üzerinden çantama atlıyor. "Bir şey mi oldu? Bunun içinde kivi mi var? EpiPen'i nerede?"

Konuşabilseydim, ona bir tane olmadığını ve Wyoming'de çantamı aldıklarından beri bir tane bile olmadığını söylerdim. Konuşamadığım için yerde yatıyor ve ölmeyi bekliyorum.

Şimdi manşetleri görebiliyorum: *Teagan Townsend, Rezil Enayi, Lanet Bir Margarita Tarafından Öldürüldü.*

Rancho San Flores'de .

Ya da en azından gözlerimi ilk açtığımda ve etrafıma baktığımda böyle düşünüyorum. Beyaz oda, beyaz çarşaflar, boktan yatak ve yastıklar. Sonra hareket etmeye çalışıyorum ve kablolarla kaplı olduğumu fark ediyorum.

Jurassic Park'ta değilim, hastanedeyim çünkü o pislikler bana kivi verdi ve payetli bir fötr şapka giyerken neredeyse ölüyordum. Boğazım hâlâ ağrıyor; kendimi baygın hissediyorum. Yan masada, halkasının etrafında annemin sürdüğü tonda pembe ruj olan bir şişe su ve bir vazo çiçek var.

Kartı aldım, zarfı açtım ve notu çıkardım.

Bahse girerim gırtlığın sikimin etrafında böyle kapanırken çok iyi hissedirdi.

-B.S.

Ne?

Masaya tekrar baktığımda, ruj lekeli su şişesinin yanında bir kivi duruyordu. Birdenbire, artık o kadar da susamadım. Sanırım tekrar oluyor. Kartı çiçeklerin yanına koyuyorum ve yatağın etrafında arama düğmesi olan kumandayı arıyorum. Onlar hâlâ var, değil mi? Ama başım dönüyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Eğer oradaysa, kesinlikle bulamıyorum.

Arkamdaki monitörden bir alarm sesi geliyor ve birkaç saniye sonra odaya bir hemşire giriyor.

"Uyanmışsın," diyor neşeyle. Kadın odayı geçip yatağımın uzak tarafındaki monitöre doğru ilerliyor. Gözlerimle onu takip ediyorum ve deri etekli küçük sarışın bir kıza dönüşmesini izliyorum. Gözlerimi kırptırıyorum ve

Tekrar açtığında normal haline dönüyor. "Anafilaksi sonrası tansiyon düşmesi normaldir, ancak uzanmalısınız."

Dediğini yapıyorum ve bir pano ile bir kalem alıp birkaç dakika bir şeyler karaladıktan sonra "Nasıl hissediyorsun Teagan?" diye soruyor.

"Başım dönüyor ama çok kötü değil," diyorum, sesim titrek ve gergin. "Yakında eve gidebilecek miyim?"

"Sanırım seni bir gece tutmak isteyecekler," diyor. "Gerçekten ciddi bir atak geçirdiniz ve sizi bifazik bir yanıt için izlememiz gerekecek."

"Yani bu yine mi olacak?" diye sordum.

"Olabilir."

"Harika."

Annem elinde bir kahveyle odaya giriyor. "Hey, uyanmışsın!" "Evet."

"Pekâlâ, Teagan. Doktora uyandığınızı haber vereceğim, muhtemelen birazdan sizinle konuşmaya gelecektir."

"Teşekkür ," diyor annem odadan çıkarken. "Bunlar nereden geldi? Blakely mi gönderdi?"

"Ne?"

Çiçekler. Çiçeklerden bahsediyor. Çabucak yan dönüyorum ve karta uzanıyorum.

Ama kart yok. Kivi de yok. Sadece çiçekler ve kapağında ruj halkası olan yarısı boş su şişesi var.

Aklımı kaybediyorum. Aklımı kaybediyorum. Belki de düşündüğümünden daha deliyimdir.

"Huh. Kart yok. Belki de tüm odalara koymuşlardır. Yine de güzel görünüyorlar."

"Evet, belki."

"Çok üzgünüm, Teagan."

"Yeni başlangıcım pek de bir başlangıç sayılmaz, değil mi?"

"Garip olan şey, restoranın kivi bile içermeyen hazır bir margarita karışımı kullanması. Menülerindeki hiçbir şeyde kivi olmadığını söylediler. Ancak doktor, bazen bu alerjilerin ve ardından gelen reaksiyonların yaşlandıkça daha da kötüleşebileceğini söylüyor. Birinin eline geçmiş olmalı ya da paketlenme tesisindeki ekipmanlar ortak kullanılmış olabilir."

"Biraz su alabilir miyim?" diye sordum. "Mühürlü su lütfen?"

Masanın üzerindeki şişeyi göstererek, "Burada su var," diyor.

"Evet, bilmiyorum... hayır, o değil."

Üzgünüm, anne. Sorun sen değilsin. Sadece birkaç dakika önce ona yaslanmış bir kivi hayal ettim.

"Tabii, tatlım. Aşağı inip sana bir tane getireyim."

O odadan çıktıktan sonra yan dönüyorum ve elim dakikalar önce çaresizce aradığım kumandaya değiyor. Omurgamda bir ürperti oluşuyor ama hemen aklımdan çıkarıyorum ve önümdeki televizyonu açıyorum.

Birkaç saniye kanallar arasında gezindikten sonra bir manşet gözüme çarpıyor: *"Eski Gods of Tomorrow Kan Tarikatı Üyesi Hazel Pinault-Hollis Konuştu."*

Sanırım yine boğuluyorum. Bunu da mı hayal ediyorum? Bunu neden yapsın ki?

"Ve bu akşam size özel bir ilk sunuyoruz: Hazel Pinault-Hollis, Yarının Tanrıları Kan Tarikatı'ndaki deneyimlerini Brandy Brookfield ile bu akşam saat dokuzda yayınlanacak özel bir röportajda anlatıyor. Hazel ve eşi River, neredeyse bir yıl boyunca Declan De Rossi ile birlikte yaşadılar ve De Rossi kardeşlerin geçen bahar uçağa binip ortadan kayboldukları gün De Rossi'nin yanındaydılar..."

Ekran, Hazel ve River'ın gösterilerden birinde gülümseyerek selfie çektikleri görüntüye kesiliyor. Göğsümün ortasındaki o ezici his -aylardır sürekli olan ve beni neredeyse öldüren- tekrar geri geldi. Kapı kolunun döndüğünü duyuyorum ve panikle hızla kanalı değiştirip ev tadilatı programlarından birinde duruyorum.

Annem doktorun peşinden odaya giriyor. Yatağımın yanındaki sandalyeye oturmadan önce bana bir şişe su uzatıyor ve titreyen ellerimle kapağını açıp zorla içiyorum. Doktorun söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum ama artan nabzım ve kulaklarıma hücum eden kan yüzünden pek bir şey duyamıyorum. Tek düşünebildiğim Hazel'ın televizyona çıkacağı. Hazel'ın yüzünü görecektim ve sesini duyacağım... tabii herkesi odamdan çıkarabilirsem.

Ne söyleyecek?

Başımı sallıyorum, duyduğum her şeyi anlıyormuş gibi yapıyorum ama gece boyunca tutulacağımı duyuyorum. Annem birkaç saat daha kalıyor, babam da geliyor ve ben sadece saate bakıyorum, akşam 9:00'u bekliyorum ve sessizce gitmeleri için yalvarıyorum.

Sonunda uyuyorlar, bana biraz uyumamı söylüyorlar ve ışıkları kapatıyorlar. Kapı arkalarından kapandığında, haber kanalına geri dönüyorum ve sesi kısıyorum.

Röportaj çoktan başlamıştır. Hazel muhabirin karşısında tek başına oturuyor; üzerinde sarı bir peruk, koyu renkli bir kot pantolon, uzun kollu siyah bir bluz ve siyah yüksek topuklu botlar var. Makyajı belli belirsiz. Kendisi gibi görünüyor ama daha yumuşak bir versiyonu.

River gibi.

Hâlâ muhabire River'la nasıl tanıştıklarını anlatıyor.

"Koruyucu ailede benden daha zor zamanlar geçirdi," diye açıklıyor. "Bağırmakla arası iyi değildir; şiddetten nefret eder. Ve yaşadığı onca şeyden sonra bile hala çok iyimser, güvenen bir insandı. Dürüst olmak gerekirse kendimi suçluyorum. Olanlar için kendimi suçluyorum. Benim yüzümden o otobüse bindik. River hemşirelik okulundan yeni mezun olmuştu ama henüz bir işi yoktu ve Phoenix Sky Harbor'da bilet acentesi olarak benim gelirimle geçiniyorduk ama o kadar çok uçuş iptal ediliyordu ki ben de pek çalışmıyordum. Kiramızı ödeyemiyorduk ve aynı zamanda onun öğrenci kredileri de başlamıştı."

Brandy, *"Bu konuyu konuşalım Hazel,"* diyor. *"O otobüse nasıl bindin?"*

"Biletlerimiz vardı," diye açıklıyor Hazel. "Altı ay önce River'ın doğum günü için aldığım sahne arkası biletleri. İkimiz de gruba, grubun estetiğine ve diğer şeylere çok meraklıydık."

"Kan mı içiyorsun?" Brandy soruyor.

"Yani, evet. Müzik ve şarkı sözleriydi ama bu da vardı. Sinir bozucuydu. Tüm bu hayran videolarını izleyerek tavşan deliğine girmiş gibiydim. Seksi olduğunu düşündüm. Biletleri neredeyse satıyorduk. Riv para konusunda sorun yaşadığımız için bunu önerdi ama hayır dedim çünkü onun doğum gününün tadını çıkarmasını istiyordum. Sonra Declan'la tanıştım ve o beni içine çekti. Aslında hem o hem de Layla. Bana karımı çok hatırlattı."

"Yani evli olmanıza rağmen Declan De Rossi ile cinsel ilişkiye girdiniz."

"Öyle değildi," diyor Hazel. "En azından başlarda. Declan... zekiydi. Herkes onun ne kadar zengin ve yetenekli olduğundan bahsediyor ama o çok zekiydi. İnsanın derisinin altına girmek için ne yapması gerektiğini biliyordu; belirli bir formülü yoktu,

kişiyi özeldi. Zekası, hayata bakışı ve sözleriyle beni baştan çıkardı. Hem River hem de benim için başka bir şeye dönüştü ve gerçekten de büyüleyiciydi. Demek istediğim, bu bir aileydi - o böyle adlandırılıyordu ve öyle de hissettiriyordu. Bizimle ilgilendi ve bu sevgi gibi hissettirdi. Daha çölden bile yeni çıkmışken bize tüm dünyayı yeni bir gözle gösterdi."

Bir süre ilk başlarda nasıl olduğu hakkında konuşurlar - partiler, konserler, kan içmek. Nasıl samimi, hatta romantik hissettirdiğinden. Declan bunun onları güçlü yaptığına onu ikna etmiş ve o da buna inanmış.

Ben de inandım.

Onlarla nasıl ilgilendiğinden, seksten, Layla ve Heidi'den bahsediyor. Declan'ın kurallarından, ödülllerinden ve cezalarından bahsediyor. Ve bunu *ondan* böyle duyunca... ilk kez anlıyorum.

Belki de gerçekten bir tarikatın parçasıydım. Ve onlar için öldürdüm.

Layla'nın kendini öldürdüğünü doğrular ve Brandy'ye Luca ile Declan'ın onu ormana gömdüklerini söyler.

Ona Heidi'yi ortadan kaybolana kadar öğrenmediğini ve kız kardeşi hakkında hiçbir şey bilmediğini söyler.

"Hikâyeyi şimdi anlatmaya karar vermene ne sebep oldu?" Brandy soruyor.

"Dünyanın bizim kötü insanlar olmadığımızı bilmesini istiyorum. Biz katil değiliz. Biz sadece... bir yalana aşık olmuş birkaç insanız. Kim bu konuda suçlu değil ki?"

"Gitmeden önce size son bir sorum var. Görüşmeden önce tarikattan kurtulan diğer kişiler Teagan Townsend ve Alana Baker hakkında konuşmak istemediğinizi söylemiştiniz-"

"Hayır, değilim. Çünkü Alana ve Teagan da birer kurban ve şu anda her neredelerse huzuru hak ediyorlar. Riv ve benim tek istediğimiz bu - huzur içinde kalmak, yeniden normal olmak."

"Peki ya grubun daha az tanınan üyesi Eli Wallace? Heidi'nin kız kardeşinin en son görüldüğüne inanılan Dallas'taki konserden sonra ayrıldı ve Boise'e uçtu, ancak polis evine vardığında o ve tüm ailesi ortadan kaybolmuştu."

"Declan ve Eli bir süredir göz göze gelmiyorlardı. Çok tartışıyorlardı - çoğunlukla müzikle ilgili küçük şeyler hakkında - ama bence bundan çok daha fazlası vardı. Eli'nin hayatta olduğunu sanmıyorum. Ailesinin de hayatta olduğundan şüpheliyim."

"Peki ya Declan? Sence hâlâ dışarıda mıdır? Ve eğer yapabilseydin bugün ona ne söylerdin?"

"Declan De Rossi beni onun ölümsüz olduğuna ikna etti, yani evet, hâlâ hayatta olduğuna inanıyorum." Duraklıyor, eğiliyor ve kameraya doğru dönüyor. *"Ve eğer onu bugün görebilseydim, ona ondan nefret ettiğimi söylerdim. Bize yaptıkların için senden nefret ediyorum. Brady ve Layla için senden nefret ediyorum. Teagan için senden nefret ediyorum. Ve senden nefret ediyorum çünkü tek bir günün tek bir saniyesini bile bizi düşünerek ya da bunların hiçbirini için üzülmek geçirmeyeceğini biliyorum."* Gözlerini kırıştırıyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor. *"Umarım sefil, zayıf ve yalnız ölürsün. Ve bu yüzden kendilerine ya da başkalarına zarar veren hayranlar, siz de bu yalana inandığınız için çok üzgünüm."*

Kamera zoom yaparak Hazel'a ve izleyicilerine teşekkür eden muhabire geçiyor ve kriz kaynakları ile ilgili telefon numaraları ve web siteleri ekranda kayarken televizyonu kapatıp yüzüstü yatıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve Declan ve Luca'nın iki yanımda olduğu bir tur otobüsünde otoyolda ilerlediğimi hayal ederek kendimi rahatlatmamaya çalışıyorum.

Sen hiç aşık olmadın, kendime hatırlatıyorum. Bir tarikatın parçasıydın. Ve seni mahvettiler.

Hemşireler gece boyunca birkaç kez beni kontrol ediyor. O anlar dışında uyuyorum.

Birinin yatağında ayaklarını sürüyerek dolaştığını duyunca uyanıyorum. Işıklar hala kapalı, ama açık panjurlardan süzülen güneş ışığı onları önemsiz kılıyor. Şimdiye kadar sabah olmuş olmalı.

"Nasıl hissediyorsun Teagan?" diye soruyor bir hemşire.

"Kendimi iyi hissediyorum," diyorum ona. "Yine de tuvaleti kullanmam gerek."

"Sana yardım etmeme izin ver," diyor. "Aslında devam edip bunları çıkarabiliriz ve ben de serumu çıkaracağım, böylece tüm bunları yanında taşımak zorunda . Seni kontrol ettirmeye çalışıyoruz. Bu

Biraz zaman alabilir, o yüzden gidip kahvaltınızı sipariş edeceğim, tamam mı?"

"Evet, kulağa hoş geliyor," diyorum.

"Harika," diyor. "Sen de harika görünüyorsun. Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Masadan telefonumu alıp anneme mesaj atıyorum, uyandığımı ve birazdan çıkmama izin vereceklerini bildiriyorum. Kafamı kaldırdığımda hemşire Stacy hâlâ orada, kapının eşiğinde duruyordu.

"Başka bir şey... var mı?"

"Özür dilerim," diyor kapıyı iterek. "Ben sadece... sormadan gidemem."

"Ne soruyorsun?"

"Nasıl bir şeydi? Şeytana dokunmak? Kardeşine bakmak? Onu tanımak? Onu *beslemek*?"

Oh, kahretsin. O da onlardan biri.

"Declan sadece bir adamdı," diyorum ona. "Hepsi bu kadar. O şeytan değil - bir sonraki narsist pislikten daha fazla değil. Ve kardeşi..." Duraklıyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Kardeşi öldü çünkü o da ona inanıyordu."

"Bunu söylemek zorundasın; anlıyorum." Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ama bana ayın dördündeki gizli konserin nerede olacağını söyleyebilir misin? Çoğu kişi Evelyn Sokağı'ndaki terk edilmiş depoda olacağını söylüyor çünkü... yani senin yüzünden Teagan Evelyn. Çünkü senin için geliyorlar. Ve koordinatlar uyuşuyor-"

"Dur!" Ellerimle kulaklarımı kapatarak söylüyorum. "Sadece dur. Bu gerçek değil, tamam mı? Bunların hiçbirisi gerçek değil. Kimse benim için gelmiyor."

"Tabii ki değiller," diyor göz kırparak.

Ne haltlar dönüyor burada?

Başımı salladım. "Şimdi işeyeceğim."

"Bir itirafta bulunacağım," diyor tekrar gülümseyerek.

"Bunu duymama gerek olduğunu sanmıyorum."

Önlüğünün cebinden bir şişe kan çıkarıyor. "Sen uyurken yaptım, dayanamadım. Bu kan onun da içinde."

Öfke içimde kaynıyor. Konuşmadan önce çenemi sıkıyorum. "Stacy... Stacy'ydi, değil mi?"

"Uh-huh."

"Onu geri ver. Şimdi."

Başını yana doğru eğiyor. "Ama bunların hiçbiri gerçek değilse, ne önemi var? Sadece biraz kan."

"O benim," diyorum, tırnaklarım yumruklarıma batıyor. Yine o şeyi yapıyorum ve sadece odadaki eşyalarla onu öldürebileceğim tüm yolların envanterini çıkarmaya başlıyorum. Bu odada Stacy'yi öldürebileceğim pek çok şey var, ama en kolayı muhtemelen çiçek vazosundan bir cam parçası olurdu. Eminim çılgın sürtük bunun için bana teşekkür bile eder. "O benim lanet olası kanım. Hemen geri ver yoksa sende olduğunu söylerim. İşini kaybedebilirsin."

"Teagan..." diye beni başından savıyor, yine gülüyor. "Kimse *sana* inanmayacak. Yani, hadi ama."

Bu beni kızdırıyor ama o haklı, değil mi? Deli olan benim. Birkaç gün önce akıl hastanesinden çıkan benim.

Şişenin kapağını açıyor, içindekileri geri atıyor ve sonra tüpü biyolojik tehlike kutusuna atıyor. "Ayrıca, şu anda hiçbir şeyim yok."

Gözlerim tekrar vazoya kayıyor, ellerim titriyor. Çok kolay olurdu. Ona doğru hamle yapmamak için kendimi zor tutuyorum, bunun yerine banyoya doğru koşuyorum, kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum.

"Oh, onu hissedebiliyorum!" diyor. "Onu hissedebiliyorum. Bu güç için teşekkür ederim, Teagan. Çok teşekkür ederim."

Tuvalete oturuyorum, kulaklarımı kapatıyorum ve ellerim öfkeyle titrerken içimden çığlık atıyorum. Onu öldürmek istiyorum, *neredeyse* öldürüyordum. Başımı ellerimin arasına alıp birkaç derin nefes alıyorum, bedenimin sakinleşmesini ve işbirliği yapmasını istiyorum. Neyse ki, sonunda bunu başarabildiğimde ve banyodan çıktığımda o gitmişti.

Ama şimdi odada hoş karşılanmayan başka bir şey daha var - eskiden çiçeklerin olduğu yerde bir kase kivi.

"Siktir!" Odanın içinde tepinerek çığlık atıyorum. Onları teker teker duvara fırlatıyor, yere düşmeden önce sıçramalarını izliyorum. Dişlerimi sıkarak bir kez daha nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Ellerimi neredeyse yüzüme götürüyordum ki kivi suyuyla kaplı olduklarını fark ettim.

Oh, kahretsin.

Panikle banyoya koşuyorum ve daha fazla yayılmasını önlemek için bir kağıt havlu kullanarak musluğu açıyorum. Ellerimi ve kollarımı cildim çiğ hissedene kadar ovalıyorum. Ardından, kivi istilasına uğramış odaya dönmeden önce aynı bölgeyi el dezenfektanı ile kaplıyorum.

Duvarlarda kivi kalıntısı olmaması dışında. Yerde kivi yok ve çiçekler masaya geri dönmüş. Orada donup kaldım.

"Teagan Townsend?"

"Um... evet?" Gözlerim yaşararak cevap veriyorum.

"Kahvaltınızı getirdim," diyor adam. Odaya giriyor ve tepsiye . "İyi misiniz hanımefendi?"

"Bazı ilaçlarım var," diye neredeyse fısıldıyorum. "Ben... bir antipsikotik ve bir antidepresan kullanıyorum. Onlara ihtiyacım var."

"Tabii... Hemşireye haber veririm," diyor ayrılmadan önce.

Yavaşça yatağa doğru yürüyorum ve yorganın altına giriyorum. Krep ve pastırma tepsisine bakıyorum ama tek düşünebildiğim kivi. Tepsiyi kenara itiyorum ve yorganı başımın üzerine çekiyorum.

kaybediyorsun, Teagan. Kendini toparlamalısın.

DÖRT

Yaklaşık bir saat sonra, annem geldikten kısa bir süre sonra beni taburcu ettiler ve birkaç ekstra EpiPen ve başka bir atak geçirirsem 911'i aramam için talimatlarla beni eve gönderdiler.

Annem bana, "Bu öğleden sonra saat üçte Dr. Miller ile sanal bir randevun olduğunu unutma," diyor.

"Tüm bunlardan sonra mı?" Ben soruyorum. "Yeniden planlayamaz mıyım?"

"Hayır, başka bir tarihe erteleyemezsin Teagan. Bu geçiş sürecinin önemli bir parçası."

"Tamam."

"Baban ve benim bu akşam yemeğimiz var - işle ilgili bir şey - bu yüzden gece yarısından önce dönmeyeceğiz. Bugün kalan zamanını iş başvurusu yaparak geçirmelisin."

"Evet, tamam."

"Gitmek zorundayım. Ama Teagan? Gerçekten... sosyal medyadan uzak dur. O grupta ilgili herkesten ve her şeyden uzak dur."

"Sorun değil."

"Bana ihtiyacınız olursa mesaj atın ve acil bir durum varsa ofis hattını arayın. Unutma, doktor yirmi dört saat daha araba kullanmak yok dedi. İstersen daha sonra pizza getirebilirim."

"Bir bulurum," diyorum köşeyi dönüp odama girerken.

Masamdaki sandalyenin arkasında sarı bir tişört var. Önünde komik derecede büyük göğüslü bir kadının altında *"Teksas'ta her şey daha büyüktür!"* yazıyor.

Çabucak odadan çıktım. "Anne?" diye seslendim.

"Öyle mi?"

"Bir saniye buraya gelebilir misin?"

"Ne oldu Teagan?" diye soruyor.

"Sadece sandalyemin arkasındaki gömleğin sana ait olup olmadığını bilmek istiyorum.

Bunu daha önce hiç görmemiştim."

Köşeden odaya göz atıyor. "Sandalyenin üzerinde mi?" diye sorar. "Teagan, sandalyenin üzerinde gömlek yok. Gerçekten işe gitmem gerekiyor - eğer bana ait bir şey bulursan, yatak odama koy, tamam mı?"

"Evet, tamam," dedim ona. Odaya ikinci kez girdiğimde tişört yoktu.

Arıza yapıyorum. Acaba tekrar hapse girmeden Dr. Miller'a bundan bahsedebilir miyim? Muhtemelen riske atmamak en iyisi.

Masama oturdum, yeni bir e-posta adresi oluşturdum ve önümüzdeki birkaç saati Güney Orange County'de en az elli farklı servis ve asistanlık işine başvurarak geçirdim, her bir çevrimiçi başvuru bir öncekinden daha sıkıcıydı.

Sonra titreyen ellerimle tarayıcıya River ve Hazel Pinault-Hollis yazıyorum. Sonuçlar açılırken, bunun kanlıları ve komplo teorilerini eğlendirmekten farklı olduğuna kendimi ikna ediyorum - bu sadece benim, değer verdiğim insanları kontrol etmem ve iyi olduklarından emin olmam. Ne de olsa onları son gördüğümde iyi değillerdi; hiçbirimiz iyi değildik. Derin bir nefes alıyorum, sonra son çıkanlara göre sıralıyorum. Dün geceki röportajı özetleyen tüm makaleleri geçtikten sonra, kolluk kuvvetleriyle işbirliği yaptıkları için tutuklanmaları ve ardından serbest bırakılmalarıyla ilgili haberlere ulaşıyorum. Makaleyi okudum ama pek bir şey anlatmıyordu. River ile birlikte kolluk kuvvetlerinden kaçmaktan suçlu bulundukları, yardım ve yataklıktan suçlu bulundukları ve ev hapsinde oldukları yazıyor.

Geri düşmesine basıp arama sayfasını kaydırmaya devam ediyorum ve River ile Hazel'ı kameraya aldıklarını iddia eden bir YouTube videosunda duruyorum. Fotoğrafta kızların saçları kahverengi; yorumlarda insanlar gerçekten onlar olup olmadığını tartışıyor ama oynat tuşuna bastığımda kısa boylu kız bir saniyeliğine kafasını kaldırıyor, kamera gözlerini yakalıyor ve ben onun o olduğunu anlıyorum.

O hüzünlü, mavi gözlere aşınayım. Onları daha önce de böyle görmüştüm - Dallas'ta bir otelde, kanlı bir erkekler tuvaletinde. Artık hep böyle mi bakıyorlar?

Umarım değildir.

Adam onları dubleks haline getirilmiş küçük bir bungalovun dışındaki verandada salıncakta otururken filme alıyor, onları kendisiyle ilişki kurmaya ikna etmeye çalışıyor ama işe yaramıyor. İkisi de kalkıp içeri giriyor ve kapıyı arkalarından çarpıyor.

Kamera kapanmadan önce sokağı tarıyor ve sokağın karşısındaki bir posta kutusunu yakaladığında hemen duraklatıyorum. Yakınlaştıracak adresi seçmeye çalışıyorum. Bulanık ve eksik ama 1141 rakamları ve "Zep" harfleri görünüyor. Telefonumu elime alıp "1141 Zep" yazıyorum ve ülke genelinde 1141 Zephyr'in farklı versiyonlarını otomatik olarak doldurmasını izliyorum.

Zephyr Way, Zephyr Street, Zephyr Hill, Zephyr Drive.

Ancak bunlardan sadece bir tanesi ön bahçelerinin çakıllı olduğunu bildiğim bir yerde, o da Glendale, Arizona. Doğru; ikisi de Phoenix civarında büyümüş.

Beş buçuk saat. River ve Hazel'ın o küçük bungalovda sadece beş buçuk saat uzakta olmaları mümkün mü? Dünyadan tecrit edildikten sonra, hiçbir şeymiş gibi geliyor.

Telefonumdaki alarm randevuma sadece on dakika kaldığını haber veriyor. Ve sokağa çıkma yasağım var. Ama yarın...

Yarın, yanlış yere gitme ya da daha kötüsü sevdiğim birinin kapıyı suratıma çarpması riskini göze alabilirsem, erken çıkabilir ve sokağa çıkma yasağından önce dönebilirim.

Ama belki beni görmek isterler. Hazel'ın dün gece televizyonda adımı söyleme şekli... beni önemsiyor gibiydi.

Uygulamaya girip Dr. Miller'ı beklemeden önce saçımı topuz yapıp yeni bir tişört giyiyorum.

"Uzun oldu Teagan," diyor Dr. Miller. "?"

Nereden başlayacağımı bilemediğim için ona olanlardan bahsetmekten yorulduğumu ve bunları düşünmekten sürekli bitkin düştüğümü anlatıyorum. Bana Rancho San Flores'teki kayıtlarımın kendisinde olduğunu, bu yüzden hızlı olduğunu ve bunun yerine sadece şu an hakkında konuşabileceğimizi söyledi.

Ve şu anda ben de yorgunum. Artık dünyada nasıl hareket edeceğimden emin değilim. Ona hayali arkadaşlarımdan ya da kividen bahsetmiyorum.

Ve sonunda bana biraz temiz hava almaya çalışmamı, ailemle vakit geçirmemi ve tüm bunlar olmadan önce sevdiğim şeyleri yapmamı söyledi.

"Eskiden sevdiğim şeyler mi?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken soruyorum. "Eskiden sevdiğim şeylerin hepsi bana açıkça yapmamam söylenen şeylerdi."

"Belki de sosyal medya yerine dışarı çıkıp insanlarla gerçek hayatta tanışabilirsin - anonim seks için değil, arkadaşlıklar için."

"Hiç anonim seks yaptığımı sanmıyorum. Her zaman kendimi tanıttım."

"Yeniden okumaya başlayabilirsin," diyor yorumumu görmezden gelerek. "Korkudan uzak dur, daha az şiddet içeren bir şeyle başla."

"Okumak bana Declan'ı düşündürüyor," diyorum ona. "Eskiden birlikte yaptığımız şey buydu, insanları öldürmek değil. Yatakta uzanır ve kitap okurduk. Ona yüksek sesle kitap okumamdan ve saçlarıyla oynamamdan hoşlanırdı. O zamandan beri kitap okumadım."

"Ve onu hala özlüyor musun?"

Bir an , yüzümdeki küçük çatlağı fark ettiğinden eminim. Dr. Watkins bana Declan'ı özleyip özlemediğimi hiç sormadı. Odak noktası her zaman hissettiklerimin gerçek olmadığına ve yaşananların yanlış olduğuna beni ikna etmekte. Nefret ettiğin birini nasıl özleyebilirsin ki? İçinizde düzeltemeyeceğiniz bir şeyi kıran ve dünyada bir daha asla yeriniz olmayacağını garanti eden birini?

"Onu özlemeye iznim var mı?" Ben soruyorum.

"Elbette," diyor. "Duygularınız size ait. Şimdi aradaki farkı bildiğin ve gerçekliğe bağlı kaldığın sürece gerçek olduğunu düşündüğün şeyi özlemen sorun değil."

Başımı iki yana sallıyorum. "Luca'yı özlüyorum. O beni severdi. Benimle ilgilenen ilk kişiydi ve her zaman gülümserdi. Evlenmek *istiyordu* ve yalan söylemiyordu. Ve yalnız uyuyamazdı. Bazen bunu düşünüyorum.

-Declan'ın cesedini ne yaptığını merak ediyorum ve umarım yakılmıştır çünkü eğer yakılmadıysa, o zaman toprağın altında bir yerde sonsuza dek yalnız uyuyor demektir. Bu bende o deliği bulup içine girme isteği uyandırıyor. Onun da benim gibi yalnız kalmasını istemiyorum."

"Onun seninle ilgilenen ilk kişi olduğunu söylemeni ilginç buluyorum. Peki ya aileniz?" Dr. Miller soruyor.

Omuz silkiyorum. "Beni ne zamandır tanıyorsun? Ne dediysem onu söyledim."

"Ve Luca'nın öldüğünü tek başına kabul ettin. Anladığım kadarıyla bu senin için zor olmuş; bu büyük bir adım."

"Evet," dedim. "Evet, beni asla terk etmezdi. O öldü."

"Pekala, zamanımız doldu. Ama bir sonraki seansımızda iş arayışınızın nasıl gittiğini duymak için sabırsızlanıyorum; umarım bana iyi haberler verirsiniz. Ve Teagan, senden benim için bir şey yapmanı isteyeceğim."

"O da ne?"

"Hoşunuza giden şeyleri bulun -zamanınızı doldurabileceğiniz yapıcı yollar- sonra bunları yapın ve rapor verin."

Hüzünlü şekerlemeler ve pho?

Aramayı kesmeden önce yüzeysel olarak kabul ediyorum.

Sonra aşağı iniyorum, biraz patlamış mısır yapıyorum ve tam gökyüzü kararırken ve SoCal'da nadir görülen yaz yağmuru başlarken The Omen filmini izlemeye başlıyorum. Tam da eskiden keyif aldığım türden bir gündü... bir şeylerden keyif aldığım zamanlar.

Böyle eski bir evde yalnız kalmayalı uzun zaman olmuştu... karanlıkta, geceleyin. Hepsi bu kadar. Bir de aklımı kaybediyorum.

Her gıcırtı, her hayalet ayak sesi tüylerimi diken diken ediyor. Onuncu kez televizyonu durdurup birinci katı tarıyorum.

Kendini topla Teagan. Bana olanlar için bir kelime olduğundan eminim ve bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum.

Mutfağa gittim, kendime bir kadeh şarap koydum ve... tezgahın bir kasap bıçağı aldım. Her ihtimale karşı.

Tekrar koltuğa gömülüp play tuşuna bastığımda onu görüyorum: bir altın parıltısı, bir maske şeridi, karanlık koridorda duran çoğunlukla belirsiz bir figür. O yöne döndüğümde omurgamda bir ürperti hissediyorum. Ama hiçbir şey yok.

Sinirli bir şekilde tekrar oynat tuşuna basıyorum. Ve yine arka koridordan gelen ayak seslerini duyuyorum. Uzaktan kumandayı kapıp sesi açıyorum ve bir daha bakmayı reddediyorum. Ama sonra ekrandaki sahne gündüzden geceye geçiyor ve işte orada - sol alt köşeden yansıyan maske. Sanki halüsinasyon benim de onu gördüğümü görüyor, çünkü ben izlerken o başını yana eğiyor ve yavaşça kapı çerçevesinin arkasından çıkıyor.

Gözlerimi kapatıp Rancho San Flores'te yaptığım gibi onu uzaklaştırıyorum. Her zaman işe yarardı ama bu sefer yaramadı.

Öfkelenerek bıçağı kaptım ve koridora doğru yürüdüm. "Bir şey mi istiyorsun, orospu çocuğu? Bu sefer kivi getirdin mi?"

Ama köşeyi döndüğümde kimse yoktu. Arka koridoru parçalara ayırdım, tüm ışıkları yaktım, banyodaki duş perdesini arkaya attım

Misafir odasındaki çekmeceleri bile sanki orada gerçek bir insan varmış gibi açıyorlar. Pencerelerin hepsi kilitli, ki bu sadece içeriden yapılabilir. Kimse içeri girmemiş.

Burada kimse yok.

"Siktir!" Çıglık atıyorum. Misafir odasındaki yastığa defalarca saplıyorum, tüyler havada uçuşuyor. Zihnimde Dallas'ta bir banyodayım ve bu tüyler değil, yüzüme sıçrayan kan ve daha fazlasını istiyorum. Vücudumun üzerinde ve etrafında daha fazla kan birikiyor. Bacaklarımın arasında daha fazla ısı birikiyor.

Yatağın yanında yere çöküyorum, başımı ellerimin arasına alıyorum ve tekrar çıglık atıyorum. "Siktir git! Siktir git, Declan De Rossi! Lanet beynimi kırdığın için siktir git."

Bunu temizlemem ve kanıtlardan kurtulmam gerektiğini fark edene kadar bir süre öylece . Elektrikli süpürgeyi alıp tüm tüyleri emiyorum ve ardından içindekileri ve yastığın kalıntılarını garaj yolunun sonundaki çöp kutusuna atıyorum.

Ve eve geri döndüğümde, işte yine orada: karanlık koridordan beni izleyen altın bir kafatası yüzünün yarısı.

"Neden buraya gelip filmi izlemiyorsun?" Hayale soruyorum. "Artık bundan sıkılmaya başladım."

Kıpırdamayıp dağılmayı reddettiğinde, onu görmezden gelmeyi seçerek dikkatimi tekrar televizyona veriyorum. Ama sahneler arasında ekran her karardığında, yansımada o maskeyi görüyorum.

Bu saçmalık eskidi artık.

Saate bakıyorum ve sonra telefonumdan bir randevu sitesi açıyorum, şifremi hâlâ hatırladığıma şaşırıyorum. Ve yirmi dakika sonra, ailemin evine giden bir adam var. Kurallara aykırı ama bu halüsinasyonları sadece yalnızken görüyorum ve arayabileceğim bir arkadaşım da yok. Ayrıca, sarhoş ve azgınım ve teknik olarak, terapistim bana sadece *anonim* seks yapmamamı tavsiye etti.

İlk adım profilde yazıyor. Bir sorun göremiyorum.

Huntington Beach'ten sörfçü görünümlü 25 yaşındaki Max kapıya geldiğinde hiç vakit kaybetmedim. Yani, ne yapacağım? Ona kendimden mi bahsedeceğim?

Hiç sanmıyorum.

kot pantolonunun kemerinden tutup karanlık odaya çekiyorum ve kanepeye doğru yönlendiriyorum. Üstüne tırmanıyorum, beline sarılıyorum ve

onun ağzına. Aşırı istekli, dağınık. Çok fazla dil ve tükürük var, ama göğsü sert ve siki de öyle ve biriyle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu, vücudumda başka birinin ellerini hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kalçalarımı altımdaki sert çıkıntının üzerinde yuvarlıyorum ve zevkle titriyorum.

Evet, çok uzun zaman oldu.

Max gömleğimin etek ucunu tutuyor ve başımdan geçirdikten sonra gözlerim kararmış televizyon ekranına kayıyor. Yansımasında maske yok, koridorda kısmen gizlenmiş bir adam silueti yok.

İşe yaradı.

Sütyenimi çıkarıp sikini kotundan kurtarıyorum. Ellerimde pompaladığımda çoktan prekum sızdırmaya başlamıştı. Saçlarımı omuzlarımın üzerinden atarak onu ağzıma almaya hazırlanıyorum.

"Lanet olsun," diyor ve beni durdurmak için omzumdan tutuyor. "Ne?"

Tanrım, lütfen bana bunun şimdiden geleceğini söyleme. En azından beni boşaltsa iyi olur.

"o ucubesin, değil mi?" Kalbim sıkışıyor. "Ne?"

"O lanet olası hayran ucube," diyor. Arka cebine uzanıp cep telefonunu çıkarıyor ve ne yaptığını anlıyorum - herkese *o ucubeyle* takıldığını söyleyebilmek için göğsümün fotoğrafını çekmeye çalışıyor.

Fırsat bulamadan telefonu elinden aldım ve sertçe duvara fırlattım. "Çık dışarı!" Çığlık atarak gömleğimi almaya çalışıyorum. "Defol git evimden!"

"Ne oluyor lan?" Odayı geçerek telefonunu yerden aldı. "Telefonumu kırdın, seni psikopat sürtük!"

"Az önce bana ne dedin?" Sakince sordum. Ama içimde hiç de sakın değilim. Yan masadaki kasap bıçağını alıp avucumun içine alıyorum. Görüyor ama blöfümü görüyor.

"Dedim ki... sen psikopat Frankenstein görünümlü bir kaltaksın. Ve benim lanet telefonumun parasını ödeyeceksin."

Bıçağı elimde çevirerek gülümsüyorum. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Odayı üç adımda geçiyorum, kapıyı açar açmaz tekmeleyerek kapatıyorum ve onu saçlarından yakalıyorum. Bıçağı çenesinin hemen altına tutuyorum.

"Sadece sikilmek istiyordum, Max, ama biliyor musun? Bu çok daha tatmin edici olacak." Bunun paradoksundan biraz zevk alıyorum,

Kaç kadının tanımadığı bir erkekle eve gittiğinde tam da böyle senaryolar hakkında endişelendiğini düşünüyorum. Ama Max gibi erkekler asla benim gibi bir kızın evine girmez ve bunun yapacakları son şey olabileceğinden endişe etmezler. Eğilip dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Bıçak girdiğinde çıkardığı sesi seviyorum," diye fısıldıyorum. "Çok uzun zaman oldu."

Max tutuşumdan kurtulmak için karnıma yeterince sert bir dirsek atıyor ve bıçak bu sırada boğazının tabanını kesiyor. Yüzeysel bir yara, derin ya da zararlı bir şey yok ama kanıyor ve tişörtünün yakasında birikiyor. Elini boğazına götürüp kapatıyor.

Şimdi onunla kapı arasında, ona tekrar hamle yaptığımda, evin arka tarafına doğru koşuyor, başka bir çıkış arıyor. Köşeyi dönüp onu arka koridorda kovalıyorum ama bileklerimi sıkın ve beni duvara yapıştıran güçlü eller tarafından durduruluyorum. Sonunda bıçağı bırakana kadar sağ elimi duvara vuruyor ve bıçak yere düşüyor.

"Aptal kız," diye Bone Saw. "Çekil üstümden!" Bağırıyorum.

O gerçek değil, kendime hatırlatıyorum. Ama bileklerim acıyor ve sağ elimin parmak eklemleri alçıya sürtündüğü için yanıyor. değil

Yani Elbette. I sıkın benim gözler Kapa çeneni, teşebbüs için kuvvet Halüsinasyon zihnimin hangi karanlık köşesinden çıktıysa oraya geri döndü. Sonra sürgülü arka kapının açıldığını duydum ve tekrar baktığımda yalnızdım.

-Sadece ben ve yerdeki kanlı bıçak. Duvardan aşağı kaydım ve soğuk fayansın üzerine düştüm.

Bıçağı elime alıp ay ışığında inceledim. Seks arkadaşımı bıçakladım, yapabilseydim onu öldürürdüm. Kanımı akıtan o lanet hemşireyi de öldürmek istedim.

Belki de haklıdır. Dilimi bıçağın üzerinde gezdiriyorum, yalayarak temizliyorum, dilimde ılık, bakırımsı sıvının tadını aldığımda inliyorum. Gözlerimi kapatıp orada durmasına izin veriyorum. Yutmuyorum, sadece dağılmasını bekliyorum. Belki de ben bir ucubeyim.

Daha sonra bıçağı mutfak lavabosunda önce sabun ve suyla, sonra da yerine koymadan önce votkayla temizliyorum. Ardından, fayans üzerinde başka kan lekeleri arıyor, onları temizliyor ve kanıtları ortadan kaldırıyorum.

İşim bittiğinde ve saat neredeyse gece yarısı olduğunda yukarı çıkıyorum, soyunuyorum, ışıkları kapatıyorum ve yatağa giriyorum. Yan döndüğümde, o

Yine orada, kollarını önünde kavuşturmuş, odanın arka köşesindeki sandalyemde oturuyordu.

"Sen bir problemsin, küçük canavar," diyor. "Etrafta koşuşturup kardeşlik derneği çocuklarını bıçaklayamazsın."

"Sence kimseye söyleyecek mi?" Fısıldıyorum. "Polis gibi mi?" "Hayır," diyor.

"Bir dakikalığına da olsa dokunulmak, istendiğimi hissetmek güzeldi. Çok yalnızım."

"Elbette öylesin," diyor. "Senin gibi şeyler böyle yerlere ait değildir. Burada hep yalnız kalacaksın."

Bilmediğim bir şey değil, ama yine de nasıl ki? "Ben bir şey değilim."

"Sen de tam olarak bir insan değilsin, değil mi? Ne olacağını sanıyorsun?" diye devam ediyor. "Bir iş bulacaksın, normal birine aşık olacaksın, böyle bir mahallede yaşayacaksın ve kimse senin ne olduğunu fark etmeyecek mi? Lütfen." Alay ediyor. "Yine kendini kaybedeceksin ve bir kan gölü içinde uyanacaksın. Belki annenle baban bile olur; ben paramı kız kardeşine yatırıyorum."

"Keşke Luca olsaydın," diyorum sandalyedeki şeye, sonra yüzümü duvara dönüyorum. "Senden nefret ediyorum."

Yorganı ağzıma götürüp ısıırıyorum ve bir hıçkırığı bastırıyorum.

"Yine ağlamayacaksın, değil mi?" diye soruyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, cevap vermeyi reddediyorum. "Ben Luca değilim. Sana bebeklik yapmayacağım."

"Lütfen?" Burnumu çekiyorum. "Lütfen, bana sarılır mısın?" "Gerçek olmadığımı sanıyordum."

"Fark etmez," diyorum ona. "Hâlâ iyi hissettiriyor."

"Hayır."

Bir yastığı göğsüme götürüyorum, kollarımı ona doluyorum ve sıkıca sarılıyorum. Yüzümü yastığın kenarına gömüyorum ve uykuya dalana kadar yalnız değilmişim gibi davranıyorum.

BEŞ

Ertesi sabah erkenden uyandım, son üç aydır alıştığım bir şeydi bu. Kendimi yataktan kaldırdıktan sonra aynadaki yansımamı yakalıyorum ve derin bir iç çekerek çekmecemden eski bir tişört çıkarıp aşağı inmeden önce atletimin üzerine giyiyorum.

River'ın bana aldığı kıyafetleri özlüyorum. Onlara ne olduğunu merak ediyorum. "Hey, anne," diyorum mutfağı geçip buzdolabına doğru giderken.

"Hey, Teagan. İstersen burada biraz kruvasan var"

Onun yerine içinde yumurtalı ekmek artıkları olan bir paket servis kabı aldım. "Hayır, teşekkürler. Bunları alacağım. Hey, anne?"

"Öyle mi?"

"Gitmeden önce Austin'le çalışmak için görüşmem gerekiyordu."

"Evet, bu işe yaramayacak," diyor annem. "Onunla zaten konuştum; artık seni işe almayacaklar."

"Ya hiçbir yerde iş bulamazsam?" Hayaletin benimle nasıl alay ettiğini hatırlayarak soruyorum. "Ya gelenler yüzünden kimse beni işe almazsa? Geçen gün elbise denediğimizde olanlara baksana."

Ve bir oğlanı becermeye çalıştığım da.

"O köprüye geldiğimizde geçeceğiz," diyor. "Belki sizinle birlikte çalışabilirim?"

Başını sallıyor. "Teagan, ilaç satışında çalışacak nitelikte değilsin. Ve geçmişine bakarsak, bunun zaten uygun olacağını sanmıyorum."

"Belki Blakely ile konuşabilirsin. Luca'nın ona verdiği parayı bana geri vermesini iste-"

"Bunu önerdiğine bile inanamıyorum," diyor. "Hayır. Bir daha bana onlardan bahsetme."

"Yeni kıyafetlere ihtiyacım var. Giyecek hiçbir şeyim yok; paraya ihtiyacım olacak" diyorum. "Arabamın benzini var mı? Anahtarlar nerede?"

"Ön kapının yanındaki çekmecenin içindeler. Ve yaklaşık yarım depo var." Cüzdanını açıyor ve önümdeki masaya iki tane yüz dolarlık banknot koyuyor. "Bu son olsun. Benzinde kullan ve iş görüşmelerinde giymek için güzel bir kıyafet al - vücudunu saran bir şey. Belki saçını da değiştirebilirsin."

"İstemiyorum," diyorum ona.

"Yapmak zorunda kalabilirsin. Etrafa soracağım ve yara izi kaldırma konusunda ne bulabileceğime bakacağım."

Ben de bunu istemiyorum. Bunu yapmayacağım.

Bilinçaltımda, elimi kalbime götürüyorum ve tişörtümde 'L' harfinin izini sürüyorum. Gözleri aynı noktaya düştüğünde ne yaptığımı fark ediyorum, dudakları tiksintiyle yukarı kalkıyor.

"Akşam yemeğinden önce evde olurum. Sana mesaj atarım," diyor ve kahvesini alıp garaj kapısından çıkıyor.

Kendim için bir fincan dolduruyorum. Bugün planlarım var ama alışverişiyle ilgili değil.

Saat daha sabahın dokuzu. Yol yaklaşık beş buçuk saat sürüyor, ama fazla oyalanmazsam, olması gerektiği gibi saat onda dönebilirim. Uzun bir gün olacak, ama en son ne zaman camları açık ve hoparlörlerden müzik çalarak otoyolda araba kullandım?

Kimi kandırıyorum ki? Tam olarak ne zaman olduğunu biliyorum; sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Bir ömür önceydi.

Tüm bunlardan önce, bir gün içinde arabada bu kadar çok zaman geçirme fikri beni hasta ederdi. Rancho San Flores'teki uzun tatilimin ardından, kulağa canlandırıcı geliyor. Tişörtümün altına bir kot şort ve sütyen giyiyorum, annemin mülakat kıyafeti için harcamamı söylediği parayı alıyorum ve sonra anahtarlarımı bulup arabaya gidiyorum.

Olacağını söylediği gibi köşeye park etmiş. Onu gördüğümde biraz canlanıyorum - benden küçük bir parça, tamamen kendim gibi hissetmesem bile hala tamamen benim gibi hissettiren bir şey. Gri Toyota'ya tırmanıyorum, kontak anahtarını çeviriyorum ve telefonumu arabanın Bluetooth'una bağlıyorum. Eskiden sevdiğim bir sanatçının daha önce hiç duymadığım bir şarkısı aracın içini dolduruyor. Akılda kalıcı; son üç ayda başka neler kaçırdığımı merak ediyorum.

Sesi aniden arabanın içinde yankılanırsa ne yapacağımı merak ediyorum. Ama tabii ki böyle bir şey olmayacağını biliyorum. Bunun bir teselli olup olmadığından emin değilim.

Hava seksen beş derece ama yine de rüzgârı saçlarımda hissetmek için camları açıyorum. Sadece *bir şeyler* hissetmek için.

Glendale'deki bungalovun yakınındaki çıkmaz sokağa park ettiğimde saat üç buçuk civarı ve hava 110 derece. Kesinlikle doğru ev; aynı sundurma, aynı salıncak. Sıva üzerindeki aynı yontulmuş sarı boya. Klima açık ve müziğin sesi kısık, yaklaşık on dakikadır burada oturuyorum.

Çok korkuyorum.

Geçtiğimiz üç ayı zar zor atlattım ve bu atlatmanın büyük bir kısmı, eskiden ailem dediğim insanlara olanları bir tür alternatif gerçeklik olarak düşünebilmemdi - bir ateş rüyası, dokunulamaz, ulaşılamaz bir şey. Ama River ve Hazel buradaysa, o bungalovun içinde sadece birkaç metre ötedeysen, o zaman gerçektir. Bu da Declan ve Luca'nın da gerçek olduğu anlamına geliyor.

Ve ben gerçekten bir katilim.

Derin bir nefes alıyorum ve titreyen ellerimle araçtan iniyorum, boş çıkmaz sokağı geçip merdivenlerden yukarı çıkarken kalbim boğazımda. Kapıya ulaşp zili çaldığımda başımın döndüğünü hissediyorum.

Ya burada değillerse?

Ama ben bunu düşünür düşünmez, kapı kolu dönmeye başlıyor ve kapı içeridekinin dışarı bakmasına yetecek kadar açılıyor.

"Teagan?" River diyor. "Sen misin?"

Sanırım kusacağım. "Evet," diyorum.

Kapıyı bir adım daha açıyor, sonra uzanıp kolumdan tutuyor ve beni içeri çekiyor, kapıyı arkamdan tekrar kapatıp kilitliyor.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye neredeyse fısıldıyor. "Bizi nasıl buldun?" "Bilmiyorum," diyorum ona. "Ben sadece... Hazel'ı televizyonda gördüm, sonra

da

Bu videoyu internette gördüm ve... Üzgünüm. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.

Seni özledim."

Beni kucaklıyor ve başımı artık koyu renk olan saçlarına gömüyorum, gözlerimi kapatıp içime çekiyorum.

Lavanta ve bal. Tıpkı önceki gibi.

"Ben de seni özledim," diyor.

"Biz değiliz." Kafamı kaldırdığımda Hazel'in oturma odasında durduğunu görüyorum. Eskiden pembe olan saçları kahverengiye dönmüş, alnında kalın kaküller var ve gözlük takıyor. Bu iyi bir kılık değiştirme... çenesinin tam kıvrımını ya da sağ köprücük kemiğinin altında tam iki santim arayla iki çil olduğunu bilmeyen biri için. Şüphelendiği gibi, röportajdaki sarı saçları peruk olmalı. "Biz iyi değiliz. Hem de hiç."

"Merhaba Hazel," diyorum zayıfça.

"Gel otur Teagan," diyor River. "Sadece birkaç dakikalığına," diye eklemenden önce Hazel'a bakıyor.

"Evet, zaten fazla kalamam. Lanet olası bir sokağa çıkma yasağım var."

"Öyle mi?" Hazel ayak bileği monitörünü işaret ederek "Evet" diyor.

"Biz de öyle." "Bu Teagan'ın suçu değil," diyor River. "O da bir kurban."

Biz bu ? Biz kurban mıyız? Hazel televizyonda söylediği her şeyde ciddi miydi?

"Buraya *telefon* mu getirdin?" Hazel, 'telefon' kelimesini yüksek sesle söylemek yerine ağzından çıkararak soruyor.

"Evet... Yaptım."

Elini uzatıyor ve vermeme işaret ediyor, ben de veriyorum. Sonra oturma odasının penceresini açıyor ve kapatmadan önce telefonumu dışarı fırlatıyor.

"Bunu çıkarken alabilirsin," diyor bir koltuğa önce. Yüzümdeki ifade şaşkınlıkla karışıyor.

"Ne düşündüğünü biliyorum ve haklısın. Artık paranoyak pislikler olduk," diyor Hazel.

Kanepede River'ın yanına oturdum. "Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Güvende değiliz," diyor Hazel. "Uğraştığımız boktan şeyler..." Duraksıyor, alay ediyor. "Hepimizin imdadımıza yetişecek ve bizi bir dağ inzivasına gönderecek zengin ebeveynleri yok."

"Orası bir inziva yeri değildi," diyorum. "Orası bir akıl hastanesiydi Hazel."

"Hazel, sakın ol," diyor River. "Biraz su ister misin Teagan? Hava çok sıcak; klima bütün gün yüksek derecede çalışmasına rağmen burayı yetmiş sekiz derecenin altına indiremiyoruz."

"Sorun değil, River. Ben iyiyim. Ama... size ne oldu? Nerelerdeydiniz? Telefona ne oldu?"

"Bizi takip ediyorlar," diyor River, sanki yakınlarda duyabilecek biri varmış gibi yumuşak bir sesle. "Bizi izliyorlar. Onları gördün m?"

"Kimi gördün?" Sertçe yutkunuyorum, odadaki hava aniden ağırlaşıyor, nabzım tekrar yükselirken beni yerimde tutuyor. Kollarımı hareket ettiremiyorum.

"Aman Tanrım," diyor Hazel. "Declan ve Luca'yı kastettiğini sanıyor. Hayır, Teagan. Biraz daha dikkatli düşün; büyük penisli, çıkarcı pislikler yerine... seni kesip bir bavula tıkmayı düşün."

Oh...*onlar*.

Hazel yüzümdeki farkındalığı görünce, "Evet... işte böyle," diyor.

"Daha yeni ıktım. Kimsenin beni takip ettiğini fark etmedim."

Bunun bir yalan olup olmadığından emin değilim. Grdklerimin gerçek olup olmadığını bilmiyorum. Gerçek değil.

gerçek gibi görünüyor.

River da izlendiklerini söylüyor. Bana olanları böyle tarif etmezdim.

"Teagan," diyor River, "dikkatli olmalısın. Ne söylediğine ve ne yaptığına dikkat et. Belki de sadece... Rancho San Flores'e geri dnmelisin."

"Ne? Burası gösterişli bir

hapishane hücresi." "Ama sen

gvendeydin."

"yle hissetmedim. Her gün seni düşündüm. Nerede olduğunu bilmemek... Bundan nefret ettim."

River, "oğunlukla hapisteydik," diyor.

"O hapishanede bir aydan fazla kaldık Teagan," diyor Hazel. "Kimse bizim için gelmedi ve birbirimizi görmemize izin vermediler. Eğer bu son kısım olmasaydı, orada daha iyi olduğumuzu söyleyebilirdim."

"Korkunçtu," diye ekliyor River.

"River'ın iyi olup olmadığını bir yana bırakın, orada olup olmadığına dair bile hiçbir fikrim yoktu. Onlara Declan ve Luca hakkındaki gerçeği söylersem gitmemize izin vereceklerini söylediler ama yeterince beklersem Declan'ın gelip beni kurtaracağını düşünmeye devam ettim - her zamanki gibi *bizi* kurtaracaktı," diyor Hazel, gözleri yaşlarla doluyor. "Açıkçası böyle bir şey olmadı. Bir GoFundMe oluşturup kefaletimizi ve avukatımızıdeyen hayranlarımız oldu. Ve şimdi... bu süslü bilekliklerin bizi hayatta tutan tek şey olduğundan eminiz. Onlar

her yerde, Teagan- nereye gidersek gidelim. Ve şu anda seninle konuşmak şartlı tahliyamızın ihlali anlamına geliyor."

"Çok üzgünüm," dedim ona. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Acıdı," diyor River. "Çok acıttı. Hangarın arkasına ulaşmadan polis bizi yakaladı. Brady ve Rhett'ten haberimiz bile yoktu; televizyonda görene kadar bizi nasıl bıraktıklarını bilmiyorduk. Komik olan şu ki... Hapisteyken endişelenmiyordum bile. Hazel gibi bekliyordum çünkü bizi terk etmeyeceklerinden çok emindim. Çünkü bizi sevdiklerini sanıyordum. Bu kalbimizi kırdı."

"Benimki de öyle. Ben sadece... Hala nasıl sahte olabileceğini anlamıyorum. Bunun sahtesini nasıl yaparsın?"

"O lanet olası bir profesyonel," diyor Hazel. "Şu anda sadece kızgıyım. Layla için, Heidi için, ben ve Riv için kendimi kötü hissediyorum. Gerçek olmayan bir şey için kendilerine zarar veren tüm o hayranlar için üzülüyorum. Ve senin için üzülüyorum Teagan, çünkü hala ona inanıyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Ciddi miydin yani?" diye sordum. "Televizyonda söylediğin her şey? Hiçbirinin gerçek olduğunu düşünmüyor musun?"

Hazel başını sallıyor. "Declan De Rossi bir tanrı değil Teagan. Hiçbir zaman da olmadı. O sadece etrafındaki insanları kontrol etmekten zevk alan, çok parası olan hasta bir adam. Ve insanları kontrol etmek için sevgi ve şefkatten, bir aile ve ait olunacak bir yer vaadinden daha iyi bir yol var mı? Özellikle de bizim gibi tüm hayatlarını tam da bunu arayarak geçirmiş ve bunu kaybetmemek için her şeyi yapabilecek insanları."

"Buna sen de inanıyor musun?" River'a sordum.

"Evet," diyor, mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda başını sallıyor. "

"Haklı olduğunuzu biliyorum, bir açıdan öyle. Ama... beni sevdiğini söyledi," diyorum onlara. "Göğsüne baş harfimi kazımama izin verdi. Bu benim için gerçektir. Biz bir aileydik. Hayatım boyunca hiçbir şey bu kadar gerçek hissettirmemişti."

"Ama bu gerçek değildi Teagan. Declan De Rossi'nin sevdiği tek kişi kendisi - belki Luca da, ama sadece kendisinin bir *uzantısı* olarak. Gerçekte, kanını dökmek onun için hiçbir şey ifade etmemiş olmalı. Hâlâ tamamen onun kontrolü altında olmayan küçük bir parçan vardı ve bunu düzeltmenin en iyi yolunun bu olduğunu biliyordu. Hepsi bu."

"Benim de kalbim kırıldı," diye ağlıyorum. "Ben de bekledim. Her gün onun geri gelmesini bekledim. Beni asla terk etmeyeceğine, bir daha asla yalnız kalmayacağıma söz vermişti. Bu bana söylediği son şeydi." *Gözlerinizi kapatın ve otuza kadar sayın.* "Ama ben... Ben tamamen yalnızım."

"Hazel haklı, Teagan. Onların bizi unuttuğu sen de onları unutmalısın. Kendine dikkat et... Biz de bunu yapıyoruz. Bizi öldürmelerini beklemeyeceğiz."

"Ne demek istiyorsun?" diye

sordum. "Dışarı çıkıyoruz."

"Bizimle gel," diyor River, elimi arasına alarak.

"Bilmiyorum-" diye başlıyor Hazel.

"Neden olmasın?" River sorar. "O haklı. Bizim için de gerçektir ve biz bir aileydik. Ve başı belada, o da güvende değil. Onu bırakamayız."

Hazel ikimizin arasına bakıyor, sonra sandalyesinde öne doğru eğiliyor ve iç geçiriyor. "Bir kişi var... bizi gerçekten önemseyen biri," diyor sesini alçaltarak. "Kendimizi öldürmüşüz gibi göstereceğiz - o kadar da abartılı değil, değil mi? Herkes kan emicilerin kendilerini öldürmeye bayıldığını bilir. O da yeni kimlikler edinmemize ve Kanada'nın vahşi doğasında bir yerlerde kaybolmamıza yardım edecek."

"Eli?" Ben soruyorum.

"Onunla konuşabiliriz," diyor River. "O da sana yardım eder. Birlikte gidemeyiz - bu çok belli olur - ama birlikte *olabiliriz*."

"Bilmiyorum. Yani, seni öldüreceklerini nereden biliyorsun? Neden öldürsünler ki?"

"Gevşek uçlar," diyor Hazel. "Eğlence için, çünkü yaptıkları şey bu. Sen de gördün Teagan, değil mi? Ben gördüm."

"Evet," dedim ona. "Portland'da ."

"Almanya'da gördüm. Bu bir aşk hikayesi değil Teagan. Bu bir hayatta kalma hikayesi." River, "Bizi sadece izliyor olsalar bile, iş bile bulamıyoruz Teagan," diyor. "Kimse beni işe almıyor ve *her yerde* hemşireye ihtiyaç var. Neredeyse tükendik.

Hazel bu yüzden şovu yaptı."

"Evet ve orada olduklarını bildiğimden de emin oldular."

Riv, "Yakında klima ve market alışverişi arasında seçim yapmak zorunda kalacağız," diye ekliyor.

"Ben de her şeyi denedim," diyor Hazel. "Bir depoda kutuları paketlemek ya da asgari ücretle bir mağazada tezgâhtarlık yapmak için bile iş bulamıyorum. Tüm bunlardan önce ne yaptım biliyor musunuz? Bir havayolu şirketinde çalışıyordum; iyi bir işti. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Sanki-"

"Bir rüya," diye bitiriyorum. "Benim için de öyle bir his."

Ama bunun da ötesinde, sanki her şeyin yabancı görüldüğü ve hissettirdiği noktaya kadar tüm temelim alt üst olmuş gibi hissediyorum.

"Bizimle gel," diyor River. "Siktir et burayı, siktir et altın suratlı pislikleri ve siktir et Declan De Rossi'yi."

"Ben... yapamam," diyorum ona. "Sizi seviyorum -ikinizi de- ama ." "Neden?" diye soruyor.

Nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum. Hayal edemediğimden değil, hayal edebiliyorum. Üçümüz Kuzey Kanada Kayalıkları'nda küçük bir kulübede yaşıyoruz. Büyük bir bahçe, belki bir sera, birkaç köpek ve wifi yok. River muhtemelen örgü örmeye ve ben de eski kitapları okurdum - sürekli durup eski İngilizceyi çevirme ihtiyacı yüzünden bitirmesi haftalar süren gerçekten yoğun kitapları. Hazel bana yemek yapmayı öğretebilirdi; bal yetiştirir, kendi yağlarımızı ve ilaçlarımızı yapardık ve akşamları ormanda çıplak ayakla koşar ve buna büyücülük derdik.

Ve kulağa mükemmel geliyor. Ama... içimde hala gitmesine izin veremediğim bir parça var ve ya beni bulamazlarsa?

"Hâlâ onun için gelebileceğini düşünüyor," diyor Hazel. "İşte bu yüzden." "Teagan..." River başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Hayır."

İnkâr etmeyi düşünüyorum. Ağzımı açıp bunu yapmaya çalışıyorum ama ses çıkmayınca vazgeçiyorum. "Elimde değil," diyorum onlara. Gözlerimin kenarlarından yine yaşlar süzülüyor. "Onları çok seviyorum."

"Luca öldü Teagan," diyor River. "Ve Declan seni sevmiyor." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Etrafına bak!" River tersledi. "Nasıl olmazsın? Bize yaptıklarına baksana. Geri gelse bile, yaptıkları için onu nasıl affedebilirsin?"

Onun yerinde olsaydım, belki olayları farklı görürdüm. Ama gerçekte olup bitenleri izlemiyordum. Her şeyden uzak durdum, haberleri izleyemedim, o elektrikli çitin dışında neler olup bittiğinden habersizdim. Ve belki de daha önemlisi, yalnızdım. Eğer sırtımı yaslayabileceğim biri olsaydı -anlayan biri- belki her şeyi daha net görebilirdim.

Ama her şeyi net göremiyorum. Her şeyi olduğu gibi göremiyorum. Gerçekte olmayan şeyler görüyorum ve geceleri bana sarılmalarını istiyorum. Bazen hayır diyorlar.

"Bunu duymak istemiyor," diyor Hazel. "O hazır değil. Ve eğer hazır değilse, onu kurtarmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu seni öldürecek Teagan, öyle ya da böyle."

"Ne zaman gideceksin?" Ben soruyorum.

"Elimizden geldiğince çabuk," diyor River. "Her şey hazır olur olmaz."

"Güvende olduğunu nasıl bileceğim? Senin başardığını ve birinin başaramadığını nasıl bileceğim..."

Öldüreceğim seni. Kelimeleri bile söyleyemiyorum.

"Yapamayacaksın," diyor Hazel. "Ama biz hayatta kalanlarız.

Buna bahse girerim." Biraz gülümsüyorum. "Evet, ben de öyle."

"Biz hamamböceğiyiz," diyor River. "Declan sonunda hayatta kalanların şiddet yanlıları olacağını söylerdi; yanılıyordu. Hepsi birbirini öldürdükten sonra, biz hayatta kalacağız."

Hangisi olduğumu merak ediyorum, katil mi hamamböceği mi? Bunun önemli olduğunu sanmıyorum çünkü Hazel muhtemelen haklı ve her iki durumda da öleceğim.

Hazel, "Ve eğer ölürsek, bunu kolay yapmadığımızı bilerek teselli bulabilirsiniz," diye ekliyor. "Sen de onların işini kolaylaştırmasan iyi edersin."

"Yapmayacağım."

River, "Teag, çok üzgünüm ama... yaklaşık yirmi dakika içinde avukatımızdan bir ziyaret bekliyoruz," diyor. "Senden kalmanı isterdim ama-"

"değil. Zaten kalamam. Sokağa çıkma yasağı var, biliyorsun."

"Buna pişman olacaksın," diyor River. "Bizimle gelmediğin için. Fikrini değiştiremeyeceksin."

"Muhtemelen," diye itiraf ediyorum, kendimi koltuktan kaldırırken omuz silkiyorum. "Pek çok şeyden pişmanlık duyuyorum, bir tanesi daha nedir ki?"

"Beni özleyeceksin." "Seni

zaten özlüyorum."

"Teagan..." diyor, bedenimi tekrar kendi bedenine çekmeden önce başını sallıyor. "Lütfen kendine iyi bak."

"Olacağım," diyorum ona. "Seninle tanıştığıma pişman değilim. Hayatımı kurtardın, unuttun mu?"

"Tabii ki biliyorum," diyor River.

Hazels ayağa kalkıyor ve bize doğru yürüyor. "Buraya gel Teagan," diyor. Kollarımı ona doladım. Burnumu çekerek, "Saçların çok güzel görünüyor." diyorum.

"Bundan nefret ediyorum," diyor. "Bana göre değil ama teşekkürler. Bu arada sen de seninkini değiştirmelisin."

"Bunu düşüneceğim. Kapıyı açtığınız için teşekkürler."

"Senin için geri gelmeyecek Teagan," diyor River. "O bir yalancı. Bana onu beklemeyeceğine ve hayatını yaşamaya çalışacağına söz ver."

"Yapmayacağım," diyorum ona. "Deniyorum. İş arıyorum ve kız kardeşimin Meksika'daki düğününe Normal şeyler yapacağım."

tekrar gerçek gibi hissedene kadar, aradaki farkı daha iyi anlayana kadar hareket etmeye devam edeceğim."

"Umarım yakında olur,"

diyor. "Ben de öyle."

Bana son bir kez sarılıyor, dudaklarımdan usulca öpüyor ve alnını alnıma yaslayıp gözlerimin içine bakarak, "Seni seviyorum Teagan," dediğinde tekrar ağlamamaya çalışıyorum. Kendine iyi bak. Kendini düşün."

"Ben de seni seviyorum." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ben de seni düşüneceğim.

İkiniz de."

"Hoşça kal Teagan," diyor

Hazel. "Güle güle."

Nefesimi tutarak kapının tokmağını çeviriyorum ve arkamdan kapatarak dışarı çıkıyorum. Tekrar olabileceğimi umduğum kız -hiç ağlamayan kız- evin yanından geçip pencerenin altındaki çakıllardan telefonumu alırken kayboluyor. Arabaya bindiğimde, o bungalovu ve içindeki insanları arkamda bıraktığımda kaybediyor. Otoyola çıktığımda ve göğüs boşluğum onları bir daha asla göremeyeceğimi, ama benim gibi biri olmadan daha iyi olacaklarını bilmekle ağrıdığımda kaybediyor.

Onlara kederden başka bir şey getirmeyen biri.

Depomu doldurmak için Blythe'da durduktan sonra yine kaybetti. Otoyola geri döndüğümde telefonum bir haber bildirimiyle çalıyor ve başlığı yakalıyorum: *"Gods of Tomorrow Adlı Ünlü Rock Grubundan Olduğu İddia Edilen Yeni Şarkı Bugün Rus VPN'inden Sızdırıldı"*.

Yola geri döndüğümde tünel görüşü devreye giriyor. Bir dakika boyunca terli avuçlarımla direksiyonu sıkıp geçmesini diledikten sonra pes edip bankete çekiyorum.

Sanırım linke tıklayan onlar değil. Onlar olmasına imkan yok.

Videoyu oynatıyorum.

"Bu bir aldatmaca mı?" diye soruyor haber sunucusu. *"İnternet, bugün erken saatlerde güvenli bir Rus VPN'inden internete sızan bu single'ın, ABD'de cinayet dahil birçok federal suçtan aranan Gods of Tomorrow'un solisti Declan De Rossi'ye ait olup olmadığı ya da bunun bir aldatmacadan ibaret olup olmadığı konusunda ikiye bölünmüş durumda."*

"Ben hile diyeceğim, Pete," diyor yardımcı sunucu.

"Gerçekten mi? Neden bu kadar eminsin, Sasha?"

"Çünkü bunlardan o kadar çok yaşadık ki" diyor. "Dünyanın dört bir yanında yüzlerce yanlış ihbar, hepsi de aynı sebepten, mutlak kaos devam ettirmek için. Yani, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştik. Şarkının kendisi de diğer çalışmalarından çok farklı. Neden bu şarkı? Neden şimdi? Eğer De Rossi hayranlarına bir mesaj göndermek isteseydi, bunun bu olacağını sanmıyorum."

"Bilmiyorum," diyor Pete. "Bir dinleyelim. Parçanın adı 'Pretty Poisoned'. Yorumlarda ne düşündüğünüzü bize bildirin-gerçek mi yoksa şaka mı?"

Ekran karardığında ve Luca benim için yazdığı şarkının girişini tıngırdatırken boğazımdaki kan yükseliyor. Declan şarkının ilk satırlarını söylerken beyaz harflerle yazılmış tanıdık sözler ekranda kayıyor.

Ve nefes alamıyorum. Tek yapabildiğim acı çekmek. Size her zaman bakacağını söyleyen adamın gözlerinizi kapatmanızı söyleyip sizi terk edilmiş bir havaalanında toprakta hıçkıra hıçkıra ağlarken yalnız bıraktıktan sonra çelik burunlu bir botun kaburgalarınıza attığı tekme gibi acıyor.

*Ama biri bağımlıydı.
Bu partinin zehirli olduğunu bildiğim
diğer siyah meyan köklü kokain
ama doğrudan damara ateş etti*

Başımı direksiyona yaslıyorum ve tüm şarkı boyunca hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Declan şarkıyı değiştirmemiş bile - Luca şarkı sözlerini her zaman değiştirdiğini söylemişti, ama tam olarak hatırladığım gibi.

Son mısraya kadar.

*Ama endişelenme,
melekler her şey ölür.
Zehirlenmek daha iyidir,
kapana kısılmış yarı
canlılardan.*

*Ve devam filmini görmelisin bebeğim,
çünkü o filmde ben hayatta kalıyorum.
Kalbini göğsüne geri koyuyorum ve*

Suçlar

Sadece dövüşürüz ve canlı canlı sevişiriz.

*Mahvolmaya giden yol iyi niyetlerle döşelidir Ve
sen her zaman benimdin*

Video sunucuların sesine dönüyor ama ne dediklerini anlayamıyorum çünkü yolcu koltuğuna tırmanıyor, kapıyı açıyor ve hendeğe doğru sürünüyorum, vücudum boş midemdekileri dışarı atmaya çalışırken öğürüyor ve kuru kusuyorum. Sonunda durduğunda, elimin üstüyle çenemi siliyorum, toprakta sırt üstü dönüyorum ve yıldızlara bakıyorum. Zihnim beni dün geceki tur otobüsüne götürürken kendi sesim kafamın içinde yankılanıyor; Luca'nın bir gitar, bir askı ve bir kurşun deliği olan kötü tarafıyla bana dünyayı vaat edip hüzünlü bir şarkı söylemesinin ardından yatağın kenarında oturuyordum.

Belki devam filminde onları öldürmez. Cinayetten kurtulurlar ve güzel, uzun bir tatile çıkarlar. Her günü sahilde geçirirler, yüzerler, uyurlar, sevişirler, kanları akar ve... çığlık atarlar ama seviştikleri zamanlar dışında asla kavga etmezler ve çok çok uzun bir süre boyunca asla yakalanmazlar - Ölüm tarafından bile.

Hayır, bu bir şaka değildi. Bu gerçektir. Gerçek olmak zorundaydı.

Luca sözleri Declan'ın ya da bir internet trolünün eline geçecek bir yere yazmış olsa bile, kimse ona bunları söylediğimi duymadı. Yalnızdık.

Luca yaşıyor.

O çukurdan çıkıp direksiyonun başına geçmem bir saatimi aldı, büyük bir kısmında tüm vücudum adrenalinden titriyordu. Sokağa ıkma yasağından önce zar zor geri döndüm, o yan sokağa park ettim ve ailemin evine geri yürüdüm. Annem kanepede oturuyor, önünde dizüstü bilgisayarını açık ve yanındaki mindere kağıtlar yayılmış.

"Hey, Teagan," diyor. "Neredeydin? Bütün gün yoktun. Birkaç kez aradım. Geri dönmeyeceğinden endişelenmeye başlamıştık."

"Evet, özür dilerim. Sadece dışarı çıkmak istedim," diye yalan söyledim. "Spectrum'a gittim, yeni kıyafetler baktım ve Yard House'daki eski işimi geri almaya çalıştım. Sonra plaja gittim - Laguna'daki eski deniz fenerinin olduğu sessiz plaja - ve güneş batana kadar orada oturdum."

"Hmm..." diyor. "Peki, ikisinden birini aldın mı?"

"Neyi?"

"Yeni kıyafetler mi yoksa işine geri dönmek mi?" "Oh...hayır. İkisini de alamadım."

"Bu çok kötü. Denemeye devam et."

"Tamam. Yiyecek bir şeyler alıp yatacağım."

Mutfağa gitmeden önce gülümsemeye zorluyorum kendimi. Tezgâhtan kruvasanlardan birini alıp sandviç yapıyorum, sonra da üst kata çıkmadan önce gömleğimin altına bir şişe şarap dolduruyorum.

Yatak odamın kapısını kapatıp kilitledikten sonra kulaklığımı takıp dizüstü bilgisayarımın oturuyorum ve yapmayacağıma söz verdiğim tek şeyi yaparken bir yandan yemek yiyip bir yandan da şarabımı yudumluyorum...

Tavşan deliğine doğru gidiyorum.

Reddit'i açıyorum ve hayran teorileri arasında geziniyorum. Yapay zeka şarkı sözleri analizlerini okuyup dinliyorum ve birinin yapay zeka tarafından üretilen Declan sesini parçadaki sesle karşılaştırıyorum. Çoğu kişi seslerinin aynı olduğu konusunda hemfikir, ancak bu teoride bir boşluk var.

O şarkı *benim için* yazıldı. Ve dünyada başka kimse bunu bilmiyor.

Gülüyorum. Artık endişelenmeme gerek yok. Bir iş bulmak ya da uyum sağlamak hakkında değil. İnsan mıyım yoksa bir şey ya da canavar mıyım diye de. Çünkü Luca hayatta ve beni terk etmeyecek. Ona göre ben bir meleğim. O şarkıyı benim için yazdı; benim için geri gelecek.

Ve sanırım yarın gece geri dönecek - doğum gününde, Evelyn'deki bir depoda, tıpkı o lanet olası kanlı hemşirenin dediği gibi.

Yorganın altına girdiğimde yüksek sesle "Artık gidebilirsin Kemik Testeresi," diyorum. "Benim de artık sana ihtiyacım yok."

ALTI

Evden gizlice çıkmak zorunda kalmayalı uzun zaman oldu ama nasıl olduğunu hala hatırlıyorum. Kendimi yine lisedeymişim gibi hissediyorum, arka kapıdan çıkmadan, arka duvara tırmanmadan ve aşağıdaki bahçeye inmeden önce kapımın kilitli olduğundan ve ortam gürültüsünün burada uyuyor olsaydım olacağı gibi açık olduğundan emin oluyorum.

İniş yapamadım, kışımın üstüne düştüm ama daha kötülerini de yaşamıştım. Ayağa kalktım, kıyafetlerimi fırçaladım ve arabama doğru yola koyuldum.

Depo şehrin endüstriyel bir bölgesinde. Hoş değil ama aynı zamanda ıssız. Gizli bir konsere gidiyormuş gibi görünen bir grup insanın yanından geçerken kenara çekip park ediyorum onları takip ediyorum, ceketimin fermuarını çekip kapüşonu başıma geçiriyorum.

Binanın içine girdiğimde Gods of Tomorrow konseri gibi görünüyor. Bir sahne , loş bir ışıklandırma ve derme çatma bir bar var. Çoğunluğu kadın yüzlerce insan mekâna dolmuş. Ve şimdi çok yabancı olan bir dünyada... tanıdık geliyor. Eve dönmek gibi.

Kalabalığın arasından ilerleyerek sahnenin ortasına mümkün olduğunca yaklaşıyorum. Elton John gibi güneş gözlüklerimi takıyorum ve ellerim cebimde öylece bekliyorum.

Bir saat sonra, hiçbir şey olmamışken, yine o batma hissine kapılıyorum. Belki de yanılıyorumdur, belki de gelmiyorlardır. Belki de gizli konser Pasadena'daki futbol sahasındaydı ve şimdi oradalar ve ben yanlış yerdeyim.

Ama sonra ışıklar söner. Sahnede sis dalgalanıyor ve uzun boylu, karanlık iki figür ortada duruyor, biri uzun saçlı ve omzunda gitarıyla.

Kalbim durdu. Nefes alamıyorum. Hoparlörlerden "Pretty Poisoned "ın girişi çalıyor ve ben titreyerek arkalarını dönmelerini bekliyorum.

Geri dönün. Lütfen arkayı dön.

Yapıyorlar, ama yerdeki bir şeye uzanmadan önce değil. Birdenbire hepimize sıcak, kırmızı bir madde püskürtüldü. Ben daha ne olduğunu anlayamadan ışıklar yanıyor ve müzik kesiliyor. Kalabalık dağılırken sahnede iki adam daha kayıttaydı.

Her ne ise doğrudan yüzüme ve ağzıma güzel bir atış yapıyorum. Mısır şurubu... lanet olası mısır şurubu.

Bu aptalca bir şaka.

Etrafımda insanlar çığlık atıyor ve itiş kakış çıkışlara doğru ilerliyor; bazıları yerde yardım için bağıyor, diğerleri ise onları eziyor. İkinci kez devrildikten sonra güneş gözlüklerim uçuyor ve ön kapıdan vazgeçip deponun arka tarafına yöneliyorum - böyle bir yerde bir arka çıkış ya da yükleme rıhtımı olmamasına imkan yok. Sonunda, en sol taraftaki bir kapıdan çıkan insanları görüyorum. Koşmaya başlıyorum, mısır şurubuyla kaplı beton zeminde kayıyorum ve sonunda kapıdan çıkıp karanlık sokağa girmeden önce bir kez daha yüzüstü düşüyorum. Diğerlerinin kapıdan çıkmasına izin vermek için kenara çekiliyorum ve sonra ellerimi dizlerime koyarak duruyorum, diğerleri yanımdan koşarak geçerken nefesimi tutuyorum. Birçoğu ağlıyor ya da arkadaşlarını çağırıyor, havai fişekler patlarken her yöne dağılıyorlar ve bir şekilde tüm sahneyi daha da rahatsız edici hale getiriyorlar.

Ara sokakta yalnız kaldığımda, sıırıslık olmuştur kapüşonumu çıkarıp iç kısmını yüzümü temizlemek için kullandıktan sonra yanımdaki çöp kutusuna atıyorum.

"Siktir!" Gece gökyüzüne çığlık atıyorum. Aynı çöplüğü canımı acıtacak kadar sert tekmeliyorum. "Allah kahretsin! Neredesin sen? Neden benim için gelmedin? Bana asla zarar vermeyeceğini söylemiştin! Canım yanıyor! I-"

Binanın hemen arka tarafında duran altın maskeli bir adam görüyorum, vücudunun yarısı görünmüyor. "Hey!" diye bağıyorum. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun? Ha?" Elime bir taş alıyorum ve taş ona isabet etmeden önce köşeye kaçan adama doğru fırlatıyorum. "Buraya gel, seni parlak kışlı orospu çocuğu!" Öfkeyle arka köşeye doğru ilerliyorum. Ayaklarımın altında cam kırıkları çıtırdıyor ve durup, yaklaşık on beş santim uzunluğunda ama avucuma sığacak kadar ince olan en büyük parçayı alıyorum. "Canavarcılık mı oynamak istiyorsun? Oynayacağım lan!"

Tabii o köşeyi döndüğümde etrafıma bakıyorum ve tamamen yalnız olduğumu görüyorum. "Lanet olsun!"

Ve sonra yükleme kapısı açıldı. Benden belki birkaç yaşı büyük üç adam, varlığımdan habersiz, gülerek ara sokağa adım atıyor.

"Vay anasını, harikaydı" diyor ilerinden biri, telefonunu kaldırarak. İzledikleri videodan çığlıkları duyabiliyorum - dakikalar önce içeride olan biziz. "Bu çok fena viral olacak."

Dördüncü bir adam onlara katılır. "Bunu yayınlamayız," diyor. "Ambulans çağırmamız gerek. İçerideki kız hareket etmiyor; uyanmayacak. Bu artık komik değil."

"Bu bizim suçumuz değil," diye alay ediyor ilerinden biri.

"O haklı," diyor bir diğeri. "Ondan kurtulmalıyız. Onu p kutusuna ."

"Nabızı atıyor!" diyor kısa boylu adam.

"Hastaneye gitmesine izin veremeyiz. Hapse mi gitmek istiyorsun?" diyor kamerayı tutan adam.

"Biz ! Bu bir kazaydı!"

"Bu kızlar kimsenin umurunda değil, Nate," diyor. "Onlar sadece bir avuç aptal sürtük. Ve bu görüntülerden vazgeçmeyeceğim; bu çok iyi."

Sonunda biriyle göz göze geldim. "Jackson?"

Jackson denen adam diğeriye bakıyor, o da başıyla bana doğru bir işaret yapıyor. Döndü ve sonunda beni gördü.

"Hey, oradaki..." Jackson diyor ki. "Ne kadarını duydun?"

Gözlerimi ondan ayırmadan cam parçasını elimde evirip çeviriyorum.

"Vay anasını," diyor bir diğeri. "Göğsüne bak. Bu Teagan Townsend. Kamerayı getir!"

"Hayır!" Jackson diyor ki. "Bizi duydu; onu kaydedemeyiz. Onun da icabına bakmamız gerekecek."

Gülüyorum. "Bana iyi bak Jackson," diye alay ediyorum tiz bir sesle.

"Hayır, gerçekten. Ne yapacaksın? Merak ediyorum. Bana her şeyi anlat."

"Jason, kollarını tut," diyor.

Erkekler.

Neredeyse hepsinin benim gibi olduğu ortaya çıktı - hiçbiri kendilerini gerçek canavarlarla yüz yüze bulduklarında diğeri yöne kaçmayı da öğrenmedi.

"Jason, yapma!" Nate yle diyor.

Ama telefonu cebine geri koydu ve sol tarafımdan bana doğru gelirken Jackson elleri kemerinde bana doğru yürüyor

toka. Tam adamlardan birini yakalayıp geriye doğru çekerken ve bir bıçak çıkarırken çevremde Kemik Testere'yi görüyorum.

Huh. Belki de gerçektir.

Ve ben gülüyorum.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Arkanda daha büyük ve daha korkunç bir şey var," diyorum ona. "Sanırım öleceksin."

Tam zamanında dönüp altın maskeli bir adamın arkadaşının boğazına bıçak dayadığını görüyor. Aynı anda ben de dönüp cam parçasını Jason'ın karnına saplıyorum. Daha fazla itemeyince yukarı doğru sürüklüyorum, camın avuçlarımdaki ve parmaklarımdaki deriyi delmesine izin veriyorum, sadece eti biraz daha yırttığını hissetmek için.

Hatırladığımdan daha iyi. Vücudumdaki her hücre canlanıyor. Kukum kasılıyor.

Onu çıkardığımda yere düşüyor, karnından Chucks'larıma doğru koyu bir kıpkırmızı nehir akıyor.

Kahretsin. Hemen kenara çekiliyorum. Bu ayakkabıları seviyorum.

Geri döndüğümde, Kemik Testeresi Jackson'ı boğazına bıçak dayayarak sıkıştırmıştı.

"Sanırım sen gerçeksın," diyorum.

Kemik Testeresi hafifçe başını sallıyor ve Jackson'ın açık mavi kot pantolonunun ağ kısmında koyu bir leke oluşup sağ bacağından aşağıya doğru aktığını görüyorum.

"Ew."

Altına işedi. Ne bebek ama.

"Her zaman canavarları oynamak isterim," diyor Kemik Testeresi, bıçağı bana uzatarak. "Senin önünde de korkunç bir şey vardı," diyor Jackson'a. "Sadece onu göremeyecek kadar aptaldın."

Önce gömleğini kesip açıyorum - dikkatlice içeriden değil, dışarıdan, bıçağın derisini tamamen delmesine izin veriyorum. Jackson çığlık atıyor, bıçağı çektiğimde hıçkırarak ağlıyor.

"Şakanı beğenmedim," diyorum ona.

"Özür dilerim," diye hıçkırıyor. "Çok üzgünüm. Lütfen yapma-"

"Ne yapmayayım? Seni öldürmesin mi? Bana yapacağın gibi önce sana tecavüz mü etmeli?"

"Benim bir ailem var."

"Umurumda değil."

Bıçağı boğazına saplayıp geri çekiyorum ve yaradan fışkıran kanı izliyorum.

Kemik Testeresi onu bırakıyor ve dizlerinin üzerine çöküp elleriyle boğazını tutuyor. Yanında diz çöküp bıçağı karnına tekrar tekrar saplıyorum, ta ki sonunda yere düşüp hareket etmeyi bırakana kadar.

"Diğeri gitti mi?" Nefesimi tutarak soruyorum.

"Hayır, çöp konteynerinin arkasında."

"Lütfen bana zarar verme!" Nate ağlıyor. "Sadece... bırak gideyim. Kimseye zarar vermek istemedim. Polisi aramak istedim, sadece ona sor. Kimseye söylemem."

"Ne düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Yalan söylemiyor ama beni gördü. Adımı biliyor." Ona bıçağı uzatıyorum. "Yine de bunu yapmak istemiyorum. Çabuk ol."

"Erkek arkadaşlarından daha zekisin."

Nate kaçmaya çalışır, ancak Kemik Testeresi onu iki adımda yakalar, saniyeler içinde boynunu kırar ve onu yerde cansız bir yığın halinde bırakır.

Dört cesedin olduğu karanlık bir sokaktayım. İçgüdüsel olarak, kafamda bahaneler üretmeye başladım. *İnsanlara zarar veriyorlardı ve bir kızı öldüreceklerdi. Bana zarar vereceklerdi.* Ama gerçek şu ki, artık kötü bir insan olmayı umursadığımdan emin değilim. Ve beni kızdırdılar.

"Nasıl hissediyorsun?" Bone Saw soruyor. "Gerçekten hiçbir şey hissetmiyorum."

"Peki ya... burası?" Bacaklarımın arasına uzanıyor, şortumun üzerinden amımı avuçluyor ve avucuyla ovuyor. "Burada bir şey hissediyor musun?"

Gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi içime çekiyorum. "Evet."

Ara sokakta tekerlek sesleri duyunca geri sığıyorum ve bedenimi duvara yaslıyorum. Farları kapalı siyah bir teslimat kamyonu önümüzde durdu ve arkası açıldığında, tamamen siyahlar içinde altın maskeli üç adam dışarı çıktı ve bir varili rampadan aşağı sürükledi.

Elimi Kemik Testeresi'nin pazusuna dolayarak hafifçe arkasına geçiyorum.

Sonra Jason'ı kaldırıp varilin içine indirmelerini izliyorum. İçindekiler tıslama sesi çıkarıyor ve kapağı değiştirip kamyonu geri çekip bir tane daha almadan önce üstünden buhar fışkırıyor.

Bu asit. Onları eritiyorlar.

"İçerideki kızı kontrol etmeliyim," diyorum usulca, giriş kapısından depoya dönmeden önce.

Ayakkabılarım yere yapışıp altımdan kayarken, odayı yavaşça geçip hâlâ bu karmaşanın içinde yüzüstü yerde yatan kıza doğru gidiyorum.

Onu çeviriyorum ama hareket ediyor.

Layla'yı o çarşafın içinde yuvarlıyor gibiydim ve öldüğünü biliyordum. Koyu renkli bir gömlek sandığım şey aslında açıkta kalan gövdesiymiş, morarma ve iç kanama nedeniyle hırpalanmış ve siyah-mavi lekelenmiş. Yine de iki parmağımı boynuna götürüp nabız arıyorum.

On altı ya da on yedi yaşından büyük olsa şaşırdım. Deri kelepçeler ve bilezikler bileklerinde sıralanıyor, ince, hafif kendine zarar verme izlerini kötü bir şekilde kapatıyor. Acaba onun da buna benim kadar ihtiyacı var mıydı? Ait olunacak bir yere, bir topluluğa.

Bir aile.

"O öldü," diyorum arkamda onun ayak seslerini duyarak. "Onu da bir fiçiya mı koyacaklar?"

Eldivenli elleri cebinde ayakta duruyor. "Hayır, onu burada bırakacağız. Birinin onu bulacağından emin olalım."

"Nasıl?"

"Biz her yerdeyiz, Teagan. Her zaman öyleydik."

"River bizi öldüreceğinizi düşünüyor."

"Benim için sorun değil. Belki de yaparız."

"Sinir bozucusun," dedim ona. "Ben eve gidiyorum." Alay ediyor. "Hayır, gitmiyorsun."

"Sokağa çıkma yasağım var."

"Sen bir *seri katilsin*. Büyü . Hadi gidelim."

"Nereye?"

"Seçme şansın olmasa da fark eder mi? Ben hâlâ daha büyük, daha korkunç bir şeyim."

Kemik Testeresi cevap vermemi beklemiyor, dönüp deponun arkasına doğru ilerliyor ve yükleme kapısından çıkıyor.

Ön kapıdan çıkıp arabaya koşabilirim. Onu takip etmek zorunda değilim.

Elbette eski alışkanlıklar zor ölür ya da benim durumumda hiç ölmez. Kayıyorum ve Kemik Testeresi'nin kollarını önünde kavuşturmuş beklediği sokağa doğru geri kayıyorum. Diğer adamlar hâlâ oradalar, rampada bir varil daha taşıyorlar.

"Giysilerinizi ve ayakkabılarınızı burada bırakın," diyor. "Onlar halledecek." "Ne? Ama-"

"Bu şekilde arabama binemezsin. İç çamaşırlarına kadar soyun ve gidelim. Ayrıca, daha önce görmediğim bir şey değil... altımda, sen bayılana kadar amını sikerken titriyorsun."

"Bu ayakkabıları sevdim."

"Dört çiftiniz var."

Dişlerimi sıkıyorum ve gömleğimi başımın üzerine çekiyorum.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak onu köşeyi dönüp siyah bir Aston Martin'e kadar takip ediyorum. Yolcu tarafındaki kapıyı açtığımda, koltuğun üzerine sarı bir tişört örtülmüştü.

Teksas'ta her şey daha büyüktür!

"Bunun için berbat durumdasın," diyorum, çekerek. Ara sokakta hızlanırken kahkahalarla titriyor, köşeyi dönüyor ve ana yola çıktığında neredeyse beni arka koltuğa fırlatıyordu.

"Siktir!" Bağıriyorum, emniyet kemerimi arıyorum. "Ve sen gülüyorsun! Gülmeyi kes amına koyayım."

805'e giriyor ve şehirden hızla uzaklaşıyor. Şimdi, neredeyse sabahın ikisinde, çoğunlukla açık olan yolda farları kapalı bir şekilde ilerliyor. Arada bir pencereden dışarı bakıyorum ve gökyüzünde patlayan birkaç havai fişek görüyorum.

Mutlu yıllar, Luca. Seni seviyorum, diye düşünüyorum, başımı cama yaslayarak.

"Konser var mıydı?" Ben sordum.

"Hayır. Bu saçmalığa kandığına inanamıyorum. Aptalcaydı."

"Biliyorum," diyorum avucumun içindeki kırık deriyi karıştırırken. Yaptığımda o kadar acımamıştı ama şimdi acıyor ve hâlâ çok kanıyor. "Eskiden hep böyle şeylere kanardım, komplo teorilerine. Ben sadece... umutluydum. Bu çok mu kötü?"

"Evet."

"Adın ne senin?"

Alay ediyor. "Sana lanet olası adımı söylemeyeceğim." "*Aptalca* bir şey, değil mi?"

"Muhtemelen Kemik Testeresi kadar

havalı değildir." "Kaç yaşındasın sen?"

"Çeneni kapatır mısın?" diyor. "Bana cevap vermeyeceğimi bildiğin sorular sormayı bırak. Otur şuraya."

"İyi. Ama sen *çok* yaşlı falan değilsin, değil ?"

"Konuşmayı kes."

Toprak yollara sapmadan önce yaklaşık kırk beş dakika boyunca aynı yüksek hızda doğruya doğru ilerliyoruz. Sonunda bir eve ya da ona benzer bir şeye yanaşıyoruz. Neredeyse tamamen bir uçurumun inşa edilmiş koyu gri beton bir yapı. Evin altındaki bir garaja çekiyor ve ben de onu bir merdivenden ana yaşam alanına kadar takip ediyorum. Geniş ve açık, içerideki her şey koyu gri ya da siyah. Tabandan tavana pencereler evin uçuruma bakan tarafını kaplıyor.

"Bu çok güzel," diyorum. "Sizin gibi şeylerin evleri ve arabaları olduğunu bilmiyordum." "Yok," diyor. "Burası bir ev değil. *Benim gibi şeylerin* duyduklarında kalabilecekleri bir yer. Sağda bir banyo var, ikinci kapı. Git. duş."

Köşede kayboldu ve ben kapıdan içeri girdim.

Banyo da evin geri kalanı gibi sade ama tertemiz, modern ve arduvaz grisi bir dekora sahip. Duşta şampuan veya sabun şişesi yok, sadece fayansın içine yerleştirilmiş etiketsiz dispenserler var.

Yağmur duşunun altında acele etmiyorum, hangisinin sabun hangisinin şampuan olduğunu doğru tahmin ettiğimden sadece yüzde yetmiş eminim.

Ve arduvaz karolara adım attığımda, tıpkı Declan ve Luca'nın Coeur d'Alene'deki evlerindeki banyo zeminleri gibi sıcak-ısıtılmış. Bir özlem acısı tam göğsüme çarpıyor. Raftan üzerinde uyunacak kadar pelüş ve yumuşak bir havlu çekip vücuduma sarıyorum.

Sonra, geniş ana yaşam alanına geri dönüyorum. Artık boş; odanın bir yerlerine gizlenmiş hoparlörlerden yumuşak bir klasik müzik çalıyor ve Kemik Testeresi ortalıkta görünmüyor. Mekânda yürüyorum, arkasında yatak odası olan bir tanesini açana kadar kapılara bakıyorum.

İçeri giriyorum ve doğrudan dolaba yönelip kapağını açıyorum. Önümde aynı kıyafetler tekrar tekrar asılı duruyor. Hepsi siyah, hepsi uzun pantolonlu ve uzun kollu. Hepsi kapüşonlu.

Farklı bedenleri varmış gibi görünüyor ama yakalarına ve bel bantlarına baktığımda, tıpkı banyoda olduğu gibi hiçbirinin üzerinde etiket yok. Marka yok, beden yok.

Yüzü olmayan insanlar için mükemmel - gerçekte var olmayan insanlar.

Şu uzun kollu siyah gömleklerden birini, en küçük görünenini giyiyorum, sonra şifonyere gidip bir çift erkek boxer külot çıkarıyorum ve içine giriyorum.

Sonra yiyecek aramak için mutfığa dönüyorum ve aynı durumla karşılaşıyorum. Kutu yok, etiket yok, sadece ambalajsız kuru gıdalar, nişastalar

ve şeffaf saklama kaplarındaki tahıllar. Tezgâhın üzerinde duran ve içinde birkaç kırmızı elma olan bir meyve kâsesi dışında neredeyse her şey rafta duruyor ve sorgulanabilir. Bir tanesini alıp masanın üzerinde yiyorum.

Birkaç dakika sonra Kemik Testeresi yanıma oturdu. Duş alıp üstünü değiştirdiyse bile bunu anlayamazsınız; maskesini takmış ve yatak odasındaki dolabın her askısına kopyalayıp yapıştırdığını gördüğüm kıyafetlerin aynısını giymiş.

Masanın üzerine küçük, plastik, siyah bir kutu koyuyor. "Elini göreyim," diyor.

Yaralı elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde masanın üzerine açıyorum. "O kadar da kötü değil," diyorum.

"Bunlardan birkaçının dikişe ihtiyacı var" diyor.

"Banyoda hiç saç fırçası yok." "Burası bir ev değil Teagan. Bunu sana söylemiştim." "Ama benim kıvrıcık saçlarım var."

Beni görmezden gelerek küçük plastik kutuyu açıyor ve bir iğne geçiriyor.

"Yapacak mısın?" "Sanki ilk defa yapıyormuşum gibi."

"Peki... bölgeyi uyuşturmayacak mısın?"

"Hayır," diyor. "Bunu içine atacaksın ve orada oturacaksın - sessiz ve sakın - iyi bir küçük canavar gibi."

Başparmak eklemimin hemen altındaki büyük kesikten başladı. "Yüce Tanrım, bu çok rahatsız edici! Siktir!"

"Sessiz ol Teagan," diyor.

Başımı masaya koyup nefes alıyorum. Sonunda bağladığını hissetmeden önce dakikalar geçiyor.

"Nihayet," diyorum.

"Senin parmağında da bir tane var," diyor. "Daha kötü olacak."

Boğuk sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyuyorum. Onun gibi evleri, yüzleri ya da kıyafetlerinde etiketleri olmayan şeylerin gülümseyeceğini düşünmezdim ama benimle alay ettiklerinde güldüklerini biliyorum. Onlar da gülümsüyor olmalı.

"Lanet olsun!" İğne tam parmağımın kıvrıldığı yere batıyor ve o haklı, daha da kötü. Diğer elimle bir şeye uzanıyorum ve bu onun kalçası oluyor. Ama bu onun kalçası değil... sertleşmiş aleti. Neredeyse elimi çekecektim ama kendimi durduruyorum, onun yerine o çalışırken başparmağımı kalın ucun üzerinde yavaş daireler çizerek gezdiriyorum.

"yakmak hoşuna gidiyor mu?" Şimdi yavaşça ucundan dibine doğru okşayarak soruyorum.

"Evet," diyor sakince. "Daha önce o adamları öldürmek hoşuna gitti mi?"

"Kanı sevdim; çıkardığı sesi sevdim." İğneyi tekrar deriden geçirirken dişlerimi sıkıyorum, içgüdüsel olarak aletini kavrayışımı sıkılaştırıyorum. "Bir bıçağı tekrar tekrar birine batırmak. Silah kullanmanın aynı şey olacağını sanmıyorum. Bana sevişmeyi hatırlatıyor; benzer bir kaşıntıyı kaşıyor."

Aleti avucumun içinde zıplıyor ve tekrar konuştuğunda sesi öncekinden biraz daha boğuk çıkıyor. "Bu kadar dürüst bir cevap beklemiyordum."

"Normalde, kendime karşı bile böyle davranmazdım. Ama Declan bunun şiirsel olduğunu söyledi - sırf yapabildiğim için istediğimi almak. Bunun beni diğer herkesten daha iyi yaptığını söyledi ve ben de ona inandım. Sen de uyurken kızların amına sikini sokan bir canavarsın, sen kim oluyorsun da beni yargılıyorsun?"

"Ben de sırf yapabildiğim için istediğimi alıyorum," diyor. "Ve sen o yatakta baygın yatarken sana yaptığım tek şey bu değildi. Başında dikildim, yüzüne boşalana kadar sikimi salladım ve sen , ben de elimi pantolonunun içine soktum ve parmaklarımı amına soktum. Çok ıslak ve dardı, uykunda kıvranmaya ve inlemeye başladın ve bu beni tekrar kaya gibi sertleştirdi. Öldürmek sevişmek gibidir... eğer birinin bağırsaklarına defalarca batırmak için büyük kalın bir horozunuz varsa, çılgılık atmalarını ve yalvarmalarını dinleyin... daha fazlası için, Tanrı için, durması için. İkisi aynı madalyonun farklı yüzleri." İpliğin ucunu bağlar ve iğneyi bir kenara koyar. "Hepimiz sadece hayvanız, Teagan. Aramızdaki tek fark bazılarımızın kafeste mutlu olması, bazılarımızın ise dişlerimizle et parçalamanın ve aya karşı ulumanın nasıl bir his olduğunu bilmek istemesi."

"Daha yeni üç ayımı bir kafeste geçirdim. Sanırım biraz et borçluyum."

Kucağına tırmanıyorum ve kapüşonunun eteklerini tutup yumrukla kaldırıyorum. Hızla koparıyor ve acı verecek şekilde bükerek arkamdan tutturuyor.

"Ah!" diye bağıyorum. "Sadece tenini hissetmek istiyorum. Uzun zamandır kimseye dokunmadım."

"Hayır," diyor ve beni kucağından yere itiyor. Sızdırmaz beton zemine kırımın üzerine düşüyorum ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyorum. "Bunu bir daha asla yapma."

"Tamam," diyorum nefesimi tutarak. "Özür dilemeyeceğim." "Üzgün olduğunu söyle."

"Ben çok-"

"Hayır," diye tersleyerek sözümü kesti. Cebinden bir bıçak çıkardı ve ayaklarının dibine bıraktı. "Bu şekilde özür dilemeni istemiyorum. Kıyafetlerini çıkar, sonra dizlerinin üzerine çök ve bıçağı al."

Gömleğimi ve boxer'ımı çıkarıyorum, sonra yerden bıçağı alıp çevirerek açıyorum.

"Kanla yaz" dedi. "Nereye?" Ben soruyorum.

"Nereye istersen. Sadece beni inandır."

Bıçağı sol bileğimin üzerinde sürüklüyorum, sadece yarada kan birikmesine yetecek kadar basınç uyguluyorum. Kan birikince de bıçağı bir kenara bırakıp sağ işaret parmağımla karnımın alt kısmına, tam amımın üstüne *özür dilerim* yazısını çiziyorum.

Sonra etrafına bir kalp çiziyorum. "Bu çok şirin," diyor.

Başımı dizine yaslıyorum ve en iyi 'sık beni' bakışlarımla ona bakıyorum. "Bana inanıyor musun?" diye soruyorum.

"Seni becereceğim, Teagan." "Söz mü?"

Kemik Testeresi ayağa kalkıyor, saçlarımı avuçluyor ve beni dizlerimin üzerinde bulduğum ilk yatak odasına doğru sürüklüyor. Eşiği geçerken kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve ışığı söndürüyor. Yatağa ulaştığımızda beni öne doğru fırlatıyor ve yüzüstü yatağa düşüyorum.

"Bacaklarını aç, küçük canavar," diyor ve sert aletini açıklığıma yerleştiriyor.

"Evet, ," diye takılıyorum.

Saçlarımı sertçe geriye çekerek sadece ucunu içime itiyor. "Bunu bir daha söyle," diye hırlıyor.

"Evet, mast...er, ahhh!"

Ben daha kelimelerimi çıkaramadan sikini içime sokuyor, homurdanarak sikini çıkarıyor ve tekrar içime sokuyor. Sırtımı kamburlaştırıp kıkırmı havaya kaldırarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve o da saçımı kavradığı gibi içime girerken kaldıraç olarak kullanıyor.

"Oh, Tanrım!" Çığlık atıyorum. "Evet! Ohhhh, siktir! Sık beni!"

"Böylesine çaresiz küçük bir sürtük için çok sıkı görünüyorsun," diye inliyor. "Yine de bir sürtük gibi sıırıslıklamsın. Duyabiliyor musun?"

Kalın sikini içime her soktuğunda bunu duyabiliyorum. Kalçalarımın aşağı damladığını da hissediyorum.

"Evet!"

"Utanmıyor musun? Ayaklarımın dibinde kanlar kalmaktan?"

"Hayır," diye inliyorum.

"Hoşuma gitti."

"Siktir..."

İçime sert ve hızlı bir şekilde pompalıyor, omurgamı ürpertecek kadar derine Beni bir bez bebek gibi becerirken, saçlarımı ve boynumu acıyla geri çekerken çenemden aşağı salya akarken, kaldıraç için yorganı kavıyorum.

Ama sikinin başı amıma böyle vurmaya devam ettiği sürece, bana ne yapacağı umurumda değil.

"Yapma... dur!" Ağlamayı başarıyorum. "Lütfen. Oh, lütfen. Aynen böyle."

Yüksek sesle inliyor. "Yalvarman hoşuma gidiyor küçük canavar, bana ne kadar acınası, çaresiz bir şey olduğunu hatırlatıyor."

Orgazm içimden geçerken tiz bir çığlık . "Siktir!"

Dizlerim altımdan kayıyor ve yanıma düştüğümde bir ritmi bile kaçırmadan beni beceriyor. Spazmlar vücudumu sararken, amım sikinin etrafında titreşirken tek yapabildiğim inlemek ve onun sevdiği gibi yalvarmak.

"Tanrım, şu haline bak," diyor bana çarparken. "Bir fahişe gibi sikilmek hoşuna mı gidiyor?"

"Evet!"

"Bunu söylediğini unutma."

Bone Saw üstteki bacağıma omzunun üzerinden atıyor ve tam vücudum toparlanmaya başlarken çekip kalın, ıslak sikini kıkıma sokuyor.

"Hayır! Siktir! Oh, Tanrım!" Dar deliğime girip çıkarken çığlık atıyorum.

"Bana tanrı demek zorunda değilsin Teagan," diye homurdanıyor, pompalıyor. "Efendi iyidir."

"Kemik Testeresi!" İnledim. Topuğumu sırtına saplıyorum ve bir elimle kolunu sıkıca kavıyorum.

Acıtıyor. Dev gibi bir siki var ve ben pratik

yapamıyorum. "Tekrar dene," diyor, bana daha sert

çarparak. "Efendim," diyorum. "Lütfen, Usta."

"İşte böyle," diyor. "Sadece rahatla ve seni kullanmama izin ver. Ben de etimi istiyorum. Erkekleri parçalara ayırırken azan kötü kızların başına gelen budur."

"Çok büyüksün," diye sızlanıyorum.

Yanıt olarak inliyor ve sanırım onu neyin uçuruma itebileceğini biliyorum.

"Sikin o kadar büyük ki acıtıyor," diye inliyorum.

Beni daha geniş açıyor, sonunda içimde durup beni dölle doldurana kadar hızını artırıyor.

"Oh...siktir," diye inliyor. "Seni lanet fahişe."

Çekildiğinde sırtüstü yuvarlanıyorum. Eldivenli parmak ucuyla karnımın alt kısmındaki kanlı kalbin izini sürüyor ve ben hâlâ ten tene temas etme arzusuyla izliyorum.

"Aynı madalyonun farklı yüzleri," diyor tekrar.

"Sikişmek ve öldürmek mi?" Dedim, nefes nefese. Doymuş ama tam olarak tatmin olmamış bir halde tavana bakıyorum. "Evet. Neredeyse."

Yataktaki şey yanımda kayıyor, sikini tekrar pantolonunun içine sokuyor.

"Bütün bu kıyafetlerle mi uyuyacaksın?" Ona sordum. "Peki ya maske?"

"Teagan, burada seninle uyumayacağım," diyerek yatağı itiyor ve kapıya doğru yöneliyor.

Sonra beni orada bıraktı, kapıyı arkasından kapattı ve ben...

Orada soğuk ve yalnız yatıyorum, vücudum ağrıyor ve kullanılmış ve tavana bakıyorum. İyi hissetmiyorum.

Merdivendeki ayak seslerini artık duymadığımda, ben de odadan çıkıyorum, mutfakta yere attığım giysileri alıp banyoya götürüyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve bir havluyu ıslatıp bileğimdeki kanı ve midemdeki kanlı *üzgünüm* kalbini temizlemeden önce üzerimi *temizliyorum*.

Bunun için ağlamayacağım.

Etiketsiz boxer'a geri dönüyorum, tişörtü çekiyorum ve aynada keçeleşmiş kıvrıcık saçlı kıza -seri katile- bakıyorum.

Ben bu muyum? Şu an olduğum şey bu mu? Umabileceğim en iyi şey bu mu?

Yatak odasına dönüyorum ama kapı aralığında oyalanarak yatağa bakıyorum. Gerçekten orada uyumak istemiyorum.

Battaniye biraz kanlı ama yine de alıyorum, arkamdan banyoya sürüklüyorum ve ısıtılmış arduvaz zeminde altına kıvrılıyorum.

Tenimde tekrar sıcak bir şeyler hissetmek için.

Ertesi gün sıcak, sert taş zeminde uyandığımda vücudum acıyor. Her ne kadar orada kalıp dünyanın geri kalanı yokmuş gibi davranmak istesem de - gözlerimi kapatıp her şey gerçek değilmiş gibi davranmak- yapamayacağımı biliyorum.

Ne de olsa burası bir ev bile değil.

Ana yaşam alanına çıkıyorum; vadiye bakan tavandan tabana pencereler artık kalın karartma perdeleriyle kaplı. Gün ortası ışığı aradaki küçük boşluklardan sızıyor ve gri ışığı gri alana itiyor.

O konuşana kadar Bone Saw'ı görmüyorum, kanepede oturmuş lanet olası bir gazete okuyor.

"Araban garajda," diyor.

Oraya nasıl geldiğini sormaya zahmet etmiyorum.

"Buranın nerede olduğunu bilmem seni endişelendirmiyor mu?"

"Hayır," diyor. "Birine söylersen ya da davetsiz gelersen ölürsün."

"Harika," diye cevap veriyorum. "Aptal gibi görünüyorsun. Bu ışıktaki maskeyle o lanet gazeteyi okuyor olmana imkân yok. Onu nasıl aldın ki?"

"Banyoda yerde uyurken aptal gibi görünüyorsun. Bunu neden yaptın?"

"Sıcaktı," diye zayıfça cevap veriyorum. Tezgahtan çantamı alıyorum. "Ben gidiyorum. İstemesem bile seni buralarda göreceğime eminim."

"Evet," diyor kafasını kaldırmadan, hâlâ lanet olası gazeteyi okuyormuş gibi yapıyor.

Kapıya doğru yürürken fark ettim ki...

"Ayakkabım yok."

"Dolapta ayakkabılar var" diyor.

"Bana uymazlar," diyorum. "Çok büyük olurlar."

"Ee? Yalınayak git o zaman."

İç çekiyorum. Eğer Luca olsaydı, bu sabah uyandığımda beni yeni ayakkabılar, kahve ve yemek bekliyor olurdu. Bu adamın kahve içmemesine imkân yok. Bunu bir maskeyle yapamaz.

Luca olsaydı, sonra bana sarılırdı.

"Neredeler?" diye soruyorum. Alt dudağım titriyor ve onu ısırıyorum. "Luca ve Declan nerede?"

"Bilmiyorum," diyor donuk bir sesle. "Doğu Avrupa, sanırım."

"Neden burada değiller? Ne zaman geri gelecekler... benim için?"

"De Rossiler, yüzlerce yıldır korkulan bir fısıltı olarak var olan bir örgütü, cesetleri düzgün bir şekilde imha edemedikleri ve sizin gibi çok az tanıdıkları kadınları perdenin arkasına getirmeleri gerektiği için spot ışığına ve inceleme altına aldılar ve sonra doğru dürüst kaçamadılar bile. Bu yüzden burada değiller."

"Son kısım senin hatan değil mi?"

"Hayır," diyor. "Hepinizi vurmalı ve varillere yerleştirilmek üzere otobüste bırakmalıydılar ama yapmadılar. Babaları ve şöhretleri yüzünden çok fazla serbest bırakıldılar; daha iyi bilmesi gereken insanlar Declan De Rossi'nin kendi kurallarını ve kendi haremını koymasına izin verdiler ve şimdi bebek bakıcılığı yapacak yirmi yaşında bir grup kızımız var ve ölenlerden biri polisin bulması için arkasında bir günlük bıraktı. Kimsenin Declan ve Luca'nın ülkeye dönmesine yardım etmek için acele ettiğini sanmıyorum. En çok arananlar listesindeki ünlü insanlar kolay kolay yer değiştirmezler. Ve bildiğim kadarıyla Teagan'a sormadılar bile."

"Luca beni seviyor. O şarkıyı benim için yazdı."

"Belki de yapmıştır. Ama bunun bir önemi yok," diyor, o kadar ilgisiz ki başını kaldırıp bakmaya bile tenezzül etmiyor.

Yenilmiş bir şekilde çantamı tezgahıtan alıp omzuma atıyorum ve kapıya doğru yürüyüp yalınayak eve gitmeye hazırlanıyorum.

"Yerleşkeden on mil uzaklaşana kadar telefonun şifreli olacak," diyor elim kapı kolunun etrafına dolanırken arkamdan. Durup dinliyorum. "Dağın aşağısına indiğinde batıya doğru git. Hükümet seni izliyor Teagan. Telefonlarını dinliyorlar ve mesajlarını da okuyorlar, bunu aklında tut."

"Peki sadece mı?" diye sordum.

"Hayır."

Cevap vermeden kapıyı çekip açtım ve merdivenlerden garaja doğru inmeye başladım. Ve orada eski gri Toyota'm duruyor, parlak arabanın hemen yanında.

karartılmış Aston Martin.

Ayaklarım yere değdiğinde garaj kendiliğinden açılıyor. Arabama tırmanıp tek şeritli yola çıkıyorum, dağdan aşağı iniyorum ve bir otoyola ulaştığımda batıya doğru ilerliyorum. Telefonum bildirimlerle aydınlanmaya başladığında, adresimi girip eve devam ediyorum.

İki saat. Evimden iki saat uzaktayım ve Los Angeles dışında trafiğe girdiğimde daha da uzun sürüyor.

Sonunda eve vardığımda, sokağın aşağısına park ediyorum ve ön kapıdan girdiğimde annemle babamı oturma odasında otururken buluyorum.

"Daha bir hafta bile olmadı Teagan," diyor annem. "?" "Dışarıdaydım," diyorum. "Bir adamla."

"Tanrım, Teagan," diye alay ediyor babam.

"Hangi adam?" diye soruyor. "Bu adamla nerede tanıştın?"

"Onu önceden tanıyordum." Aslında bu bir yalan değil. Onu hapse girmeden önce tanıyordum, sadece... çok uzun zaman önce değil ve kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Evinize insan getirmemi istemiyorsanız, sorun değil" diyorum, gözlerimden yaşlar boşanarak. "Ama *o kadar* yalnızım ki, sanırım bu beni öldürebilir. Dokunulmayı özledim; sevmeyi özledim. *Onları* özlüyorum ve bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama özlüyorum. Bunun işe yaramasını istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kimse beni işe almayacak ve kimse beni *bir* daha sevmeyecek. Beni sevmeye çalıştığınızı biliyorum ama denemek zorundasınız. Sizce bu bana kendimi nasıl hissettiriyor?"

"Teagan, bu çok saçma," diyor babam. "Elbette seni seviyoruz. Bizi küçük düşürmek için yaptığın onca şeyden sonra sana yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Bencil olmayı bırak."

"Beni dinlemiyorsun," diyorum. "Ne kadar mutsuz olduğum hakkında bir fikrin var mı? Bu şekilde yaşayamam, yoksa kendime zarar vereceğim. Eğer gitmemi istiyorsan, giderim. Ama sokağa çıkma yasağına uyamam. Gidip ilaçlarımı alacağım ve uzanacağım. Acı çekiyorum."

Merdivenleri çıkarken annem arkamdan, "Onlar da seni sevmedi Teagan," diye sesleniyor.

"Düşündüğün şeyi yapmıyorsun," diyorum ona ve yatak odama dönüp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Yorganın altına giriyorum, kulaklıklarımı kulağıma takıyorum ve internette "Pretty Poisoned" şarkısını tekrar tekrar dinliyorum.

Hiç kimsenin yas tutmama izin vermediğini fark ettim. Ne kaybettiğim aşkım için, ne ailem için, ne de Brady ve Rhett için. Kesinlikle rahatlamadım. Ben

Sadece kilit altında tutuldum ve yardıma ihtiyacım olduğu söylendi - hiçbir şey kaybetmediğimi anlamak için yeniden programlanmaya ihtiyacım vardı. Luca'nın öldüğünü düşündüğümde neredeyse inanıyordum. Hazel'ı televizyonda gördüğümde neredeyse inanıyordum.

Bir iş bulabileceğimi, kız kardeşimin düğününde bir elbise giyebileceğimi ve bir katil olmadığım bir hayata sorunsuzca kayabileceğimi ve sadece odadaki şeylerle birini öldürebileceğim tüm yolları hayal etmeyi ve sadece kanın tadına bakmak için yanaklarımı ısırmayı bırakacağımı düşündüğümde neredeyse buna inanıyordum.

Ama bir iş bulamıyorum, o elbiseyi giyemiyorum ve bu hayatta hâlâ bir katilim. Ve bunun beni artık kötü bir insan yapıp yapmayacağı umurumda bile değil. Tekrar yapacağımı biliyorum; tıpkı Declan'ın dediğı gibi, duramayacağım. Bu şimdiye kadar deneyimlediğim en iyi ikinci uyuşturucu ve bir daha asla en iyi uyuşturucuya sahip olamayacağım.

Ama Declan'ın aksine benim saklanacak bir yerim yok, ne dağlar ne de servet. Ya hapse gireceğim ya da Bone Saw beni öldürecek. Belki onu bunu kibarca yapmaya ikna edebilirim.

Ve kötüsü, Luca hayatta ama benim için gelemmez ve gelmeyecek. Kalbimi göğsüme geri koymak yok, suçlarımızdan kaçmak yok. Yabancı sahillere yok, sırlar yok.

Mahvolmaya giden yol gerçekten de iyi niyetlerle döşenmiştir. Ben de şu an kesinlikle öyleyim.

Üç gün boyunca hareket etmedim.

YEDİ

"Teagan, kalkman gerek," diyor annem beni sarsarak. "Saat beşı geçti. Günlerdir odandan neredeyse hiç çıkmadın. Duş bile aldın mı?"

"Sanmıyorum," diyorum ona. "Hatırlamıyorum."

"Dr. Miller'la olan randevunuzu kaçırdınız," dedi. "Çok yorgundum."

Ve gözlerimi açmak istemiyorum. Altın maskeli birinin beni izlediğini görmek istemiyorum. Ama o hala etrafımda; bu kadarını biliyorum. Hissediyorum.

"İşlerle ilgili bir geri dönüş aldın mı?" "Hayır. Hiçbir şey."

"Sanırım haklısın Teagan," diyor. "Bu işe yaramayacak. Başka bir şey yapmamız gerekiyor."

"Ne gibi?"

"Kuzey Carolina'daki Beth teyzenle konuştum. Garajının üzerinde kiraya verdiği bir daire var; şu anki sakini birkaç hafta içinde ayrıldıktan sonra orayı size kiralamak isteyebileceğini söyledi. Oradan başlayabilirsin, saçını değiştirirsin, adını değiştirirsin..."

"Bana kendim olmamamı, vücudumdan utanmam gerektiğini söylediniz ve şimdi de bana artık adımlı bile alamayacağımı mı söylüyorsunuz?"

"Sadece bunun bir seçenek olduğunu söylüyorum - bunu düşünmelisin. Ve bence daha fazla dışarı çıkmalısın, bu yüzden sokağa çıkma yasağı konusunda endişelenme. Kız kardeşin seni bu hafta sonu bekarlığa veda partisine davet etti ve o adam sana çiçek gönderdi. Alt kattalar."

"Hangi adam?"

"Görüştüğün adam her neyse. Not yoktu. Bir adı var mı?"

Alay ediyorum. "Hayır, onun bir adı yok. Ve o adam bana çiçek göndermez."

"Biri yapmış," diyor. "Gitmemiz gereken bir yemek var ama lütfen Teagan. Yataktan çık. Duş al, yürüyüşe çık ya da güneşte biraz vakit geçir."

Perdeleri açıyor ve ışığı yakıyor, odadan çıkarken kapıyı açık bırakıyor.

"Siktir," diye mırıldandım.

Ve bunu düzeltmek için yataktan kalkmam , duş alabileceğime karar verdim.

Daha sonra aşağıya iniyorum, bir fincan kahve yapıyorum ve krem peynirli bir simit yiyorum. Odadan tekrar geçtiğimde gözüme çarpıyorlar - ön kapının yanındaki vazoda iki düzine kırmızı lale. Göğsümdeki o delik ağrıyor.

Fincanı yere bırakıyorum, vazodan bir çiçek koparıyorum, sonra gözlerimi kapatıp yumuşak yaprakları dudaklarımda gezdiriyorum.

Senden hoşlanıyorum, Teagan. Sana iyi davranmama izin ver.

Bunu neden yapsın ki? Bunun komik olduğunu mu düşünüyor?

Her şeyi garaja götürüp çöpe atıyorum ve sonra yatağıma geri dönüyorum. Yanımdaki boşluğa birinin gömüldüğünü hissetmem ne kadar sürer bilmiyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor.

"Sen anlamazsın," diye cevap veriyorum, sırtımı ona dönerek. "Sen gerçek bir insan değilsin."

"Sen de öyle."

"Bu doğru değil. Bir şeyler hissediyorum; bir şeylere ihtiyacım var."

Yatağa uzanıp vücudunu sırtıma bastırmadan önce ağırlığının yatakta kaydığını hissediyorum. Bir kolunu ön tarafıma doluyor ve diğerini başımın altına koyuyor. Eldivenli parmakları saçlarımdan arasından geçmeden önce yanağımı hafifçe okşuyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ağlamamak için alt dudakımı ısırıyorum.

"İhtiyacın olduğunu düşündüğün şey bu mu Teagan?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Dönüp göğsüne kıvrılmadan önce birkaç dakika öyle kalıyorum. Kollarımı ona doluyorum, parmakları sırtımda gezinirken ona sıkıca sarılıyorum.

"Neredeyse," diye fısıldıyorum. "Yeterince yakın."

"Sen güzel bir kızsın Teagan," diyor. "Ama senden daha iyi bir canavar olur." "Canavar olmak istemiyorum."

"Her zaman istediğimizi alamayız," diyor Bone Saw. "Ama sana bir şey aldım; sanırım beğeneceksin."

"Gördüm," dedim ona. "Hoşuma ."

"Bunu henüz görmedin."

Arkasını dönüp yatağın diğer tarafından siyah bir kutu alıyor ve aramıza koyuyor. Kapağını açmadan önce tereddüt ediyorum ve açtığımda içinde siyah giysiler ve ayakkabıların üstünde duran altın bir maske var.

"Bu gece dolunay var Teagan. Canavarlarla oynamak ister misin?"

Hiçliğin ortasında bir otoyolda uçuyoruz, San Bernardino County'nin derinliklerinde bir yerde - Kaliforniya'nın insanların kaybolmak dışında pek ve böyle gecelerde hangi yöne gittiğinizi anlayamadığınız bir bölgesi. Hiç ışık yok. Kasaba yok.

Belki de artık Nevada'dayızdır. Kim bilebilir ki?

"Bunu neden yapmam gerektiğini anlamıyorum," diyorum göğsümdeki bağa karşı mücadele ederek. "Acıtıyor."

"İnsanların bunun altında bir kadın yerine genç bir erkek olduğunu düşünmeleri daha iyi. Bu onların görmeye alışık oldukları bir şey" diyor. "Bu sizin için daha güvenli, muhtemelen onlar için de."

"Nefes almamı kısıtlıyor. Bunun güvenli olduğundan emin değilim." "Maskeni tak," diyor.

"Karanlık bir arabada bir pislik gibi maske takarak oturmayacağım."

Alay ediyor. "Neredeyse geldik. Tak şunu."

"Gülümsüyorsun. Bunu duyabiliyorum." Maskeyi yüzümden kapüşonu başıma geçiriyorum. "Güldüğünü duydum, gülümsediğini duydum... Bunun altında en azından birazcık insansın."

"Olmamı istediğin şekilde değil," diyor.

"Senden hiç hoşlanmıyorum."

"Evet, öyle. Ama bu senin suçun değil. Kimse sana daha iyisini öğretmedi."

"Yanılıyorsun," diyorum ama o sadece omuz silkiyor.

Pencereye doğru dönüyorum, sonunda uzaktaki bir tepede ışık görüyorum. Doğruca oraya yöneliyoruz, toprak bir yola sapıyoruz ve sonunda devasa, şebekeden bağımsız bir yerleşkeye varıyoruz. Kemik Testere arabayı yukarı çekerken gözetleme kulesi olan ferforje bir kapı açılıyor. Sonra uzun, dolambaçlı bir araba yolundan ana yapıya doğru ilerliyoruz.

"Arka tarafa gidiyoruz," diyor ve arabayı durduruyor. Araçtan iniyorum ve onu kompleksin arka tarafına, evin yeraltı katındaki tek bir kapıya açılan bir merdivene kadar takip ediyorum. Altta başka bir maskeli şey bekliyor.

"İçeri nasıl gireceğim?" Merdivenlerden inerken soruyorum. "Biri artı biri sorgulamayacak mı?"

"Sen davet edildin Teagan," diyor. "Önemli insanlar seni burada istedi. İçeri girmenin tek yolu bu."

Şeyler birbirleriyle konuşmuyorlar ama kapıda bekleyen, kapıyı açmadan önce Bone Saw'ın retinasını ve sonra da benimkini maskeden tarıyor.

Daha fazla maskeli şey yapının açık alt katında dolaşıyor. Karanlık, bitmemiş bir bodrum katı, duvarlardaki birkaç kırmızı ışıkla zar zor aydınlatılıyor. Odanın bir köşesi tahta sandıklarla dolu; görünüşe göre birileri her neyse onları sayıyor ya da kontrol ediyor. Odanın diğer tarafında, biri erkek diğeri kadın, çıplak ve ayaklarından asılı iki ceset var. Daha önce hiç görmediğim bazı mekanizmalara bağlılar, ama öyle görünüyorlar ki...

"Onları boşaltıyorlar mı?" Ben soruyorum.

"Evet. Kan bir yerden gelmek zorunda, değil mi? Bununla ilgili bir sorunuz mu var? Erkek arkadaşın onunla yıkanırdı."

"Bununla ilgili bir sorunum olması gerektiğinin farkındayım," diyorum ona. "Ama hayır. Ama yok."

"Aferin kızıma," diyor. "Sadece beni takip et Teagan. Ben ne yaparsam onu yap." "Peki, ne yapıyoruz?"

"Bu gece... izleyeceğiz. Sana bazı şeyler göstermek istiyorum."

Onu bir merdivenden yukarı kadar takip ediyorum ve büyük, açık bir balo salonuna açılan bir kapıda oyalanıyoruz. Portland'da götürüldüğüm evdekine benziyor, ancak buradaki dekor modern ve şık, oysa diğeri

daha eski dünya zenginliği. Tıpkı diğer evde olduğu gibi, odanın ön tarafına yakın bir yerde altında bir hazne bulunan mermer bir levha var ama üzerinde ceset yok. Oda, karşı taraftaki bir kapıdan içeri süzölmeye devam eden takım elbiseli ve önlöklö varlıklı kişilerle doluyor. Hizmetçiler kalabalığın arasında içki, kan ya da ikisinin karışımı bir şeyle dolaşıyor - emin olamıyorum.

"Nedir bu?" diye sordum. "Declan ve Luca bir keresinde beni böyle bir partiye götürmüşlerdi."

"Yaptılar," diyor. "Ama geç kaldılar. Monet'nin yanındaki çifti görüyor musun?"

Sanırım bahsettiği çifti fark ettim. Benden belki birkaç yaş büyük, kısa siyah saçlı, dolgun dudaklı ve kalçalı bir kadın var. Her kıvrımı saran kısa, ince kırmızı bir elbise giyiyor ve sütyen takmıyor, meme uçları kumaşın arasından sertçe görünüyor. Yanındaki adam daha yaşlı, belki kırk beş ya da elli yaşlarında, uzun ve zayıf, tuzlu biberli saçları ve kare gözlükleri var. Tanıdık geliyor; FBI'ın Wyoming'de bana gösterdiği fotoğraflardan birinde olabileceğini düşünüyorum.

"Pastalı kız ve onun şeker babası mı? Evet, onları görüyorum."

"Gitmeleri gerekiyor," diyor. "Onları öldürmemize yardım edeceksin. Bu gece değil, bu gece sadece izlemek için buradasınız."

"Neden?"

"Kuralları çiğnediler."

"Hangi kuralları?"

"Bu hafta FBI'dan iki telefon aldı. Elllerinde onunla ilgili bir şey var, bu da muhtemelen kendini kurtarmak için Tarikat'ı vermeyi planladığı anlamına geliyor. Bunu öğreneceklerini bilmeliydi - FBI'ın elindeki her şeyi ve ne yaptıklarını biliyorlar. Ama böyle insanların sorunu da bu. Ve Declan De Rossi."

"Neymiş o?"

"Lanet olası egoları - her zaman kendilerini olduklarından daha büyük, daha akıllı ve daha güçlü sanmalarına neden oluyor."

"Ona ne olmuş? Neden ben?"

"Sadece izle, Teagan. Buradaki işimiz izlemek ya da pislikleri temizlemek. Başka soru sorma."

Takım elbiseli ve altın maskeli bir adam odanın önündeki podyuma doğru ilerliyor ve yan kapılardan Kemik Testeresi gibi başka şeyler uzun bank koltukları odaya taşıyarak podyumun ve mermer levhanın önüne diziyor. Katılımcılar talimat almadan sıralara dizilmeye başlar.

Hepsi aynı altın maskeleri yüzlerine geçiriyor ve odanın önündeki adam deri kaplı eski bir kitaptan okumaya başlıyor.

Latince. Hiç Latince bilmiyorum. Aklım İspanyolca'da tanıdığım birkaç kelimeye takılıyor, "kan" ve "ay" gibi. Bunun dışında, neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Ne söylüyorlar?" Fısıldıyorum.

"Gerçekten önemli değil," diyor. "Declan sana kandan bahsetti, değil mi? Temelde yüksek toplumdaki konumlarını ve rollerini, kandaki ve ölümdaki gücü ortaya koyuyorlar."

Yaşlı bir adam odanın önüne doğru ilerler, diğeri okurken kürsünün yanında durur. Birkaç saniye sonra kalabalıktan bir kadın, üzerinde bıçak olan kadife bir minder taşıyarak adama yaklaşır.

Kemik Testeresi kapı aralığında bana doğru eğilerek kulağıma yaklaştı ve usulca şöyle dedi: "Ölümcül bir hastalığı var, bu da zayıf ve değersiz olduğu anlamına geliyor. Bu durum örgüt üyelerinin, özellikle de üst düzeydekilerin başına geldiğinde, mirasları için yapabilecekleri en iyi şey kendi canlarına kıymaktır."

Yaşlı adam yastıktan bıçağı alıp boğazına dayar ve kitap okuyan adam duraklayınca bıçağı boynunda gezdirir.

Bıçak derisini delip geçer geçmez önünde toplananlar ilahi söylemeye başlar.

Daha derine inmeliydi ama bu da yarar. Yine de en az bir dakika boyunca bilinci yerinde ve ayakta kalır, yere düşmeden önce yaradan fişkırıran kanda boğulur.

Yerdeki ceset hareketsiz kalınca dururlar. İki maskeli adam dışarı çıkar, onu bir çarşafın içine sarar ve kalabalık alkışlarken odadan çıkarır.

"Onun kanını içmeyecekler," diyor Kemik Testeresi. "İçinde güç yok, ama kurban edilmesinde güç vardı ve soyundan gelenler bunun için ödüllendirilecek. Evinde yavaş yavaş ölmeyi seçseydi durum böyle olmazdı."

"O da fiçıya giriyor mu?"

"Hayır. Cesedi ailesiyle birlikte evine gidecek ve herkese uykusunda huzur içinde hastalığına yenik düştüğünü söyleyecekler. İzlemeye devam edin..."

Alkışlar dindiğinde, kürsüdeki adam okumaya devam eder ve birkaç dakika sonra, iki maskeli adam daha genç bir kıızı koridordan aşağı sürükler, kız tekmeleyerek ve ağlayarak onların tutuşuna karşı mücadele eder. Genç kız

Sonunda başını kaldırır ve aynı maskelerle onu izleyen sıra sıra insanları görür, çığlık atar.

"Hayır, lütfen!" diye bağıyor. "Lütfen bana zarar verme! Bunu neden yapıyorsun?"

Lütfen bunu yapmayın! Lütfen."

Koridorun yarısında ayağını kaybediyor ve hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak yolun geri kalanını sürüklüyor, sonra onu olukların olduğu mermer levhaya taşıyorlar, el ve ayak bileklerinden tutarak sırt üstü yatırıyorlar. Hiç düşünmeden Kemik Testeresi'nin pazusuna yapışıyorum. Beni hızla silkiyor, sonra boynumdan tutup vücudumu kendisine doğru çekiyor ve sırtım göğsüne gelecek şekilde tutuyor.

"İsteyerek yapmadım," diyorum daralan nefes yolumdan. "Unutmuşum."

Bir için ne olduğunu unuttum.

Geriye doğru adım atıyor, karanlık koridorda kapı çerçevesi tarafından kısmen gizlenmemiz için hareket ediyor ve elini pantolonumun önünden aşağıya ve iç çamaşırımın içine kaydırıyor, parmakları klitorisimi buluyor. "Bu hoşuna , küçük canavar. Geldiğinde çığlık atmasan iyi edersin - burada çaresiz küçük bir fahişe olmaman gerekiyor ve eminim ki o odadaki birkaç kişiden fazlası senin gibi bir şeyi ellerine geçirmek ister."

Parmaklarıyla klitorisimi okşarken, elinde kitap olan adam ilk bıçağı kadının boğazına saplıyor. Sonra, onu tutan iki kişi kenara çekiliyor ve maskeli konuklar sunağa yaklaşıyor. Hepsi vücuduna bıçak saplarken kadın öğürüyor, kan içinde boğuluyor.

Ve ben izliyorum, kalçalarımı zar zor insan olan adamın eldivenli parmaklarına karşı kıvırıyorum, klitorisimin etrafında dönerken sert horozunu kıkımda hissediyorum. Amım sırlıslık, içimdeki gerilim çözülmekle tehdit ediyor.

Bunu . Düşündüğümünden daha berbat durumdayım.

"İnsanların sevişmesini izlemek gibi bir şey, değil mi?" diye soruyor onlar yerlerine dönmeye başlarken.

"Evet..." Sessizce inliyorum.

"Hoşuna gitmesi sorun değil, küçük amcığını ıslatıyor." Hızını artırıyor, parmakları ıslak klitorisimi sert ve hızlı bir şekilde okşuyor. Kalçalarımı esnetiyorum ve dizlerimin bükülmesini engellemek için yanımdaki kapı çerçevesini kavriyorum. "Devam et ve onun ölümünü izlerken parmaklarımın üzerine boşal. Daha sonra seni sikimle parçalara ayırırken seni böyle hayal edeceğim."

"Siktir..." Yumuşakça inliyorum. Elleri boğazımı sıkıyor, hava kaynağımı kesiyor ve klitorisim nabız gibi atarken inlemelerimi bastırıyor ve bacaklarım

altımda çökmekle tehdit ediyor. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, grup birlikte ilahi söylemeye başladığında -yine Latince konuşuyor- ve vücudundaki kan çekilirken içimde zevk dalgaları dolaşıyor.

Onun yaşam gücü. Almak için olgunlaşmış.

Kıpırdamıyor ama ölmesi dakikalar alıyor ve ilahileri bittiğinde levhaya oyulmuş oluklardan kan damlıyor. Maskelerini çıkarıp altın kadehlerle yaklaşıyorlar, onları sıcak, taze kanla dolduruyorlar ve kan lekeli dudakları ve dişleriyle, ağızlarının köşelerinden ve çenelerinden damlayan kanla uzaklaşıyorlar.

İşlerini bitirdikten sonra sıralar odadan kaldırılır ve herhangi bir Çarşamba gecesi gibi ölü kızın cesedi etrafında kokteyl partilerine devam ederler.

"Ürkütücü," diyorum. Bone Saw ıslak, eldivenli parmaklarını pantolonumun önüne siliyor.

"Bunun için iyi bir kelime sanırım," diyor. "Bunlar dünyayı gerçekten yöneten türden insanlar - hepimize uslu durmamızı, itaatkar olmamızı, çok çalışmamızı, birbirimizi incitmememizi ve bu tür şeylerin önemli olduğunu söyleyenler. Hiç de önemli değiller."

"Declan gerçekten önemli olan tek şeyin güç olduğunu söyledi ve o kadar çok güce sahipler ki artık sıkılmaya başladılar."

"Haksız değil."

"Bunu neden yapıyorsun o zaman? Seni önemsiyorlar mı? Bu senin ailen mi?" "Hayır," diyor. "Ben bunun için yetiştirildim ve keyif alıyorum. Ve başka bir

benim için bir hayat. Sana söyledim, canavarlar banliyöde var olamaz." Telefonu cebinde titrer ve onu çıkarır.

Telefonu olduğunu bile bilmiyordum. Cevap veriyor ama telefonu kulağına götürdüğü andan cebine geri koyduğu ana kadar hiç konuşmuyor.

"Beşinci koridoru temizleyin" dedi. "Beni takip edin. De Rossi'lerle buradayken yaptığınız gibi bakışlarınızı indirmeyin. Onlara bak. Ve sakın konuşma."

"Madem konuşmaya iznin yok, neden benimle konuşuyorsun?"

"Konuşmamıza izin verilmediğinden değil. Konuşmuyoruz ya da isim kullanmıyoruz çünkü o zaman birbirimizi ayırt etmeyi öğreniriz. Onlar da bizi ayırt etmeyi öğrenir. Her iki taraf için de sorunlu olabilir."

Odanın içinden üst kata çıkan başka bir merdivene doğru onu takip ediyorum, geçerken hepsine bakıyorum, gözlerini yakalamaya çalışıyorum. Onlar

bir saniye bile izin vermiyorlar. Ben geçerken kendi gözleri yere düşüyor.

Benden korkuyorlar.

Birkaç dakika önce mermer bir levha üzerinde genç bir kızı bıçaklayarak öldüren bu kanlı dişli insanlar benden korkuyorlar. Benim olduğum şeyden.

Ve iyi hissettiriyor.

st kata çıktıktan sonra koridorda ilerliyoruz, aık bırakılmış bir kapıya ulaşana kadar içeriden çığlıklar ve iniltiler gelen kapalı kapıları geçiyoruz.

Yatağa kelepçelenmiş ve ağzı bağlanmış bir kadın, çarşafların üzerinde l ve kanlar içinde yatmaktadır. Odanın bir köşesinde, daha önce ayini yöneten adam daha yaşlı, daha ağır çıplak bir adamı azarlıyor.

"Bu nc Senatör," diyor. "Bunun kasıtsız olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

"Kendimi kaptırdım Lawrence," diye yanıtlar adam. "Sanırım kendi gücümün farkında değilim."

Lawrence adındaki adam, "Benimkini tanı," diyor. Kemik Testeresi'ne bakıp başını sallıyor, o da yumuşak bir hareketle cebinden bir bıçak çıkarıp çevirerek açıyor.

şimdiye kadar odada yalnız olmadıklarını fark etmemiş olan adamın yüzündeki tüm renk boşalır.

"Hayır!" diye bağırır adam. "Hayır, hayır, yapma! !"

Ama yapacak ve yapıyor da. Lawrence kenara çekiliyor ve Kemik Testeresi odayı  adımıda geçip bıçağı adamın boynuna saplıyor. O kadar derine iniyor ki, yana çekildiğinde kemiği görebiliyorum ve adam yere yığılıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Yaradan kan fişkırıyor, neredeyse Quentin Tarantino filmlerindeki gibi.

"Bu kurumda özensizliğe ve aceleciliğe daha fazla müsamaha göstermeyeceğiz Senatör. Zor yoldan öğrenmek zorunda kaldığınız için zgnm." Yerde kanlı bir et yığınına dönüşürken gözlerindeki ışığın snşn izliyorum. Kemik Testeresi'ne, "Bu ikisinin icabına bakmanıza yardım etmesi için başkalarını göndereceğim," diyor. "Arkadaşın pek ağır kaldıracak gibi görünmüyor."

SEKİZ

"Ne düşünüyorsun?" Bone Saw soruyor. Saatler sonra nihayet arabaya dönüp tesisten ayrıldığımızda.

Maskemi çıkararak ona "Hoşuma ," diyorum.

"Tam olarak neyi beğenmedin?"

"O adamın boğazını kesmen hoşuma gitti, bunu hak etmişti. Kanı da sevdim. Ama kızlara olanlardan hoşlanmadım; biliyorum ki oraya nasıl geldilerse gelsinler hoşuma gitmezdi ve içleri boşaltıldıktan sonra onları fiçılara koymak da hoşuma gitmedi. Bu oyunu bir daha oynamak istemiyorum."

"Şey, bu çok kötü. Sana söyledim, bir kez daha çalmanı istiyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Onlara ne diyordun? Pastalı kız ve onun şeker babası mı?"

"Öyle hissetmiyorum," diyorum. "Etrafta dolaşıp insanları öldürmüyorum. Ben..."

"Ne değil?"

Katil değil mi? Seri katil değil mi? *Kötü bir insan değil mi?*

O gemi çoktan

kalktı. "Ben senin

gibi değilim."

"Senin için riskler yüksek," diyor.

"Neden? Beni öldürecek misin?"

"Hayır," diyor. Cebinden telefonunu çıkarır ve ekrana yumruk atar.

"Kimse seni mesajlaşmanın ve araba kullanmanın tehlikeleri konusunda uyarmadı mı?" diye sordum. "Saatte 100 milin üzerinde gidiyorsun."

"Kapa çeneni Teagan," diyor, sesi her zamankinden daha sert. Telefonu bana uzattığında River ve Hazel ekrandaydı, günler önce oturduğum kanepede battaniyenin altına sarılmışlardı, aralarında bir kase patlamış mısır vardı.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Hâlâ insan olduğunu söylüyorsun Teagan. Bu kontrol edilebileceğın anlamına geliyor. Gitme planlarını biliyoruz; iki gün içinde gidiyorlar. Sana söylediklerimi yaparsan, gitmelerine izin veriz. Onlara ihtiyacımız yok. Eğer yapmazsan, onları bir fıçıya koyarken sana izletirim."

Onları birlikte izlerken gözlerim doluyor. *Birlikte...* ve sevildiler. Mutlu görünüyorlar, benim aksime.

Sanırım onları yalnız bırakarak doğru kararı verdim. Her zaman onları öldürtecektim.

Birkaç saniye daha izliyorum ve daha fazla dayanamayınca telefonu bırakıyorum, dizlerimi vücuduma doğru kıvrıyorum ve pencereye yaslanıyorum.

Bone Saw, beni geçen hafta sonu götürdüğü yerleşkeye götüreceğini bildiğim eski yola sapıyor.

"Bu evi sevmiyorum," diyorum ona. "Eve gitmek istiyorum." "Çok kötü."

"Neden yardımına ihtiyacın var?" diye sordum. "Yani... bana bak ve kendine bak."

"Warren paranoyak bir heriftir ve bunun iyi bir nedeni var. Fazla zamanımız olduğunu sanmıyoruz ve sizin geldiğinizi görmeyecekler."

"O zaman neden onu bu gece öldürmüyorsun?"

"Evinin dışında, kalp atışları durduğunda konumunu arkadaşlarına bildirecek ve sabit diskinin içeriğini FBI'a gönderecek bir kalp monitörü takmaya başladı."

"Kızı da öldürmek zorunda mıyım?" diye sordum. "Evet."

"Neden?" Garaja girerken sordum.

"Nedenini sorma hakkın yok," diyor arabadan inerken. "Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, o bir yem."

"Ne için bir yem?"

"Senin gibi kayıp kızlar. Genellikle daha genç. Bu gece ölü gördüklerin gibi kızlar."

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyorum onu merdivenlerden yukarı doğru takip ederken. "Boktan sığınağında mutlaka alkol vardır. Bana da bir bıçak lazım."

"Dondurucuda biraz votka var," diyor. "Ve neden bıçağa ihtiyacın var?"

"Böylece memelerimi serbest bırakabilirim," diyorum ona. Kapüşonluyu silkip atıyorum ve üzerimde siyah kapüşonlu bir tişört kalıyor. "Sana söyledim, bu şey acıtıyor."

Kapıdan içeri adım attığımızda "Arkanı dön" dedi.

Gömleğimin arkasını kaldırıyor ve sırtımın ortasındaki bağı kesiyor.

"Ah. Beni kestir, seni pislik."

"Yaşayacaksın," diyor.

Ama lanet olsun, tekrar nefes alabiliyorum.

Bağcığın geri kalanını çıkarıp yere bırakıyorum, sonra dondurucuyu açıp buzluktan votkayı çıkarıyorum. Kendimi tezgâhın üzerine atıyorum, kapağını açıyorum ve bir yudum alıyorum. Bone Saw arka duvara doğru ilerliyor ve bir plak koleksiyonunu karıştırmaya başlıyor. Acaba ev olmayan bu yerde gerçekten ona mı aitler?

"Bunun bir etiketi var. Buradaki başka hiçbir şeyin etiketi yok." "Hayır," diyor.

"Bu iyi türden," diyorum şişeden bir yudum daha alarak. "Böyle şeylerin farkında mısın bilmiyorum ama öyle. İlk tanıştığımızda Luca'nın bana yedirdiği türden."

"Onu sana o mu yedirdi?"

"Mmhmm," diyorum, bu sefer şişeye sertçe vurarak. "Beni besledi, giydirdi. Ağzımı açmamı söyledi ve bana iyi bir kız olduğumu söyledi. O geceden kalma, kenarında ruj lekesi olan şişeyi de sakladı. Bana karşı çok iyiydi... kendi tarzında, ki bu benim için doğru olan tarzı."

"Bu dinlemek istediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor. Odanın diğer tarafındaki bir pikabın önünde durur, plağı değiştirir ve çal tuşuna basar. Klasik müzik tekrar odayı dolduruyor.

"Ne söylersem söyleyeyim umurunda olacağını sanmıyorum Kemik Testeresi, o yüzden ne istersem söyleyebilirim." Şişeden bir yudum daha alıyorum. "Declan sesimi dinlemeyi severdi. Ben de onun sesini özleyorum. O... benim için bunu istemezdi."

"O da bunun bir parçasıydı," diyor. Koyu gri deri koltuğa uzanıyor ve ayaklarını sehpaye uzatıyor.

"Hayır. Yaşamın ve ölümün eşit derecede güzel olduğunu düşünürdüm ama bu gece gördüğüm yaşamlarda ya da ölümlerde güzel olan hiçbir şey yoktu. Declan bunun bir parçası olmak istemezdi. Ve o benim... yumuşak ve tatlı olmamı isterdi," diyorum üzülen. "Onun için... öyleydim."

"Her iki De Rossi'nin de kızları böyle masalarda bıçakladığını gördüm. Ve Declan seni terk etti," diyor Bone Saw. "Kapıyı kapat... acele et! Uçağa bindiğinde de böyle demişti."

Mideme bir yumruk gibi indi. Gözlerim yine yaşlarla doluyor.

"Senden nefret ediyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Evet, artık sahip olduğun tek şey benim," diyor. "Burada seninle ilgilenen tek kişi benim."

"Benimle ilgilendiğini mi sanıyorsun?"

"Seni giydirdim... iki kez. Seni besledim... kivi ve şimdi de votka. O sokakta kışını kurtardım ve şu anda seni koruyorum. Declan ve Luca hakkında bir bok duymak istemiyorum. Ve biraz daha minnettar olmalısın."

Elimdeki votka şişesini odanın öbür ucuna fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum. Öfkeden kudurmuş bir halde, şişenin boynunu ölümüne kavrayarak tezgâhtan iniyor, sallanan bacaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum ve mutfakçı geçip karanlık oturma odasına geçerek Bone Saw'a bakan sehpanın üzerine oturuyorum.

"Gözlerin açık mı kapalı mı?" diye sordum. "Açıklar."

"Hiç çıkarıyor musun?"

"Beni bu halimle tanıyan hiç kimse başka bir halimi görmemiştir. Ve görmeyecekler."

"Güzel misin?" Ben soruyorum. "Dec-"

"Yemin , Declan'ın adını bir daha ağzına alırsan-" "Ee, öyle misin?"

Güzel misin?"

"Güzellik özneldir."

"Yara izlerin var mı?"

"Bir sürü var ama yüzümde değil." "Sence ben güzel miyim?" diye sordum.

"Güzel olduğunu Teagan." "Ama güzellik özneldir," diye tekrarlıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Güzel olduğumu düşünüyor musun bilmiyorum."

"Evet, Teagan. Bence sen gerçekten çok güzelsin."

Kucağına tırmanıyorum, beline sarılıyorum ve ellerini kalçalarımın üzerinde gezdiriyor. "Daha minnettar olmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

"Zaten giyiniksin. Belki seni besleyebilirim."

Votka şişesini altın maskenin önündeki ürpertici gülümsemeye götürüyorum ve vücudunun ön kısmından aşağı akmasına izin vererek döküyorum. Beni hızla kucağından itip yere düşürüyor ve ben de gülerek kışımın üzerine sertçe düşüyorum.

"Ne oluyor lan?!"

"Bekle, senin *lanet* olası bir *ağzın* yok, unutmuşum."

"Lanet olsun Teagan!" diye bağıyor, odanın önünde bir ileri bir geri volta atıyor. "Seni boğarak öldürmeliyim! Neyin var senin?"

"Bilmiyorum," diyorum ona. "Declan hiçbir şey olmadığını söyledi."

"Sana ne dedim ben?!" diye bağıyor. "Onun adını söylemeyi kes!"

"Yapamam!" Ağlıyorum. "Yapabilseydim yapardım, ama yapamam! *Travma* geçiriyorum!"

Ve sana kızgınım..."

Beni incittiğin için ve en azından dokunabileceğim bir tene ya da öpebileceğim dudaklara sahip olmadığın için. Bunların hiçbirini söyleyemem çünkü bir önemi yok, o yüzden söylemiyorum.

İç geçiriyor, sonra yanıma gelip yere oturuyor. "Şu anki hayatın bu olduğu için üzgünüm ama... öyle. Ve yarın o kadar da kötü olmayacak. Onlar kötü insanlar, Teagan. Ve senin geldiğini görmeyecekler - tıpkı sokaktaki o adamlar gibi. Bu senin süper gücün."

Bana uzanıyor ve parmaklarını yanağımda gezdiriyor ama bu sadece bir eldiven ve kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor.

"Biz de kötü insanlarız."

"Hepimiz sadece hayvanız," diyor. "Ve ben dişlerinizi gösterdiğiniz zamanları seviyorum. En çok kendiniz olduğunuz zaman; en güzel olduğunuz zaman."

Omzuna yaslanıp başımı boynuna gömüyorum. "Yine de en çok kendim olduğum zaman bu değil. Savunmasız olduğumuzda kendimizin en ham halimiz ve ben neredeyse hiçbir zaman öyle değilim - en azından yüksek sesle değil. Ve bak, kendimi o kişi olacak kadar güvende hissettiğim tek zaman için ne göstermem gerekiyor."

İç çekiyorum, bunu yaparken derin nefes alıyorum. Bu küçücük güzel kokuyor; kolonya sürüyor. Bunu yapmak için çaba sarf ettiğine göre insan olmayı bir dereceye önemsiyor olmalı. Tekrar nefes alıyorum, yüzümü boynuna daha da yaklaştırıyorum. Burnum maskenin tabanını itiyor ve bunu hissediyorum

-Çıplak derisi burnuma ve üst dudağıma geliyor. Dudaklarımı ayırıyorum ve boğazına bastırıyorum, onu öpüyorum, dilimde tuzlu terin tadını alıyorum. Küçük boşlukta gezdiriyorum ve nabzının dudaklarımda hızla attığını hissediyorum. Nefesi kesiliyor ve bir eli koluma sıkıca sarılıyor.

"Teagan, dur."

"Yapamam," diye fısıldadım. "Beni zorlaman gerekecek." Duraksıyorum, onu öpüyorum, derisini ağzıma çekiyorum. "Bir şeylere ihtiyacım var, sana söylemiştim." Elim

Göğsünde duran elimi yukarı, omzuna, sonra boynuna ve kapüşonun içine doğru uzatıyorum ve parmaklarımı belki birkaç santim uzunluğundaki yumuşak, kalın saçlara geçiriyorum. "Önemli bir şey değil. Tadın ve hissin hoşuma gidiyor. Eminim sen de benim tadımı beğenirsin."

"Teagan..." diye homurdanıyor ve kolumu daha sert sıkıyor. Diğer kolu belime dolanıyor ve beni yere atacağından emin olarak kendimi destekliyorum ama atmıyor. Beni kucağına çekiyor, iki eliyle kıçımı kavlıyor ve ben boynundaki o boşluğu yalayıp emerken ereksiyonunu içime sürüyor. Kalçalarımı sallıyorum, saçlarını avucumun içinde tutarken amımı sertliğinin üzerinde yuvarlıyorum ve tenine bir inilti gömüyorum. İnliyor ve elleri omuzlarıma gidip beni geri itiyor.

Oda karanlık, ama hâlâ maskenin deliklerinden benimkilere bakan karanlık gözlerini görebiliyorum. Eğilip başımı, eğer takmasaydı alınına gelecek olan yere yaslıyorum. "Bana zarar verme," diyorum gözlerinin derinliklerine bakarak. "Bana kızma, ben yanlış bir şey yapmadım." Bir saniye bekliyorum ama tepki vermiyor. Hiçbir şey söylemiyor, kıpırdamıyor ve göz temasını kesmiyor.

Ellerimi başının arkasına doluyorum ve usulca, "İzin verirsen istediğimi sırf yapabildiğim için alacağım. Bu şiirsel. Bu benim en kendim olduğum zamanki halim. Bundan nefret mi ediyorsun?"

Sessiz, göz temasını kesmeden önce bir süre daha bakıyor. Bir el boğazımı sıkıyor.

"Yapma!" Sıkılmış dişlerimin arasından tıslıyorum. "Bana zarar verme. Sahip olduğum tek şey sensin."

Beni üzerinden itiyor ve beni tekrar yerde bırakarak ayağa kalkıyor. "Sürün," diye homurdanıyor.

"Ne?"

Ayağını kaldırdı ve omzuma tekme atarak beni yere düşürdü. "Dört ayak üstüne kalk ve yatak odasına doğru sürün."

"*yakmayı* kes!"

Kemik Testeresi bıçağını çıkarır. "Şimdi yap, yoksa erkek arkadaşlarının baş harflerini göğsünden keserim."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine kalkıp dediğini yapıyorum, yatak odasına doğru sürünürken yanaklarım kıpkırmızı oluyor. Beni yakından takip ediyor ve eşiği geçtiğimde kemerini çözdüğünü duyuyorum.

"Kıyafetlerini çıkar," diyor. Yerden kalkmaya başladığımda beni durduruyor. "Ayağa kalk demedim, değil mi?"

Cevap vermiyorum, gömleğimin etek ucuna uzanıyorum. "Bu retorik değildi Teagan," diye homurdanıyor.

"Hayır," diye cevap verdim. "Ayağa kalk demedin. Özür dilerim."

"Efendim," diyor, pantolonunun düğmelerini açıyor ve aletini çıkarıyor. "Özür dilerim, Efendim."

Yatağın yanında yere uzanıp çıırılçıplak soyunuyorum, sonra sürünerek beni izlediği, eliyle sertleşmiş aletini okşadığı yere gidiyorum.

"İstedğin bu mu?" Ben soruyorum.

Ben devralıyorum, onu tabanından ucuna kadar pompalıyorum. Ondan beklediğim gibi hiçbir şey ve ben orada kalıp onu okşuyorum, sikinin başı dudaklarımdan santimetre ötede, ucundan precum sızana kadar. Onu yalayarak temizliyorum, dilimi başının üzerinde gezdiriyorum, elimle onu çalıştırırken emiyorum ve alay ediyorum. Elini saçlarımda hissediyorum ve başı boğazımın arkasına çarpana kadar dudaklarımı itiyor. Gözlerim sulanıyor, ayarlıyorum ve sonra emmeye başlıyorum, başımı sikinin üzerinde sallıyorum, boğazımın arkasındaki o noktaya çarpana kadar uzunluğunu yalıyorum. Sonra pantolonunun içine uzanıp diğer elimle taşaklarını avuçluyorum.

"Daha sert," diye inliyor.

Taşaklarını sıkıca kavrarken bacaklarımı birbirine kenetliyorum, bir elimle masaj yapıp sıkarken siki diğer elimde ve ağzımda zıplıyor. Bone Saw hırlayarak yüzüme sürtünüyor ve ben de sikinin etrafında inliyorum. Boşalacak ve ben onu istiyorum, son damlasına kadar ağzımda. Sulu gözlerle ona bakıyorum, yanaklarımı onun etrafında çukurlaştırırken onu daha hızlı çalıştırıyorum.

"Siktir, Teagan," diye hırıldıyor. "Ait olduğun yer burası, dizlerinin üstünde, altımda." Elleriyle başımın her iki yanını kavıyor ve ben boğulurken ağzıma pompalıyor, kalçalarımın içi şimdi sıırılsıklam. "Benim kendi küçük canavarım, benim kişisel fahişem."

Sıcak dölle boğazımın arkasını kaplarken onu yutuyorum. Ve sikini dudaklarımdan çekip bir adım geri çekildiğinde, beni burada böyle ıslak, tatminsiz ve aşağılanmış halde bırakacağından eminim.

"Kal," diye emrediyor, sanki bir hayvanmışım gibi. Yanaklarım yine kıpkırmızı oldu. Ama hepimiz sadece hayvanız, değil mi? Onun söylediği de buydu. Ve Luca her zaman benim iyi bir kız olduğumu söylerdi.

Yerden kemerini alıyor ve yavaşça etrafımda dolaşarak arkamda duruyor. Bir darbe alacağımı düşündüğüm şey için kendimi hazırlıyorum ama bunun yerine ellerimi arkamdan çekip kemere doluyor,

Acıyana kadar sıkıyor. Sonra başımdan aşağı bir şey indirdiğinde daha da karanlığa gömülüyorum.

Kolumu sıkıca kavrayarak beni ayağa kaldırıyor ve yatağa sırt üstü yatırıyor.

"Ahh!" diye bağıyorum kemer tokası acı bir şekilde omurgama sürtünürken. Ağırlığımı değiştirerek daha rahat bir pozisyona getirmeye çalışıyorum ama öyle bir pozisyon yok.

"Sakın... kıpırdama," diye .

"Tamam..."

Kıpırdamadan duruyorum, nefesim kesiliyor, yatağın kaydığını zar zor hissediyorum. Oda, ana yaşam alanında hala çalan klasik müziği duyabileceğim kadar sessiz. O sese ve kaç dakika geçtiğinden emin değilim ama hissetmeden önce odada yalnız olup olmadığımı merak etmeye başlıyorum. Eller -aslında eller, eldiven değil- dizlerimin iç kısmına dayanıyor. İki parmağını sırlıslıkla olmuştum amıma daldırmadan önce uyluklarımın iç kısmından merkezime doğru ilerleyip beni iyice açtıklarında inliyorum. Parmaklarını yavaşça, içime sokup çıkarıyor ve ben de rahatlıyorum, tüylerim diken diken oluyor.

Bana verdiği zevke teslim olduğumda omurgam.

Sonra elinden alıyor, bekliyorum, dinliyorum ve yemin ederim duyduğumu sandığım şey... emmek.

"Haklıydın, küçük canavar," diyor, sesi hışırtılı ve fısıltıyı zar zor geçiyor. "Tadını çok beğendim."

Ve sonra dili üzerimde, yarığımdan aşağı yukarı koşuyor, klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor, amımın içine dalıyor. Temas anında neredeyse çığlık atıyorum, ağzına doğru eğilirken kalçalarım yataktan kalkıyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum. "Yapma... Durma. Çok iyi hissettiriyor."

Elleri kalçalarımın, sonra göğüslerime ulaşana kadar karnımın üzerinde dolaşıyor ve beni yutarken başparmakları sert meme uçlarımda üzerinde yuvarlanıyor, klitorisimi diliyle fiskeliyor ve ağzına alıyor.

"Oh, lanet olsun!" Ona karşı kıvrınarak haykırıyorum. "Lütfen!"

Elleri uyluklarımın iç kısmına geri dönüyor, kalçalarımı yatağa bastırırken beni açık tutuyor, patlayana kadar klitorisimdeki o dilin basıncını ve hızını artırıyor. Ona karşı kıvrınırken ve spazmlar vücudumu sararken topuklarım yatağa gömülüyor.

"Aman Tanrım," diye inledim. "Aman...siktir..."

Bacaklarım titremeyi bırakana kadar her zerremi yalıyor.

Ağırlığının yer değıştirdiğini hissediyorum, kolları iki yanımda, yatakta ve bedenimin üzerinde ilerlerken, sikini içime kaydırıyor, kabzasına kadar gömüyor ve orada tutuyor.

Kulağımın yanına eğiliyor ve başımı örten yumuşak, ince kumaşın arasından yüzünü, dudaklarını hissediyorum. "Beni o kadar mükemmel sıkıyorsun ki" diyor. Kalçalarını bir o yana bir bu yana sallayarak içime daha fazla girmeye çalışıyor ve sonunda geri çekilip sokmaya başlıyor.

Kemik Testeresi kapüşonu ağzımın hemen üstünden hafifçe kaldırıyor ve sonra benimkini kapatıyor. Dili ağzıma girmeden önce yüzümdeki kirli sakalları ve dolgun dudakları hissediyorum ve onda kendimin tadını alıyorum. Ellerimi üzerine koymak istiyorum ama yapamıyorum, bu yüzden alabildiğim kadarını alıyorum, onu içime çekiyorum, dilim onunla kıvrılırken dişlerim dudaklarını sıyrıyor. Çekilip kapüşonu indirmesi sadece birkaç saniye sürüyor.

"Benim bir ağzım var Teagan," diyor.

Kendini tekrar destekliyor, sonra bacaklarımı kavırıyor, ellerinin ayak bileklerime kadar kaymasına izin veriyor. Onları yana doğru tutuyor ve tekrar sert ve hızlı bir şekilde içime pompalıyor.

"Oh, Tanrım!"

"Efendim," diye düzeltti beni.

"Efendim," diye inliyorum, bağlı ellerimin sırtıma saplanmasına aldırmadan başımın geriye düşmesine izin veriyorum.

"Şimdi bana katılıyor musun, Teagan?" Bone Saw sert ve hızlı bir şekilde içime girerek törpölüyor. "Benim altıma ait olduğunu, bana hizmet ettiğini?"

"Evet," diye inliyorum.

Ve yapıyorum. Şimdilik öyle. Kendimi kaybolmuş hissetmediğim tek zaman, son üç ayda kendimi canlı hissettiğim tek zaman öldürdüğüm ya da seviştiğim zamanlardı ve ikisini de sadece onunla yaptım. Declan ve Luca olmadan her şey bej rengindeydi. Ama onunla her şey kırmızı. Ve ben kırmızıyı seviyorum.

Belki de ait olduğum yer burasıdır. Çekirdeğimde yeniden oluşan gerilim öyle düşünüyor gibi.

"Ben... oh, lanet olsun..."

"Yine boşalacak mısın, küçük canavar?" diye inliyor. "Ben amını çiğ çiğ sikerken göğüslerin böyle zıplarken çok güzel görünüyor. Siktir..."

Aletin etrafına boşaldığımda haykırıyorum, ben boşalırken onun da sertleştiğini hissediyorum. İçimde biterken yüksek sesle inliyor, boşalırken kocaman sikinin her santimetresini amımın içinde çalıştırmaya çalışırken parmakları kıcıma iz bırakacak kadar sert giriyor.

"İşte böyle, seni küçük sürtük," diye inliyor. "Şimdi her yerin döl dolu. Ağzını kapalı tutman ve itaat etmen için gereken bu mu?"

"Muhtemelen."

Bir eli boğazıma dolanıyor, beni susturuyor ve boşalmadan önce birkaç saniye daha üstümde kıvranıyor.

Çekildiğinde yatağın altımdan kaydığını hissediyorum ve sonra ayaklarının beton zemine bastığını duyuyorum.

"Kemik Testeresi?" Yan döndüm. "Beni böyle bırakma."

Cevap vermeyince panikledim. Yine de hâlâ odada. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum; yatağın ayakucunda ağır nefes alışını duyabiliyorum.

Şilte tekrar sırtıma batıyor ve bileklerimi çözüp kapüşonu başımın üzerinden çektiğinde rahat bir nefes alıyorum.

Bir yastık kılıfıydı. yatağın üzerine koydu. Sırt üstü dönüp kollarımı önüme uzattığımda ve ağrıyan bileklerimi döndürdüğümde, kostümü eldivenlerine ve ayakkabılarına kadar tamamen sağladı.

Burada kılık değiştirmiş normal bir adam yok. Sadece canavar var.

"Uyuyana kadar seninle kalacağım," diyor Bone Saw, parmaklarını saçlarımda gezdirerek, "böylece tekrar banyo zemininde uyumak zorunda hissetmezsin."

"Tamam," diyorum, yorganı bedenimin üzerine çekerek. Sırtım göğsüne gelecek şekilde ona doğru dönüyorum ve o da bir kolunu belime doluyor.

"Ama ben senin erkek arkadaşın değilim Teagan," diye ekliyor. "Seni sevmiyorum."

"Ben aptal değilim. Bunu biliyorum," diyorum ona, gözyaşlarımı geri kırarak. Aşkın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bu değil. "Ben de seni sevmiyorum. Bu, bunu yüksek sesle söylemen gerektiği anlamına gelmez."

DOKUZ

Yatak odasında pencere yok ama ana odadaki pencerelerden gelen ışık açık kapıdan içeri sızıyor. Söz verdiğim gibi yatakta yalnızım, sırt üstü dönüyorum ve ağrıyan kollarımı tekrar önüme uzatıyorum. Gözlerim tenimde kırmızı bir parıltı yakalıyor. Sağ kolumu çeviriyorum ve ön kolumun iç tarafına yazılmış kelimeleri okuyorum: *ÖZÜR DİLERİM*.

Tamamı büyük harflerle yazılmış, 'y' harfinin yanında küçük bir kalp var ve alt kısmı el yazısı ile yazarken dönüyor. Beni gülümseten kısmın neden bu olduğunu bilmiyorum ama öyle.

Kemik Testeresi, 'y'lerinin altına süslü küçük bir halka yapan türden bir canavardır.

Ve kanla yazılmış, onun kanıyla.

Yataktan çıkıyorum ve boş, açık odadan banyoya doğru ilerliyorum, sonra duşu açıp suyun ısınmasını bekliyorum. Buharın cam bölmeyi doldurması uzun sürmüyor. Bir an için yıkamak istemediğimi düşünüyorum ama sonra o maskenin arkasından sessizce bana nasıl güleceğini ve bunun beni çok kızdıracağını düşünüyorum.

Saçımı yıkamadan önce fırçalayarak temizlerim.

"Siyah meyan kökü," diyor arkamdan bir ses. "Neden suratını öyle yapıyorsun? Yapmaman gereken başka birini mi kızdırdın?"

"Sana beni eve kadar takip etmemeni söylemiştim," diyorum Sahte Luca'ya, onu gördüğüme sevinmiş olsam da. "Ve bilmiyorum, muhtemelen. Seni gerçekten özledim."

"Burası senin evin değil ama. Yoksa öyle mi?"

"Burası bir ev değil; canavarların dinlenmeye ihtiyaç duyduklarında gittikleri bir yer."

"Ama sen bir canavar değilsin, sen bir meleksin."

"Ya öyleysem? Sanırım benim de öyle olmamı istiyorlar... ve sanırım işe yarıyor."

"O zaman beni düzelttiğin gibi ben de seni düzeltirim," diyor. "Her şey iyi olacak."

"Bu iyi bir fikir," diyorum, o saçımı durularken gözlerimi kapatarak. "Yine de işe yaraması için benim için geri gelmen gerekecek."

"Neden bu kadar endişeleniyorsun?" diye sorar. "Daha önce gerçek canavarlar gördün. Ve dışarıdaki canavar... o sadece bir insan, Teag."

"Tehlikeli biri."

"Evet, ama günün sonunda hepimiz bir şey istiyoruz. Sen özgürlük istiyorsun-"

"*Seni* istiyorum. En iyi arkadaşımı istiyorum. Özgürlüğü sikeyim."

"O da başka bir şey istiyor olmalı Teagan. Koluna bir aşk notu yazmış."

Yüzümü ona dönüp parmak uçlarımla göğsündeki 'T'nin izini sürmeden önce alay ediyorum. "Sanırım dünyada bunun böyle olduğunu düşünecek tek iki kişi biziz."

"Belki," diyor. "Belki de sadece kucağına kıvrılacak tatlı, yumuşak bir kedi yavrusuna ihtiyacı vardır."

Declan'ı tekrar düşününce kalbim sıkışıyor. Kendimi Reno'da bir otelin balkonunda, üzerinde sadece onun tişörtü varken onun içinde erirken hayal ediyorum. Aşağı bakıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve görüntüyü zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Evet, sanmıyorum-" Başlıyorum ama gözlerimi açtığımda yine gitmişti. "...geçen sefer çok işe yaramıştı."

İç çekerek suyu kapattım ve duştan çıktım. Saçlarımı sıkıp kurulandıktan sonra ana odaya önce vücuduma bir havlu bağlıyorum.

Perdeler tekrar çekildi, bu uyanık olduğu anlamına gelmeli. Oda da kahve gibi kokuyor. Derin nefes alıp etrafı tarıyorum. Kemik Testeresi mutfakta, sırtı bana dönük, tezgâha yaslanmış. Önünden bir fincan alıyor ve ben donup kalıyorum, başının hafifçe arkaya eğilmesini izliyorum.

"anasını! Az önce kahve içtin. Kahve içen biri olduğunu biliyordum."

Maskesini tekrar yüzüne indiriyor ve dönmeden başını sallıyor. "Teagan..."

Mutfağı geçip tam arkasında duruyorum ve kollarımı beline doluyorum. "Tekrar yap," diyorum ona. "Bir insan gibi *ağzınla* kahve iç. Söz veriyorum bakmayacağım."

"Ağzımın olduğunu zaten yeterince tespit ettiğimizi sanıyordum" diyor. "Bu saplantıyı anlamıyorum."

"Ağız saplantısı biz insanlar arasında çok yaygındır," diyorum.

"Bu tamamen farklı bir şey Teagan."

"İçecek misin, içmeyecek misin?"

"Hayır," diyor. "Senin önünde olmaz."

Hemen solundaki dolaba uzanıyor, aynı kahve fincanını çıkarıyor ve beni omuz silkip kapıya doğru yürümeden önce dolduruyor.

"Badem sütünüz var mı?" diye sordum.

"Ne düşünüyorsun?"

İçinde hiç yemek olmayan milyonlarca dolarlık bir evde olduğumu düşünüyorum - düşündüğüm şey bu. Tezgâhtan kahve fincanını alıp bir yudum içiyorum.

Kemik Testeresi elinde yumurta kokan bir kâğıt torbayla yeniden ortaya çıkar ve onu tezgâhın üzerine bırakır.

"Bu yemek mi?!" diye sordum. "Nereden ?"

"DoorDash'ten değil," diyor.

"Bu bir çeşit açlık yardım programı mı? Amerika'yı Beslemek: Ürkütücü Şebeke Dışı Maskeli Seri Katiller Bölümü mü?" Biyolojik olarak parçalanabilen plastik paket servis kaplarından birini açıyorum. "Oh, tatlı burritolar! Çok nazikler."

Kocaman burritonun yarısını alıp bir ısırık alıyorum.

Bone Saw'ın diğer tarafa baktığını, omuzlarının yine kahkahalarla titrediğini fark ediyorum.

"Yine gülüyorsun, değil mi? Devam et ve yap; daha az tuhaf olacak."

Sonunda geri dönüyor ve bir eliyle çantadaki diğer kabı, diğer eliyle de kahveyi alıyor. "Üzerine bir şeyler giymelisin. Ben yukarı çıkıyorum."

"Odanı görebilir miyim?" diye sordum.

"Benim bir odam yok. Üst katta üç yatak odası daha var ama burası-"

"Burası bir ev değil, biliyorum. Bunu zaten söylediniz. Görebilir miyim?"

"Yukarıya bakabilir ve sonra aşağıya geri dönebilirsiniz" diyor.

Önündeki merdivene doğru hızla yürüyorum, yukarı çıkarken burritonun kalanını da mideye indiriyorum. Hem merdivende hem de sahanlıkta korkuluk olarak ahşap direkler yerine kablo telleri var - her sarhoş kızın en kötü kabusu. Seyrek döşenmiş açık bir çatı katını, alt aynı iki yatak odasını geçiyorum, ikisi de el değmemiş gibi görünüyor ve sonra üçüncüsüne geliyorum.

Bu oda da aynı; temiz, yatak aynı koyu renk çarşaflarla yapılmış ve hiç pencere yok. Ancak kitaplarla kaplı bir raf ve üç monitörün kurulu olduğu bir bilgisayar var - hepsi şu anda karanlık ve kapalı. Yatağın yanında *Monte Kristo Kontu*'nun bir kopyası duruyor ve kitabın yaklaşık üçte ikisinde bir yer imi var.

Bir fark daha var: Bu odanın banyosu da var. İçeri girip derin derin içime çekiyorum, dün gece teninde fark ettiğim kolonyanın aynı çam kokusu hemen burnuma geliyor. Üzerine bastığımda yer paspası hâlâ ıslaktı ve duş kapısından aşağı buğu akıyordu. Lavabonun yanında bir tıraş bıçağı ve diş fırçası var. İkincisini elime alıyorum ve başparmağımı kılların üzerinde gezdiriyorum. Onlar da hala ıslak.

"Sana söylemiştim."

Neredeyse sıçrayacaktım. Aynaya bakıyorum ve yansımasında Luca'nın arkamda durduğunu görüyorum. "Bana ne söyledin?"

"Kahve içiyor, güzel kızlar geldiğinde kolonya sürüyor ve dişlerini fırçalıyor. O sadece bir erkek, Teagan."

"Çık dışarı," diye homurdanıyor Kemik Testeresi. Beni kolumdan yakaladığında diş fırçasını düşürüyorum. "Kastettiğim bu değildi."

"Özür dilerim," diyorum ona. "Bunu yapmak istememiştim."

İç çekerek beni serbest bıraktı. "Kiminle konuşuyordun?"

"Buna cevap vermemi istediğinizi sanmıyorum," diyorum. "İhtiyacım olan bazı ilaçlar var -evde-. Bazen orada olmayan şeyler görüyorum."

"Hâlâ mı?"

"Evet..."

"Farkı söyleyebilir misin? Neyin gerçek neyin gerçek olmadığını?"

"Sanırım öyle. Sadece... kendimi güvende hissettiriyor. Yalnızım."

"Haftanın yarısını karanlık bir odada yatakta geçirirken bu ilaçları alıyor muydunuz?"

Başımı salladım.

"O zaman bence birkaç günlüğüne onlarsız iyi olursun."

Günler mi?

Arka duvardaki kitapları işaret ediyorum. "Sana bakabilir miyim-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "Çık dışarı."

Başka bir şey söylemeden dönüp odadan çıkıyorum, ama eğer bunlar onun kitaplarıysa

-ve onları okuyor, yani eminim öyledir- o zaman tüm klasik müzik de muhtemelen onundur. Ve belki de burası söylediğinden daha fazla bir evdir.

Ve eğer bu doğruysa, Sahte Luca haklı olmalı. Kemik Testeresi sadece bir insan.

"Birinin daha çabuk ölmesini sağlamak ya da en azından size geri dönmesini veya yardım çağırmasını zorlaştırmak için vücudunda bıçaklayabileceğiniz birkaç yer vardır. Bunların ne olduğunu biliyor musun?"

Bone Saw günün geri kalanında üst kattaki odasında kaldı. Ben de günümü evi dolaşıp insanlığına dair başka kanıtlar arayarak geçirdim. Hiçbir şey bulamayınca, aynı şey için plaklarını incelemeye başladım. Ancak şarkı sözü içeren hiçbir şey yoktu - kesin duyguyu ifade eden hiçbir şey - ve durumun böyle olduğu anlaşıldığında, onları kollarına geri koymadan önce iyi bir önlem için birkaçını ikiye böldüm.

Sonra aşağı indi, üzerime değiştirmem için bol, sade, koyu renk kıyafetler verdi ve saçımı örmemi söyledi.

"Pek sayılmaz," diyorum ona. "Duygusal kısımlar mı? Seri katil okuluna gitmedim. Ya da herhangi bir üniversiteye, aslında."

"Ana arterler," diyor beni görmezden gelerek. Bıçağı boynumda gezdiriyor, nabzımın hemen altındaki o yumuşak noktada duruyor. "Karotis..." Boğazımın altından, kürek kemiklerimin yanından bir çizgi çiziyor, Declan'ın baş harfinin göğsüme kazındığı yerin hemen üzerinde duruyor ve bıçağın ucunu kan çekecek kadar içeri sokuyor. "Ve subklavyan. Bu da şöyle geçiyor. Seni öldürmeye bu kadar yakındı Teagan; bilmemesine imkân yok. Belki de bunu istedi."

Sertçe yutkunuyorum. Belki de öyleydi, belki de dikkatliydi. Çok fazla kıvrandığımı söylemişti.

İçeride kalan, eski benliğimin evsiz ve var olacak gerçek bir yeri olmayan bu parçalanmış versiyonu, önümdeki canavarın gözlerinin içine bakıyor ve "Eh... yine de yaptın, değil mi?" diye cevap veriyor.

Omuz silkiyor. "Artık geri dönmek ve otobüsten inmek yok."

"Geri dönüp otobüsten inmezdim," diyorum ona. "Geri döner ve o kızın beni Luca ile birlikte tuvalette vurmasına izin verirdim."

"Aklını başına topla, yoksa oraya gidip başını belaya sokacaksın."

"En kötü senaryo nedir?"

"Tereddüt edersen, seni en iyi şekilde kullanırlar. Seni hapsedecek ve birkaç gün kullanacak, sonra da anlamadıysa seni bize satmaya çalışacak, sonra da ölmeni istemiyorlarsa seni serbest bırakacağım." Bıçağı uyluğumun iç kısmına doğru ilerletti. "Femoral arter. Çok kanar, birini yavaşlatmak için harikadır ama ıskalanması da kolaydır. Kafatasının tabanı ve böbrekler de nişan almak için iyi yerlerdir."

"Bunu yapmak istemediğimi sana tekrar söylememin bir anlamı var mı?" diye sordum. "Ben bir suikastçı değilim. Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Bu seninle ilgili değil."

"Peki, kiminle ilgili o zaman?"

"Canavarlarla oynamak için yataktan kalktın," diyor. "İyi olacaksın. Hatta iyiden de iyi olacaksın. Normal olamazsın Teagan, çünkü değilsin. Ama arkadaşların olabilir... ya da onları öldürecekler... ve sana izletecekler. Gitmeden önce de *senin* yüzünden olduğunu bildiklerinden emin olacaklar."

"Onlar mı? Sen değil misin?"

Omuz silkiyor. "Belki ben. İkisi de umurumda değil. Eğer sorduğun buysa, bu beni rahatsız etmez."

"Ama-"

"Ben senin arkadaşın değilim, Teagan."

"Onları gerçekten serbest bırakacağınızı nereden bileyim?"

"Sana göstereceğim," diyor. "Tarikat'ı yöneten insanlar aptal değil. Güçlüler ve bu gücün bir parçası da fark edilmeden var olma yetenekleri. Ritüeller dışında öldürmelerinin sadece iki nedeni var; kişi örgüt için bir tehditse ya da başka birini kontrol etmek için. Arkadaşlarınız olması gerektiği gibi korkuyorlar ve olması gerektiği gibi kaçıp saklanıyorlar. Onlar için tek tehdit sizsiniz."

"Ben senin gibi değilim. Bunun için kaydolmadım, eve gitmek istiyorum."

Gülüyor. "Sence kayıtlar var mıdır? Hepimiz ne zaman kayıt yaptırarak sanıyorsun? Kariyer fuarı mı? Beş dakika içinde burada olurlar."

Parmaklarını saçlarımin arasına sokuyor, ben de omuz . "Dokunma bana." "Dokunmak zorundayım," diyor. "Bunu görüyor musun?"

Elini açıyor ve yaklaşık altı inç uzunluğunda ince, metal bir nesne ortaya çıkıyor. Bir ucunda keskin bir nokta var, diğer ucunda ise mücevherlerle süslenmiş yatay bir çizgi ile bir 'T' ye geliyor.

"Buz kıracağından daha keskin. Onu saç örgünün içine saklayacağım; saç tokası gibi görünecek. Onları bununla öldüreceksin. Tamam mı?"

Saç örgümün içine gömerken hareketsiz duruyorum. "Beni almalarına izin vermeden önce kendimi öldüreceğim."

"Yapmasan iyi edersin. Aileni öldüreceğim. Bunu bizzat yapacağım. Çünkü bu şahsen beni kızdırır."

"Benden nasıl bu kadar nefret edebiliyorsun?" Kapüşonunun içine uzanıyorum, elimi ensesine götürüyorum - saç çizgisi ile gömleğinin boynu arasında açıkta kalan o küçük deri parçasına. "Benden en azından biraz hoşlanıyor olmalısın, değil mi? Neden bana yardım etmiyorsun?"

"Sana yardım ediyorum," diyor. "Böyle sevimli görünüyorsun... çaresiz. Daha fazla zamanımız olsaydı, seni bu kanepeye yatırır ve tüm deliklerini dölle doldururken o örgüyü kaldırıp olarak kullanırdım." Örgüyü parmaklarının arasından geçiriyor. "Kimseyle konuşma. Aslında ağzını bantlamalıyım. Ağzını *bantlayacağım*."

Onu üzerimden iterek koltuktan . "Hayır."

Kara gözlerinde öfke parlıyor, ama o cevap veremeden bir telefon sesi duyuyorum. Cebinden çıkarıyor ve ekrana bakıyor. "Gidelim, küçük canavar."

Garaja indiğimizde bir minibüs bizi bekliyordu. İçinden biri yaşlı, diğeri otuz yaşlarında ve kaslı iki adam iniyor. Bone Saw ve diğer adamdan daha kısa boylu, yüzünde bir yara izi var.

"Yani tek yapmam gereken onu bırakmak ve borçlarım ödenecek öyle mi?" diye sorar yaşlı adam Kemik Testeresi'ne. "Hepsi bu kadar mı? Gitmekte özgürüm."

Kemik Testeresi bir kez başını sallar.

"Neden o?"

"Bu seni ilgilendirmez" diyor. "Ama işler ters giderse, bunun bedelini sen ve tüm ailen ödeyeceksiniz."

"Arkayı aç," der yaşlı adam genç olana.

"Çok temiz," diyor genç adam. "Rolüne uygun görünmüyor."

Yumruğunu geri çekiyor ve bir milisaneye içinde yüzüme çarpıyor. Kemik Testeresi'nin içine düşüyorum, gözüm zonkluyor ve burnumdan kan fışkırıyor.

"Ne oluyor lan!?" Çığlık atıyorum.

"Bu daha iyi," diyor adam.

Ama kolumu tutmaya çalıştığında, arkama uzanıp sa rgnden toka kılığına girmiş bıçağı çıkartıyorum ve yumuşak bir hareketle boynuna saplıyorum. Yaşlı adam çığlık atarak genç adamın yere yığılışını, boğazını , vücudunun bir kan glnn içinde kıpırdamayı kesene kadar seğirmesini izliyor.

"Vay canına. Haklısın, bu çok keskin."

"Bu da neydi böyle?" diye bağırır yaşlı adam. "Az önce korumamı öldürdü!"

"İçgüdüleri zayıftı," diyor Bone Saw. "Neye baktığını bilmesi gerekirdi. Zaten işiniz bittiğinde onu ldrecektim."

Bıçağı yalayarak temizlerken yaşlı adamın gözlerinin içine bakıyorum. "şimdi rolm oynuyor muyum?" diye soruyorum.

Bone Saw bıçağı benden alıyor ve saıma geri takmadan önce pantolonunda temizliyor. "Onu arkaya koyacağım," dedi. "Ve tüm bu süre boyunca seni izliyor olacağım."

"İyi misin?" diye soruyor sessizce, beni minibüsün arkasına doğru çekerken.

"Hayır," diyorum ona, hafifçe sızlanarak. İstemiyorum -hele de onun önünde- ama elimde değil. "Sanırım göz ukurumu kırdı. Acıyor."

"Onu sen öldürdün," diyor. "şimdi iyi ve kızgınsın, değil mi? Bu kötü bir şey değil." Arka kapının koluna uzanıyor ve sonra donup kalıyor. "Teagan, onlarla konuşma. Onları kurtaramazsın, bu yüzden onlara yalan söyleme."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Minibüsün kapılarını açıp bana içeriye kadar eşlik ettiğinde, arka köşede birbirine sokulmuş iki kız daha görüyorum. Bilinleri neredeyse hiç yerinde değil; yana doğru eğilmelerinden, elleri önlerinde kelepçeli gözlerinin donukluğundan uyuşturuldukları belli. Kemik Testeresi araca adım attığında ilerinden sadece biri tepki veriyor, o da zar zor. Sanki maskeli katilin varlığı karşısında küçük bir şok ve şaşkınlık göstermek için tüm enerjisini harcıyor ve sonra vücudu teslim oluyor - belki pes ettiği için belki de bir anlamı olmadığını bildiği için.

Sanırım şimdi ne demek istediğini anlıyorum.

Onların karşısına oturuyorum ve Kemik Testere cebinden kelepçeleri çıkartıp sağ bileğime takıyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır," diyorum sessizce.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadıktan sonra aynısını sol tarafa da yapıyor. "Gevşektirler. İçlerinden kayarak çıkabilirsin ve ne kadar keskin olduğunu biliyorsun. İhtiyacın bile olmayacak. İşin bittiğinde üst kattaki ışıkları yakmayı unutma ve olduğun yerde kal. Diğerleriyle ben ilgilenirim."

Başımı salladım ve ayaklarıma baktım.

Eldivenli elini önce yanağımda, sonra çenemin altında gezdiriyor ve maskedeki deliklerden karanlık gözleriyle tekrar karşılaştıra kadar eğiyor.

"Tek başıma canavarlarla oynamak istemiyorum," diyorum usulca. Sağ gözüm zaten görüşümü bozacak kadar şişmiş durumda.

"Yalnız oynamıyorsun."

"Yüzümü

hissedemiyorum."

"O kadar da kötü değil," diyor. "Hâlâ çok güzelsin. Eve gittiğimizde icabına bakacağım, tamam mı?"

Bakışlarımı kaçırarak tekrar başımı sallıyorum ve o da ağzıma bir parça koli bandı yapıştırıyor. Gözlerimle ona hançer fırlatıyorum.

"Başını belaya sokacak, bunu biliyorsun. Çeneni kapalı tut," diyor arka kapıdan çıkmadan önce ve kapıyı arkasından kapattığında bizi tekrar karanlığa gönderiyor. İki meslektaşım, ya buna alışmışlar ya da uzun zaman önce umursamayı bırakmışlar, tepki vermiyorlar. Motor çalışmadan ve minibüs o toprak yolda geri dönmeye başlamadan önce elimi kelepçelere birkaç kez sokup çıkarma alıştırmaları yapıyorum.

ON

Minibüs durana kadar saatler geçer. Boğuk sesler arka kapıların yakınında durmadan önce aracın yan tarafında dolaşıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor; kulaklarımda kan pompalandığını duyabiliyorum. Ne hakkında konuşuyorlar? Ya o adam bekleyenlere gerçeği söylediye?

Ama hayır. İmkânı yok. Kemik Testeresi'nden ve Tarikat'a olan borcundan ödü bokuna karışmıştı. Hâlâ önemsedığı bir ailesi var, yani bir yanı insan.

Bu da onu kontrol etmeyi kolaylaştırıyor.

Minibüsün kapısı açılıyor ve yaşlı adam buz gibi bakışlarımla karşılaşılıyor. Eğer onu da öldürme şansım olursa, öldüreceğim.

"Ne bekliyorsunuz?" diyor başka bir adam. "Onları dışarı çıkarın."

Yap şunu, ona gözlerimle meydan okuyorum. *Gel de o lanet ellerini üzerime koy.*

"Aslında geçen gün kalçamı incittim," diyor adam. "Onları boşaltmak için yardıma ihtiyacım var."

"Tanrı aşkına, Dale, seni değersiz bok parçası," diyor diğer adam. Minibüse binmeden önce derin bir iç geçiriyor, sonra önce benim önümde duruyor. "Bunun yüzüne ne yaptın?"

Dale, "Adamım ona biraz sert davranmış," diyor.

"Çok kızgın görünüyor. Sevdiğinden de yaşlı. Ve çok akli başında."

Beni minibüsten çıkarıp garaja götürüyor ve o diğer ikisini alırken ben Dale'in birkaç adım ötesinde bekliyorum. Gözlerim hep o puştun üzerindeydi. Sonra bizi geniş evin içinden geçirip üst kattaki ofise götürüyorlar. Biz içeri girerken Şeker Baba kafasını kaldırıp bakıyor; elinde pasta olan kızı hiçbir yerde göremiyorum.

"Dört kişi olacaklarını söylemiştin," diyor sakince. "Peki bunun yüzünün nesi var?"

"Bir tanesi... başaramadı. Ve adamlarım ona biraz sert davrandı."

"Sen gerçekten değersiz bir bok parçasısın, Dale," diyor Şeker Baba.

"Ben de ona öyle dedim!" diyor diğer adam. Omzumu dürtüyor. "Bunu ona ben söylemedim mi?"

Yere bakarak tepki vermemek için elimden geleni yapıyorum.

"Tanrım, bir koku aldığımı sandım," diyor bir kadın sesi. Elinde pasta olan kız, üzerinde bir çift egzersiz şortu ve bluzla odanın kenarından yukarı doğru yürüyor. Önümde durdu. "Şu iyi görünüyor... yüzünün sağ tarafı hariç. Bütün dişleri yerinde mi?"

Koli bandını çıkarıyor ve parmaklarını ağzımın içine sokuyor, dişlerimi daha iyi incelemek için dudaklarımı çekiyor. Lanet parmaklarını ısırıp koparmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Yanımdaki kız iki büklüm oldu ve halının üzerine kustu. "Ew..."

Pastacı kız diyor ki.

"Ah, Tanrı aşkına," diye homurdanıyor Şeker Baba. "Mike, Dale'i buradan çıkar.

-Yarısını öde."

"Yarım mı?!"

Ama-"

"Yarısı. O kadarını alacağın için de şanslısın."

Mike, Dale'i odadan çıkarır ve ardından Şeker Baba masasındaki telefonu kulağına götürür. "Matilda, gel ofisimdeki bu pisliği temizle... hemen."

Telefonu geri kapatıyor. "Kokuyor." "Biliyorum," diyor

Pastacı Kız.

"Gelecek hafta bu saatlerde Avrupa'da bir plajda olmayacak olsaydık, Mike'a Dale'i inadına öldürtürdüm."

"Onları aşağıya götürüp mi?" Kahretsin. İşte başlıyoruz.

"Açmam gereken bir telefon var. Şu ikisini aşağıya getir, sonra da yüzü yaralı olanı odama götür." Gözlerimin içine bakıyor, bir tepki bekliyor. Bir tepki alamayınca soruyor. "İngilizce biliyor musun?"

Cevap vermeyeceğim.

"¿Hablas español? Eee?"

Kelepçeli ellerimi kaldırıyorum, kulaklarımı işaret ediyorum ve başımı sallıyorum. "Oh," diyor Pastacı Kız. "Sanırım sağır."

"Lanet olası değersiz," diye alay ediyor. "Dale'i sikeyim. Onunla işimin bitmesi için sabırsızlanıyorum."

Şimdi mi? Şimdi mi yapayım? Onu kolayca alt edebilirim, ama o masanın arkasında ve iyi durumda. Geldiğimi görürse muhtemelen beni alt edebilir ve Bone Saw bunun benim süper gücüm olduğunu söylüyor... geldiğimi görmeyecek.

Tırnaklarımı avuçlarıma batırıyorum, ellerimin titremesinin durmasını ve nabzımın yavaşlamasını istiyorum.

Pastacı Kız masanın yan tarafına doğru yürür, çekmecelerden birini açar ve bir silah çıkarır. "Eminim hala talimatlara uymasını sağlayabiliriz," diyor.

Silahı üçümüze doğrulttu ve kapıya doğru işaret etti. "Çekilin."

Kahretsin. Sanırım şimdi seçmediğim iyi oldu.

Diğer kızları kapıdan çıkıp bizi bodruma indiren asansöre takip ediyorum. Pastacı Kız durdu ve koridorun sonuna yakın bir kapıyı çaldı.

"Sadece bu ikisi," diyerek diğer iki kızı odaya soktu. "Bunu daha sonra getireceğim. Muhtemelen yarın onları taşımak isteyecektir."

Diğer adam hiçbir şey söylemiyor, iki kızın arkasından kapıyı kapatıyor ve bana asansöre kadar eşlik ediyor. Asansör yükselmeye başladığında, silahını şortunun kemerine geri soktu.

"Aklın başında," diyor. "Ama gerçekten korkmuş görünmüyorsun. Bunların ne kadarını anlıyorsun? Dudak okuyabiliyor musun?"

Cevap vermem ya da tepki göstermem.

"Genelde sevdiğinden daha yaşlısın," diyerek ikinci kata çıktı ve beni takip etmemi işaret etti. "Yine de uzun zamandır gördüğüm en güzel kadınsın, kırık dökük suratına rağmen."

Bir yatak odasının önünde duruyor, elini sırtıma koyarak beni içeri buyur ediyor. Kapının yanında oyalanıyorum ve elini bana uzatmadan önce dönüp işaret ediyor.

"Gel," diyor. "Burnun için sana yardım edeyim."

Hâlâ kelepçeliyken elini tutuyorum ve beni bitişikteki banyoya çekip kapıyı arkasından kapatıyor. Aynadaki yansımamı gördüğümde nefesim kesildi.

İki gözüm de morarmış, yanağım yara bere içinde. Kurumuş kan burnumdan çeneme doğru akıyor ve yanağıma bulaşıyor.

"Oh... görmedin mi?" Pastacı Kız soruyor. "Eminim bu şok edici olurdu."

Islak bir bezin üzerinden su geçiriyor ve sonra yüzüme götürüp temizliyor. Burnuma sürdüğünde irkildim.

"Üzgünüm," diyor. "Ben de sana olacaklar için üzgünüm. Ama sana yardım edecek kadar üzgün değilim. Warren o kadar da kötü değil. Aleti küçük, mikroskobik derecede küçük ve hiç sertleşmiyor, yani en azından acıtmayacak. Ben de onun için çok yaşıyım, biliyorsun. On beş yaşındayken babam beni ona sattı. Beni iki yıldır yalnız bıraktı."

Bezi bir kenara bırakıyor ve sol kulağımdaki orbital piercingi parmaklıyor. "Seninle ilgilenildi" diyor, kaşları çatılıyor. "Seni nerede buldular?"

Kulağımdan örgüme geçeceğinden endişelenerek başımı başka yöne çeviriyorum. Silah hâlâ onda ama sadece birkaç saniyeye ihtiyacım var. Yine de manevra yapmak için bundan biraz daha fazla alana ihtiyacım var. Vücuduyla benimki arasında belki on santim boşluk var.

"Bu sizin için işleri daha da zorlaştıracak" diyor. "Eğer size değer verildiyse, sevgi dolu bir şekilde dokunulmanın nasıl bir şey olduğunu muhtemelen biliyorsunuzdur. Gördüğünüz gibi, ben

- "Ben böyle satılacağımı ve bunun benim görevim olduğunu bilerek yetiştirildim." Parmağını yüzümün yan tarafında gezdiriyor. "Çok güzelsin. Eminim daha önce de kucağa alınmışsındır. Eminim biri için özel olmuşundur ve seni güldürmüşlerdir. Seni sevdiklerini söylemişlerdir ya da sana mektup yazmışlardır, sana tatlım, bir tanem ya da meleğim gibi şeyler söylemişlerdir."

Angel.

Gözlerindeki bir şey değişiyor; benimkiindeki özlemi görmüş olmalı ve gülümsüyor. "Ne demek istediğimi *anlıyorsun*. Sana böyle mi sesleniyorlardı? Sana melek mi dediler?"

Gözlerimi kırıştırıyorum ve yanağımdan aşağı sessiz bir gözyaşı süzülüyor. Başparmağıyla siliyor ve sonra ağzına alıyor.

"Sana konuda yardım edeceğim." Elini pantolonumun bel bandına ve iç çamaşırımın içine daldırıyor. Parmaklarını içime sokmadan önce klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve nefesim kesiliyor. Onu itmeden kelepçelerimden tutup beni daha sıkı kendine çekiyor.

"Karşı koyma," diye uyarıyor. "Rahatlarsan hoşuna gider, rahatlamazsan silahı kullanırım. Anladın mı?"

Cevap vermiyorum ama biraz rahatlıyorum. Silahı eline almasını istemiyorum.

"Güzelce ıslanmana yardım edeceğim - bu senin için daha kolay olacak. Ve sonra... belki sen de bana yardım edebilirsin," diyor parmaklarını içeri doğru hareket ettirerek

ve içimden çıktı. "Ona söylemeyeceksin, değil mi? Sana iyi emin olacağım. Bunu yapabilirim, biliyorsun."

Yalan söylüyor. Ama neredeyse onun için üzüleceğim... ve parmakları iyi hissettiriyor. Bedenimin teslim olduğunu hissedince omzumdaki tutuşu bırakıyor ve ayaklarımı birbirinden ayırıyor. "İşte böyle... iyi hissettiriyor, değil mi? Şimdi güzelce ıslanıyorsun. Ben de öyle." Islak parmaklarını içimden çıkarıp klitorisime götürüyor, ileri geri sürüyor ve ben lavabonun kenarını kavrayarak inliyorum. "Bana böyle dokunmanı istiyorum," diyor ve hızını artırıyor. Tabancayı arkasındaki tuvalete koyuyor, şortunu kalçalarının üzerinden aşağı itiyor ve elimi bacaklarının arasına götürüyor. "Tıpkı benim sana dokunduğum gibi dokun bana. Çabuk boşalacağım. Klitorisim çok hassas ve sen gerçekten çok güzelsin."

Sırılsıklam olmuş, belki de çabuk boşalacak. İki parmağımı alıp onun bana dokunduğu gibi klitorisini ovuyorum ve dizlerinin neredeyse anında bükülmesini izliyorum.

"Oh, kahretsin," diye fısıldıyor. Serbest elini kaldıraç olarak başımın diğer tarafındaki duvara dayıyor. "Aynen böyle. Oh, bu iyi."

Eğilip beni öpüyor, biz birbirimizin amını yalarken dili dudaklarımda geziniyor ve ağzımın içine dalıyor ve kana bulandığında ne kadar güzel görüneceğini düşünmekten kendimi alamıyorum. Bu düşünceyle ağzının içine bir inilti gömüyorum.

"Gürültü yapma," diye fısıldıyor. "Geldiğinde gürültü yapma."

Dudağımı ısıriyorum ve patlıyorum, kalçalarım esniyor, kabaran nefesimi omzuna gömerken dişlerimi sıkıyorum. İçimden geçtikten sonra eliyle bileğimi kavıyor ve kalçalarını parmaklarıma doğru sallıyor.

"Oh, evet..." diye inliyor, bana doğru eğiliyor ve kendi salıverilmesiyle titriyor.

"Gördün mü?" diyor. "O kadar da kötü değildi. Gardiyanlardan bu gece sana tecavüz etmemelerini isteyeceğim ve daha sonra gelip sana biraz su getireceğim ve bunu tekrar yapabiliriz. Su içmelerine asla izin vermiyorlar. Onları zayıf tutmanın en kolay yolu bu. Matilda çilekli turta yaptı, beni yersen sana da getiririm."

Geriye doğru birkaç adım atıyor, rulodan biraz tuvalet kağıdı alıyor ve sonra eğilip kendini temizliyor.

İki eli de meşgul. Bakmıyor. İşte bu kadar.

Sağ elimi kelepçelerden kurtarıyorum, sonra geriye uzanıp kabzayı kavıyorum ve diğer elimle saçlarını tutarken bıçağı çıkarıyorum. Tepki vermeye fırsat bulamadan bıçağı boğazına gömüyorum.

Çekip çıkarıyorum, ikinci ve üçüncü kez hızlıca saplıyorum, ses tellerini koparmak umuduyla, tutuşuma karşı mücadele ederken bağırmasını önlemek için. Üçüncü seferden sonra, gerçekten mücadele etmiyordu. Onu saçlarından tutup duşa sürüklüyorum ve köprücük kemiğinin hemen altına, Declan'ın beni neredeyse öldürdüğü yere iki kez daha saplıyorum. Mücadele etmeyi bırakıyor ve soğuk, neredeyse cansız gözlerle bana bakıyor.

Böyle gerçekten çok güzel.

"Kişisel bir şey değil," diye fısıldıyorum, elini elime alarak. "Ama sen de iyi değilsin. Ve bu arkadaşlarım var... seni öldürmezsem onları öldürecekler ve onlar iyi." Duraklıyorum, iç çekiyorum. "Ve bana meleğim dedi-Luca De Rossi." Gargara yaparak bir nefes daha alırken gözlerinde tanıma parıltıyor. "Ne olursa olsun, seni o kadar da suçlamıyorum. Bunu biz seçmedik ama artık geri dönüşü yok. Ve onu ben de öldüreceğim."

Onu rahatlatıp rahatlatmadığını bilmiyorum ama ışıklar sönene kadar orada onunla kalıyorum.

Duştan çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve sonra yavaşça ve dikkatlice kalın, kaygan kanın içinden lavaboya doğru ilerliyorum ve bıçağımı saçıma geri takmadan önce suyun altında gezdiriyorum. Siyah gömleğimin ve pantolonumun önü kanla boyanmış ama bakmadığınız sürece bunu anlayamazsınız. Raftan beyaz bir havlu alıp yüzümdeki ve boynumdaki kanı temizlemeden önce kurulayabildiğim kadar kuruluyorum. Sağ elimi tekrar kelepçelerin içine sokuyorum ve ayakkabılarımı çıkarıp yatak odasına dönmeden önce onları geride bırakıyorum. Sonra yatağın kenarına oturup kapıya bakıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor ve bekliyorum.

Ve bekle. Şöminenin üzerindeki antika saat bana yirmi dakikadan fazla olduğunu söylüyor. Konak boş değil; onu aramaya gidemem. Tam paniklemeye başlamışken, acaba bir şey oldu ve gidip ışığı mı yaksam diye düşünürken, kapı kolu dönüyor.

Warren odaya giriyor ve ben nefesimi tutmaya çalışarak onu izliyorum.

"Seni , ha?" diyor gömleğinin düğmelerini açarak. "Sana da dokundu mu? Onun ne olduğunu bilmediğimi sanıyor, iğrenç bir şey."

Gömleğini silkip kemer tokasına doğru ilerlerken çenemi sıkıyorum.

Göğsü çıplak; monitör yok.

Femoral üçgen. Kaçırmanın kolay olduğunu ama beni takip etmenin zor olacağını söyledi.

Bağırması kolay ama.

Yatağa doğru ilerliyor, önümde duruyor ve kelepçeli ellerimi kaldırıyor. "Yaşlanmak zor," diyor kilitleri açıp bir kenara atarken. Bana sırtını dönüyor ve komodinin üzerindeki çekmeceyi açıyor.

Böbrekler. O kadar acı verici olmalı ki nefes almayı unutacaksın. *Bu* çığlık atmayı zorlaştırıyor.

Bıçağı bir kez daha çekip ona doğru hamle yapıyorum ve sırtına gömüyorum. Onu ikinci kez bıçaklayamadan arkasını dönmeyi başarıyor ve bana doğru hamle yaptığında panikliyorum ama ıskalıyor, ayaklarımın dibinde yere dizlerinin üzerine çöküyor. Ona tekrar saldırıp boynunun arkasına, kafatasının hemen altına sapladığımda beni ayağımdan düşürdü ama önemli değil.

Onu yakaladım. Ölüyor.

Öne düşüyor, pantolonu kalçalarının altında, yerde yüzüstü yatıyor. Alışık olduğumdan daha fazla kas gerektiriyor ama emin olmak için sırtına defalarca saplıyorum. Ve sırf çıkardığı ses ve görünüşü hoşuma gittiği için.

Giderken onunla konuşmuyorum ama aklımdan neler geçtiğini merak ediyorum. Belki bunun bir vurgun olduğunun farkındadır, ama ben belki de orada yattığını, ölmekte olduğunun farkında olduğunu, her şeyin rastgele olduğunu ve çöp gibi satmayı planladığı kızlardan birinin sonunda onu alt ettiğini düşünmek istiyorum. Çünkü çok aptaldı, egosu çok büyüktü ve neye baktığını çok geç olmadan fark edemedi.

Sonra kapıya gidip kilitliyorum ve yatak odasının ışığını en az otuz saniye boyunca titretiyorum. Kanlı gömleğimi ve pantolonumu çıkarıp yere uzanıyorum, sadece sütyenim ve iç çamaşırlarımla yatağa yaslanıyorum.

Warren'ın cesedinin altında biriken koyu kırmızı kan birikintisi, koyu kahverengi egzotik ahşap döşemeye karşı neredeyse siyah görünecek kadar koyu, bana doğru yaklaşıyor. Kıpırdamıyorum, ben de içinde oturana kadar ayaklarımın üzerinde ve etrafında dolaşmasını izliyorum.

Elimi sıcak, yapışkan sıvıya daldırıyorum, önümde tutmadan önce kaplıyorum. Çok güzel ve tıpkı Declan'ın dediği gibi içinde güç var. Etrafımdaki odada, vücudumdaki her hücrede titreştiğini hissedebiliyorum ama dudaklarıma götürmüyorum. Eğer kan almak bir güç, enerji transferiyse, Warren'ın sahip olduğu şeyi istemiyorum.

Sonra elektrikler kesildi ve beni karanlığa geri gönderdi. Kapının altından hiç ışık sızıyor.

İşte bu kadar. Her ne olacaksa şimdi oluyor. Şöminenin üzerindeki saati göremeyecek kadar karanlık ama hâlâ tıkladığını duyuyorum. Sanki bir

Alt kattan gelen boğuk bağırışları duyana kadar bir saat geçti.

Belki de yaptıkları şeyde başarısız olurlar ve ben ölürüm.

Kısa bir süre sonra elektrikler tekrar gelir; ağır ayak sesleri koridorda ilerleyerek kapıları açar. Yakında buraya da gelecekler.

İki elimi tekrar kana batırıp vücudumun ön tarafına bulaştırıyorum ve Warren'ın cesedinin arkasına uzanıyorum, silahım sağ elimde sıkıca kavranmış halde. Kapı tokmağı birkaç kez tıkırdıyor ve dönmediğinde, diğerk taraftaki kişi tekmeliyor ya da bir şeye çarpıyor. Tahtanın bükölmesi ve kapının uçarak açılması için sadece üç deneme gerekiyor.

"Teagan?" Bone Saw arıyor. "Oh, lanet olsun..."

Sonra yanımda diz çöküp beni kollarının arasına aldı. "Kahretsin. Teagan," diyor, vücudumda kanamanın kaynağını ararken, "uyan tatlım. Bir şeyin yok. Neredesin ki... Eğer bunu kendine yaptığını öğrenirsem, ben-"

"Sakin ol, seni koca bebek," diyorum gözlerimi açarak. "O benim kanım değıl."

Beni tekrar yere bıraktı ve hızla ayağı kalkarak önümde volta atmaya başladı. "Lanet olsun, Teagan."

"Yine de gerçek gibiydi, değıl mi? İyi yaptım; istediğink şeyi yaptım."

"Kız nerede?" diye sorar.

"İçeride," diyorum ona, başımla banyoyu işaret ederek.

O yöne doğru dönüyor ve ben de onu takip ediyorum, duş kapısının önünde durduğunda arkasından yaklaşıyorum.

"Gördün mü?" Ön tarafına uzanıyorum ve elimi karnından aşağıya, sikine ulaşana kadar gezdiriyorum. "İyi yapmadım mı?"

Yüzünü bana dönüyor ve karanlıkta bile gözlerinin vücudumda gezindiğini hissediyorum. "Onların kanıyla sıırıslıkam olmuşsun," diyor. "İçtin mi?"

"Hayır," diyorum ona. "Düşündüm ama onların sahip olduğı şeyi istemiyorum.

Yine de sende olanı istiyorum. Seninkini tatmak istiyorum.

"Yapabilir miyim?" "Hayır."

"Hiçbirini bile gerek yok," diyorum daha da yaklaşarak. Elimini göğsünde, boynunda ve sonra da kapüşonunun içinde gezdiriyorum. "Tam şurada küçük bir boşluk var. Seni kesmeme izin verirsen... sadece birazcık-"

"Hayır, Teagan. Bu saçmalık için zamanım yok. Yapmam gereken bir iş var. Git bir duş bul."

"Dilimi keşiğink üzerinde gezdirebilir ve sen beni onların kanından oluşan bir su birikintisinde becerirken ben de seni içebilirim." uzanarak sütyenimi çıkardım.

ve iç çamaşırlarımı çıkarmadan önce omuz silktim. "Sanırım böyle iyi görünüyorum. Böyle iyi hissediyorum, ama beğenmediysen, sanırım gidip bir duş bulacağım - başka bir duş yani. Beni parmaklayan ateşli kızın dibinde çürümediği bir duş."

"Bunu sen yap," diyor.

İç çekerek banyodan ve yatak odasından çıkıyorum ve karanlık koridorda ilerlemeye başlıyorum. Warren'ın ofisinden bilgisayar parçaları, monitörler, dosyalar ve kutular taşıyan altın yüzlü adamlar çıkıyor ve ben geçerken kafalarını kaldırıp bakmıyorlar bile. Büyük bir yatak odasına dönüyorum, ay ışığında ebeveyn banyosunu buluyorum ve suyu açıyorum.

Eminim burası Pastacı Kız'ın odasıydı. Dolapları ve çekmeceleri hızlıca gözden geçirdiğimde şüphelerim doğrulanıyor. Dolaptan çok pahalı bir parfüm olduğundan emin olduğum bir şey alıyorum ve derin derin içime çekerek havaya sıkıyorum.

Sanırım bana izin verirse bunu alacağım. Aklıma yine yerde kanlar içinde yattığımı sandığında beni tutan ama önünde çırılçıplak durduğumda beni reddeden maskeli canavar geliyor ve sanki bu düşünceler onu çağırmış gibi çünkü arkamdaki odada ilerleyen ayak seslerini duyuyorum. Şişeyi tezgâhın üzerine koyuyorum ki bir el örgümün etrafına dolanıyor ve beni yatak odasına geri çekiyor.

"Lanet olsun Teagan," diyor beni yatağa doğru çekerken. "Seni çekilmez velet."

Beni yatağın kenarına doğru eğdiği gibi, sıkını içime sokuyor, sert ve hızlı bir şekilde itiyor.

"Oh, lanet olsun!" Çığlık atıyorum.

Tıpkı söylediği gibi o örgüyü kaldıraç olarak kullanıyor ve boynumu en rahatsız pozisyonda zorluyor. Yorganı sıkıca kavıyorum, sırtımı kamburlaştırıp ona doğru itiyorum, kalçaları kıcıma defalarca çarparken ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum, siki bana sert ve derin bir şekilde vuruyor.

"Keşke seni hiç görmeseydim," diye söyleniyor. "Aletimi o muhtaç küçük amına hiç sokmamalıydım."

Sözleri beni inletmemeli, amımı sıkmamalı ama sıkıyor. "Evet!" diye haykırıyorum. "Oh, lanet olsun, durma."

"Sen küçük bir fahişesin, küçük canavar," diye inliyor, örgüyü yumruğunun etrafında sıkıca büküyor. "Elimden gelse boğazını keser ve seni cehennemin hangi yarığından çıktıysan geri gönderirdim."

"Siktir!" Çığlık atıyorum, onun etrafında şiddetle parçalanıyorum. Nefes alamıyorum. Göremiyorum. Bacaklarımın arasındaki nabız dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum ve

kalın sakin arkamdan beni delmesi.

"Söyle!" diye dişlerini gıcırdatıyor. "Küçük bir fahişe olduğunu söyle." "Ben senin küçük fahişenim," diye inliyorum.

"Efendim."

Yüksek sesle inliyor, ellerini omuzlarıma götürüyor ve beni tekrar içine çekmek için kullanıyor. Durmadan önce kalçaları birkaç kez daha içime çarpıyor, kendini o kadar derine gömüyor ki boşalırken sakinin içimde seğirdiğini hissedebiliyorum.

"Şu yaptığına bak," diye homurdanıyor. "Şimdi bu battaniyeleri de yakmamız gerekecek. Lanet olsun, Teagan."

Beni bırakıp odadan hışımla çıkarken, beni çıplak ve yalnız, nefessiz ve kanlar içinde, şişmiş amımdan döllerini damlarken yüzükoyun yatağın üzerine düşüyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. Gözlerim yaşıyor ama ağlamayı reddediyorum. Neden bu kadar acıdığını açıklayamıyorum ama acıyor.

Yataktan kalkıyorum ve jöle gibi bacaklarımın üzerinde banyoya doğru ilerliyorum. Su hâlâ akıyor, ayna ve duş kapıları tamamen buğulanmıştı. Sıcak spreyin altına girip vücudumu ve saçlarımı yasemin kokulu sabun ve şampuanlarla ovarken, kanın giderden aşağı akmasını izliyorum.

Ve bir sürü de saç. Tabii ki, bıçağın bir kısmını kesmiş olması mantıklı. Saç örgüsü onu bir arada tutan tek şey olmalı. Oh neyse.

Kurulandıktan sonra, yatak odası kadar büyük bir dolaba giriyorum. Pastacı Kız'ın sütyen ve külotunu bulana kadar çekmeceleri açıyorum ve bulabildiğim en güzel takımı giyiyorum. Sonra, Warren'ın çocuk gelini için aldığı tüm parlak, güzel şeylere göz gezdiriyorum.

Riv burada cennette olurdu.

Onu düşünerek kırmızı dantelli mini bir elbise buluyorum ve yan tarafında fermuarlı bir cebi olan siyah deri Prada savaş botlarıyla eşleştiriyorum. Banyodan çıkmadan önce onun makyaj malzemelerini ve parfümünü kullanıyorum. Odaya maskeli bir adam kollarını önünde kavuşturmuş, yatak başlığına yaslanmış uzanıyor.

"Bone Saw sen misin?" Ben soruyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye tersliyor. "Neden giyindin?" Kaşlarımı çatıyorum, başımı sallıyorum. "Fark eder mi?"

"Sorun yok, kedicik." Soluma bakıyorum ve Declan'ın odanın köşesindeki yüksek arkalıklı bir sandalyede kucağında bir kitapla oturduğunu görüyorum.

"Görünüyorsun

Güzel. Sadece güzel görünmek , değil mi?" Başımı salladım.

"Çok tatlısın," diyor Sahte Declan. "Belki de bunu ona söylemeli ve sana tekrar sarılmasını istemelisin."

"Umurunda değil," diyorum ona. "Bu gerçek değil."

"Yine de iyi hissettiriyor, değil mi? Gerçek olmasa bile mi? Sen de öyle demiştin."

"İşte sorun da bu... başlıyor-" "Teagan, ne halt ediyorsun?"

Kemik Testeresi'ne dönüyorum. "Bir şey yok," diyorum. Tekrar baktığımda Declan gitmişti.

Yatağın kenarına, ayaklarının yanına oturuyorum.

"Gerçekten çok güzel kıyafetleri var," diyorum. "Onlardan biraz daha alabilir miyim?"

"Hayır. Onları almana bile izin vermemeliydim." "Ama alacaksın?"

Cevap vermiyorum.

"Onun için biraz üzıldüm. Adının ne olduğunu biliyor musun?"

"Sonia," diyor.

"Ailesinin onu sattığını söyledi. O da benim gibi üzgün ve yalnızdı. Ama düzeltemeyeceğiniz bir şekilde kırılmıştı; her zaman insanları incitecekti. Belki de onun acısına son verdim. Gerçi bunu biraz daha hızlı yapabiliirdim."

"Çocukları kaçırmak Tarikat'ın borç tahsil etmek için en sevdiği yollardan biri," diyor. "Ama haklısın. O kırılmıştı."

"Daha önce yaptığın gibi beni terk etmenden nefret ediyorum," diyorum ona. "Gerçekten kötü hissettiriyor. Declan ve Luca bana bunu hiç yapmadı. Yapamam... Bu gece eve gitmek istiyorum."

"Sen ve hayali erkek arkadaşın bundan mı bahsediyordunuz?" diye alay eder.

"Hayır. Sadece bana ne kadar güzel ve tatlı olduğumu söylüyordu."

"Bence eve gitmemelisin Teagan," diyor. "Asla." Dönüp ona bakıyorum. "Ne? Neden gitmeyeyim?"

"Çünkü sen de kırılmışsın. Benim gibi, Sonia gibi. Sana ne olacağını söyledim, yine öldüreceksin."

"Hayır. Ben farklıyım çünkü doğdum. Kırılmadım; bununla savaşılabirim. Öz farkındalığım var."

"Belki daha önce yapabiliirdin. Ama şimdi daha çok zevk alıyorsun, değil mi? Ve bu işte iyisin. Bu kadar iyi olduğun başka ne var?"

"I-"

"Artık meşhur barajda parmağın yok, Teagan. Onu kontrol etmeyi çoktan aştın. Bir parçanın hala normal bir varoluşa sahip olabileceğine inandığını biliyorum ama yanılıyorsun. Hâlâ sevgi ve kabul görmeyi arzulayan yanın da yanılıyor. Buna da ihtiyacın yok."

Alay ediyorum. "Sen insan bile değilsin. Neye ihtiyacım olduğunu nasıl bilebilirsin?"

"Çünkü aylardır seni izliyorum Teagan. Bir yere ve bir amaca ihtiyacın var, herkesin ihtiyacı olan tek şey bu. Tarikat sana bunu verebilir. Ortadan kaybolabilir, dünyada korkusuzca dolaşabilir, her zaman korunabilirsin. Asla geçmeyecek olan o kaşıntıyı kaşımaya devam edebilirsin."

"Ama bir yüzüm ya da adım olmayacak."

"Hayır, yapmayacaksın. Ama bunda da özgürlük var." "Seçme şansım var mı?"

"Var. Ama pek bir şey değil, değil mi? Nereye gideceksin? Sırlarını kime anlatabileceksin?"

"Hâlâ başka şeylere ihtiyacım var."

"Öyle olduğunu sanıyorsun," diyor elini yanağımı okşamak için uzatarak. "Solacak. Söz veriyorum. Umursamayı bırakacaksın; acımayı da bırakacaksın. Bu seni rahatlatmayacak mı?"

Başımı salladım. "Evet."

Başka bir maskeli adam kapı aralığında belirir ve bir saati işaret ediyormuş gibi bileğini gösterir. Kemik Testeresi ayağa kalkarken, diğer adam ayrılır.

"Temizlik ekibi geldi," diyor, göğüslerimin arasına sert ve soğuk bir şey sıkıştırarak. "Gitme vakti geldi."

Yumruğumu açıp gördüğümde bir hıçkırığı bastırarak onu çıkarıyorum. Bir bıçak.

Sapında inci kabartmalı laleler olan, titanyum bıçağına adım kazınmış bıçağım. Luca ile kokain çektiğim bıçak, Heidi'nin kız kardeşini öldürdüğüm, onun hayatını kurtarmak için hepimizin hayatını mahvettiğim bıçak.

Beni sevdiğini ve asla terk etmeyeceğini söyledikten sonra Declan'ın göğsüne baş harfimi kazımak için kullandığım bıçak.

Onu kendi göğsüme gömmemek için tüm gücümü harcıyorum.

ON BİR

Yolcu koltuğunda Kemik Testeresi'nin yanında oturuyor, bıçağı ters çeviriyor, ellerimde inceliyorum. Neredeyse gerçek dışı görünüyor, geçmiş bir hayatın kalıntısı gibi.

"Nereden aldın bunu?" Ben sordum.

"Wyoming'deki polis laboratuvara göndermeden önce onu ele geçirdim," diyor. "Her ihtimale karşı."

"Üzerinde benim adım yazıyor," diyorum, parmak ucumla bıçağa kazınmış harflerin izini sürerek. "Bir isme sahip olamayacağımı söylemiştin."

"Yapmayacaksın. Ama seni , sen olduğunu anlayacağım. İstersen seni adınla çağırabilirim."

"Biz... birlikte olabilir miyiz?"

"Hayır, sana nerede ihtiyaç duyarlarsa oraya giderdin. Birlikte olamayız." "Peki sence bunu yapmalı mıyım? Sence mutlu olur muyum?"

"Bence 'mutlu' kandırılmış bir kavram."

"Belki de haklısın," diyorum ona. "Bunu neden yaptın?" "Neyi?"

"Katıl."

Gülüyor. "Ben katılmadım. Bir bakıma Sonia gibiydim. Altı yaşındayken babam beni onlara verdi."

"Ne? Neden?"

"Tarikat'ın bir parçasıydı ve kuralları çiğnedi. Haftalardır onu öldüreceklerinden ölesiye korkuyordu - nedenini anlayacak yaşta olmasam da o kadarını biliyordum. Bir gece, bir adam benim gibi giyinmiş iki adamla evimize geldi ve doğruca yemek odasına girdi. Ona bir karar verdiklerini ve ancak oğullarından birini Tarikat'a teslim ederse yaşayabileceğini söylediler... sonsuza kadar. Ve hangisini tutacağını ve hangisinden kurtulmak istediğini seçmek zorundaydı - bu onun gerçek cezasıydı."

"Aman Tanrım..."

"Babamı seviyordum ve onun da beni sevdiğini sanıyordum. Ama sanırım kendisini -ve kardeşimi- daha çok seviyordu çünkü beni almalarını o söyledi. Beni odadan sürükleyerek çıkardıklarında sandalyesinden bile kalkmadı. Adam beni eve götürdü, tecritte büyüttü, eğitti ve bana katil olmayı öğretti. Ondan sonra başka bir şey olamadım."

"Babana ne oldu?"

"O artık Yaşlılardan biri. Onu birkaç kez gördüm ama benden haberi yok."

"Bu senin için zor olmalı..."

"Değil," diyor. "Hiçbir şey değil. Ölebilir, boğazını kesebilirim ya da lanet olası galaksinin kralı olabilir ve bunların hiçbirisi aynı derecede umurumda olmaz. Bir gün senin için de böyle olacak. İnsanlar seni şimdiki gibi etkileyemeyecek; acıtmayı bırakacak."

"Peki ya annen?"

"Bana ben bebekken gittiği söylendi ama kısa süre önce öldüğünü öğrendim."

"Hâlâ anlamıyorum. Neden onlara sadık olarsın ki?" diye sordum. "Seni çocukken evinden aldılar. Seni istismar ettiler."

"Beni onlar almadı. Beni onlara verdiler. Seçme şansı vardı, ölebilirdi. İstismara gelince... Bu da bir spektrum, değil mi? Toplumsal normlar, dünyanın neresinde yaşadığınız, hangi dine veya geleneklere bağlı olduğunuz tarafından belirlenir."

Alay ediyorum. "Dec gibi konuşuyorsun-"

"Teagan," diye uyararak sözümü kesti. ". "Özür dilerim. Neden seçme şansım olsun ki?"

"Çünkü sen çok yaşlısın ve sen istemedikçe körü körüne itaat ve sadakat için çok kırılmışsın. Öyle ya da böyle hayatına son vereceksin."

"Ama onlar kötü insanlar," diyorum garaja girerken. "Ben kötü değilim."

"Onlar sadece bir semptom Teagan, bir bütün olarak toplumumuzun içindeki bir hastalığın, insanın içindeki bir hastalığın. Herkes daha yüksek bir amaç için güce aç. O kızlara olanlardan hoşlanmıyorsun, bunu anlıyorum. Ama bunun olmasını da engelleyemezsiniz. Toplumun hem en üst hem de en alt kademelerindeki hastalık yüzünden bunlar olmaya devam edecek. Her iki katmanın da bunu durdurmak için herhangi bir şey yapma arzusu yok, yoksa uzun zaman önce sona ererdi. Ortadan kaybolabilirler ve bu boşluğu anında doldurmaya hazır binlerce kişi olacaktır."

"Bunun geceleri uyumanıza yardımcı olmasına sevindim."

"Benim hakkımda ya da geceleri nasıl uyuduğum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Evet, haklısın. Bilmiyorum," diyorum ona ve araçtan çıkarken kapıyı çarpıyorum.

Onun önünde merdivenlerden evin ev olmayan ana katına, oradan da benim olmayan yatak odasına çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kırmızı dantel elbisemden ve botlarımdan sıyrılıp şu genel etiketsiz siyah üstlerden birini giyiyorum, ışığı kapatıyorum ve elimde bıçağımla yatağa giriyorum.

Benimle ilgilenildi. Sevgi dolu bir şekilde dokunulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bu benim için tüm bunları çok daha zor hale getiriyor.

Kısa bir süre sonra kapı tokmağı döner ve ayak sesleri yatağa yaklaşır.

"Ne istiyorsun? Seninle seks yapmak istemiyorum," diyorum yüzümü ona dönmeden.

Bone Saw arkamdaki yatağa tırmandı. "Sen tekrar uyuyana kadar seninle kalabileceğimi düşündüm. Kalmamı ister misin?"

"...Evet."

Bir kolunu belime doluyor, elini tişörtümün önünden içeri sokuyor ve ben bunu hissediyorum - eldiven yok, sadece çıplak tenim benimkine değiyor. Parmak eklemlerini karnımda bir aşağı bir yukarı gezdirirken gözlerimi kapatıyorum -küçük bir taviz, yatıştırıcı olsa da bana ne kadar aç olduğumu hatırlatan küçük bir şefkat kırıntısı.

Bunu unutacağımı, artık buna ihtiyacım olmayacağını söylüyor ve umarım haklıdır. Her şeyin bu kadar acıtmasından çok yoruldum.

Uyandığımda yalnızdım. Saatler geçmiş gibi geliyor ama o kadar da uzun sürmediğini biliyorum. Döndüğümüzde saat sabahın üçünü geçiyordu ve açık kapıdan ana odanın hâlâ karanlık olduğunu görebiliyorum.

"Bu numarayı nereden buldun?"

Kemik Testeresi'nin sesi -kısık olmayan sesi- odaya giriyor. Ya da en azından o olduğunu varsayıyorum. Belli belirsiz tanıdık bir şeyler var ama tam olarak çıkaramıyorum.

"Evet, şey... planlar değişir."

Kiminle konuşuyor?

Yavaşça yataktan çıkıyorum ve bıçağımı her ihtimale karşı sıkıca tutarak odada ilerliyorum. Mutfakta, kitaplığa yaslanmış, sırtı bana dönük, uydu telefonu ile konuştuğu yerden belki sekiz ya da on adım ötede, görüş alanımın hemen dışında duruyorum. Hâlâ kapüşon takıyor ama maskesi kalkmış olmalı.

"Sana cevap vermiyorum. Soru sormak da benim işim değil."

Yavaşça köşeyi dönüyorum, aramızdaki boşluğu kapatırken nefesimi tutuyorum.

"Evet, ama o bir kedi yavrusu değil, o bir canavar. Ve canavarları evcil hayvan olarak besleyemezsiniz."

Kalbim duruyor; nefes almayı unutuyorum, sanki böbreklerinden defalarca bıçaklanan benmişim gibi. Gözlerimden yaşlar süzülüyor, kendiliğinden düşüyorlar çünkü gözümü kırpmıyorum bile. Bedenime hareket etmesi -bir şeyler yapması- için yalvarıyorum ve o da sonunda benimkine bile benzemeyen bir ses tonuyla konuşuyor.

"Declan mı o?" diye tiz sesim cızırdıyor.

Kemik Testeresi'nin duruşu sertleşiyor ve maskeyi ayarlamaya giderken omzunu kesip telefonu kapıyorum.

"Teagan!" diye bağılıyor.

"Sen misin?" Telefona bağılıyorum.

Diğer uçtaki kişi cevap vermiyor ama nefes aldığını duyabiliyorum. Bir duvara çarpına kadar geri geri gidiyorum ve bıçağımı tutuyorum.

"Orada olduğunu biliyorum!" Ağlıyorum. "Seni duyabiliyorum. *Lanet* olası bir telefon?"

Bekliyorum ama hâlâ bir şey yok. "Bir şey söyle!"

Kemik Testeresi önümde duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ama bıçağı benden almak için bir hamle yapmıyor. Bunun benim ve bıçağım hakkında endişelendiği için olduğunu sanmıyorum.

"Senden nefret ediyorum." Hıçkırıklara boğuluyorum. "Bana yalan söyledin. Beni asla terk etmeyeceğini söyledin. Beni sevdiğini, aynı olduğumuzu ve asla yalnız kalmayacağımı söyledin ve sonra beni terk ettin. *Hiçbir şeyim* yok ve her zaman acı içindeyim."

Zaman. Beni rahat bırakmıyorlar ve o bana zarar veriyor. Hiç umurunda mı?"

Hiçbir şey.

Birkaç saniye sonra hat kesiliyor. Telefonu kulağımdan çekiyorum ve yere düşmesine izin vermeden önce bir dakika boyunca ona bakıyorum.

Sonra duvardan aşağı kayıyorum ve kendimi yere bırakıyorum.

"Üzgünüm Teagan," diyor Kemik Testeresi.

"Hayır, değilsin."

"Ama kızgın olman iyi bir şey," diye ekliyor. "Kızgın olmalısın."

"Siktir git."

Kendimi yerden kaldırıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum. "Teagan, gidecek hiçbir yer yok," diye sesleniyor arkamdan.

"Umurumda değil. Burada olamam, artık senin etrafında olamam."

Tıpkı geçen seferki gibi, merdivenlerin dibine ulaştığımda garaj kendiliğinden açılıyor. Her ihtimale karşı Aston Martin'in kapısını deniyorum ama tabii ki kilitli. Geceye doğru yürüyorum ve toprak yoldan aşağı inmeye başlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kemik Testeresi soruyor, çok da arkamda değil. "İssız bir yerin ortasındasın, yarı çıplaksın ve ayağında ayakkabı bile yok. Burada bu şekilde iyi bir şey olmayacak. Surat asmayı bırak ve eve geri dön."

"İşte tam da bu yüzden senin yanında olamıyorum! Anlamıyorsun çünkü artık insan değilsin! Somurtmuyorum, acı çekiyorum ve burada başıma gelebilecek tek kötü şey sensin. Ben bir canavarım, unuttun mu? Korkacak neyim var ki?"

"Bu bir iltifat."

Öfkeyle olduğum yerde durdum ve ona doğru döndüm. "Bu lanet bir iltifat değil!" diye bağırdım. Elime bir taş alıp ona doğru fırlatıyorum ama taş ona isabet etmeden eğiliyor. "Birine hiçbir yerde var olamayacağını, kimsenin onu istemeyeceğini ve onu öldürmek istediğini söylemek iltifat değildir! Ve sen onunla benim hakkımda konuşuyorsun. Yalan söyledin ve ben yalancılardan bıktım! Keşke ben de seni öldürebilsem. Beni rahat bırak."

Patıkaya geri dönüyorum ama ayağımın altındaki keskin bir ağrı dengemi bozuyor.

"Siktir!"

Ağırlığımı sol ayağıma verdiğim anda kayıyorum ve kendimi beni durduracak hiçbir şey olmadan dağın yamacından aşağı yuvarlanırken buluyorum. Bıçağı bırakıp tutunacak bir şey bulmaya çalışmam gerektiğini biliyorum ama

Yapamıyorum. Kolu sıkıca kavıyor, gözlerimi kapıyor ve her şeyin bitmesini bekliyorum.

Birkaç saniye sonra bir ağaç tarafından sertçe durdurulduğumda, etrafında kıvrıldığımda ve nefes nefese kaldığımda sona eriyor.

"Teagan?!" Bone Saw sesleniyor. Etrafımdaki toprak kayıyor ve kafamı kaldırdığımda birkaç metre ötemde, orada olduğunu görüyorum. "Teagan!?" diye tekrar bağılıyor. "Neredesin?"

Belki cevap vermezsem . Öldüğümü düşünecek ve hepsi beni rahat bırakacak.

"Benimle taşak geçme, Teagan!" diye bağılıyor. "Kaçmak yok ve sen sadece beni kızdıracaksın! Ölmüş ya da bayılmış olsan iyi edersin, yoksa seni öldürürüm!"

O yaklaştıkça nefesimi tutuyorum, beni duymasından korkuyorum.

"Teagan?" diyor tam üstümden. "Ölü ya da baygın görünmüyorsun."

"Keşke olsaydım. Bu sayılır mı?"

"Hayır."

"Peki, devam et ve beni öldür o zaman."

Eğilip beni kucağına almadan önce iç geçiriyor. Beni sıkıca göğsüne bastırarak kayalık araziden yola, sonra garaja, merdivenlerden yukarı ve eve doğru ilerliyor. Ben de sessizce teslim olarak ona izin verdim. Artık uğruna savaşacak bir şeyim kalmamıştı.

Beni mutfaktaki bir sandalyeye oturttu. "Tanrım, Teagan." Çenemi avucunun içine alıyor ve yeni yaralarımı incelemek için yüzümü çeviriyor. "Kamyon çarpmış gibi görünüyorsun. Bir yerin kırılmış gibi hissediyor musun?"

"Daha kötülerini de yaşadım."

"Gel," dedi, bana elini uzatarak. "Duşa girmene yardım edeyim."

Dudağım tiksintiyle kıvrılıyor. "Hayır," diyorum ve elimi indiriyorum. "Yardıma ihtiyacım yok ve bir duş daha almayacağım. Beni umursuyormuş gibi davranmayı bırak."

"Teagan-"

"Hayır! Senin ne olduğunu ve ne yaptığını biliyorum, aptal değilim. Seni tecritte büyüten, kederli, ezilmiş, üzgün bir insan bahanesine şefkat kırıntıları fırlatan ve istediğin her şeyi kabul etmem için yeterli olacağını uman yaşlı adamsın. Biliyor musun, sen gerçekten onun gibisin. Bunu söylediğim için beni öldürsen bile umurumda değil. Bu doğru. Sen Declan De Rossi'nin daha boktan bir kıyafet giymiş halisin."

Hışım ile yatak odasına gitmeden önce onu sertçe itiyorum ama zar zor geriye doğru sendeliyor. Ve kapıyı arkamdan , kapı kolundan sekip tekrar açılıyor.

"Allah kahretsin! Beni yalnız bırakman için ne yapmam gerekiyor?"

Beni kolumdan tutup duvara yasladı. "Bu bir iltifattı," diyor. "İltifat olarak söyledim. Keşke seni öldürebilsem çünkü tek düşündüğüm sensin ve bu beni delirtiyor. Bana güzel olup olmadığını sormuştun... Bence sen kusursuzsun. Sen şiirsin.

-Vücudun, gözlerin... hırpalanmış ruhun ve öfken. Sen mükemmel bir canavarsın, Teagan-"

"Ben canavar değilim! Öylesin ve ben seni istemiyorum."

"Neden olmasın?!" diye bağıyor ve omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Dur. Lanet olsun. Canımı yakma!"

Bıçağımı ona saplıyorum ama hareket alanım kısıtlı olduğu için karnına zar zor küçük bir kesik .

"Siktir!"

İntikam almak için kendimi hazırlıyorum ama onun yerine bir adım geri çekilip gömleğini kaldırıyor. Göğüs kafesinin bittiği yerin hemen altında, yaklaşık üç inç uzunluğundaki ince bir kesikten karnına doğru akan kanı izliyorum.

Eldivenlerini çıkarıyor ve sonra güçlü, bronzlaşmış bir eliyle bileğimi kavıyor, kolumu kendine doğru çekip ters çeviriyor. Diğer eliyle de bir parmağını kanda gezdiriyor. Ön kolumun üzerine tekrar *ÖZÜR DİLERİM* yazmasını izliyorum.

"Özür dilerim Teagan," diyor bileğimi bırakırken, sesi yumuşak. "İstersen beni tekrar incitebilirsin - eğer bu seni daha iyi hissettirecekse - seni incitmeyeceğim." Bir elini tutuyor ve saçlarımı kirli, gözyaşı izli yanaklarımdan uzaklaştırıyor. "Kanımı tatmak istediğini söylemiştin..." Parmaklarını tekrar karın kaslarından damlayan kanda gezdiriyor ve sonra dudaklarıma götürüyor. "Dilini çıkar."

İstediğini yapıp onun için açıyorum ve o kanlı parmaklarını dilimin üzerine yerleştiriyor. Dudaklarımı etraflarına kapatıp emiyorum.

"Bu bir iltifattı." Yanaklarımı ellerinin arasına aldı. "Bir kadının, kendisine tamamen normal bir insanmış gibi davranmakta ısrar eden bir adamla mutlu olması nasıl beklenebilir?"

"Bunu daha önce de duymuştum..." Zihnimin kütüphanelerini araştırarak fısıldıyorum.

Declan mıydı? Hayır... Bunu daha önce okumuştum. "Okudun mu?" diye soruyor.

Bunu nerede okudum?

"Kötü bir kadın, bir erkeğin asla bıkmayacağı türden bir kadındır." "Oscar Wilde'dan."

"Beni şaşırtıyorsun."

Aylardır seni izliyorum.

"Hayır..." Başımı salladım. "Hayır... Nasıl yaparsın... Sebastian?"

Bunu ne doğruluyor ne de reddediyor, maskesinin deliklerinden karanlık gözlerle bana bakıyor. Ama bunlar Sebastian'ın karanlık gözleri mi? Daha önce telefonda duyduğum ses... tanıdık.

"Ama sen iyiydin," diye itiraz ediyorum. "Sen benim arkadaşımydın. Yapamazsın-"

Sebastian komikti. Beni güldürürdü... bazen bana fazladan uyuşturucu verirdi. Ama beni incittiği zamanlar da oldu - bilmeden tesadüfen acımasız davrandığı zamanlar ve onu gerçekten suçlayamazdım. Bone Saw olması dışında, bunlar tesadüf değildi. Kasıtlıydılar.

Beni terapiye götürürken John Denver'ın "Leaving on a Jet Plane" şarkısının melodisini ıslıkla çalması gibi. Ya da uyuşturucunun, bir cesetle uyanana ve hayatınız mahvolana kadar kulağa eğlenceli gelmesiyle ilgili şaka yaptığında olduğu gibi. Neden gülmediğimi anlamamış gibi davranmıştı.

Ön avluda beni bekleyen sarışın bir kız olduğunu söylediği zamanki gibi.

"Arkadaş mıydık?" diye soruyor.

"Yapma," diye alay ediyorum. "Yapma bunu. Her şeyi mahvediyorsun." "Neyi mahvediyorum?"

"Sen boku yemişsin." Omuz silktim ve odanın arkasına doğru ilerledim. "Çıkar şunu!"

"O kadar kolay değil."

"O zaman siktir git!"

Sonunda "Tamam Teagan" demeden önce bana dakikalarca bakıyor.

Elleri maskenin çenesine gidiyor ve maskeyi başının üzerine çekip kapüşonu indirirken nefes almıyorum. Sebastian önümde duruyor - maskenin arkasındaki karanlık gözleri, ellerimi geçirdiğim koyu kıvrıkcık saçları, vücudumdaki ağzı.

Geceleri odamın gölgelerinde saklanan oydu.

"Dünyada beni her iki halimle de tanıyan sadece bir kişi daha var. Ve sen beni her iki halimle de seviyorsun. Sen bir anomalisin, Teagan. Dünyada tanımak istediğim tek kişi sensin. Sen asla öldüremeyeceğim tek kişisin."

Şeyler. Her iki şeyi de söyledi, insanları değil. Konuşamıyordum, tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

"Sana ne demiştim, Teag?" Sahte Luca gülüyor. Kemik Testeresi'nin... durun, hayır... Sebastian'ın sırtına bir tokat atıyor ve kolunu onun omuzlarına doluyor. "Sana onun sadece bir adam olduğunu söylemiştim. Dürüst olmak gerekirse, bunun olacağını ben de tahmin etmemiştim."

"Teagan?" Omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Neye ?" "Luca sana dokunuyor."

"Güvendesin Teagan," diyor. "Söz veriyorum. Şimdi sana yaklaşacağım." Sebastian yavaşça aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Senden beni bıçaklamamayı düşünmeni istiyorum."

Bana ulaştığında bıçağı elimden alıyor ve yatağın üzerine fırlatıyor. "Benimle yukarı gel," dedi. "Duşumu kullanabilir ve yatağında uyuyabilirsiniz. Kitaplarıma da bakabilirsiniz. Onlar *benim* ve plaklar da benim. Burada ya da başka bir yerde yaşamıyorum - gerçek bu - ama diğerlerinin aksine, kendime ait bazı eşyalarım var ve zaman zaman nereye gideceğimi seçebiliyorum. Büyüklerden biri tarafından yetiştirilmenin bir avantajı sanırım."

"İyi olduğunu sanıyordum."

Omuz silkiyor. "Bir adama bir maske verin, size doğruyu söyleyecektir." Elimi elinin içine aldı. "Hadi gel."

Bana banyosuna kadar eşlik ediyor ve suyu benim için açıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," dedim ona.

"Topallıyordun. Yaralanmadığını söylemiştin."

"Daha kötülerini yaşadığımı söyledim. Ben iyiyim."

Kaşlarını çattı. "Tamam. Sana temiz kıyafetler getirip lavabonun üzerine bırakacağım."

"B-Sebastian?" "Evet?"

"Eğer o lanet Teksas göğüslü tişörtü buraya koyarsan, yemin *ederim* seni bıçaklarım."

Gülümsüyor. Ve *Sebastian*'ın gülümsediğini gördüm. Ama onun o versiyonu Sadece bir adam. İşini kabul etmeyen yirmili yaşlarında bir adam.

ve eminim ki eczanedeki ürünlerden örnek alıyordu.

Çok güzeldi ve cahil rolünü o kadar iyi oynadı ki buna inandım. Böyle yalan söylemeyi ona kim öğretti merak ediyorum.

Bone Saw'ı ise sadece gülümserken duydum. Güzel olmasını beklemiyordum.

"Başka bir şey bulacağım, tamam mı?" Tekrar bana uzanıyor, elini enseme koyuyor ve sonra eğilip beni dudaklarımdan öpüyor. Hâlâ şoktayım, ona hiç karşılık vermiyorum. Kaşlarını çatarak kapıya doğru döndü. Elini kapı koluna koyarak duraklıyor ve arkasına dönüp ekliyor: "Seni önemsiyorum Teagan."

"Eğer nasıl görüneceğini görmekten nefret ederdim."

Başını sallıyor. "Evet, öyle olurdu."

Kapı kapandığında soyunuyorum ve spreyin altına girip cildimdeki kiri ve kanı yıkıyorum.

Dışarı çıktığımda tezgahın üzerinde bekleyen kıyafetler var - kendi kıyafetlerim. Onunla tekrar yüzleşmeye pek hevesli değilim, giyinmek için acele etmiyorum, kapının diğer tarafından onu dinlerken banyoda oyalanıyorum. Ama bir noktada onunla yüzleşmek zorundayım, değil mi?

"Hey," diyor yatak odasına girdiğimde. "Su var... ve ağrı için bir şey."

Beyaz hapi ağzıma atıyorum, yıkıyorum ve sonra yatağın kenarına oturuyorum.

"Bunlar *benim* kıyafetlerim," diyorum.

"Evet. İstedğin değil mi?"

"Bunlar benim kıyafetlerim... River'ın bana aldığı. Bunları nasıl aldın?"

"Tur otobüsünden," diyor. "Onları sana geri vereceğim."

Yatağa giriyorum, yorgani üzerime çekiyorum ve tavana bakıyorum.

"Neyin var?" Sebastian yanağımı okşayarak soruyor. "İstedğin değil mi? Sen de öyle demiştin, dokunmak için ten..." Dudaklarını bastırıyor omzuma. "Ağzım vücudunda."

"Bana yalan söyledin. Herkes bana yalan söylüyor. Bundan bıktım artık." "Sebastian olmadığımı hiç söylemedim."

"Bu senin gerçek adın mı, yoksa sahte adın mı?" diye sordum.

"Sebastian Torres benim gerçek adım," diyor. "Ama artık kağıt üzerinde hiçbir yerde yokum. Bazen ben de duymaktan hoşlanıyorum. Sadece... bu şekilde değil. Yalan söyledim"

Hiç gitmedim ama annem Filipinler'de büyüdü. Tagalogca konuşabiliyorum... diğer yedi dille birlikte. Ve size söylediğim diğer her şey de doğru. De Rossi'lerle konuşmuyorum."

"Konuşmanıza izin verilmedikten sonra sekiz dil konuşmanın ne anlamı var?"

"Çok fazla dinleme yapıyorum. Ve başka şeyler de. Ayrıca, çok hızlı öğrenmek için çok fazla motivasyonum vardı."

"Ne tür bir motivasyon?"

Ayağa kalkıp gömleğini başının üzerine çekiyor ve onu gördüğümde nefesim kesiliyor - *motivasyon*. Tüm sırtı kızgın, kırmızı yara izleriyle kaplı. Bazıları sanki bir kırbaçtan çıkmış gibi sırtından aşağıya ve belinin altına uzanan kalın ipler halinde. Diğerleri derin yanık izleri ya da bıçak yaraları ve derisinin bir kısmı yok.

"Acıyor mu?" diye sordum.

"Hayır," diyor. "Şimdi olmaz."

"Ve bunu sana seni yetiştiren kişi mi yaptı? Seni dil öğrenmeye motive etmek için mi?"

"Bu... ve diğer şeyler. Bilim, tıp, cerrahi prosedürler -bu arada o koca sarışın salağın hayatını kurtardım-"

"Luca aptal *değil*," diye çıkışıyorum.

"Ve beni önce hayvanları, sonra insanları öldürmeye motive etmek için. Bir gün bana yavru bir köpek getirdi. Yaklaşık bir hafta sonra, onu öldürmemi söyledi. Maskeli bir adam bunu yapana kadar canımı yaktı. Ben böyle doğmadım, böyle yaratıldım." Bana doğru dönüyor, başını dirseğine dayıyor ve parmak uçlarını kollarımda gezdiriyor. "İlki gerçekten zor olan tek şey, değil mi? Ondan sonrası sadece... kan, et ve kemik."

"Neden gitmiyorsun?"

"Asla gitmeyeceğim. Bunu açıklayamam ama yapmayacağım." "Ben de seninle gelirdim," diyorum usulca.

"Neden böyle bir şey yapasın ki?" Sebastian soruyor. Bedenimi kendine çekiyor ve parmaklarını saçlarıma geçiriyor. "Senin neyin var Teagan? Çağırdığımda gelmeye devam ediyorsun, tıpkı diğer evcil hayvanlar gibi, ne olduğumu bildiğin halde... seni incitip durduğum halde ve seni sevemeyeceğimi bildiğin halde. Sevebilseydim senin için üzülürdüm - eğer sevmeseydim." Ona sırtımı dönüyorum ve dizlerimi göğsüme doğru kıvrıyorum. "Bilmiyorum," diyorum ona. "Ve yüzünün bana söylediği şeylere alışabilecek miyim bilmiyorum.

benim için öyle."

Ama sanırım biliyorum. Çünkü açlıktan ölüyorum ve çünkü maskemim diğer tarafında ne olduğunu biliyor ve başka hiç kimse bilemeyecek. Yaptığım şeyler ya da hissettiklerim hakkındaki gerçeği asla kimseye söyleyemem. Bu benim hapishanem.

Yani gerçek olup olmaması önemli değil. Yine de iyi hissettiriyor - benim için olabileceği kadar iyi.

Başımın arkasını öpüyor. "İhtiyacın olduğunu düşündüğün şeyler olduğunu biliyorum ama senin sadece bir yere ve bir amaca ihtiyacın var Teagan," diye fısıldıyor. "Buna sahip olabilirsin. Sana bunu verebilirim."

"Sebastian, lütfen dur. Yoruldum. Daha fazla dayanamayacağım." "İyi olacaksın. Uyu Teagan." kapatıyorum ama uykunun gelmesi saatler sürüyor.

ON İKİ

Ertesi gün **uyandığımda** vücudu üstümdeydi, elleri gömleğimin içindeydi ve onu göğüslerimin üzerine doğru itiyordu. Belden aşağım çıplaktı. Başparmakları meme uçlarımla sert noktalarında gezinirken bir an için rüya görüp görmediğimi merak ettim, ama sonra kaya gibi sert aletin başını bacaklarımla arasında, ıslak merkezimden aşağı ve klitorisimin üzerinden geçerken hissettim.

Sebastian'la uğraştığımı hatırlamam bir saniye sürdü, Kemik Testeresi'yle değil. Ya da Kemik Testeresi'nin Sebastian olduğunu.

"Yapma..."

"Şşşt," diyor eliyle ağzımı kapatarak. Bacaklarımı daha da ayırmaya zorluyor, inleyerek sikini yarığıma birkaç kez daha sürtüyor, sonra içime girip dişlerinin arasından bir nefes çekiyor.

Nefes nefese kalıyorum, içimi doldurduğunda sırtım yataktan kalkıyor, kalçalarını bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor, ta ki kabzasına kadar gömülene kadar.

"Böyle olmasını sevdiğimi bilmelisin. Elimden geldiğince uzun süre bekledim," diyor, kalçalarını içimde sallayarak, kalın sikini yavaşça içime sokup çıkarıyor. "Seni orada çaresizce yataarken görmek beni... lanet olsun, amın çok iyi hissettiriyor."

"Sebastian..." İnliyorum.

"...Seni parçalara ayırmak istiyorum. Ve seni bu şekilde sıırıslıkla etmek çok kolay, sonra bacakların açılıyor ve hemen içeri kayıyor. Bazı kızlar acıttığını söyler, bilirsin. Bu hoşuma gidiyor, koca aletimle canlarını yaktığımı bilmek. Onu sıkıca kavırıyorsun ve üzerine boşalıyorsun. Canını yakmak için daha çok çalışmam gerekiyor."

Sonra bacaklarımı birleştirip iki ayak bileğimi sağ omzunun üzerinden atıyor ve sertçe içime girmeye başlıyor.

"Siktir!" Haykırdım. "Siktir, bu... öyle hissettiriyor ki..."

İyi hissettiriyor. Acıtıyor. Aynı madalyonun farklı yüzleri.

"Hoşuna gitti mi bebeğim? Ben hâlâ senin efendinim Teagan," diye homurdanıyor ve bana tekrar tekrar çarpıyor. "Ve sen hâlâ küçük bir fahişesin. Bunu gerçek kılmak için maske takmama gerek yok. Bu, bu amcığa ve bu vücuda ne istersem yapabileceğim anlamına geliyor."

"Ahh, siktir!" Dudağımı ısıyorum, ayak parmaklarım kıvrılıyor, kalçalarını yuvarlıyor, içime girip çıkıyor.

"Hastanede sikim için yalvarırdın. Duşta amına dokunmanı izlerken onu okşardım."

"Sebastian... Aman Tanrım..." Sızlanıyorum, onu tam da bunu yaparken hayal ediyorum. "Sikin çok iyi hissettiriyor."

Bundan hoşlanmışa benziyor çünkü hızını artırıyor, ayak bileklerimi yatakta yanımda birleştirmeden önce gömleğimi boynumdan yukarı itiyor. Bacaklarım titremeye başladığında diğer eli boğazıma dolanıyor ve ben sessizce, nefes alamadan ya da hiç ses çıkaramadan onun aletinin üzerine boşalıyorum.

", değil mi?" diye inliyor. "Siktir, hissedebiliyorum."

Amım onun etrafında zonkladıkça, görüşümde lekeler oluşmaya başlıyor ve tırnaklarımı koluna geçiriyorum. Boynumdaki tutuşunu bırakıyor ve ben nefes nefese kaldığımda, sikini ağzıma sokuyor, ben boğulurken içime sokuyor. Homurdanıyor, saçlarımı kavrayıp sertleşiyor ve sıcak sperm fışkırmaları dilimi ve boğazımı kaplıyor.

"Göster bana," diyor, sikini çıkararak. "Ağzını aç."

Dilimde biriken dölleri görebilmesi için ağzımı açarak sorduğu şeyi yapıyorum. Parmaklarını dilimin üzerinde gezdiriyor ve sonra vücudumdan aşağı inip parmaklarını kıkıma sokuyor.

"Oh, Tanrım!"

"İşte böyle, küçük canavar; sakın ol. Biraz canın yanacak."

Eğilip meme ucumu yalıyor ve emiyor, bir yandan da dölle kaplı parmaklarını kıkıma sokup çıkarıyor. Ellerimi saçlarından geçirip ona sarılıyorum, bir dakikalığına beni önemseyen biriyle birlikte olduğuma inanmama izin veriyorum çünkü ona dokunabiliyorum; tenimi tenimde hissedebiliyorum.

Ağzı karnıma ulaşana kadar göğsümden aşağı iniyor ve kan akıtacak kadar sert ısıyor.

"Ahh! Sebastian! Siktir!" Çığlık atıyorum, onun altında kıvranıyorum. O aynı noktayı emerken gözlerimde yaşlar birikiyor.

"Ağzımı istedin," diyor. "Ben kahvaltımı yaparken sessiz ol."

Sebastian yarayı birkaç dakika daha emip ısırdıktan sonra aşağıya iniyor, dili leğen kemiğime ulaşana kadar pelvisimde geziniyor.

Ortaya. Hassas amımı aşığı yukarı yalıyor, içime soktuğunda inliyor.

"Bu çok fazla," diye sızlanıyorum.

"Hayır, değil" diyor. Ağzını klitorisime götürüyor, yalıyor, ileri geri hareket ettiriyor. Bir parmağını daha amıma sokuyor, her iki deliğimi de parmaklarken diliyle klitorisimde çalışıyor, ağzına almadan önce dudaklarının arasında yuvarlıyor.

"Oh, Tanrım..." İnliyorum. Kalçalarımı ona doğru kıvrıyorum ve kalçalarım daha da açılıyor. Elleriyle yaptığı şey inanılmaz hissettiriyor, ama ağzı...

Tanrım, bu yasadışı olmalı.

"Sebastian... Gidiyorum... Geliyorum," diye inliyorum, içim parçalanana kadar sıkılıyor, yüzüne ve parmaklarına karşı kıvranıyorum. Bacaklarımın arasından beni izliyor, beni yalayıp emerken yanakları çukurlaşıyor.

Sonra beni ters çeviriyor, sert sikini tekrar amıma sokmadan önce kıcımlı havaya kaldırıyor.

"Güzel ve ıslak olsun, küçük canavar," diyor. "Bundan sonra nereye gelmek istediğimi biliyorsun."

"Sebastian..."

İçimden çıkıp sikini kıcıma sokarken karyolanın çıtalarını sıkıca kavıyorum.

"Oh, Tanrım!" diye haykırdım.

"Eğer acırsa, bana haber ver. Seni tekrar uyuturum. Seni ne kadar önemseydiğimi görüyor musun Teagan?"

İçime girerken parmakları kalçalarımın iz bırakacak kadar sert giriyor. O beni kullanırken dizlerimi vücudumun altında tutmaya çalışarak inliyor ve nefes alıyorum.

"Siktir..." Sırtımı eğip ona doğru itiyorum.

"Siktir, Teagan," diye inliyor. "Tam orada, bebeğim. Kımıldama."

Durmadan önce kalçalarını birkaç kez daha içime sokuyor, tekrar içime boşalırken üstüme .

Geri çekildiğinde arkama uzanıyorum ve saçlarını sertçe avuçluyorum. "Beni bırakma," diyorum nefes nefese. "Lütfen. Sadece bir dakika kal."

"Teagan," diyor, nefesi boynuma değiyor, "seni aylardır terk etmedim."

Dudaklarını boynuma bastırıyor ve ben biraz rahatlayarak iç çekiyorum. Ama bunu söyleme biçiminde bir şeyler var - Rancho San Flores'te bana söylediği şeyler gibi pek de masum olmayan bir şeyler. Ve bu sadece beni her zaman izlediğini bilmeme izin vermesi değil... Sanki beni kimin terk ettiğini hatırlatmaya çalışıyor.

Sonra beni öpüyor, dili dudaklarımın arasından ağzıma doğru kayarken parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

"Kahve yaptım," diyor. "Ve öğle yemeği. Muhtemelen saat üçü geçmiştir." "Öğleden sonra mı?" diye soruyorum.

"Evet," diyor. "Kıyafetlerin orada, sandalyenin üzerinde."

Beni tekrar öpüyor, sonra üzerime tırmanıp banyoya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Doğrulup yanımdaki masanın üzerindeki ışığı yakıyorum. Layla'nın pembe bavulu, tur için kıyafetlerimi toplamak üzere onun dolabından aldığım bavul, odanın arka köşesindeki bir koltuğun üzerinde duruyor, kısmen fermuarı açılmış ve hâlâ kıyafetlerle dolu.

O kısa geçmiş yaşamdan bir başka kalıntı - beynimi yeniden ayarlayan radardaki o işaret. Neredeyse açmaya korkuyorum.

Sebastian odaya geri dönüyor, dolapları ve çekmeceleri dolduran etiketsiz siyah boxer külotları ve siyah pantolonları çekiyor.

"Aşağıda görüşürüz." Maskeli katil kostümünü tamamlamıyor, odadan gömleksiz ve maskesiz çıkıyor. "Çürükler içinde çok güzel görünüyorsun, Teagan."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Dönüp odadan çıkıyor ve o giderken gözlerim sırtındaki derin, kızgın yara izlerine takılıyor.

Merdivenlerde ayak seslerini duyar duymaz banyoda üstümü başımı temizledikten sonra bavulun yanına diz çöküyorum. Her şeyin üstünde Luca'nın kapüşonlarından biri duruyor. Beyazdı, beyaz ona çok yakıştıyordu. Bir sabah spor salonuna gittiğinde kolonyasını sıktıktan sonra otelde giydiğimi hatırlıyorum. Yakasını burnuma götürüp içime çekiyorum.

Aylar oldu ama hâlâ kokusunu alabiliyorum. İçimdeki o boşluk yine acıyor.

Bir çift iç çamaşırı, bir sütyen ve siyah kot şort giydikten sonra sweatshirt'ü başıma geçiriyorum.

Aşağı indiğimde Sebastian gazetesini indirip bana bakıyor ve büyük boy kapüşonluma kaşlarını kaldırıyor.

"Bir şey söyleme," diyorum.

"Hava 105 derece ama ," diyor. "Bu arada, maske takılıyken okuyabiliyorum, sadece söylüyorum."

Onu görmezden gelerek bar taburelerinden birine oturdum.

Pesto ve mozzarella sandviçleri yaptı. Ne tür bir

Alacakaranlık Kuşağı mı burası?

Ve çok da güzeller. Ya öyle ya da açlıktan ölüyorum. "İyi mi?" diye soruyor.

Başımı salladım.

"kivi var." "Çok

komiksin."

"Biliyor musun, yüzümü göstermenin seni susturacağını bilseydim maskemi daha önce çıkarırdım."

Omuz silkip tabağıma bakıyorum. "Ben sadece... her şeyi sindirmeye çalışıyorum."

Mutfağa gider, bir fincan çıkarır ve içine kahve doldurur. "Al," diyor.

Ama onu önüme koyduğunda, beyaz kapüşonlunun önünden aşağıya sıçradı.

"Oops," diyor. "Benim hatam."

Ona baktım ve kaşlarımı çattım. "Bunu yaptın."

"Hayır, bilerek yapmadım. Bunu neden yapayım ki?"

"Şaka yapıyorsun, umurumda değil. Onu çıkarmayacağım ve yıkamayacağım."

"Biri üstüne sıçmış gibi görünüyor ama olsun." "Evet, biri yaptı."

Kanepeye ve gazetesine doğru yürürken gülüyor. Onu çıplak becermek, güldüğünü görmek ne kadar garip. Onun yaptığı sandviçi yemek ve yerde yalınayak yürümesini izlemek.

Bone Saw'ın yara izleri Sebastian'ın dövmeleriyle.

Geniş bacaklarıyla kanepenin köşesinde kambur oturuyor, başparmağını alt dudağına bastırarak kitap okuyor. Sebastian da eskiden böyle yapardı.

-Hastanede dosyaları karıştırırken. Seksi olduğunu düşünmüştüm.

Ama tabii ki o Sebastian.

"Beni eve götürecek misin?" Yemeğimi bitirdikten sonra sordum.

"Elbette," diyor. "Eğer istediğin buysa. Tarikat'a katılmayı hiç düşündün mü?"

"Bunu düşünecek zamanım olmadı," diyorum ona.

"Hmm...Anlıyorum. Şey... bir gömlek alayım. Ben de eşyalarını alayım, sonra gideriz."

Üzerinde siyah bir tişört, aynı siyah pantolon, bir çift Nike ayakkabı ve güneş gözlüğü ile pembe bavulumu arkasından sürükleyerek aşağıya indi ve ben arabanın içinde ona uzaylı gibi baktım.

Tıpkı bunu beklemediğim gibi, onun garajımın önüne gelmesini de beklemiyordum. Kız kardeşimin arabası evin önüne park etmişti ve arka bahçeden müzik sesleri geliyordu. Muhtemelen mangal yapıyorlardı; bu da benim fark edilmeden üst kata çıkmamı kolaylaştırabilirdi.

"Burada olmak istediğine emin misin?" Sebastian soruyor. "İstersen bugün ortadan kaybolabilirsin."

Başımı iki yana sallıyorum. "Ben böyle istemezdim," diyorum ona. "Nasıl yapmak isterdin o zaman?"

"Bunu yapsaydım, ölmüş gibi görünmek isterdim. Onlara bir tür kapanış vermek isterdim... çünkü sizi terk ettiklerinde nasıl hissettirdiğini biliyorum ve bunun bir hata olup olmadığını bilmiyorsunuz - iyi olup olmadıklarını bilmiyorsunuz ve nedenini anlamıyorsunuz. Hayatlarına devam edebilmeleri için yas tutacak bir şeyleri olsun isterdim."

"Bunu kolayca yapabiliriz."

"Ve önce kız kardeşimin düğününe gitmek isterdim. Belki bu bana da bir kapanış sağlar. Oh...kahretsın."

"Ne?" diye soruyor ama sonra gözlerimi takip ediyor.

Kola uzanıp arabadan atlıyorum, tam da annem ön verandadan in.

"Teagan, Tanrım! Nerelerdeydin? Yüzüne ne oldu?" diye soruyor.

"Um-"

"Yürüyüş kazası," diyor Sebastian arabadan inerken. Aracın arkasına yürüyor ve bagajı açarak pembe valizimi bana doğru getiriyor.

"Evet. Bir dağdan aşağı yuvarlandım," diyorum ona. "Berbattı."

"Ben Sebastian," diyor anneme elini uzatarak. "Sebastian Torres."

Elini tutup sıkıldığında muhtemelen gözlerim yuvalarından fırlayacak.

"Ben Jennifer," diyor annem. Sebastian'ı bir aşağı bir yukarı süzmeden önce arabaya bir göz atıyor ve tavrı tamamen değişiyor. "İçeri gelmek ister misiniz? Teagan'ın kız kardeşi ve nişanlısı burada ve ızgaraya biraz biftek attık. Bir sürü yiyecek var."

"Hayır, yapamaz," diye onun yerine cevap veriyorum. "Daha yeni yemek yedik aslında, yani-"

Sebastian parmaklarını benimkilerle birleştirerek, "Aslında bu harika olur," diyor. "Bu gece gece vardiyasında çalışmak zorundayım, bu yüzden fazladan bir öğünün zararı olmaz."

"Oh, ne iş yapıyorsun?" diye soruyor

annem. "Ben bir cerrahım," diyor ona.

"Burada, Orange County'de mi?" diye soruyor. "Bir sürü doktor tanıyorum." "Hayır, Ventura'da" diyor.

"Demek oradaydın," diyor annem. Ve birden, ortadan kayboluşumla ilgili gülümsemeye .

"Evet."

"İçeri gelin, herkes arkada."

"Çantanı getireyim," diyor Sebastian. "Geçen gün elini dikmek zorunda kaldım."

"Aman Tanrım!" dedi annem. "Tanrıya şükür sen de oradaydın. Teagan her zaman daha çok evde yaşayan bir kız olmuştur; ben onu güneşe bile zor çıkarırken sen nasıl yürüyüşe çıkardın bilmiyorum."

"Bu... tamamen doğru değil," diyorum.

İçeri girdiğimizde annem, "Elini göreyim," diyor.

Yaklaşık bir hafta önce dikiş attığı sağ elimi çeviriyorum. "Şimdiye kadar çoğunlukla erimişlerdir," diyorum ona. "O kadar da büyük bir şey değil."

"Bunu senin için yukarı çıkaracağım. Senin odan hangisi?" Sebastian cahil numarası yaparak soruyor.

Ona dönüp gözlerimi deviriyorum ve o bana gülümsüyor. "Üçüncü kapı," diyorum.

"Harika," diyor bavulu kaldırıp merdivenleri çıkmaya başlamadan önce.

Annem beni mutfağa çekti. "Teagan, o çok yakışıklı." "Evet, o iyi."

"Ve zengin. O araba..."

"Evet, araba güzelmiş."

"Daha önceden tanıdığın adam bu mu? Sana çiçek gönderen mi?"

"Görünüşe göre."

"Peki o biliyor mu?"

"Her şeyi biliyor. Benim deli olduğumu biliyor, evet." "Kaç yaşında?"

"Umm..."

"Bilmiyor musun?"

"Yirmi sekiz mi?" Ben teklif ediyorum.

"Yirmi dokuz," diyor Sebastian, ana odaya geri dönerken. "Tamam... arka tarafa gel, seni herkesle tanıştırayım."

Elimi tutuyor ve annemi sürgülü cam kapıdan arka bahçeye kadar takip ediyor.

"Hey, millet. Teagan burada; küçük bir yürüyüş kazası geçirdi. O ve arkadaşı Sebastian bizimle yemek yiyecekler. Sebastian, o benim kocam Patrick, şurada ızgaranın üzerinde," diyor. "Ve bu da Teagan'ın kız kardeşi, Blakely..."

"Merhaba," diyor Blakely, kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde. "Ve bu da nişanlısı, Austin," diye devam ediyor annem.

"Hey," diyor Austin, elini sıkarak. "Tanıştığımıza memnun oldum, dostum." Sonra eğildi ve bana sarıldı. "Seni görmek de güzel Teagan. Nasılsın bakalım? İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet, iyiyim." "İyi."

"Peki, sen ne tür bir ?" diye soruyor annem.

"Kritik Bakım" diyor ona. "Çok sayıda travma ameliyatı yapıyorum, araba kazaları, kurşun yaraları, beyin, dalak ve karaciğer yaralanmaları, bıçak yaraları."

"Ben içecek bir şeyler alacağım," diyorum. "Bira ya da başka bir şey ister misin, B-Sebastian?"

"Evet, bu harika olur," diyor. "Teşekkürler."

Mutfakta acele etmiyorum, ikimize de birer bira alıyorum. Dışarı çıktığımda annemle babamın yanında durmuş bir ameliyat hikâyesi anlatıyordu ve ben bile gerçek olup olmadığını anlayamıyordum.

Ona birasını uzattım ve gölgede oturacağımı söyledim.

Çünkü bu iş çok tuhaf ve hava sıcak - iç kesimlerden on beş derece daha serin ama yine de sıcak. Ve hâlâ kahve lekeli bir kapüşon giyiyorum.

İçimi çekiyorum, salıncağa oturuyorum ve yakamı burnuma götürüp içime çekiyorum, Sebastian'ın ailem ve Austin'le gülüşünü izlerken rahatlamayı umuyorum. Kız kardeşim şüpheyle izliyor.

Birkaç dakika sonra oturdu.

"Bunu neden yapıyorsun?" Fısıldıyorum. "Bundan zevk alıyor olamazsın. Onları öldürecek misin yoksa?"

Gülüyor ve eğilip beni öpmeden önce kolunu omuzlarıma doluyor. "Hoşuma gidiyor," diyor. "Ve bak annen ne kadar mutlu. Sanırım benden hoşlandı."

"Beni çok geriyorsun," diyorum ona.

Elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Benim için endişelenmene gerek yok. Seni endişelendirmesi gereken şey, normal insanlar gibi davranma konusunda senden daha iyi olmam. Bu senin geliştirmen gereken bir alan."

"Yalan söylemekte iyisin," diyorum. "Daha önce de iyi yalancılar tanıdım. Onlardan hoşlanmıyorum."

"Bu her zaman doğru olmayabilir, değil mi?"

Riv'in benim için aldığı beyaz spor ayakkabılara bakıyorum. İçimi bir özlem acısı kaplıyor. "Onları gerçekten bıraktığını nereden bileceğim?"

"Sana bunu kanıtlayacağımı söylemiştim," diyor. "Bana birkaç gün ver."

"Saçının kokusunu özledim."

"Kim? Korkmuş sarışın olan mı?"

Başımı salladım. "O *aslında* iyiydi. Yani... bunların hiçbirini hak etmeyen iyi bir insandı. Sanırım ben de onun için iyi bir insan olabilirdim."

"Hayır, yapamazsın," diyor Sebastian, beni bir kez daha dürüstlikle parçalara ayırarak.

"Yemek hazır," diye anons ediyor babam.

Biftek ve kuşkonmazlarımızı dışarıdaki kapalı verandada yerken yüzümden ter boşanıyor. Austin ve Blakely'nin düğün hakkında konuşmalarını ve başka bir ülkede her şeyi koordine ederken yaşadıkları sorunları dinliyorum. Sebastian sorular soruyor ve ilgileniyormuş gibi yapıyor, Austin'in şakalarına gülüyor.

Bu. Korku filmi gibi hissettiriyor. Ama bu filmde ben aptal bir sürtük değilim, seri katillerden biriym. Oyunculukta kötü olan özensiz olan.

"Ve bu gerçekten sinir bozucu," diye ekliyor Blakely. "Çünkü bunun için o kadar çok para ödedik ve LCV veren o kadar çok insan son dakikada iptal etti ki. Düğüne iki haftadan az bir süre kaldı ve hafta içinde bu üç kez oldu. Telefonu her açtığımda dehşete kapılıyorum. İki arkadaşım da bu hafta sonu bekarlığa veda partim için çıkacağımız Vegas gezisini iptal etti."

"Teagan'dan gitmesini isteyeceğini sanıyordum," diyor annem. "Evet," diyor Blakely, ses tonu garip. "Ben... ben sana mesaj atmadım mı?"

Omuz silkip başımı sallıyorum. "Hayır. Sanmıyorum."

"Gelmelisin," diyor Blakely. "Kesinlikle . Gelmeni istiyorum."

"Evet, tamam," diyorum, öyle demek istemediğini bilsem de. "Ben giderim. Bir içki daha alacağım. Sen de ister misin?"

"Elbette," diyor Sebastian. "Aslında bana banyonun nerede olduğunu gösterebilir misin?"

Başımı sallıyorum ve ikimiz de masadan kalkıyoruz. "Teagan?" diye sesleniyor annem arkamdan.

"Öyle mi?"

"Buzdolabında böğürtlenli cheesecake var. Onu alıp bizim için getirebilir misin?"

"Elbette," dedim ona. "Sorun değil."

Sebastian kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra, "Geldiğin yerin burası olduğuna hâlâ inanamıyorum," diyor. "Bana banyonun yerini göstermene gerçekten ihtiyacım yok; zaten biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, ."

Mutfığa tek başıma giriyorum, buzdolabından iki bira daha çıkarıyorum ve cheesecake'i çıkarmadan önce kapaklarını patlatıyorum.

"Hey," diyor Blake. "Gelip bunları tabaklara koymana yardım edeyim dedim - hepsinin dışarıda erimesini istemiyorum."

"Evet, fena fikir değil," diyorum. O tabakları alıp tezgâha dizerken ben de dolaptan bir şef bıçağı çıkarıp kesmeye başlıyorum.

"O adamla nerede tanıştın?" diye soruyor. "Annem kaybolmadan önce onunla tanıştığını söyledi ama sen Hunter'la çıkıyormuşsun... Gittiğin güne kadar aylarca."

"Biz özel değildik," diyorum ona.

"Anlıyorum," diyor. "Gerçekten iyi birine benziyor. Senin... göğsünü gördü mü?"

"Evet, Blakely, beni çıplak gördü."

"Doğru... üzgünüm."

Bir spatula kapıyor ve cheesecake dilimlerini tabaklara koymaya başlıyor.

"İstersen onu düğüne getirebilirsin," diyor bana. "Artık yerimiz var."

"O kadar da ciddi değil."

"Estetik cerrah olmaması çok kötü," diyor. "Belki seni düzeltebilirdi."

"Kimse beni düzeltemez."

"Neden bahsediyorsun sen? Eminim birilerini tanıyordur. Dışarısı doksan dereceyken o kirli kapüşonluyu giyerek rahat edemezsin."

Gülüyor ve bu beni sinirlendiriyor. Bıçağı daha sıkı kavıyorum. Şu anda bıçağı kız kardeşimin sırtına gömmek için her şeyi yaptığımı fark ettiğimde gözlerim doluyor. Onu bırakmam gerekiyor. Bıçağı bırakıp odadan çıkmam gerekiyor ama yapamıyorum.

"Ya da bekle..." diye başlar. "O da işin içinde mi? Kanlı şeyler mi? Yani, bu olabilir

."

Cümlesinin ortasında duruyor, gözleri omzumun üstündeki bir şeye takılıyor. Sebastian'ın eli bileğimi kavrayıp kuvvetle sıkarken, diğeri bıçağı parmaklarımdan alıyor. Lavaboya taşıyor ve bulaşık makinesine koymadan önce suyun altına tutuyor, gözleriyle beni azarlıyor.

"Bulaşık makinesini nasıl dolduracağını da biliyor," diyor Blakely. "O bir bekçi. Belki gitmeden önce Austin'e öğretebilirsin."

"Tabakları taşımaya yardım edeyim," diyor ona.

Her biri üçer tane alıp kapıdan dışarı taşırken ve Sebastian tekrar içeri girerken ben orada donmuş bir şekilde kalıyorum.

"Hey," diyor beni göğsüne çekerek. "Sorun yok."

Kollarımı ona doluyorum ve bir hıçkırık bırakıyorum.

"İyisin," diyor ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdirerek. "Seni tutuyorum."

"Blake'i incitmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Onu seviyorum."

"Biliyorum," diyor. "Yine de seni bu konuda uyarmıştım - bahsettiğim şey buydu. Dikkatli olmalısın, tatlım. Sorun yok. Hiçbir şey olmadı; iyisin."

Kalp atışlarım yavaşlayana ve nefes alışverişim düzleşene kadar beni bir süre öyle tutmasına izin veriyorum. Ve onu bıraktığımda, çenemi eğiyor ve beni dudaklarımdan öpüyor.

"Bu da mı yalan?" diye sordum.

Başını sallar. "Asla. , dışarı çıkalım."

Başımı sallıyorum, elini tutuyorum ve arka kapıdan çıkarken onu takip ediyorum. Sebastian elimi , cheesecake yerken masanın altında elimi tutuyor. Başparmağıyla avucumun içinde küçük daireler çiziyor ve herkes konuşup gülerken ben ağlamamaya çalışıyorum, her zamanki gibi hissettiklerimden habersiz.

Nasıl bu hale geldim?

İşimiz bittiğinde anneme bulaşıkları yıkamasında yardım ediyor, annem de yakında dönmesi için ısrar ediyor ve ben de onu ön kapıdan çıkarıyorum.

En alt ulaştığımda, başımı ellerimin arasına alarak yere çöküyorum.

"İyi olacak mısınız?" diye soruyor yanıma oturarak.

," dedim ona. "Tarikat'a katılacağım ve hiç kimse olmayacağım." "Bence en iyisi bu," diyor.

"Hiçbirini incitmek istemiyorum; bunu hak etmiyorlar, o yüzden... Burada kalamam. Ama Vegas'a gitmek istiyorum. Ve dediğim gibi düğüne gitmek istiyorum. Kapanış için. Annem beni Kuzey Carolina'daki kız kardeşinin yanına taşınmaya ve orada farklı biri olmaya ikna etmeye çalışıyor, ben de ona bunu yapacağımı söyleyeceğim. Sonra da belki bir araba kazasında öldüğümü düşünmelerini sağlayabiliriz."

Başını sallıyor. "Eğer istediğin buysa."

"İstediğim bu değil," diyorum ona. "Ama elime geçen tek şey bu, değil mi?"

"Bu gece seninle kalmamı ister misin?" diye sorar. "Kalabilirim. Sana sarılacağım."

"Ama bunu neden yapasın ki? Benden hoşlanmıyorsun bile."

"Bu doğru değil," diyor. "Sana gerçekten değer verdiğimi söyledim. Seni sevemeyeceğimi söyledim ama hiçbir şeyi sevemem. Açıklaması zor ama... senden hoşlanıyorum... en sevdiğim şarkıyı sevdiğim gibi. Ya da bir kitaptan en sevdiğim alıntıyı. Bunların ikisi de -ve sen- bana bir şeyler hissettiriyor. Gerçek bir şey. Senden, sana sahip olmak ve seni bir rafa koymak istediğim gibi hoşlanıyorum." Yakınıma eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor, "Vücudunun aletimin etrafına sarılmış hissini seviyorum. Ama bunların hiçbirisi aşk değil bebeğim."

"Kalmanı istemiyorum. Ben... biraz yalnız kalmak istiyorum." Bir kaşını kaldırdı. "Boşluk mu?"

"Evet. Ve kız kardeşimle birlikte Las Vegas'a gitmek istiyorum, sen beni takip etmeden ve başka kimse de beni takip etmeden. Dediğim gibi, kapanış için."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet. Sadece biraz daha kendimin farkında gerekiyor."

Bir dakika sessiz kalıyor, düşünüyor. "Sana bir telefon getireceğim," diyor. "Diğerini alma."

"Teşekkür ederim," diyorum ona. Kolumu sırtına doluyorum ve elimi gömleğinin içine sokuyorum, parmaklarım pürüzlü, hasarlı deriye dokunana kadar yara izlerini unutuyorum. İrkiliyor ve bir an için geri çekileceğini sanıyorum ama çekilmiyor.

"Çocukken ne dilerdim biliyor musun?" "Hmm?"

"Sadece insanların beni görmesini istedim - Blake'i gördükleri gibi, ama kimse görmedi. Sonra da korktukları şey olmayı diledim. Şimdi, öyle olduğum için pişmanım."

"Çocukken ölmeyi dilerdim," diyor Sebastian. "Dilekler çocuklar içindir, pişmanlıklar ise ölmek üzere olanlar için. Sen henüz ölmüyorsun, değil mi Teagan?"

"Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

İki parmağını boynuma bastırıyor, nabzımı buluyor ve gözlerimin derinliklerine bakıyor - doğrudan içime. "Hâlâ hayattasın," diyor.

"Bu sizin profesyonel görüşünüz mü, *Doktor?*" Ben soruyorum.

"Öyle," diyor. Öne doğru eğiliyor, ayağa kalkmadan önce dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Yarın sana telefonu getireceğim," diyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Tamam," diyorum ona.

"Bu senin için iyi olacak Teagan," diyor Sebastian. "Göreceksin. Senin gibi çoğu insanın bu şekilde var olma şansı yoktur. Ama senin var."

"Evet...evet, sanırım haklısın." "Haklı

olduğumu biliyorum. Hoşça kal,

Teagan."

"Güle güle..."

Dönüp arabasına yöneliyor ve ben de farlar gözden kaybolana kadar ön basamakta kalıyorum. İçeri girdiğimde merdivenin dibinde duraklıyorum, dışarıdan gelen kahkahalar beni aileme katılmaya teşvik ediyor. Bir kitap alıp arkalarındaki sundurma salıncağına uzanmaya karar veriyorum, onları dinlerken kitap okuyormuş gibi yapıyorum.

Onları kaçırmak istemiyorum ama onlar için de bunu mahvetmek istemiyorum.

ON ÜÇ

Pembe valizimi otel lobisinden asansöre doğru sürüklerken garip bir deja vu hissi içimi kapladı.

Araba yolculuğu yeterince olaysız geçti. Ben Blake'le birlikte Austin'in ön tarafına oturdum, diğer üç arkadaşı Ashlyn, Lauren ve Sophie de arkaya oturdular.

Sophie onun baş olacak. Benim olmam gerekiyordu. En azından kendime ait bir odam olacak.

"Tamam, on yedinci kattayız..." Sophie asansör düğmesine basarak şöyle diyor.

"Benim için 30'a vurabilir misin?"

diye sordum. "Oh...tabii."

Ashlyn'le öyle bir bakışıyorlar ki, *"En azından bizden uzak duruyor"* dediğine eminim.

Blake bana, "Üstümüzü değiştirip saat yedide lobide buluşacağız," diyor. Arkadaşları asansörden çıkıyor ve o işini bitirirken kapıyı açık tutuyor. "Sonra Yellowtail'de rezervasyonumuz var ve otelimizin arkasındaki bir kulüpte şişe servisi olan bir masa. Bana ihtiyacın olursa 1724 numaralı odadayım Teag. Tamam mı?"

"Tamam," diyorum ona. "Seni seviyorum Blake. Mutlu olmana sevindim."

Gülümsüyor. "Teşekkürler Teag. Ben de seni seviyorum. Ve yakında sen de mutlu olacaksın."

Asansörden çıkıp kapının kapanmasına izin veriyor ve asansör beni otuzuncu kata çıkarıyor.

Keşke haklı olsaydı. Keşke onu mutlu eden şeyler beni de mutlu edebilseydi -teknoloji alanında çalışan temiz bir adamla normal bir hayat, banliyöde bir ev ve tüm bunları gösterecek büyük bir düğün.

Ama ben farklı bir yapıdayım; bunu artık biliyorum. Ve Sebastian haklı - belki de uykudayken bu alanlarda hareket edebiliyor ve var olabiliyordum, ama artık durum böyle değil.

Kalıp bana yardım etmesi gerekiyordu. Benimle ilgilenmesi ve işlerin asla bu kadar kötüye gitmemesini sağlaması gerekiyordu.

Söz verdi.

Kapı arkamdan kapanıyor ve bavulumu açmadan önce yatağın üzerine atıyorum. L.A.'deki ilk Gods of Tomorrow konserinde kırmızı dantelli siyah mini eteği ve bir çift botu üzerime geçirdikten sonra makyajımı yapıp düzleştirdiğim saçlarıma biraz bukle ekliyorum. Morluklar solmuş ama makyajın onları tamamen gizlemesine yetecek kadar değil.

Odadan çıkmadan önce aynadaki yansımamı bir kez daha yakalıyorum ve yaralarımı örtmek için saçlarımı isteksizce omuzlarımin üzerine atıyorum.

Sahtekarlık gibi geliyor.

En azından bir sonraki hayatımda onlardan kurtulma konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. Lobiye erken iniyorum, bu yüzden Sebastian'ın birkaç gün önce bana getirdiği telefonu çıkarıp ona bir mesaj gönderiyorum. O gün mutfak masasında sevişmiştik ama o zamandan beri istediğim gibi beni rahat bıraktı ama her zamanki gibi etrafımda olduğunu biliyorum. Yalnızlığım beni ele geçirdiğinde ona mesaj atmamayı ve birkaç

kez her şeyi geri almayı zar zor başardım.

Mektubu okuyor ama cevap vermiyor, ben de iç çekiyorum, otel lobisindeki koltuğa yayılıyorum ve telefonu çantama geri koyuyorum. Tabii ki cevap vermemesini beklemeliydim. Sanırım tek arkadaşınız artık kendini bir insan olarak bile görmeyen ruhsuz bir katil olunca böyle oluyor.

Ve işte buradayım, bir kez daha bir canavara bağlıyım. Karşılaştıklarımın en kötüsü, belki de daha doğrusu yörüngeme çekilmiş olanı. Burada ortak bir payda var ve bu Declan değil.

"İşte orada," dediğini duyuyorum Blakely'nin. "Hey, Teagan. Hazır mısın?"

"Evet," diyorum ona. Kendimi kanepeden çekmeden önce bir gülümseme sunuyorum.

Komşu otele yürüyüp restorana giriyoruz ve içeceklerin hiçbirinde kivi olmadığından emin olduktan sonra bir saketini, bir deniz yosunu salatası ve birkaç suşi rulosu sipariş ediyorum.

İçkinin çabucak gelmesine minnettarım. Rahatsızım-Blakely evlilik, bebekler ve ilişkiler hakkındaki konuşmalarına beni de dahil etmeye çalışıyor ama benim katkıda bulunacak hiçbir şeyim yok.

Blakely onlara "Hayır, biz hemen hamile kalmak istiyoruz," diyor. "İkimiz de üç tane istiyoruz ve arasında en az iki yıl olsun istiyoruz. Ve bunun her zaman kolay olmadığını biliyorum, bu yüzden... hemen şimdi başlayabiliriz."

"Buna bayıldım," diyor Ashlyn. "Mason'a da aynı şeyi söyleyip duruyorum ama o otuz yaşına kadar beklemekte ısrar ediyor. Gelecek yıl tüm arkadaşlarımızın çocukları olduğunda fikrini değiştireceğini umuyorum."

Bir sonraki içkimi aldığımda pipetimde hava çatırdıyor. Onu çoktan boşalttım. Allah kahretsin.

"Teagan'ın yeni bir erkek arkadaşı var," diyor Blakely. "O bir cerrah. Gerçekten yakışıklı ve iyi birine benziyor."

Gözlerim kocaman açıldı. "O benim erkek arkadaşım değil," diyorum onlara. "Zaten tek eşliliğin bana göre olduğunu sanmıyorum."

"Peki, bu ne anlama geliyor?" Ashlyn dudakları tiksintiyle bükülerek soruyor.

Onu görmezden geliyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Aslında annemin Kuzey Carolina'daki Beth Teyze'nin yanına taşınmakla ilgili söylediklerini düşünüyordum ve sanırım düğünden sonra gideceğim."

"Oh, öyle mi?" Blakely şaşkınlığı sesinden belli olarak soruyor. "Seninle gurur duyuyorum... hayatının kontrolünü yeniden eline alıyorsun. Bu çok büyük bir şey."

"Orada ne yapacaksın?" Sophie soruyor. Omuz silkiyorum. "Farklı olacağım."

"Teagan o tarıkatta başına gelenlerle başa çıkmak için gerçekten çok çalışıyor ama... dünyanın geri kalanı onun hayatına devam etmesine izin vermiyor."

Sanki bir işaretmiş gibi, iki kadın masanın yanından çok yavaş geçiyorlar ve gözleri sürekli bana kilitleniyor.

İçlerinden biri telefonuyla sinsi bir fotoğraf çekiyor. Grupla yola çıkarken fark etmeyi öğrendiğim türden bir davranış. Saçlarımı tekrar omuzlarımın üzerinde düzeltiyorum. Hemşirenin yaptığı gibi bir kan emicinin üzerime çullanıp kan örneği almaya çalışmasına ihtiyacım yok.

"Büyük bir hayranıydım," diyor Lauren. "Yani kan içiyor ya da internette kendimi kesiyor falan değildim ama büyük bir hayranıydım. Los Angeles'taki gösterilerine gittim."

Blakely'nin konuyu benim için değiştirmesini umarak, "Evet, harika bir gösteriydi," diyorum.

"Ama sonra gazetede Luca'nın o kıza ne yaptığını gördüm. Sence kız kardeşini gerçekten o mu öldürdü?"

"Lauren!" Blakely tersledi. "Ne dedim ben? Hayatına devam etmeye çalışıyor. Bir tarikat tarafından beyni yıkanmış, onu rahat bırakın."

"Sorun değil Lauren," diyorum. "Declan ve Luca hakkında konuşmak istemiyorum ama soruna cevap vermek gerekirse, hayır. Luca'nın böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Hayatım üzerine bahse girerim."

Blakely'nin bakışlarını üzerimde hissediyorum. Bu cevaptan hoşlandığını sanmıyorum.

Sophie konuyu değiştirmeden önce bir dakika sessizlik oldu. "Sanırım Jake yakında evlenme teklif edecek. Sanırım bunu Meksika'da yapacak."

Blakely'nin nefesi kesilir. "Aman Tanrım, öleceğim! Bu harika olurdu!"

"Tamam, ejder meyveli bir kokteylim var," diyor garson, içkiyi önüme koyarken.

"Oh... Bunu ben sipariş etmedim," dedim.

"Bir hayranından," diyor göz . "Merak etmeyin, kivi yok."

Harika.

"Teşekkürler," diyorum. Kokteyl bardağının altında bir not fark ediyorum, çekip çıkarıyorum ve açıyorum.

KRALİÇEMİZ İÇİN.

"Peki, kimden?" Blake soruyor.

"Bilmiyorum."

Farkına varmış olmalı çünkü yüzündeki ifade meraktan hayal kırıklığına dönüşüyor.

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun, Blakely? Zaten tüm hayatımı kökünden değiştiriyorum."

Ellerini havaya kaldırır. "Yok bir şey. Sadece... en azından daha sonra kulüp karanlık olacak. Hepsi bu."

Çok hafif ama dilime değer değmez tadını alıyorum. Bu içkide kan var. Servis yapan mıydı? Daha önce yanımdan geçen kızlar mı? Başka biri mi? Etrafa bakmamaya çalışıyorum; dikkat çekmek istemiyorum ve bundan faydalanamayacağımı biliyorum. Onların kraliçesi rolünü oynayamayacağımı biliyorum.

Yine de her zerresini içiyorum. İçmezsem nasıl bir kan emici kraliçe olurum? İçmeden önce tadını çıkararak dilimin üzerinde bekletiyorum. Onlar teklifler ve yumurtlama takibi hakkında konuşurken benim burada oturup kan içtiğimi bilmiyorlar.

Bu küçük kirli sırta sahip olmak daha da erotik. Garson bize fişi getirdiğinde bileğinin iç tarafındaki bandajı gördüm. Bunu söyleyebilirim.

Onu tuvalete kadar takip etmemi istiyor ama ben bunu yapamam. Çantamı alıp kız kardeşimi ve arkadaşlarını kapıya kadar takip ediyorum.

Kulübe vardığımızda kafam yeterince iyiydi ve söz verdiğim gibi karanlıktı. İnsanlar restoranda baktıkları gibi bakmıyorlar. DJ, Reno'daki kulüpte Luca ile dans ettiğim müziğe benzer bir müzik çalıyor. Bu bana onu özletiyor -o hayatı özletiyor- ve bu yüzden herkes dans etmek için ayağa kalktığında, artık bir içki karıştırmakla uğraşmıyorum. Masanın ortasındaki votka şişesinin tamamını alıp kapağını açıyorum.

Telefonumu kontrol etmeye devam ediyorum - Blake'e benimkini unuttuğumu ve ikincisini görmesini istemediğimi söylediğimden beri gizlice - numaranın sadece Sebastian'da olduğunu ve sadece konuşmak için bana mesaj atmayacağını bilsem de. Yine de bir gözümü kapatıp ona bir mesaj daha

gönderiyorum.

Telefonu masaya bırakıp bir içki daha alıyorum. Kendimi yine yalnız hissediyor olmalıyım çünkü Sebastian'ın duygularımı incittiği son seferde olduğu gibi, Declan'ı odanın diğer ucunda hayal ediyorum.

Ya da ben öyle olduğunu düşünüyorum. Ama o bile beni görmezden geliyor, bana boktan bilgelik incilerini sunma zahmetine girmiyor. Önümdeki insan denizinin içinde kaybolmadan önce birkaç saniye omzunun üzerinden beni izliyor.

"Kaba hayalet," diye homurdandım.

Ama sonra onu karanlık odada duvara yaslanmış halde tekrar görüyorum. Göz teması kurarız ve...

Kalbim göğüs kafesimde çarpıyor. Yanlış bir şeyler var. Bu Declan kapüşonu yukarı çekilmiş bir ceket giyiyor. Onu hiç böyle hayal etmemiştim. Onu sadece iki şekilde görüyorum: eşofman altı giymiş bir yatak kafasıyla ya da kızgın olduğumda kanıma bulanmış koyu renk kot pantolon ve üzerinde "*Herkes Yalan Söyler*" yazan beyaz bir gömlekle.

Gözlerimi kaçırıyorum ve onu geldiği yere geri gönderme umuduyla gözlerimi sıkıyorum, ama tekrar baktığımda hâlâ oradaydı.

Bunun işe yaraması gerekirdi. Ama ilacımı almayalı günler oldu. Belki Sebastian yanılıyor, belki de buna ihtiyacım var.

"Hey," diyor Blakely, kabine geri kayarak. "Eğleniyor musun?" "Evet, eğleniyorum. Sen eğleniyor musun?"

"Dans etmek istemediğine emin misin? Tanrım, suya ihtiyacım var."

Masanın ortasından bir şişe kapıyor ve içiyor.

"Eminim."

"Keşke baş nedimem sen olsaydın," diyor. "Sophie'den bıkmaya başladım. Ama olamazsın. Çünkü göğüslerin kesilmiş ve bu fotoğrafları mahveder."

"Evet, anladım."

"Keşke benimle eve gelseydin," diye ekliyor. "Denver'a geldiğimde. Her şey farklı olurdu."

Omzunun üzerinden bakıyorum. Sahte Declan hâlâ orada.

"Evet, sanırım öyle olurdu, değil mi?" *Tanrım, hiç olur muydu?* "Dürüst olmak gerekirse, bir meme hala dilimlenmiş olurdu."

"Gerçekten mi?" diye soruyor burnunu kırıştırarak. "?"

"Soldaki."

"Umarım bir gün yine eskisi gibi arkadaş olabiliriz" diyor. Sarhoş olduğunu biliyorum ama belki de ciddidir. Ne yazık ki bizim için o bir gün asla gelmeyecek.

"Blake, seni affediyorum," diyorum ona. "Şu anda üzgün olmasan bile, bana söylediğin şeyler ve bana davranış şeklin için seni affettiğimi bilmeni istiyorum. Küçükken ne kadar acı çektiğimi bilmediğin için seni affediyorum ve hayatımın en kötü anında, kalbim göğsümden söküldüğünde ve annem beni hastaneye yatırdığında yanımda olmadığın için seni affediyorum. Bence elinden gelenin en iyisini yaptın; biz sadece farklıydık. Birbirimizi asla anlayamadık ama seni seviyorum."

"Teagan, ben-"

"Hey!" Sophie, Blakely'nin elini çekiştiriyor. "Sırada senin şarkın var! Hadi gidelim!"

"Devam et," dedim ona. "Ben odama döneceğim. Yoruldum." "Emin misin?" diye soruyor.

"Evet, eminim."

Sophie'nin onu dans pistindeki kalabalığın arasından çekip çıkarmasına izin veriyor ve gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden bir kez bana bakıyor. Sanırım bunu hatırlayacak. Ve düğünden sonra bir araba kazasında öldüğümde, umarım bu ona bir çeşit huzur getirir.

Telefonum masanın üzerinde titriyor, ben de açıyorum.

Benimle taşak geçme. Bir saatten kısa sürede orada olabilirim.
Gülümsüyorum. Belki de onu burada istiyordum.

Telefonumu çantama geri koyuyorum ve kabinden çıkıyorum ama bunu yaptığımda garip bir şey oluyor. Sahte Declan da hareket etmeye başlıyor ve kalabalıktan biriyle omuz omuza geliyor. O kişi geriye doğru tökezliyor ve içkisi vücudunun ön kısmına dökülüyor.

"Hey, ne oluyor lan?" diye bağılıyor adam. "Nereye gittiğine dikkat et!"

Nefes alamıyorum. Ya halüsinasyon görmenin yeni bir seviyesine yükseldim ve daha fazla sahte insan görüyorum... ya da Sahte Declan gerçek.

Ona seslenmeye çalışıyorum ama ses çıkmıyor ve ben de inanamayarak bakıyorum, arkadaşlarına söylenirken gömleğinin önünü kokteyl peçeteleriyle temizlemeye çalışan adamı izliyorum.

Odanın arka tarafına doğru giden Declan'a dönüyorum.

Kımılda, Teagan, kendime söylüyorum. *Onu kaybediyorsun.*

Bacaklarımı hareket ettirebildiğimde, onu kaybetmemeye çalışarak kalabalığın arasından elimden geldiğince ilerliyorum.

Ama onu kaybettim.

Tam odadan geçerken, odanın arkasındaki acil çıkış kapısının arkasından kapandığını görüyorum. Ama alarm çalmadı.

Önünde duruyorum, itip açmakta tereddüt ediyorum. Onun için bir alarm çalmadı ama belki benim için çalardı. Eğer sahteyse.

Siktir et.

Kapıyı itip açıyorum ve boş bir servis koridoruna giriyorum. Önümde bir merdiven var. Sağımda yangın merdivenine açılan bir kapı var. Solumda ise uzun, aydınlık, boş bir koridor var. Merdiven boşluğunda yankılanan ayak seslerini duymadan önce neredeyse kapıdan fırlayacaktım.

"Hey!" diye bağıriyorum, peşinden merdivenlerden yukarı koşuyorum. "Geri dön!"

Korkuluklara doğru eğildim ve onun dört kat önümdeki merdivenin köşesini döndüğünü gördüm. Merdivenleri hızla çıkıyorum ama sarhoşum ve formda değilim. En son ne zaman bir yere koştüğümü hatırlamıyorum.

Kahretsin, sanırım polislerden geldi.

Belki on kat sonra, kalçalarımı hissetmiyorum ve zaten iki kez yanlış adım attım. Yirmi kat sonra, tırmanmama yardım etmesi için ellerimi kullanarak sürünüyorum. Ağır metal bir kapının açılıp kapanma sesi tüm alanda yankılanıyor ve neredeyse ağlayacağım.

Kusmak istiyorum.

Dakikalar sonra nihayet tepeye ulaşıyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve çatıya çıkıyorum, gecenin bu saatinde bile hava hala sıcak. Ellerimi dizlerime koyarak duruyorum, çatıyı tararken nefesimi tutuyorum.

Ama burada kimse yok. Saklanacak bir yer de yok. Hepsi kafamın içindeydi. Tıpkı konserde olduğu gibi, gerçek olamayacağını bildiğim bir şeye inanmama izin verdim.

Kendimi kaybediyorum.

"Siktir!" Çığlık atıyorum. "Çok aptalım."

Dizlerimin üzerine çöküp çığlık atıyorum, yumruklarımın saçlarımı yoluyorum ve parmak eklemlerim kanayana kadar yere vuruyorum. Sonra, alnımı betona bırakıyorum, yenilmiş bir şekilde.

Aklım gidiyor. Ve elimde kalan tek şey de bu. Declan beni mahvetti. Luca yok. River ve Hazel sonsuza dek gittiler. Ben lanet bir katilim ve artık gerçek dünyada var olamam. Birkaç hafta içinde bir ismim ya da yüzüm bile olmayacak.

Ve şimdi, bu.

Yerde ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama sonunda kendimi yukarı çekiyorum ve merdivene açılan kapıya dönüyorum.

Ama açmıyorum, açamıyorum. Yine çok ağır, önümdeki kapıdan bahsetmiyorum. Göğsümde eskiden kalbimin olduğu yerdeki delik, o batma hissi, kaburga kafesimi umutsuzluk - beni terk ettikten sonraki ilk birkaç hafta zar zor hareket edebildiğim zamanki gibi çok ağır. Bu yüzden içeri dönmek yerine çıkıntıya doğru yürüyüp bakıyorum.

Yükseklikten hep korkmuşumdur. Şu anda bile burada dururken ellerim titriyor ve avuçlarım terden kayganlaşıyor. Aşağıya inmek için uzun bir yol var - yolda pişman olacak kadar uzun - ama hızlı ve kesin olacak. Bir hastanede uyanmayacaktım. Bir daha asla böyle hissetmek zorunda kalmayacaktım. Başka kimseye zarar veremezdin ve elimde kalan tek şeyi de kaybetmek zorunda kalmazdın.

Çıkıntıya tırmanıyorum ve gökyüzüne bağıriyorum, "Sen kazandın! Kahrolası kazandın; mutlu musun? İstedğin bu mu? Ha?" Çantamı tekrar çatıya fırlattım. "Umarım öğrendiğinde bunu aşkımdan yaptığımı düşünmezsin. Senden nefret ederek öldüğümü ve senden uzun zamandır nefret ettiğimi bilmeni istiyorum. Umarım ölmeden önce acı çekersin... benim çektiğim gibi. Umarım yavaş olur ve umarım canın yanar."

Ayak parmaklarımı çıkıntıya doğru uzatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Ben sadece..." Duraklıyorum, burnumu çekiyorum. "Gözlerimi kapat ve otuza kadar say. Bir...iki...üç..."

Ama hazır olmadan önce, havada hareket ediyorum. Ama ileriye değil, geriye doğru düşüyorum. Çatıya sırtüstü düşüyorum, başımın arkası yıldızları görmeme neden olacak kadar sert bir şekilde betona çarpıyor. Beni geri çeken kişinin ağırlığı üzerimde, bileklerimi yere sabitliyor.

Beni takip etti. Yapmayacağına söz vermişti. Belki de hayatımı kurtardığı için ona tekrar minnettar olmalıyım, ama mükemmel yalancı olan erkeklerden gerçekten yorulmaya başladım.

Ama gözlerimi açtığımda ve görüşüm netleştğinde, Sebastian tepemde değil.

"İstediğim bu *değil*," diyor Declan. "Senden istediğim *hiçbir zaman* bu olmadı Teagan."

"Sen gerçek değilsin."

Öldüm mü ben?

"Teagan, bu gerçek," diyor. Sağ elimi tutuyor ve gömleğinin altına götürüyor, avucumu göğsünde kalbinin attığı yere, 'T' şeklindeki kabarık yara izinin üzerine doğru düz tutuyor. Bu gerçek, kedicik. Bununla ilgili zor zamanlar mı geçiriyorsun? Neyin gerçek olup neyin olmadığını ayırt etmekte?"

Parmak uçlarımı yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum - ve bunlar yara izi, onları son gördüğümde olduğu gibi kızgın, kabuk bağlamış yaralar değil. İmgelemlerimde her zaman oldukları gibi çiğ ve iltihaplı değil.

Şu an hala olduğum
gibi. "Declan?"

Fısıldıyorum.

Bir elini yanağıma koyuyor ve başparmağıyla gözümün altındaki bir damla yaşı nazikçe siliyor. "Evet, tatlım. Benim."

"Bırak beni!" İki elimle onu üzerimden iterek bağıriyorum.

"Teagan, sorun yok. Bu-"

"Hayır!" Kendimi ayağa kaldırarak çılgılık atıyorum. "Hayır, bu iyi değil! Declan... beni terk ettin. Beni nasıl terk edebilirsin? Bana ne yaptığını biliyor musun? Ve sen sadece...ne yaptın? İzliyordun, tıpkı onun gibi? Gülüyor muydun? Bu lanet gösteriden zevk aldın mı? Kendimi mahvetmemi izlemek hoşuna gitti mi?"

"Hayır, Teagan. Yaptığım şey bu değil. Eğer sakinleşirsen ve seninle konuşmama izin verirsen..." diyor ve bana doğru ilerliyor. Ben geri çekilinceye kadar

duvara yasla.

"Lanet bir yalancı olduğunu, beni aptal yerine koyduğunu ve bunu yaparken eğlendiğini itiraf etmediğin sürece, söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum! Ne var biliyor musun? Yine de seni son bir kez görebildiğim için mutluyum, böylece *senden nefret* ettiğimi yüzüne söyleyebildim. Hepimiz nefret ediyoruz."

Kapının koluna uzanıyorum ve o çarpıp kapatmadan önce birkaç santim açıyorum.

"Teagan, lütfen, dur. Lütfen?" Ellerini pazularıma dolayarak beni kapıya yapıştırdı. "Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun? Seni düşünmediğim tek bir günün tek bir dakikası bile olmadı. Seni *seviyorum* Teagan. Seni çok seviyorum."

Başımı salladım. "Yalan söylüyorsun."

Bana uzanıyor ve bir parmağını çeneme koyarak başımı yana çeviriyor, yüzümdeki ve boynumdaki çürükleri inceliyor.

"Sana ne oldu?" diye soruyor. "Biri sana zarar mı verdi, tatlım?"

"Beni *terk ettin*," diyorum ona. "Beni lanet olası pisliğin içinde yüzüstü bıraktın ve ben yalnızdım! Olanlar bu. Senin yüzünden neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok!"

"Sana bakmamayı söylemiştim," diyor usulca. "Bunu görmeni istemedim." "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Lütfen beş dakikalığına çeneni kapatıp açıklamama izin verir misin?"

"Benimle telefonda konuşmazdın. O sendin, değil mi?" "Teagan, yapamadım," diyor. "Ama sesini duydum - ne kadar içinde bulunduğun acı. Seni görmem gerekiyordu."

"Çünkü bundan zevk alıyorsun, değil mi? Acı çeken kadınlar? Onları parçalayıp kanamalarını izlemekten sonraki en iyi şey bu."

"Lanet olsun Teagan!" diye bağırıyor, kapıyı itiyor ve önümde volta atıyor. "Yapmalıyım-"

"Ne?" Gülüyorum. "Senden korktuğumu mu sanıyorsun... *şimdi*? Yaşadığım onca şeyden sonra? Kendimi binadan aşağı atmaya hazırdım- bana ne yapacaksın?" Saçlarımı göğsümden uzaklaştırıyorum ve tenime kazınmış 'D'nin hemen üzerindeki boşluğu işaret ediyorum. "Bone Saw'dan öğrendiğim küçük bir ipucu: bu sefer biraz daha yükseğe nişan al. Bu işe yarayacaktır."

"Teagan, gözlerin kapalı bir şekilde yerde kalmanı istedim çünkü hayatta kalmanı istiyordum. Sence ne olurdu?"

kalkıp o uçağa mı koşacaktım? Sizi de vururlardı ve o zaman hanginizi kurtaracağıma ve hanginizin ölmesine izin vereceğime karar vermek zorunda kalırdım ve ikiniz de beni affetmezsiniz."

"Artık seni affetmiyorum. Declan, kalbimi kırdın." Duraklıyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Beni kırdın. Ailemizi kırdın..."

"Seni asla terk etmeyeceğimi söylemiştim. İnançlı olman gerekiyordu."

"*İnançlı olmak mı?* Bu da ne demek oluyor? Sen lanet olası bir tanrı değilsin Declan. Sadece bir pisliksin."

"Teagan..."

"Beni incittin." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken alt dudığım titriyor.

"Çok kötü.

Bu sefer seni affedemem. Bunu tekrar yapacaksın."

"Peki ya Luca, hmm? Ondan da benden nefret ettiğin gibi nefret ediyor musun?" Declan soruyor.

Sertçe yutkunuyorum, yere bakıyorum. "Hayır," diyorum ona sessizce.

"Hayır, Luca'dan nefret etmiyorum."

"Onu görmek istiyor musun?"

ON DÖRT

Declan'ın peşinden otele girip koridorda ilerleyerek üst katlardan birinde bir süite çıkıyorum. Benim için kapıyı açıyor ve nefesimi tutarak, sadece televizyonun ışığıyla aydınlanan karanlık odaya giriyorum. Luca yatağın kenarına oturmuş uluslararası futbol maçını izliyor ve oda servisi tepsisinden nachos yiyor.

Saçları geriye çekilmiş ve artık sakalı var. Kaslarının bir kısmını da kaybetmiş gibi görünüyor. Kıyafetleri eskisinden çok daha bol.

"Onu gördün mü?" diye sorar, hâlâ televizyona bakmaktadır.

Sadece sesini duyunca bile gözlerim doluyor. Ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Çok uzun zaman oldu. Beni hala istiyor mu? Ya fikrini değiştirirse?

Declan, "Belki onunla biraz konuşabilirsin," diyor. "Daha sonra döneceğim."

Kapı Declan'ın arkasından kapanırken kafasını bana doğru çeviriyor.

"Meleğim," diyor Luca. Nacho'ları masanın üzerine koyuyor. televizyona bakıyor ve eğilip yatağın kenarından bir şey aldıktan sonra kendini ayağa kaldırıyor.

Bu bir baston. Ağırlığını bastona vererek yavaşça odanın diğer ucundan bana doğru ilerliyor, sağ ayağını yerden zorlukla kaldırıyor.

"Luca, sen..." Alt dudağım titremeye başladı. Isırıyorum ve hıçkırıklara boğuluyorum.

"Hey, yok bebeğim," diyor Luca. "Ağlama; ben ."

Ona doğru koşuyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kollarımı beline dolayarak derin bir nefes alıyorum.

"Tanrım, seni özledim bebeğim," diyor başımın üstünü öperek. "Seni o kadar çok seviyorum ki. Beni hâlâ seviyor musun Teag?"

"Evet," diye göğsüne doğru ağlıyorum. "Evet, seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Hiç düşünmemiştim... Öldüğünü sanmıştım. Ve sonra, benim için asla geri gelmeyeceğini düşündüm."

"Çok üzgünüm Teagan," diyor parmaklarını saçlarımda gezdirirken. "Çok üzgünüm bebeğim. Tek endişem buydu -her zaman- ya öldüğümü ya da seni istemediğimi düşünecektin."

"Bizi terk etti."

"Biliyorum," diyor. "Sana, Riv'e ve Hazel'a ne olduğunu biliyorum; Brady ve Rhett'e de. Biliyorum, tatlım."

"Yalnızdım."

"Artık yalnız değilsin," diyor Luca. "O zaman da yalnız değildin. Sadece sana ulaşamadım Teag, hepsi bu. Hey, sana bakmama izin ver. Yüzünü göreyim."

Onunla karşılaşmadan önce gözlerimin altındaki yaşları silerek geriye doğru küçük bir adım atıyorum.

"İşte benim kızım," diyor elini yanağıma koyarak. "Benim güzel, mükemmel meleğim. Selam bebeğim." Parmak uçlarıyla üstümdeki dantel yakanın izini sürüyor. "Bunu hatırlıyorum. Bunu giyip karşıma çıkacağını bilmeliydin."

"Geçen gün çantamda senin kapüşonlarından birini buldum. Dışarıyı yüz derece olmasına rağmen iki gün boyunca giydim ve Bone Saw bilerek üzerine kahve döktü."

"Kemik Testeresi?"

"Beni takip eden maskeli pislik," diyorum ona. "Ama Luca... bu benim için çok zor oldu. Sen tek kişisin... dünyada beni önemseyen tek kişisin."

"Teagan, bu doğru değil tatlım. Hey, miyiz? Bacağım biraz -"

"Aman Tanrım! Çok özür dilerim!" "Sorun yok, bebeğim. Ben iyiyim."

Ama yatağa tekrar oturduğunda biraz tökezliyor, önce koluyla kendini destekliyor, sonra da sırtını yatak başlığına dayayıp bacakları önünde düz duracak şekilde hareket ediyor.

"Sinirlerimde hasar var," diyor. "Bir ay boyunca yatakta kalmak zorunda kaldım. Berbattı."

"Eminim çok kızmışsındır," diye gülüyorum.

". Ben de ona kızgındım Teag... seni öyle bıraktığı için.
Sonra da siz kızları hapse attılar. Eminim çok korkmuşsunuzdur."

"Sen gerçek misin?" diye sordum. "Yani gerçekten gerçek olduğuna emin misin? Çünkü... bazen seni böyle görüyorum ve böyle konuşuyoruz, ama gerçekten orada değilsin. Sanırım deliriyorum ve bazı şeyler yaptım Luca. Gerçekten çok kötü şeyler ve bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Buraya gel Teagan," diyor yanındaki yeri okşayarak. "Ne yapıyorsun?"

"Seni incitmek istemiyorum."

Başını sallar. "Acımıyor bebeğim. Daha çok... bazen karıncalanma ve iğnelenme gibi. Bir süre ayakta kalmadığım sürece zar zor fark ediyorum. Ve aletim de gayet iyi çalışıyor, bu yüzden endişelenme. Gel buraya."

Yatağa tırmanıp kollarına girmeden önce botlarımı çıkarıyorum ve o da eğilip beni dudaklarımdan usulca öpüyor. "Gördün mü? Bu çok daha iyi, değil mi?"

"Luca..."

"Ben gerçeğim, Teagan. Hayattayız ve birlikteyiz ve yaptığın hiçbir şey umurumda değil. Seni seviyorum. Ciddiyim. Yapabilseydim sana her gün söylerdim ve belki o zaman böyle hissetmezdin. Belki gözlerin böyle bakmazdı."

Ama onunki de aynı. Güzel, zümrüt yeşili. Belki biraz hüzünlü ama yine de onun olmamı istediği gibi hayat dolu.

"Bu gerçekmiş gibi geliyor, değil mi?" diye soruyor, yüzümü ellerinin arasına alarak. "Bunu biliyorsun, *biz* farklıyız bebeğim."

Eğilip başımı boynuna gömmeden ve tenini koklamadan önce başımı sallıyorum. O gerçek olmadığında kokusunu alamıyordum. Ve belki onu hissedebiliyordum - bir bedenın sıcaklığını, saçlarımdaki parmakları - ama böyle hissetmiyordum.

"Korkuyorum," diye fısıldıyorum.

"Neden korkuyorsun? Ha?" Beni kucağına çekiyor, böylece ona dönük oluyorum, bacaklarım beline sarılıyor. Bana karşı sertleştiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor. "Kollarımda kendini çok iyi hissediyorsun, tatlım. Korkacak bir şey yok."

"Ya seni tekrar kaybedersem? Buna ikinci kez dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Seni asla ama asla terk etmem Teagan. Sana daha önce hiç yalan , değil mi? Elimden gelse bir daha asla incinmemeni sağlardım. Hepsini alırdım.

uzakta."

Başımı salladım. "Hayır, ."

Ama Declan yaptı. Hem de birden fazla kez. Ve bana zarar vermek istediği şeyler yaptı.

"Korkma," diyor Luca, üstümün bağını çözüp yanlara doğru düşmesine izin vererek göğsümü çıplak ve onun önünde açıkta bırakıyor. Eğilip boynumdan aşağı öpücükler bırakıyor, göğsümü avucunun içine alıyor ve meme ucunu ağzına alıyor.

"Luca..." İnliyorum, ellerimi saçlarından geçirip kalçalarımı ona doğru sallıyorum, o da diliyle sert noktayı okşuyor.

"Sana söyledim bebeğim, seni kalbim durana kadar seveceğim. Ve görünüşe göre beni öldürmek o kadar da kolay değil."

Gömleğinin alt kısmına uzanıyorum ve başının üzerinden çekiyorum. Gözlerim dövmele göğsüne kazınmış 'T' harfine ve ardından omzundaki kurşun deliğinin izine takılıyor. Parmaklarımı üzerinde gezdirdikten sonra gözlerim karnına kayıyor; burada iki kurşun yarası ve muhtemelen bir ameliyat izi daha var.

"Pek çekici değil, biliyorum," diyor. "Dövmelerim berbat durumda. Sizi rahatsız ediyorsa gömleğimi geri giyebilirim."

Ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum. "Bu beni rahatsız etmiyor... en azından senin düşündüğün gibi değil. Sadece seni acı içinde düşünmekten nefret ediyorum. Keşke yanında olabilseydim."

"Sorun yok bebeğim," diyor. "Bilsen de bilmesen de beni ayakta tuttun. Dünyada beni seven tek kişi de sensin Teagan. Sen beni birden fazla kez bir araya getirdin; ben de seni bir araya getireceğim."

Hafifçe gülümseyip başımı sallıyorum, bir yandan da gözyaşlarımı siliyorum. "Ne?" Luca soruyor. "Ben şimdi ne yaptım?"

"Hiçbir şey," diyorum ona. "Sadece... senin sahte versiyonun da bir keresinde bana neredeyse aynı şeyi söylemişti."

"Beni tanıyorsun," diyor. "Ben de seni tanıyorum."

Luca elini göğsümde gezdiriyor ve sonra enseme dolaştırarak ağzımı onunkine yaklaştırıyor. Dudakları dudaklarımı yutarken onu içime çekiyorum, dili içeri girmek için yalvarırken dudaklarımı ayırıyorum. Dili benimkiyle boğuşurken, iki eli sırtımdan aşağı inip kalçalarımı kavırıyor, aletin sert çıkıntısını amıma sokarken bedenimi ona yaslıyor.

Eteğimi belimden yukarı doğru itiyor ve sonra elini tangamın içine sokuyor, parmaklarını pürüzsüz ıslaklığında gezdirdikten sonra

İçimin derinliklerinde, avuç içi klitorisime sürtünürken onları içeri ve dışarı hareket ettiriyor. Nefesim kesiliyor, bedenim titrerken tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum.

"Teagan," diye mırıldanıyor, ıslak parmaklarını içimden çekerek. "Senin içinde olmak istiyorum bebeğim. Çıkar şunu; her yerini görmek istiyorum."

Ben yataktan kalkıp diğer giysilerimi çıkarırken o da şortunu , eteğimi ve tangamı ayak bileklerime kadar indirip tekmeliyor. Kafamı kaldırdığımda aç gözlerle beni izliyor, elindeki kocaman sikini pompalıyor, ucundan bir damla döl sızıyor.

Ve onu istiyorum. Dilimle tatmak istiyorum. Yatağa tırmandım ve bacaklarının arasına diz çöktüm.

"Çok güzel," diyor. "Sen ."

Başımı indirmeden önce uzunluğunu okşayarak, dudaklarımı başının etrafına kapatmadan önce ucundaki spermi yalayarak, mükemmel horozunun olabildiğince çoğunu ağzıma alırken emiyorum, yaptığımda başının geri düşmesini izliyorum.

"Oh, kahretsin," diye inliyor. Uyluk kasları esniyor ve ben onu yalayıp emerken parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Sadece onun tadına bakmak ve onu izlemek bile kalçalarımın içini sıırılsıklam ediyor. "Siktir, Teagan."

İçime doğru itiyor, ben de kendimi toparlamadan önce biraz öğürüyorum ve sulu gözlerle tekrar ona bakıyorum. "İşte benim kızım," diyor, ucuna kadar yalamadan önce onu boğazımın derinliklerine almamı izliyor. Beni saçlarımdan tutup kaldırıyor ve saçlarım ağzımdan düşüyor.

"Amına ihtiyacım var, bebeğim," diyor. "Buraya gel."

Kucağına geri tırmanıyorum, sikinin başını açıklığıma yerleştirirken üzerinde duruyorum ve sonra yavaşça kabzasına kadar gömülene kadar üzerine batıyorum.

"Oh, lanet olsun..." Dişlerimi sıkarak haykırıyorum. Kalçalarımı onun üzerinde yuvarlamadan önce omurgamda bir ürperti oluşuyor.

"İşte bu," diyor, kalçalarımın doğru inmeden önce ellerini göğüslerimde gezdiriyor, sırtüstü yatarken beni sıkıca kavırıyor, kendini içimde daha derine zorluyor ve bir nefesi ortaya çıkarıyor. "Sür beni, bebeğim. Kendini benim aletime bırak."

"Çok büyüksün," diyorum ona, nefes nefese.

"İyi hissettiriyor, değil mi?" diyor, içime doğru sokulurken. "Bu iyi hissettiriyor mu, bebeğim? Her tarafıma damlıyorsun."

"Evet..." Kalçalarımı onun üzerinde yuvarlayarak inliyorum.

"İşte benim iyi kızım," diyor. Bacaklarını daha geniş açıyor ve bana uzanarak orta parmağını klitorisime yerleştiriyor. "Daracık küçük amcığın çok iyi hissettiriyor Teagan. Sürmeye devam et, bebeğim."

Amımı onun uzunluğunda yukarı ve aşağı doğru çalıştırıyorum, boyutuna alışırken ilk başta yavaşça, ama uçtaki o kıvrım - tıpkı hatırladığım gibi tam olarak vuruyor ve çok geçmeden onu sertçe sürüyorum, iki elimi göğsüne koyarak kendimi destekliyorum.

"Luca..." İnledim.

"Devam et bebeğim," diye inliyor, içime doğru itiyor ve klitorisimi daha hızlı ovuyor. "Her tarafıma boşal. Bacaklarının titrediğini hissedebiliyorum; bunu istediğini biliyorum."

Ağzım açık kalıyor ve öne doğru eğilip sırtımı kamburlaştırarak kalçalarımı onun üzerinde sallıyorum, ta ki daha fazla dayanamayana kadar ve patlıyorum, aletin etrafında sertçe boşalırken .

"Oh, lanet olsun! Aman Tanrım!"

"İşte böyle," diyor. Beni kendine çekiyor ve sikini içime pompalıyor, orgazmım boyunca beni beceriyor. "İşte benim kızım."

"Luca!"

Aşağı inmeye başladığımda beni ters çeviriyor ve aleti hâlâ içimdeyken üstüme çıkıyor.

Ağırlığını tek koluna vererek, bir parmağını boynumdan aşağıya ve meme ucumun üzerinden geçirdikten sonra Sebastian'ın beni ısırduğu sırada kalçamın yanında oluşan çürükte gezdiriyor. "Kesikler ve çürüklerle kaplanmışsın," diyor aletini içime pompalarken. "Birkaç tane daha eklersem bana kızarmısın?"

"Hayır," dedim ona. "Bana ne istersen yapabilirsin. Seni seviyorum."

Vücudunu benimkinin üzerine indiriyor ve komodinin üzerindeki bir şeye uzanmadan önce ağzımı öpüyor. "Ben de seni seviyorum," diyor bıçağın ucunu göğsüme, 'L' şeklindeki yara izinin hemen sağına doğrultuyor. "Korkma, tamam mı? Seni çok seviyorum. Bir şeylere tutunmalısın."

Bir elimle yatak başlığının kenarını, diğer elimle de battaniyeyi tutuyorum ve o bıçağı derime saplıyor. Göğsümde altı ayrı küçük kesik açarken, yavaşça, sadece gerginliği azaltacak kadar içime giriyor. Dişlerimi sıkıyorum, sikine karşı kıvranıyorum.

"Böyle devam edersen bu sanat eserini mahvedeceksin," diyor Luca, son kesimi bitirirken. Ne olduğunu anlayamıyorum; aşağı baktığımda tek gördüğüm göğsümde biriken koyu kırmızı kan. Tekrar içime giriyor, hareket ederken bölgeyi yalayıp emerek temizliyor. Bacaklarımın açık kalmasına izin veriyorum.

dizlerimi bükerek, gözlerimi kapatarak ve her hissin tadını çıkararak -Göğsümdeki acı, yaralarımındaki ağzı, onun kokusu, sikini amıma her sokup çıkardığında üzerime vuran zevk dalgaları.

Ağzını kaldırdığında kanım yüzüne ve sakalına bulaşmıştı. Bu görüntü hem delicesine erotik hem de son derece rahatlatıcı. Bu bana dünyada hapisane ya da isimsiz, yüz­süz bir katil olmak dışında var olabileceğim tek bir yer olduğunu hatırlatıyor.

Ve onunla birlikte.

Pozisyon değiştiriyor, bacaklarımı baldırlarımdan kaldırıyor ve içime sert ve hızlı bir şekilde girerken onları yana doğru tutuyor.

"Siktir, bu iyi hissettiriyor," diye inliyorum. Arkama uzanıyorum ve avuçlarımı yatak başlığına dayıyorum, vücudumu ona doğru itmek ve daha iyi erişmesini sağlamak için kullanıyorum.

"Böyle mükemmel görünüyorsun," diye inliyor. Kalçalarının her amansız itişinde yatak başlığı duvara sertçe çarpıyor. "Siktir, seni özledim. Seni o kadar çok dölle dolduracağım ki, yarın bütün gün senden damlayacak."

Sözleri boğazımın arkasından bir inilti çıkarıyor. "İstiyorum," diyorum ona. "Hepsini istiyorum."

Sertleşmeden önce tekrar tekrar içime pompalıyor, kendini içime boşaltırken homurdanıyor. Ellerimden birini yatak başlığından alıp klitorisime götürüyorum, parmaklarımla daire çiziyorum ve içimde seğiren sert horozuyla kendimi tekrar kenara gönderiyorum.

"Siktir..." diye homurdanıyor. Birlikte boşalırken onun altında kıvranıyorum. Luca, üstüme yığılmadan önce zonklayan sikinden son dölünü sıkarken inliyor. "Tanrım, bu çok iyiydi."

"Evet, ..." Kabul ediyorum, nefesim kesildi. "Çok iyi."

"Sanırım beni kırdın, bebeğim. Artık bacaklarımı hiç hissetmiyorum. Muhtemelen bir daha asla yürüyemeyeceğim."

"Ne!?"

Yana doğru yuvarlanır, dirseğinin üzerine çıkar ve gülümser. "Sadece şaka yapıyorum, Teag. Rahatla."

Eğiliyor ve beni dudaklarımdan öpüyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve dakikalarca öyle kalıyorum, onu usulca öpüyorum, dişlerimle dudaklarıyla oynuyorum, ta ki sonunda -acı çekerek- çekilene kadar.

"Luca, neredeydin?" diye sordum.

Kollarını sırtıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Mmm... Belarus, çoğunlukla. Şarkını duydun mu?"

Başımı salladım. "Ağladım. Araba kullanıyordum ve kenara çekip hendekte ağladım."

"Aww, Teag. Bunun seni mutlu etmesi gerekiyordu. Hayatta olduğumu bilmeni istedim."

"Beni mutsuz ettiğinden değil, sadece... bunalmıştım... ve korkmuştum. Çok şey oldu ve... ne düşüneceğimi bilemedim."

Saatlerce konuştuk. Bana iyileşme sürecini ve Declan'ın beni terk ettiğini ve benim hapiste olduğumu öğrendiğinde ne kadar kızdığını anlatıyor. Bir daha asla yürüyemeyeceğini düşündüğünü ve o ilk ayı karanlık bir odada tek başına geçirdiğini söylüyor. Tek bir Rus televizyon kanalı vardı ve telefon kullanamıyorlardı.

Ona polisin beni ne zaman aldığını, hastanede olduğumu, yalnız kaldığımı ve tarikatın yeniden programlama terapisinden geçtiğimi anlattım. Sonra da ne kadar aptal olduğumu - internetteki kan emicilerin beni gizli bir konser verdiklerine ikna etmelerine izin verdiğimi ve sonrasında olanları. Ona Kemik Testeresi'nden ve River ile Hazel'in kaçmasına izin vermem karşılığında Tarikat'tan birkaç kişiyi öldürmelerine yardım etmemi sağladığından bahsettim. Beni nasıl incittiğini anlatıyorum ama bunu anlayabileceğini bilsem de hâlâ onunla yattığımı söylemiyorum. Yine de herhangi bir soru sormuyor; tipik Luca tarzıyla beni kendine çekiyor ve başımın üstünü öpüyor.

"İnsanlar ya benden öğreniyor ya da kurtarıcıları olmamı istiyorlar ama ben kendimi bile kurtaramıyorum. Evimden zar zor çıkabiliyorum; bu delilik. Az önce restoranda içlerinden biri bana içinde kan olan bir içki gönderdi ve *kraliçemiz için yazan* bir not bıraktı. Kız kardeşim çok kızdı."

"Eminim öyledir. Sen içtin mi?"

"Şey...evet." Gülümsüyor, başını sallıyor. "Oh, ve şimdi lanet kiliseleri var," diyorum ona, "Declan'ın sözde öğretilerine dayanıyor. Bunları hiç duydun mu?"

Gülüyor. "Evet, gördüm."

"Eminim Declan bu boku çok seviyordur," diye alay ediyorum.

"Seviyor," diyor Luca. "Ama tüm bunlardan daha çok neyi seviyor biliyor musun?"

Başımı sallayarak başka tarafa bakıyorum. Avucunu yüzümün yan tarafına koyarak bakışlarımı tekrar ona çeviriyor. "Sen."

"Hayır. Beni terk etti."

"Bu doğru meleğim. Seni çok seviyor. Ben de kızgındım. Ama şimdi anlıyorum. O sadece seni güvende tutmaya çalışıyordu."

"Güvende değildim," diyorum ona. "Çok bir ihtimal değil." "Teagan-"

"Hayır! Beni *incitti*, River ve Hazel'ı da incitti ve şimdi gittiler ve onları bir daha asla göremeyeceğim."

"Tamam... Özür dilerim. İncindiğini biliyorum; eğer istemiyorsan artık onun hakkında konuşmayacağım."

"Bilmiyorum."

"Banyoda büyük bir jakuzi var," diyor Luca. "Benimle birlikte olmak ister misin? Kesiklerini temizlerim, saçını yıkarım..."

"Seninle her yere giderim Luca."

"Ben aynı değilim Teagan," diyor. "Seni uyarmalıymışım gibi hissediyorum." "Ben de değilim."

Parmağını göğsümdeki kanda gezdiriyor ve dudaklarına götürüyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Söyleyemez misin?"

Başımı salladım. "Çok kanlı, kolay bir aç değil."

"Bu bir kalp," diyor. "Kalbini göğsüne geri koydum, bebeğim."

Gülümsüyorum. "Bayıldım buna."

"Yara açacak kadar derin olduğunu sanmıyorum." "Çok kötü. Belki bir dahaki sefere."

"O kadar mükemmelsin ki Teag," diyor. Ve bunu kastettiğini biliyorum - yeşil gözleri beni tam göğsümden vuracak şekilde bakıyor. "Gel hadi."

"Sana yardım edeceğim," diyorum ona, yataktan kalkarak. "Senin koltuk değneğin olacağım. Saçını da yıkarım."

Declan odaya döndüğünde saat neredeyse sabahın dördü. Karanlıkta Luca'yla birlikte battaniyenin altında yatıyorum, üzerimde onun tişörtlerinden biri var, kollarına sarılmışım ve ona sımsıkı yapışmışım. Luca yanımda derin bir uykuya dalıyor, nefesi ensemden sıcak bir şekilde hissediliyor.

Ama ben? Gözlerimi kapatmak bile istemiyorum.

"Uyanmışsın," diyor Declan. Yatağın kenarına oturuyor ve ayakkabılarını çıkarıyor. "Neden?"

"Uyumaktan korkuyorum," diyorum ona. "Ortadan kaybolacak diye korkuyorum. Artık terk edilme sorunlarım var, biliyorsun."

"Teagan, özür dilerim," diyor. "Asla olmaması gerekiyordu." "Sana inanmıyorum."

"Gel buraya," diyor. "Gidip mutfakta konuşalım. Onu uyandırmak istemezsin, değil mi? Hâlâ iyileşiyor. Gerçekten seyahat edecek kadar iyi değil - zar zor yürüyebiliyor - ama yalnız gelmeme izin vermedi."

Tereddüt ediyorum, arkamda sevdiğim insanın sıcaklığı ve rahatlığı ile onu uyandırmak istememek arasında kalıyorum.

"Yalnız uyumayı sevmiyor," diyorum.

"Hayır, ama buna alıştı," diyor Declan. "Hadi, gidelim."

Bana uzattığı eli tutmuyorum. Yataktan çıkmak acı veriyor ama Declan'ı süit'in arka tarafındaki mutfığa kadar takip ediyorum. Tezgâhlar eksik ve zemini kaplayan bir muşamba ile boya kutuları ve fırçalar dışarıda bırakılmış. Arka pencerelerdeki panjurlar açık bırakılmış ve açmaya gerek kalmayacak kadar ışık giriyor. Declan bar taburelerinden birine otururken ben duvara yaslanıp kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum.

"oturmak istemiyor musun? Ben ısırمام."

"Hayır, ama yalan söylüyorsun. Isırmaktan korkmuyorum," diyorum ona.

"Sana çiçek gönderdim, Portland'da gördüğümüz laleler gibi. Onları aldın mı?"

"Hayır. Yani... sanırım. Senden geldiğini bilmiyordum." "Nasıl bilmezsin?"

Alay ettim. "Bana *hiçbir şey* bırakmadın. Neden ki?"

"Çok güzel görünüyorsun," diyor.

"Bok gibi görünüyorum, Declan."

"Benim için değil," diyor. "İster inan ister inanma, bej renkli bir dünyada bakmak istediğim tek şey hâlâ sensin. Teagan, olacağını hiç düşünmemiştim. Senden ayrıldığımda, bunun böyle olacağını düşünmüştüm."

temizleyecekleri ve her şeyin normale döneceği bir şey. Sonbaharda tekrar turneye çıkacağımızı sanıyordum. Ve üçünüzün birlikte kalması gerekiyordu; yalnız olmamanız gerekiyordu."

"Evet, ama yalnızdım! River ve Hazel aylarca hapiste onlara yardım etmeni beklediler ve sen etmedin. Bir aile olmamız gerekiyordu, bizimle ilgileneceğini söylemiştin."

"Yapamazdım! İstemediğimi mi sanıyorsun? Federaller belgelerin izini bulur ve bunun için ikisini de cezalandırırlardı. Ve FBI'ın beni yakalamasına izin vermeden önce beni öldürecekler."

"Onlar mı? Tarikat'ı mı kastediyorsun?"

"Evet," diyor başını sallayarak. "Sen neler yaptın Teagan?"

Omuz silkiyorum. "Beni içinde bıraktığın karmaşa yüzünden hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım."

"Onları gördünüz mü? River ve Hazel'ı?"

Başımı salladım. "Bir kere."

"Nasıllardı?"

Alay ediyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Korkunçtu. Dehşete kapılmışlardı ve bunun iyi bir nedeni vardı. Görünüşlerini değiştirmek zorunda kaldılar, birinin onları öldürmeye çalışmasından korktular ve iş falan da bulamadılar. Dünyadaki tüm paraya sahipsiniz ve onlar yiyeceklerinin endişe ediyorlardı." Duraksıyorum, zor yutkunuyorum. "River üzgündü ve Hazel kızgındı."

"Sence Hazel televizyonda benim hakkımda söylediklerinde ciddi miydi?" "Öyle olduğunu biliyorum," diyorum ona. "Senden nefret ediyor."

"Teagan, neredeler?" diye sormadan önce bir dakika sessizlik oldu. Artık onları bulamıyorum."

"Artık gittiler... temelli. Yeni kimlikler aldılar ve birkaç gün önce ayrıldılar. Nereye gittiklerini bilmiyorum."

"Bu beni hasta ediyor," diyor. "Benim hakkımda böyle düşünmesi beni fiziksel olarak hasta ediyor - hayatının geri kalanında beni böyle düşünecek olması. Allah kahretsinsin."

"Peki, ne olmasını bekliyordun? Sen kendini seçtin."

"Sana söyledim Teagan, bilmiyordum. Çok safmışım çünkü benim için her şey her zaman kolay olmuş ve ben bunu bilmiyordum. Tamam mı? Duymak istediğin bu mu?"

"Bu yeterince iyi değil!"

"Peki, ne istiyorsun?" diye bağılıyor. Sandalyeyi arkasından devrilecek kadar sert bir şekilde itiyor ve bana doğru ilerliyor, tam duracakken

birkaç santim önümde. Eskiden onu böyle görmek beni korkuturdu ama artık korkutmuyor. "Daha önce de söyledim, binlerce kez daha söyleyeceğim. Benden istediğin *her şeyi* alabilirsin. Sadece bana ne olduğunu söyle. Seni sevdiğime seni ikna etmek için ne gerekiyor Teagan? Ha? *Üzgün olduğumu* ve her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Kalbimi sökmek mi istiyorsun, Teagan? Çünkü şu anda bana bakış şekline bakılırsa... kesebilirsin de. Bu beni öldürüyor."

"..."

"Güven bana Teagan, anlıyorum-"

"Hayır, anlamıyorsun! Anlamıyorsun! Declan..." Duraksıyorum, başımı sallıyorum, gözlerim yine yaşlarla doluyor. "Sen benim fırtınadaki limanımdın. Bir fırtına vardı ve ben yapayalnızdım! Benim için ne kadar kötü olduğunu bilemezsin."

"Ama Teagan, sen başardın. Çünkü sen güçlü ve dirençlisin-" "Declan, . Güçlü değilim ve denemekten yoruldum. Ben tükendim Esneklik. Artık bunu yapmak istemiyorum. Dinlenmek istiyorum. Rahatlık istiyorum; yumuşak olmak istiyorum. Bir tatil istiyorum ve birinin bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini ve benimle ilgileneceğini istiyorum."

"Artık buradayım," diyor. Önümde dizlerinin üzerine çöküyor, kollarını bacaklarıma doluyor ve başını bedenime yaslıyor. "Özür dilerim, Teagan."

Çıplak kalçalarımın önünü öpüyor, ellerini bacaklarımdan yukarı kaydırıyor ve onları birbirinden ayırıyor.

"Declan..."

"Sorun ne?" diye sorar. "Seni *seviyorum*. Sana sarılmayı ve dokunmayı özledim; tadını özledim. Yumuşak olmak istediğini söylemiştin, benim yumuşak küçük kediciğim olmak istediğini. Birinin sana bakmasını mı istiyorsun? Bana bırak."

Parmaklarıyla amımın dudaklarını aralıyor ve beni öpüyor... yavaşça, derin ve şehvetli bir şekilde. Yarığımı bir sevgilinin ağzını öper gibi öpüyor, dilini kayganlığımın her santiminde gezdiriyor, tadına bakıyor ve dilini içime daldırıyor.

Biraz gevşiyorum, bacaklarımı onun için daha fazla açıyorum.

"Tadın çok güzel, tatlım." İki parmağını içime sokuyor. "Eğer beni böyle dizlerimin üzerinde daha çok seviyorsan, sana burada, böyle, her lanet gün seve seve tatarım."

Tekrar içeri dalıyor, parmaklarını içime pompalarken dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Sırtımı duvara yaslayarak ona daha iyi erişim sağlıyorum ve artan basınç beni çığlık attırıyor.

"Declan! Aman Tanrım..."

Bir elimle saçlarını, diğer elimle de buzdolabının kapısının kolunu kavıyorum, zevk dalgaları yükselirken kalçalarımı onun diline doğru sallıyorum ve beni sınıra yaklaşıtıyorum.

Dilini özledim. Onu böyle dizlerinin üstünde daha çok seviyorum. En azından konuşmuyor. Konuşmuyorsa yalan söyleyemez.

"Oh, lanet olsun..." İnliyorum. "Sana hâlâ kızgınım."

"Biliyorum," diyor, bacaklarımdan birini omzunun üzerinden kaldırarak. Koyu renk gözleri bana bakıyor, ağzı benim ıslaklığımla kaplı ve dudagımı ısırarak kocaman aletini içime sokması için ona yalvarmaktan kendimi alıkoyuyorum. "Bu benim için boşalamayacağın anlamına gelmiyor."

Ağzını klitorisimin etrafına kapatıyor, parmaklarını içime sokup çıkarırken diliyle klitorisime vuruyor. Saçlarını sıkıca kavıyorum ve sertçe boşalıyorum, klitorisim onun uzman dilinde nabız gibi atarken adını inliyorum.

Ve inliyor, yavaşça beni yalıyor - orgazm boyunca, artçı şoklar boyunca - çok fazla olana kadar çünkü çok hassasım ve diline karşı kıvranıyorum.

"Son damlasına kadar alacağım, kedicik," diyor, dilini üzerimde ve içimde gezdirerek. "Sıkı tutun."

Sonunda işini bitirip çekildiğinde duvardan aşağı kayıyor ve yere oturuyorum. Yanıma geliyor ve bana uzanıyor, kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çekmeye çalışıyor, ben de omuz silkiyorum.

"Declan, hayır. Ben...Ben insanları öldürdüm. Dört öldürdüm... hayır, beş... beş öldürdüm

insanlar. Umurumda bile değil." "Teagan..."

"Benimle ilgilenmen gerekiyordu. Bana yardım edecektin, söz vermiştin. Sebastian olmasaydı şimdiye kadar hapiste ya da ölmüş olurdum."

"Sebastian?"

"Bone Saw? Telefonda aradığın maskeli pislik mi?" "...Sana adını söyledi mi?"

"Evet, öyle yaptı."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım yüz­süz katiller kulübüne katılmamı istediği için?"

"Teagan..." Gözleri sertleşir. "Açıkla. Şimdi."

Ona cinayetleri ve River ile Hazel'ın kaçmasına izin vermeleri karşılığında onlara yardım etmek için yaptığım anlaşmayı anlattım. Ve nasıl yapamayacağımı

artık kontrol edemediğimi ve bunun hastanedekeyken oynadığım bir oyunla başladığını söyledi - üzüldüğümde ve sadece odadaki eşyalarla birini öldürebileceğim tüm yolları hayal ettiğimde, onları ölü ve kanlı bir şekilde hayal etmek beni sakinleştiriyordu.

Ama sonra dışarı çıktım ve bu artık bir oyun değildi. Duramazdım ve Sebastian Tarikat'ın bana ihtiyacım olanı verebileceğini söyledi. Eğer onlara itaat eder ve sadık kalırsam, benimle ilgilenecekler ve beni saklayacaklardı. Bir yerim ve amacım olacaktı ve bu, hapishanenin en iyi senaryo olduğu gerçek dünyada asla sahip olamayacağım bir şeydi.

Declan başını sallayarak, "Bu benim cezam," diyor. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Beni öldüremiyorlar, bu yüzden seni benden alacaklar. Ailemi alıyorlar, tüm kızlarımı. Ve daha da kötüsü, hepiniz bunu seçiyorsunuz. Beni terk ediyorsunuz. Onlara evet mi dedin? Gideceğini mi söyledin?"

Başımı salladım. "Gelecek hafta sonu düğünden sonra. Kapanışa ihtiyacım olduğunu ve veda etmek istediğimi söyledim, ama sonra gideceğim."

Bir dakika sessiz kalıyor ve ben kafasının içinde dönen çarkları izliyorum, bekliyorum. Sonra kendini yerden kaldırıp buzdolabına doğru ilerliyor ve kapağını açıyor. "Biraz su ister misin?"

"Tabii," diyorum omuz silkerek. Buzdolabından bir su şişesi çıkarıp kapağını açıyor ve bana uzatıyor.

"Sana iyi davrandı mı?" diye soruyor ben bir içki alırken. "Luca mı? Tabii ki."

"Hayır."

"Sebastian mı demek istiyorsun?" Aklıma Declan'a adını söylemem gerektiği geliyor; umarım bu onun başını belaya sokmaz. "Hayır," diyorum ona. "Hayır, o bana karşı iyi değil. O... acımasız ve beni incitti. Duygularımı incitiyor. O..." Duraksıyorum, omuz silkiyorum. "Kendini insan olarak görmüyor ama insan gibi davranmakta rahatsız edici derecede iyi ve beni önemseydiğini iddia ediyor. Bana seni hatırlatıyor."

"Ama ben sana laleler gönderdim ve sen onların ondan geldiğini düşündün. *O bizdik*, Teag."

Omuz silkiyorum, şişeden bir yudum daha alıyorum... ama bir terslik var. "Ona aşık mısın, Teagan?"

Alay ediyorum. "Hayır. Hayır, ondan hoşlanmıyorum bile."

"Bana yalan söylüyorsun bebeğim," diyor önümde diz çökerek. "Ama sorun değil... Seni suçlamıyorum. Beni iyi dinle Teagan, çünkü bu

Önemli: Bizi gördüğünü ona söyleyemezsin. Ona burada olduğumuzu söyleyemezsin. Her şey normalmiş gibi davranmalı, düğüne gitmeli ve hiçbir şekilde seni bir yere götürmelerine izin vermemelisin. Anladın mı?"

"Bekle, ama... neden bunu yapmam gerekiyor?" Kelimelerimi geveleyerek soruyorum. "Sen... sen beni terk etmiyor musun? Yine mi?"

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarımın altımda dengesiz durduğunu fark ediyorum. Declan kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Sakin ol tatlım," diyor ve beni yerden kaldırıp kollarına alıyor. Beni mutfaktan ve oturma odasından geçirip yatak odasına götürüyor, Luca'nın yanına yatırıyor, o da içgüdüsel olarak ve hiç uyanmadan kollarını bana doluyor.

Declan yatağın diğer tarafına tırmanıyor ve bana yaklaşıyor, buklelerimi yüzümden uzaklaştırıyor ve dudaklarımı öpüyor.

"Seni asla terk etmeyeceğim Teagan," diyor. "Ama biraz daha güçlü olmana ihtiyacım var kedicik, tamam mı? Sadece... burada iyi hareket edemiyoruz. Buraya kadar gelmek neredeyse imkânsızdı ve seni olman gereken otelden çıkarırsak bizim yaptığımızı anlarlar. Bana hâlâ güvenmediğini biliyorum; bana kızgın olduğunu biliyorum ama gitmene asla izin vermeyeceğimi söylediğimde ciddiydim. Zamanı geldiğinde, gerekirse seni tekmeleyerek ve çılglık atarak sürükleyeceğim, ama kucağımda kıvrılırsan çok daha iyi olur."

Sudan olmalı. Hareket edemiyorum, savaşıyorum, tek yapabildiğim orada yatmak. Gözlerimi kırıştırıyorum, yanağımdan aşağı sessiz bir gözyaşı süzülüyor ve o da gözyaşımı öpüp uzaklaştırıyor.

"Çok güzelsin," diyor gülümseyerek. "Bu gerçek; bunu unutma. Yalnız değilsin; seni seven iki insanın yanında uyuyorsun. Tamamen güvendesin. Ve Teagan, seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki."

Gözlerim çok ağırlaşıyor ve kapanmalarına izin veriyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor alnımdan öperek. "Gözlerini kapatmaktan korkmakta haklı olduğun için özür dilerim. Seni seviyorum Teagan."

ON BEŞ

"Teagan? Teagan, misin? Kapıyı aç!"

Sesi tanıdım. Kız kardeşim Blakely, ben gözlerimi zorla açarken otel odamın kapısına vuruyor. Güneş ışığı pencereden süzülüyor, yanağıma sıcak bir şekilde vuruyor ve ben ondan kaçmak için yuvarlanıyorum. Kendimi hasta hissediyorum... gerçekten hasta.

Sonra dün geceyi hatırladım ve kalbim durdu.

Siktir...oh, *siktir*.

Kendi odama döndüm ve yalnızım. Beni terk ettiler. Beni yine terk ettiler ve ben... bunu neden yapsın ki?

Ya da daha kötüsü... Her şeyi hayal ettim. Çatı, otel odası, Luca, Declan, küvet.

Ama o kadar gerçekti ki Luca'nın kokusunu şimdi bile tenimde hissedebiliyorum. Declan'ın yara izinin avucumda nasıl hissettirdiğini ve beni yatağa götürüp Luca'nın yanına yatırdığında üzerindeki duman kokusunu hatırlıyorum. Böyle bir şeyi nasıl uydurabilirim?

"Teagan? , aç kapıyı!"

Çok hızlı bir şekilde doğruluyorum, midem içindekileri boşaltmakla tehdit ediyor ve vücuduma bakıyorum.

Hâlâ Luca'nın gömleğinin içindeyim. Yumuşak kumaşın altına uzanıp göğsüme kazınmış kalbi arıyorum.

İşte orada. Bu gerçek olduğu anlamına geliyor. Ama eğer gerçekse, o zaman neden-

"Hemen yapmazsanız kapıyı açtırmak için resepsiyonu arayacağım!"

"Bir saniye!" Sesim hırıltılı çıkıyor, boğazım zımpara kağıdı gibi.

Kendimi yataktan dışarı sürükleyip kapıya doğru gidiyorum.

"Hey," dedim kapıyı açtığımda.

"Brunch'ı kaçırdın. Rezervasyonumuz olduğunu unuttun mu?" diye sorar.

"Odayı on kere falan aradım ve..." Duraklıyor, görünüşüme bakıyor.

"Erken yattığını sanıyordum, bok gibi görünüyorsun."

"Duymadım," diyorum ona. "Özür dilerim. Kendimi bok gibi hissediyorum. Sanırım kötü bir suşi ya da onun gibi bir şey yedim. Bütün gece kustum."

"Öyle görünüyorsun," diyor. Bana bakıyor, muhtemelen kızıp kızmamayı düşünüyor. "Havuz kenarında bir kabinimiz var. Şimdi aşağı iniyoruz. Kendini daha iyi hissettiğinde gel ve bize katıl."

"Deneyeceğim," diyorum ona. "Sanırım ben gidip ." "Saat altıdaki gösteriyi unutma," diyor.

"Yapmayacağım. Umarım o zamana kadar kendimi daha iyi hissedirim."

"Evet, umarım," diyor. "Eğer orada olmayacaksan, bana haber vermelisin." Plaj çantasını düzeltiyor ve benden uzaklaşıyor.

"Tamam," diyorum o uzaklaşırken.

Duraklıyor ve geri dönüp ekliyor: "Restoranı aramalısın. Orası güzel bir yer olmalı; bu hiç iyi değil."

"Bunu düşüneceğim," diyorum ona.

Kapıyı kapattım ve paniklemeye geri döndüm, dün geceki olayları aklımdan geçirdim.

Declan'dı. Suyuma bir şey koydu ve sonra beni buraya geri koymuş olmalı.

Ve sonra beni terk etti... yine. Banyoya koşup kustum, sonra oda dönmeyi bırakana kadar küvetin kenarına yaslandım. kendimi yukarı çekiyorum, yüzüme su çarpıyorum, lavabonun yanındaki su içiyorum ve sonra yatak odasına dönüyorum. İç çamaşırı ve şort bulana kadar bavulumu karıştırıyorum ve onları giyiyorum. Sonra anahtarımı alıp koridordan asansöre doğru koşuyorum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından kapılar nihayet önümde açılıyor. İçeri giriyorum, Declan'ın beni dün gece getirdiği kırk ikinci katın düğmesine tekrar tekrar basmadan önce kapıların tekrar kapanmasını bekliyorum ama düğme yanmıyor.

Bozulmuş olmalı. Ne oluyor lan?

Bu sırada biri asansörü çağırmış olmalı çünkü asansör yukarı doğru hareket etmeye başlıyor ve otuz sekizinci katta duruyor. İnip merdiveni arıyorum, üzerinde '42' yazan kapıya kadar tırmanıyorum ve elektrikli aletlerin ve kattaki odalara girip çıkan inşaat işçilerinin sesleriyle karşılaşıyorum.

"Affedersiniz bayan," diye bağılıyor adamlardan biri. "Burada bulunamazsınız." "Odalardan birinde bir arkadaşım kalıyor," diyorum ona.

"Bu katta değil," diyor. "Yanlış oda numarasını almış olmalısınız. Bu katın tamamı inşaat nedeniyle kapalı; burada kalan kimse yok."

"Emin misin?" diye sordum. "Kontrol edebilir miyim? 4223 numaralı odaydı."

"Hanımefendi, eminim," diyor. "şu anda o odada mutfakta çalışan adamlarım var, kimse burada kalmayacak. şimdi sizden bir kez daha gitmenizi isteyeceğim ve sonra güvenliği çağırmak zorunda kalacağım - bu bir güvenlik tehlikesi."

"Pekâlâ, . Ben gidiyorum."

İ çekerek dönüp merdiven boşluğuna, oradan da kendi odama gidiyorum. İçeri girdikten sonra pencereye doğru ilerliyor, panjurları kapatıyor ve yatağıma geri dönmeden önce şortumu tekmeliyorum. Yorganı başımın üzerine çekiyor ve onu hissediyorum - göğsümdeki boşluğu, özlemin ve yalnızlığın acısını.

Kendimi saatler önceki halimle, jakuzili küvette Luca'nın göğsüne yaslanmış, yorganın altında onunla birlikte gülerken hayal ediyorum. Gömlek, kalp- bunların hepsini uydurmuş olabilir miyim? Ama hayır... Oda yapım aşamasındaydı.

-Hatırlıyorum. Mutfağın tezgahı yoktu ve oturma odasının duvarları sklmşt; mobilyaların üzerinde ve yerlerde brandalar vardı. Bunu bilemezdim.

Bunu kendime ben yapmadım.

Bayılmadan nce Declan'ın bana ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum; onu gördüğümü kimseye sylemememin önemli olduğunu ve beni bir daha terk söylemişti.

Ama daha önce de yalan söyledi. Ve şimdi gitti. Ne anlamı vardı ki?

Gözlerimi kapatıp anılara dalıyorum. Bir parçam Sahte Luca'nın şu anda ortaya çıkıp bana iyi olacağımı söylemesini diliyor.

Tekrar uykuya dalmış olmalıyım çünkü uyandığımda komodinin üzerindeki saat öğleden sonra dördü geçtiğini söylüyor. Kendimi hâlâ biraz hasta hissediyorum ama sabahki gibi değil. Tuvaleti kullandıktan sonra başucumdaki masadan oda servisi menüsünü alıp yemek siparişi veriyorum. Sonra masadan televizyon kumandasını alıyorum ve Sebastian'ın dolap kapısına yaslandığını fark edince sıçırıyorum.

"Tanrım! Ne yapıyorsun lan sen?"

"Neden telefonuna cevap vermiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Kontrol etmedim. Dün gece çok içtim. Uyuyordum. Bu yüzden mi buradasın? Telefonuma cevap vermediğim için mi?"

"Bunun olduğuna emin misin?" diye sorar. "Kötü bir şey yapmadın, değil mi Teagan?"

"Elimden en iyisini yaptım," diyorum ona. "Beni rahat ." "Yalnız kalmak istiyor gibi görünmüyordun," diyor.

"Dediğim gibi, çok sarhoş oldum ve biraz yalnız kaldım - başka biriyle konuşabileceğim gibi değil - ama şimdi iyiyim. Gidebilirsin."

"Hiç sanmıyorum."

"Sen bilirsin. Yapacak işlerim var."

Mini buzdolabına yürüyorum ve bir su şişesi çıkarıyorum, kapağının kapalı olduğundan emin olmak için yakından inceliyorum.

"Onun yerine canavarlarla oynamak ister misin?" Bir elini sırtımda ve kalçamda gezdiriyor. "Tarikat'ın burada otellerden birinin altında bir kulübü var. Orada yaptıkları şeyleri görene kadar bekle... insanların buraya para ödemek için gelecekleri şeyler seni öyle ıslatacak ki-"

"Hayır," diyorum, omuz silkerek.

"," diyor. "Meraklı olduğunu ."

"Ne zamandır orada oturmuş beni izliyorsun?" "Birkaç saattir," diyor. "Senin derdin ne?"

"Hastayım, yorgunum ve açım," diyorum ona. "Burada olmaman gerekiyordu. Buraya canavarlarla oynamaya gelmedim; buraya belki son bir güzel anım olsun diye geldim. Ve böylece belki kız kardeşimi düşündüğümde, onu her şey olmadan önceki gibi düşünebilirim. Belki o da beni bu şekilde düşünebilir- öldüğümü düşündükten sonra."

Gözleri kararıyor. "Biliyor musun, yaşayan hiç kimse benimle senin konuştuğun gibi konuşmadı," diyor. "Seni parçalara ayırmamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Kaç kez kendimi durdurmak zorunda kaldım? Neredeyse sikimi sana sokmayı düşündüğüm kadar sık bıçağımı sana sokmayı düşünüyorum."

"Beni öldürmediğin için sana teşekkür etmemi mi istiyorsun? Nefesini tutma Kemik Testeresi," diye alay ediyorum. "Artık beni korkutan pek bir şey yok."

Eli dışarı fırladı ve beni boğazımdan yakaladı. "Sakın. Beni arama. Beni arama. Bunu."

Gözlerinde şimdi farklı bir şey var - daha önce görmediğim bir şey. Bir an için şaşırdım, yanlış anladığımı düşündüm.

Ama gözümü kırptığımda, hala orada. O incinmiş. "Özür dilerim Sebastian," diye fısıldıyorum.

Hatasının farkına varmış olmalı ki, gerçek bir duygu kırıntısının yüzeyden sızmasına izin veriyor, çünkü göz temasını kesiyor, bakışlarını göğsüme indiriyor ve elini sıkıyor.

Diğer elinin bir parmağını göğüs ucumda gezdirerek, "Tişörtünden kan sızıyor. Kanlıların Kraliçesi için normal işler nasıl gidiyor?"

Kapının çalındığını duymadan hemen önce daralan nefes yolumdan "Düşündüğün kadar iyi," diye sesleniyorum.

"Oda servisi!" diye sesleniyor diğer taraftaki ses.

Sebastian beni serbest bırakıyor ve kapıya doğru ilerlemeden önce elim enseme, nefesim kesilmiş bir şekilde ona bakıyorum. Ben kapıyı açamadan eli elime kapanıyor, beni durduruyor ve gözetleme deliğinden bakıyor.

"Boktan bir kendini koruma duygun var," diyor. "Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

"Evet... Declan."

Kapıyı açıp dışarıdan yiyecekleri almadan önce gözleri kısılır, kapağı çıkarır ve yatağın üzerine koymadan önce nacholardan bir ısırık alır.

"Bunlar oldukça iyi," diyor.

Ama daha da önemlisi, dün gece Luca'yla yatakta yediğim nacho'lar soğuduktan çok sonra aynı tepsideydi.

"Evet, rica ederim," diyorum omuz silkerek. "Peki, şimdi ne olacak? Senin için yani. Kız kardeşimle planlarımız var; brunch'ı ve havuz gününü kaçırdığım için şimdiden üzgün."

"Tuhaf davranıyorsun," diyor.

"Tuhaf biriyim," diyorum ona bir lokma yemeğin içinden. "Evet ama... dün gece nerede olduğunu söylemiştin?" "Buradaydım."

"Göğsüne ne oldu?"

"Sana zaten söyledim," diyorum. "Biri bana kanlı bir içki gönderdi ve onun kraliçesi olduğumu söyledi. Takıldık ve her şey kanlı bir hal aldı. Herkes için eğlenceli bir şekilde. Kimse ölmedi, söz veriyorum."

"Ve bu otelde mi oldu?" "Evet."

"Bu odada mı?"

"Hayır. Onun odasıydı."

"Hangi ?"

"Özür dilerim," diye gülüyorum. "Öğleden sonra dörtte uyandım. Sence hangi katta olduğunu hatırlıyor muyum? Alçak bir kattı belki. Sanırım daha sonra asansöre bindiğimi hatırlıyorum."

"Tamam..."

Orada durmuş yemek yememi izliyor, havada kabul etmeyi bir gerilim var. Yalan söylediğimi düşünüyor ve hata yapmamı bekliyor.

"Kıskandın mı ?" Ses tonumu rahat tutmaya çalışarak alay ediyorum.

"Evet," diyor açıkça.

Ona şaşkın bir bakış attım.

"Ne?" diye sorar. "Beklediğin cevap bu değil miydi?"

"Hayır, değil."

"Bu kadar şaşırmamalısın," diyor. "Sana en sevdiğim şarkının sen olduğunu söylemiştim. Hatırladın mı?"

"Beni bir rafa koymak istediğini söylemiştin."

"Aynen öyle. Başkalarıyla iyi oynamam, Teagan. Paylaşmayı sevmem. İstesen de istemesen de artık bana aitsin. Sana zarar vermeyeceğimi söyledim ama aynı şeyi başkası için söyleyemem. Umarım gecenden keyif almışsındır çünkü bir dahaki sefere başka birinin vücuduna dokunmasına izin verirsen, ölüm fermanını imzaladığını bil."

Sertçe yutkunuyorum. "Anladım."

"Öyle mi?" diye sorar. "Çünkü hangi kısım meme uçlarını sertleştiriyor ve göz bebeklerini büyütüyor? Artık senin efendin olduğumu bilmek mi, yoksa seni boşalttığım için zavallı, masum bir adamı ya da kadını parçalara ayırma fikri mi? Beni test etmek istemezsin Teagan."

İkisi de. Declan ya da Luca olmadığı sürece.

"Seni test etmeyeceğim. Elimde yeterince masum kanı var."

"Güzel," diyor. "Ama açık olmak gerekirse, benim olana dokunan kimse masum değildir."

"Hazırlanmam gerek. İstersen bunların geri kalanını alabilirsin."

Yataktan kalktım ve bavulumu karıştırmaya başladım.

"Aç olduğum şey bu değil Teagan."

"Geç kalamam." Çantamdan bir şort ve dar bir bebek tişörtü çıkardım.
"Arkanı dön."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Hayır."

"Başkasının önünde gelişigüzel giyinmek erkek arkadaş bölgesidir," diyorum ona. "Sen benim erkek arkadaşım değilsin, değil mi? Beni sevmiyorsun."

Başını sallıyor, ayağa kalkıyor ve tam önüme gelene kadar odayı geçiyor. "Neden o anlamsız kelimelere bu kadar takılıyorsun? Neden hala bunun ihtiyacın olan bir şey olduğunu düşünüyorsun? Hmm? Kollar yukarı."

İç çekip kollarımı yavaşça kaldırıyorum ve Luca'nın tişörtünü başımdan geçirip bir kenara fırlatıyor. Aç gözleri çıplak göğsüme yerleşiyor.

"Bunu sana o mu yaptı?" Sebastian soruyor. Parmakları göğsümde hâlâ açık olan kesiklerin üzerinde geziniyor ve acıyor.

"Evet," diyorum ona.

"Çok şirin," diyor. "Nefret ediyorum."

Kollarımı sutyenimin askılarının içine sokuyorum ve o da elini omzuma koyuyor. döndürüp saçlarımı omzuma atmadan ve parmaklarını sırtımda gezdirip saçlarımı bağlamadan önce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "mü? Raflarımdaki eşyalara nasıl özen gösterdiğimi gördün, Teagan. Seninle de ilgilenebilirim."

Eğilip dudaklarını boynuma bastırıyor ve ben de gözlerimi kapatıp nefesimi tutarak onun içinde erime dürtüsüyle savaşıyorum.

Artık her şey farklı. Onlar tarafından sevmek varken onunla asla hiç kimse olamam. Sebastian'a zaten çok yakınlım. Böyle şeyler yapıyor ve ona güvenemeyeceğimi hatırlamamı zorlaştırıyor.

Kendini insan olarak bile görmediğini. "Dön" diyor.

Dediğini yapıyorum ve tişörtümü başımdan çekmeden önce içine girmem için şortumu uzatıyor. "Bana planımın ne olduğunu sormuştun," diyor. "Seni rahat bırakacağımı söyledim ve bırakacağım da. Ama tüm bu süre boyunca seni izliyor olacağım." Vücudunu benimkine bastırıyor, ellerini kıkımda gezdirirken aletin sert çıkıntısının kot pantolonunu zorladığını hissetmemi sağlıyor. "Ve tüm bu süre boyunca böyle sert olacağım. Sonunda seni ele geçirdiğimde, yürüyemeyecek hale gelene kadar seni becereceğim."

"Eşyalarına dikkat ettiğini söylediğini sanıyordum."

"Evet," diyor. "Sana bu şekilde bakıyorum."

"Biraz geç öğrendim ama... Ben bundan biraz daha karmaşık biriyim." Ayak parmaklarımın üzerinde durup dudaklarını öpmeden önce ellerimi yanaklarına koyarak gülümsemeye zorluyorum. Tam olarak açıklayamıyorum ama ona yalan söylemekten hoşlanmıyorum. O şu anda Sebastian; tüm bunlar olduğundan beri arkadaşına en yakın olduğum kişi ama aynı zamanda Bone Saw. "Geç kalmadan önce gidip makyajımı yapmalıyım."

"Bunu unutacaksın Teagan," diyor ve kendini kanepeye atıyor. "Doğru eğitimle uzun sürmez."

"Doğru eğitimle ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Beni kim eğitecek?"

"Şu anda bunun için endişelenmene gerek yok, küçük canavar. Sadece güzel makyajını yap ve normal bir kız gibi davran. Zaten sadece birkaç günün kaldı."

Ona yalan söylemekten nefret ediyorum; bana hep yalan söylediği için bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama . Bu doğru gelmiyor. Her ne kadar onun ne olduğunu bilsem de ve ben sadece o aradığında gelmeye devam eden bir evcil hayvan olsam da - onun en sevdiği kişi olsam bile - bir parçam hala bu odada kalmak ve başka bir şeymiş gibi davranmak istiyor.

"Sebastian?" "Evet?"

"Hiçbir şey, sadece... keşke her şey farklı olsaydı. Hepsi bu. Ya biz-"

"Dilemek çocuklar içindir. Büyü artık."

Ve orada.

"Pekâlâ. İyi konuşmaydı."

ON ALTI

"Teagan, bu gece çok sessizdin," diyor Blakely. "Hâlâ kendini hasta mı hissediyorsun? İyi vakit geçirmiyor musun?"

Başımı kaldırıp içkime bakıyorum ve bir süredir bardağa bakıp parmaklarımın arasındaki pipetle oynadığımı fark ediyorum. Aklımda çok şey var. Sebastian'ın burada bir yerlerde beni izlediğini biliyorum ama Luca ve Declan da hâlâ burada bir yerlerde mi?

Ve hala içimde bir parça -kendimden şüphe duyan- bana her şeyi uydurmadığımdan kesinlikle emin olup olmadığını soruyor.

Ve sanırım olamam.

"Özür dilerim," diyorum ona. "Kendimi iyi hissediyorum, sadece biraz yorgunum. Yine de iyi vakit geçiriyorum, gösteri güzeldi."

"Bizim eğlence anlayışımız senin için biraz uysal mı Teagan?" Ashlyn alay ediyor.

Bir kaşımı kaldırıp yanımdaki kadına bakıyorum. Eski alışkanlıklar zor ölür ve onun kibirli, kaba kız saçmalıklarına tahammülüm yok.

"Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun Ashlyn?" İçeceğiindeki kirazı alıp ağzıma atıyorum.

"Ashlyn, neden ona sataşıyorsun?" Blakely soruyor. "O kimseyi rahatsız etmiyor; geçmişi geçmişte bırakıyor."

"Neden benimle uğraştığını biliyorum," diyorum. "Benim gibi kadınlardan korkuyor. Bunu anlıyorum ve herkes de anlıyor Ashlyn. İçselleştirilmiş kadın düşmanlığın ortaya çıkıyor."

"Benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

"Kimse bir şey yapmama *izin vermiyor*. da zaten, değil mi? Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, iyi vakit geçiriyorum ama kanlı seks partilerinin daha eğlenceli olduğunu düşünüyorum."

"Teagan, Tanrım," diyor Blakely.

"İğrençsin," diye alay ediyor Ashlyn.

Lauren, "Denemeden karar vermeyin," diyor.

"Ve işte orada," diyorum. Kadehimi kaldırıyorum ve Lauren da masanın öbür ucundan benimle birlikte kadeh kaldırıyor.

"yapıyorsun," diyor Ashlyn. "Bana şaka yaptığını söyle."

Başını iki yana sallıyor. "Belki kanlı seks partisi kısmı değil ama iki kişinin bir kişiden daha iyi olduğunu doğrulayabilirim."

Ashlyn iğrenmiş görünüyor ve ben daha çok gülüyorum.

"Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?" Sophie soruyor. "Bunun eğlenceli olması gerekiyordu. Benimle dans etmek ister misin Ashlyn?"

"Önce sopayı onun kışından çıkarman gerekecek,"

diyorum. "Teagan!" Blakely tersledi.

"Ne? O başlattı ve bunu sen de biliyorsun. Ben burada oturmuş kendi işime bakıyorum ama sen onu susturmazsan ben susturacağım. Benden yanlış sebeplerden dolayı korkuyorsun," diye Ashlyn'e yöneldim.

"Buradasın çünkü kız kardeşin senin için üzülüyor," diye tersliyor Ashlyn. "Bunu biliyorsun, değil mi? Ve şimdi hepimiz bunun acısını çekmek zorundayız."

"Ashlyn, bu doğru değil," diyor Blake. "Ve biliyor musun? O haklı, o sensin. Ve sen ondan korkuyorsun, o yüzden belki de sadece-"

"Kapa ," diye bitiriyor Lauren. "Kapa şu lanet ."

"Kesinlikle," diyor Blake.

Masanın karşısından ona bakıyorum ve gülümsüyorum. *İşte* benim kız kardeşim - kazadan sonra beni koruyan ve kollayan kişi. O da benim gibi son birkaç yılda çok değişti, aniden farklı olana kadar fark etmediğim kadar ince bir şekilde.

Umarım ben öldükten sonra, bu ne anlama gelirse gelsin, tekrar o kişi olmayı öğrenir.

"Teagan, bu senin erkek arkadaşın değil mi?" Blake soruyor. "Ha?"

Kafamı kaldırdığımda Sebastian'ın masamıza doğru geldiğini görüyorum.

Tanrım. Ne halt ediyor bu? Normal rolü yapmaktan biraz fazla hoşlandığını düşünmeye başladım.

"İnanılır gibi değil," diyor Lauren. "Cerrah *bu* mu? Bana kendi yöntemlerini öğretmelisin."

Neredeyse onu düzeltip aslında erkek arkadaşım olmadığını söyleyecektim ama Ashlyn'in yüzündeki ifade beni durdurdu.

"Hey, Teagan," diyor Sebastian. "Selam Blakely. Burada işler biraz gergin görünüyor. Her şey yolunda mı?"

"Evet." Gülümsüyorum. "Her şey yolunda."

"Erkek arkadaşını mı davet ettin?" Blakely soruyor.

"O adamı hayatım boyunca hiçbir yere davet etmedim," diyorum ona.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor Sebastian. "Teagan'a birkaç günlüğüne iş için burada olacağımı söyledim; bu onun hatası değil. Sadece merhaba demek istedim ve bir şişe şampanya sipariş edip göndermelerini istedim."

Cümlesini bitirdiği anda, servis görevlisi elinde beş flüt ve pahalı bir şişe şampanya taşıyan bir tepsiyle gelir.

"Oh, sorun değil!" Blakely ses tonunu değiştirerek şöyle diyor. "Davetsiz misafir değilsiniz. Bize katılmalısınız." Ayağa kalkıyor ve ona yanındaki kabine geçmesini işaret ediyor.

"Emin misin?" diye sorar.

"Evet, kesinlikle. Bir bardak daha alabilir miyiz?" diye sorar garsona.

"Şişe daha getirsen iyi olur," diyor Sebastian. Cüzdanından birkaç yüz dolarlık banknot çıkarıp garsona uzatıyor. "kalsın."

Parayı alırken gülümseyerek teşekkür ediyor.

Kolunu bana doluyor ve her iyi, normal erkek arkadaşın yapacağı gibi şakağıma bir öpücük konduruyor. Gözlerimi ona dikiyorum.

"Ne?" diye sorar.

"Bu kadar parayı nereden buluyorsun?" Fısıldıyorum.

Omuz silkiyor. "Kötü bir hayat değil Teagan. Göreceksin. Delirdin mi sen?" Başımı salladım. "Olurdum, ama-"

"Ama beyaz elbiseli olanı bıçaklamak üzereydin?" diye fısıldıyor boynumu öperek.

"Hayır, onu bıçaklamayacaktım. Suratına yumruk atabilirdim ama bu çok daha iyi."

Çünkü ne kadar kızgın olduğunu hissedebiliyorum ve bunda da bir güç var. "Bu arada çok güzel görünüyorsun," diyor Sebastian.

"Bunu söylemek zorunda değilsin," diyorum ona. "Zaten bağırmadığın sürece seni duyamayacakları kadar yüksek sesle konuşuyorsun."

"Bunu onlar için söylemiyordum," diyor. "Bu akşam gitmeden önce sana söylemeyi unuttum, çok güzelsin."

Duraksıyorum, iltifatı müstehcen ya da alaycı bir şeyin takip etmesini bekliyorum. Öyle bir şey olmayınca yüzüm kızardı. "Teşekkür ederim."

Blakely ve arkadaşları kalkıp dans etmeye başlamadan önce birinci ve ikinci şişe şampanyanın çoğunu bitiriyoruz ve beni kabinde sadece Sebastian'la yalnız bırakıyorlar.

Bir grup kız yanımızdan geçip fotoğrafımızı çekmeye çalışıyor ve flaş patladığında başarısız oluyorlar. Hepsi gülerek kaçıştılar.

"Özür dilerim. Bazen böyle oluyor," diyorum. "Bu sizin için bir sorun mu? Yüzünüzün fotoğrafları?"

"Hayır," diyor. "Sana söyledim, sadece sen ve bir kişi daha bu yüzün her iki şey olduğunu kabul ediyor ve benim var olduğuma dair hiçbir kayıt yok. Artık San Flores'te bile yokum ve bunu asla fark etmeyecekler. Bundan zevk alıyorum."

"Neyin tadını çıkarayım?"

"Mekanlar ve kalabalıklar arasında bu şekilde hareket edebilmek," diyor. "Diğer şey olmayı da seviyorum. Bu insanları korkutuyor. Tarikat üyeleri bile beni görüyor ve korkmaları gerektiğini biliyorlar. Sessiz, maskeli şeylerin, uygunsuz hale gelirlerse onları öldürecek olanlar olduğunu biliyorlar. Ama korkmaları gerektiğini bilmemeleri de hoşuma gidiyor."

"Blake ve arkadaşları gibi mi? Senden hoşlanıyor gibi görünüyorlar."

"Öyle *görünüyorlar*," diyor. "Ama gerçekten ne olduğumu bilselerdi, kaçarlardı. Ama sen değil."

Omuz silkiyorum. "Hayır. Ben değilim. Yine de biraz kıskandım. Nerede ya da ne olursam olayım, dünyada bu şekilde hareket edebilecek miyim bilmiyorum."

"Başka bir şey ister misiniz?" diye araya giriyor garson. Sebastian ona "Hayır, teşekkür ederim" diyor.

Elini onun omzuna koyuyor. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver," diyor.

"Gördün mü?" diyor kadın uzaklaşırken. "Aynen böyle. Aletimi duvarlara sokmaktansa bağırsaklarını duvarlara boyamayı tercih ederim ama onun bundan haberi yok. Çoğu insan önündekini göremeyecek kadar aptaldır."

"Sanırım buna ben de dahilim," diyorum.

"Canavarları tanıyorsunuz," diyor. "Sen sadece onlarla oynamayı seviyorsun, arada fark var. Gerçek bir partiye gitmek ister misin Teagan?" Bacaklarımın arasına uzanıp avucuyla amımı kavlıyor. "Maskemi takacağım ve sen de benim evcil hayvanım olacaksın. Sana kalçalarını sıkıracak bazı şeyler göstereceğim." Eğilip boynumu öpüyor. "Sana asla göremeyeceğin şeyler de gösterebilirim ama sadece görmek istersen. İstiyor musun?"

Evet.

"Yapamam," diyorum ona. "Neden?"

Çünkü Declan seninle hiçbir yere gitmememi söyledi. Ve şimdi, korkuyorum.

"Normal kızı oynuyorum, unuttun mu? En azından biraz daha. Dans etmeyi biliyor musun?"

"Hayır, Teagan. Ben dans etmem."

"Ya dans edecek başka birini bulursam?"

"Benimle taşak geçme," diyor. "Ne olacağını biliyorsun. Seni banyoya götürüp o şımarık ağzını sikmeme ne dersin?"

"Benim için yap o zaman," diye yalvarıyorum. "Çünkü hoşuma gidiyor ve özleyeceğim. Hem normal oynuyoruz, neden olmasın? Luca ve Riv benimle hep dans ederdi."

"Senin için yapmamam gereken pek çok şey yaptım zaten."

"Tamam." Bir bacağımyı vücudunun üzerinde sallayarak kabinde ona doğru dönüyorum ve sonra eğilip dudaklarını öpüyorum. "Sen bilirsin."

Kabinden çıktım ve Blakely'yi dans pistinde sarhoş buldum. Gülümsüyor ve beni kendine çekiyor. Kız kardeşimle dans etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Sebastian kolunu kabinin arkasına uzatmış beni izliyor.

Birkaç şarkıdan sonra birinin sırtıma bastırdığını hissediyorum. "Merhaba," diyor. "Oradaki erkek arkadaşının nesi var? O

seninle dans etmek istemiyor mu?" "Hayır," diye yanıtlıyorum. "İstemiyor."

"O zaman benim yapmamı sorun etmemeli," diyor.

"Benim için fark etmez." Bir el bileğime dolanıyor ve beni diğer yöne doğru çekiyor. Nasıl bu kadar hızlı hareket etti bilmiyorum ama Sebastian sağımda duruyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş.

Omuz silkiyorum. "O umursuyor. Üzgünüm."

Adam şansını Lauren'da denemeye karar vererek uzaklaşıyor ve Sebastian gözlerini bana diyor. "Sana ne olacağını söylemiştim."

"Beni izliyordun," diyorum. "Ben bir şey yapmadım, değil mi?" Onu kemerinden yakaladım ve kalçalarımı sallayarak kendime çektim. "Güzel görüldüğümü söylemiştin. Benimle dans etmek istedikleri için onları suçlayamazsın, değil mi?"

"Evet."

"Neden? Odanın diğer ucundan beni izleyen adamın sadist bir katil olduğunu bilmiyorlar." Beni kalçamdan tutuyor ve bana karşı sertleştiğini hissediyorum. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi? İlk önce hangisini parçalara ayırırdın? Benim için, şuradaki kareli gömlekli adam olurdu. Elleri var ve bu bir kaza değil."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye
hırlıyor. "Söylememeyi tercih
ederim."

"Sen."

"Ne?"

"Burada en çok parçalara ayırmak istediğim kişi sensin."

"Bıçağınla..." Duraklıyorum, elim kotunun altındaki sert çıkıntıya
yaklaşıyor. "Ya da sikini?"

"Her iki da," diyor, "cevap hala sizsiniz."

"Yap o zaman," diye meydan okuyorum, sikini
okşayarak. "Hangisini?"

"Gerçekten umurumda değil. Sen seç."

"İkisine birden ne dersin?" diye soruyor bileğimi
sıkarak. "Harika. Ne bekliyorsun?"

"Önce hangisini yapmak istediğime karar vermeye çalışıyorum. Uyurken
çok güzel görünüyorsun."

"Kızdığım zaman çok güzel görünüyorsun," diyorum ona, tutuşundan
kurtulup dönerek. Elini tutup şortumun önünden dantelli tangamın içine doğru
götürüyorum. "Hissettin mi? Her şekilde ıslanacağım."

Sıkılı dışlerinin arasından konuşurken çenesi bükülüyor, gözlerinde vahşi
bir bakış beliriyor. "Hadi gidelim."

Saçlarımı pek nazik olmayan bir şekilde tutarak beni odanın arka tarafına
doğru yönlendiriyor.

"Çıkış diğer tarafta."

"Bunun için zamanınız yok," diyor.

Beni erkekler tuvaletine sürüklerken ona "İçeride insanlar olacak," diyorum.

"Bunu bir fahişe gibi davranmaya başlamadan önce düşünmeliydin."

Beni en son kabine götürüyor, kapıyı arkamızdan kilitliyor ve kalın, kaya
gibi sert aletini çıkarıp elinde pompalıyor.

"Amını istiyorum," diye . "Şortunu ."

Şortumun düğmelerini açıyorum, tangamla birlikte kalçalarımın üzerinden
aşağı çekiyorum ve topuklu ayakkabılarımı bırakarak şorttan çıkıyorum.

Beni kalçalarımın arkasından tutup kaldırıyor ve bacaklarımı beline
doladığımda beni kabinin duvarına doğru itiyor ve sikini ıslak amıma sokuyor.

"Sebastian!" diye bağırdım. Bana çarpıyor, kabinin duvarını ve muhtemelen bir sonraki kabini sarsıyor. "Oh, Tanrım!"

" bu," diye homurdanıyor. "Devam et ve çılgılık at. Herkes burada küçük bir sürtük gibi becerildiğini ."

"Siktir!"

Kuşkusuz, bunu düşünmüyordum. Ağzını kendime yaklaştırdım ve dudaklarına bir inilti gömdüm. "Daha hızlı," dedim ona.

Belimdeki tutuşunu ayarlayarak sikiinin üzerine daha sert batmama neden oluyor ve tam geri çekip istediğim gibi daha hızlı bir şekilde bana vermeden önce nefesim kesiliyor. Teninin benimkine çarpma sesi ve ahırın sarsılması boşlukta yankılanıyor. Hayvan gibi beni bu lanet olası duvarın içinden sikecek ve umurumda bile değil.

Çünkü sikiinin başı, ayak parmaklarımin kıvrılmasına neden olan o noktaya çarpıyor... tekrar tekrar. Topuklarımin ayaklarımdan yere düşüyor.

"Sebastian..."

"İstediğin bu muydu, küçük canavar?"

"Evet," diye iniliyorum. Başımı göğsüne yaslayıp tırnaklarımin sırtına geçiriyorum ve kendimi onun aletine bırakıyorum. "Ohhh...siktir."

Ağırlığımin sadece bir kolunun üzerine veriyor, ama bir ritmi bile kaçırmıyor, üstümü ve sütyenimi göğüslerimin üzerine doğru iterken içime giriyor.

"Tanrım, senden nefret ediyorum," diye iniliyor. "Bu kadar dar bir amcığa ve sikilmek için yalvaran bir vücuda sahip olduğun için senden nefret ediyorum. Yapmaman gerektiğini bilmediğin için senden nefret ediyorum..."
İt. "Lanet olsun." *İt.* "Oyna." *İt.* "Birlikte." *İt.* "Canavarlar," diye kükrüyor amımın derinliklerinde sertleşmeden ve beni dölle doldurmadan önce.
"Senden *nefret* ediyorum."

Aleti içimde zıplarken beni sıkıca tutuyor, ben de ona yapışıp nefesimi tutuyorum.

"Hayır, bilmiyorsun," diyorum kelimeleri oluşturabildiğimde. Ellerimi yanaklarında gezdirip yüzünü kendime çeviriyorum ve onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum.

"Ne?" diye sorar.

"Benden nefret etmiyorsun, Sebastian. Bana gerçek bir şey söyle." "Ne gibi?"

"Beni özledin," diyorum yüzümü onunkine yaklaştırarak. "Bu yüzden buradasın - telefonuma cevap vermediğim ve başımı belaya sokmuş olabileceğimi düşündüğün için değil. Beni özlediğin için buradasın."

Bir an için bunun doğru olduğunu kabul edeceğini düşünüyorum. Onun yerine beni yere yatırıyor ve "Giyin. Buradan gitmeliyiz."

Sonra yine kötü hissediyorum.

Sebastian'ı kulüp boyunca takip ediyorum ve sonra arabasını otelime geri götürdüğümüz otoparka çıkıyoruz. Bugün Montana plakalı; daha önce değiştiğini fark etmemiştim.

Sözsüz bir şekilde araçtan inip lobiden asansöre doğru ilerliyoruz ve ben bunun tam olarak ne olduğunu anlıyorum.

O sadece onu tecritte yetiştiren yaşlı adamın bana attığı artıklar değil.

-O benim yemim.

Asansörün kapıları önümüzde açıldığında farkına vardığım şey bir ton tuğla gibi çarpıyor yüzüme. O benim yemim ve tıpkı Hazel'ın röportajında söylediği gibi. Manipüle edilmek için neye ihtiyacım olduğunu zaten biliyorlardı çünkü Declan onlara göstermişti. O benim erkek arkadaşım değil, o benim lanet yemim.

Sonra da Declan ve Luca'yı cezalandırmak için Sebastian'ı eğittikleri gibi beni de eğitecekler.

Ben hala bir enayiyim. Çünkü bir kez daha, çok uzun süre aç kaldım ve canavara aşık oldum. Declan bile bunu görebiliyordu. Seks, küçük sevgi kırıntıları beni doyurmaya yetti. Ama işleri berbat ettiler çünkü oyun kitabı eline tutuşturulmuş olsa da Declan bunun için yaratılmamıştı.

"Yani, burada mı kalıyorsun yoksa..." O beni otel odasına kadar takip ederken garip bir şekilde başlıyorum. "Yarın saat 10'da kız kardeşimle gidiyorum."

Karanlık odada kapı gürültüyle arkasından kilitleniyor. Işık düğmesine uzanıyorum ama açamadan beni durduruyor.

"Teagan, seni özledim," diyor beni kendisine doğru çevirerek. "Haklısın. Senin için endişelenmiyordum, sadece seni görmek istedim."

"Yalan mı söylüyorsun?" Soruyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü... sen benim yemimsin."

Sebastian başını sallıyor. "Hayır, değilim Teagan. Sen *benim* yemimsin."

Elleri vücudumu keşfederken dudakları dudaklarımı buluyor, dili benimkiyle boğuşuyor, tişörtümden göğüslerimi kavırıyor ve hüsrarla hırlıyor, dudağımı ısırtıyor, sonra tişörtü başımın üzerinden yırtıp bir kenara fırlatıyor. O da aynısını kendi gömleğiyle yaparken, gözlerim önümdeki adamın sert, yaralı vücudunda geziniyor.

"Seni seviyorum."

Alay ediyor, başını sallıyor ve sonra beni duvara itiyor. "Yapma-"

"Hayır," diye bağırarak onu geri itiyorum. ". Beni incitme, bana isim takma. Benden nefret ettiğini söyleme. Seni seviyorum. Sen ne bir şeysin ne de bir

Canavar, benim için değil. Sen bir insansın ve ben seni *seviyorum*." Bana bakıyor, sessiz, ve ben omuz silkiyorum. "Kimse bana daha iyisini öğretilmedi."

"Teagan-

"Karşılık vermeni beklemiyorum," diyorum ona. "Beni sevemeyeceğini biliyorum ama ben seni hala sevebilirim."

Bir bıçak çıkarıyor ve bir adım daha yaklaşıyor.

"Ne? *Şimdi* de beni öldürecek misin?" Güliyorum. "Bu lanet gezegende seni bu kadar seven biri olduğu fikrinden nefret mi ?"

Diğer eliyle arkama uzanıyor ve sütyenimin kancalarını açıyor, bıçağı kullanarak askıları omuzlarımdan kaydırıyor ve yere düşmesine izin veriyor.

"Seni öldürmeyeceğim," diyor, sesi sakın ve kararlı. "Ama ikisini de yapabileceğimi söylemiştin, hatırladın mı? Şortunu çıkar ve yatağa uzan."

Dediğini yapıyorum, bu sefer topuklularımı tekmeleyip şortumu ve külotumu yere bırakıyorum. Kollarını çıplak göğsünün önünde kavuşturmuş, hareketsiz ve sessiz bir şekilde ben yatağa sürünürken onu izliyor. Kalbim göğsümde çarparken, onun önünde yatağa çıplak bir şekilde uzanırken dışarıdan gelen ışıklar bıçaktan yansıyor.

Ve çok uzun süre öyle kalıyorum, gözleri çıplak vücudumda geziniyor, sonunda hareket ediyor, yatağa tırmanıyor ve bacaklarımla arasına diz çöküyor.

Zihnim beni Declan'ın beni banyoda kanlar içinde bıraktığı zamana götürüyor ve paniklemeye başlıyorum. "Bana ne yapacaksın?" diye soruyorum.

"Sadece rahatla," diyor. Başımın yanına bir yumruk yerleştiriyor, bıçağın ucunu göğsümdeki 'D' harfine bastırmadan önce ağırlığını ona veriyor.

"Yapma!" Çığlık atıyorum. "Sebastian, lütfen, yapma..." "Neden olmasın?" diye soruyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Çünkü... ben de onları seviyorum. Bana hatırlatacak tek şey bu. Lütfen yapma, Sebastian. Bu beni çok incitir, beni öldürebilirsin de."

O düşünürken nefesimi tutarak bekliyorum, sonunda bıçağı çekip yerine sağ kalçamın hemen solundaki boşluğa indirdiğinde nefes veriyorum. Rahatlamış bir şekilde, tavana bakarak ağızımdan yavaşça nefes veriyorum.

"Sakin ol," dedi bana. "Ben bu işte onlardan daha iyiyim. Ben bir profesyonelim; ne yaptığımı biliyorum."

"Tamam."

Elimi tutup bacaklarımın arasına götürüyor ve parmaklarımı ıslak yarığımın üzerinde gezdiriyor. "Amına dokunmalısın," diyor. "Bu seni rahatlatacaktır. Aynı madalyonun farklı yüzleri, unuttun mu?"

Başımı sallıyorum ve onları içime sokup yavaşça içeri ve dışarı pompalamamı izliyor. İkimizin de döllerini hâlâ içimdeyken ne kadar ıslak ve kaygan olduğumu duyabiliyorum ve onun da duyabildiğini biliyorum.

"Kahretsin, işte böyle," diye inliyor ve bıçağı derime saplıyor. "Bu görüntüyü daha da güzelleştirebilecek tek şey senin kanın."

"Ahh!" diye bağıyorum, bıçağın altında çok fazla kıvrınmamaya çalışırken dişlerimi sıkıyorum.

Bıçak derimi keserken, "Kendini becermeyi bırakma Teagan," diyor. Dölle sırsıklam olmuş parmaklarımı amımdan çıkarıp klitorisimin üzerine kaydırıyorum ve o haklı, işe yarıyor. Kan yaradan karnıma, leğen kemiğime ve bacaklarımın arasına akarken derim yanıyor ve bu iyi hissettiriyor.

Aynı madalyonun farklı yüzleri.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum, bacaklarımın arasındaki zevk bıçağın yakıcı acısından daha ağır basmaya başlıyor.

"Neredeyse bitti..." diyor. "İşte oldu."

Bıçağı bir kenara bırakıyor ve yatakta aşağı doğru ilerliyor, ağzını yaraya götürmeden önce yaptığı işe bakıyor, öpüyor ve derimdeki kanı yalayarak ağzına alıyor.

Parmaklarım klitorisimin üzerinde daha hızlı kayıyor ve inliyorum, kalçalarım onun altında kayıyor. Beni bileğimden yakalıyor ve elimi çekip alıyor.

"Şimdi seninle ilgileneceğim," diyor. "Kukun kana bulanmış, biliyor musun? Böyle çok güzel görünüyorsun."

Sebastian ağzını tekrar tenime götürüyor, dili bacaklarımın arasına girene kadar vücudumu yalıyor. Amımı yalıyor, bunu yaparken beni izliyor, çenesinden kan ve döl damlıyor.

"Oh...oh, Tanrım."

Klitorisimi ağzına alıyor ve inliyor. "Mmmm... tadın çok güzel. Boşalmaya gerçekten çok yakındın, değil mi?"

Ben daha cevap veremeden dili tekrar çalışmaya başlıyor, klitorisimin üzerinde sert ve hızlı bir şekilde yuvarlanıyor. Parmaklarını içimde gezdiriyor, bir eliyle beni sikerken diğer eliyle leğen kemiğimi itiyor.

"Evet..." Altında kıvrınarak söylüyorum. "Evet, boşalacağım."

Topuklarımı yatağa gömölüyor ve dilinin üzerinde patlıyorum. "Sebastian!" Çılgık atıyorum. "Siktir!"

Gözlerimi kapattığımda yıldızlar görüyorum. Belki kan kaybından, belki de başka bir şeyden, ama her iki durumda da boşalmaya devam ediyorum ve bacaklarım yatağa düşene kadar emmeye devam ediyor.

"Kımıldama," dedi. Zaten yapamazdım da.

Yatağın kaydığını hissediyorum ve tavana bakarken odanın içinde ayak seslerini duyuyorum. Sonra, banyoya gitmeden önce mini buzdolabının açılıp kapandığını duyuyorum. Geri döndüğünde yatağın kenarında duruyor ve ıslak bir havluyla kesiklerimi siliyor.

"Bu acıtacak," diyor. "Ne acıtacak?" Ben soruyorum.

Ona bakıyorum ve minyatür bir votka şişesinin kapağını açmasını izliyorum. Ağzımı açıyorum ama bir eliyle kalçamı bastırıp diğer eliyle votkayı yaranın üzerine dökmeden önce itiraz edecek zamanım olmuyor.

"Siktir!" Çılgık atıyorum. "Lanet , yanıyor!" "Ama bak ne kadar güzel görünüyor," diyor.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum ve kalçama kazınmış 'S' harfine bakıyorum. Diğerlerinden daha temiz ve pürüzsüz görünüyor. Dönüşler Declan'ın 'D'sinde olduğu gibi bir noktaya gelmiyor; düz, kesintisiz bir çizgi.

"Evet, ," diyorum ona.

"Sana söyledim, ben bir profesyonelim."

Kendimi dizlerimin üzerine çekip ona bakıyorum, kot pantolonunun düğmelerini açıp kalçalarından aşağı indiriyorum.

"Sana yapabilir miyim?" Sert siki serbest kalana kadar boxerını aşağı çekiyorum. "Ben profesyonel değilim," diyorum, yumruğumu onun etrafına sararak, "ama acele etmeyeceğim."

Dudaklarımı sikinin etrafına sarıyorum, yavaşça ağzıma alıp boğazımın arkasına götürmeden önce dilimi başının etrafında döndürüyorum ve sonra aynı yavaşlıkla ucuna kadar emiyorum.

"Siktir," diye inliyor, saçlarımın arkasından tutup ağzıma tekrar tekrar sertçe sokmadan önce başını eğiyor, gözlerim sulanıyor. Beni bırakıyor ve sanki acı veriyormuş gibi tıslayarak sikini ağzımdan çekiyor, sonra da "Bıçağı getir Teagan" diyor.

Yüzümde bir gülümseme belirliyor. "Tamam."

Bıçağı almak için döndüğümde, yatağın üzerine çıplak bir şekilde uzanmış, eliyle sikini okşuyordu. Gözlerimi alamıyorum; bacaklarını açmış, sırtüstü uzanmış yatıyor. Sert kasları ve dövmeleleriyle, yumruğunu sikinin üzerinde aşağı yukarı kaydırıyor. Ben parmaklarımı etrafına dolayamıyorum ama o dolayabiliyor. Şaftı yavaşça pompalarken orta parmağı başparmağına zar zor dokunuyor.

"Eee? Devam et," diyerek beni getirdi. Üzerine eğilip bıçağı derisine bastırıyorum. "Daha aşağı, katil," diye hırlıyor.

"Özür dilerim," diyorum bıçağı birkaç santim aşağı indirerek. Göğsünde 'T' şeklini oluşturan iki küçük kesik açtığımda inliyor... ama acı çektiğini sanmıyorum. Bence hoşuna gidiyor.

"Bu kadar mı?" diye sorar. "Küçükmüş."

"Hayır... Tüm ismim için yer olduğundan emin olmak istiyorum."

Gülüyor ve boştaki eliyle başparmağını meme ucumda gezdiriyor. "Peki, ne bekliyorsun?"

"'G' harfi için bir profesyonelin yardımına ihtiyacım olabilir." "Sorun değil," diyor.

İsmimi göğsüne kazırken neredeyse hiç irkilmiyor, aletini avucunun içinde pompalarken homurdanıyor, ucundan döl sızıyor. Sadece 'G' harfini yaparken elime rehberlik etmek için duruyor ve sonra işine geri dönüyor.

"İyi hissettiriyor mu?" Son harfi yazmaya başladığımda, yumruğunda sıkıca kavradığı damlayan sikine bakarak soruyorum. Klitorisimin zonklamasına neden oluyor. "Sikin seğiriyor."

"Evet, iyi hissettiriyor," diye inliyor. "Siktir."

"Bitti," diyorum ona, eğilip dilimi kanlı kesiklerin üzerinde gezdiriyorum. Gözlerimi kapatıyorum, dilimin üzerindeki ılık, bakırımsı sıvının tadına varıyorum ama uzun süre dayanamıyorum.

Sebastian altımdan kayıyor, boynumun arkasını kavırıyor ve sikini kolayca amıma sokmadan önce başımı yatağa doğru itiyor.

Kalçalarını zorla içime sokarken yüksek sesle inliyor. "Kahretsin, sürtük amın çok pis, küçük canavar. Senin kanın ve bizim dölümüz çok iyi hissettiriyor."

"Aman Tanrım..."

"Kanımın her tarafına damladığını, kışından aşağı aktığını görmelisin..." Sözüünü kesiyor, içime her girişinde homurdanıyor.

"Sebastian!"

"Lanet olsun... Bu seni kesmemeyi daha da zorlaştıracak."

Bacaklarımı daha geniş açmadan önce homurdanıyor, içime her girdiğinde beni daha da üzerine çekmek için kalçalarımı sıkıca kavıyor. Boşaldığımda yatağa doğru çılgılık atıyorum, o da tekrar boşalırken amım onun zonklayan sikinin etrafında kenetleniyor.

"Oh...siktir," diye inliyor Sebastian. Üstüme doğru uzanıyor, iki eliyle göğüslerimi kavrayıp içime boşalırken kalçaları kıcıma değiyor.

Ve o , ona uzanıyorum, parmaklarımı onun kilere geçiriyorum ve onu kendime çekiyorum. Bu genellikle tek kelime etmeden beni terk ettiği ya da benden ne kadar nefret ettiğini söylediği kısımdır.

"Bana iyi davran," diye fısıldıyorum, nefes nefese. "Seni seviyorum."

Kollarını bana doluyor ve boynumdan aşağı öpücükler bırakırken gözlerimi kapatıyorum.

Daha sonra yataktan kalkıp kendi göğsüne alkol döküyor ama batma hissine benim verdiğim tepkiyi vermiyor. Önce ben duş alıyorum, sonra Sebastian, ona benimle gelmesini söylediğimde sadece "Hayır" dedi ama sorun değil.

Bahse girerim hayatında hiç kimseyle duş almamıştır. Eminim hiç kimse küvette göğsüne yaslanmamıştır ve hiç kimse onun için saçını yıkamamıştır - hatırlayabildiğinden daha uzun süredir değil.

Ama sonra benimle birlikte tekrar yatağa giriyor ve yaralı sırtına kıvrılmama itiraz etmiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve aklıma sadece Declan ve Luca'nın değil, belki Sebastian'ın da benim için geri gelebileceği gibi saçma bir fikir geliyor. Luca beni iyileştirirken ben de onu iyileştirebilir ve onun için kimsenin yapmadığı şeyleri yapabilirdim; ona doğum günü kartları almak ya da film izlerken başının arkasını kaşımak gibi. Declan bunu hep sevmiştir.

Elimi başımın arkasından ensesine götürüyorum ve sonra parmaklarımı saçlarının arasından geçirip tırnaklarımla kafa derisini kaşıyorum.

"Mmm, dursan iyi olur Teagan," diyor Sebastian, gözleri hala kapalı. "Böyle şeylere alışamıyorum."

"Sen söylemezsen ben de söylemem." Dudaklarımı hasarlı derisine bastırıyorum, artık acımadığını söylediği ama onu korkak küçük bir çocuktan acımasız bir katile dönüştüren eski yaralarını öpüyorum. "Hey, Sebastian?"

"Öyle mi?"

"Doğum günün ne zaman?"

İç çekiyor. "Artık bilmiyorum Teagan. Sanırım Ocak ya da Şubat ayıydı. Yerde hep kar vardı."

Gözlerim yeniden sulanmaya başlıyor ve kollarımı vücuduna sararak gözlerimi kapatıyorum. "Bence sen de çok güzelsin."

"Sadece uyu," diyor. "Yarın bana daha çılgınca şeyler söyleyebilirsin."

YEDİ

Ertesi sabah yatakta çıplak ve yalnız **uyandım**. Sırt üstü uzandım, kanlı çarşafı göğsüme kadar çektim ve doğruldum.

Sebastian tamamen giyinmiş, kanepeye yayılmış, dizüstü bilgisayarına bakıyor.

"Hey, yatağa geri dön," diyorum.

Ama cevap vermiyor, hatta başını bile kaldırmıyor, önündeki tuşlara öfkeyle vuruyor.

"Blakely'nin düğüne gelebileceğini söylediğini söylemeyi unuttum. istiyor musun? Dans etmek zorunda

değilsin." Yine de cevap vermiyor.

"Kahretsin, yarım saat içinde aşağıda olmam gerekiyor. Belki biraz daha kalabiliriz. Seninle o kulübe bile giderim eğer-"

"Teagan, sana bir şey sormama izin ver," diyor, sesi sakın ve eşit. Fazla sakın, fazla düzgün. Kemik Testeresi gibi.

"Öyle mi?"

"Sen hep yalancı bir fahişe miydin?" "Ben-ne?"

Bunu bana neden söyledin?"

"Dünden önceki gece neredeydin Teagan?"

"Ben... sana zaten söyledim," diyorum zayıfça. "Buradaydım... oteldeydim."

Dizüstü bilgisayarını bana doğru çeviriyor ve gelişigüzel bir şekilde yanındaki masanın üzerine bırakıyor. "O zaman bu Teagan da neyin nesi?"

Yataktan çıkıyorum, üzerime bir tişört geçiriyorum ve ellerim adrenalinden titreyerek ekrana yaklaşıyorum. Declan ya da Luca'yı bekliyordum ama hiçbir şey göremedim. "Anlamıyorum," diyorum ona. "Neye bakıyorum ben? Bu sadece boş bir

koridor."

"Aynen öyle," diyor. "Bu senin koridorun Teagan. Bana son mesaj attığın andan, senin için kapıyı açana kadar tüm görüntüleri izledim."

Ertesi sabah kız kardeş ve orada hiçbir şey yok. Video bir döngü ile değiştirildi. Tekrar denemek ister misin? Geçen gece kiminleydin ve odaya nasıl girdin Teagan?"

"Bilmiyorum..." Gözlerimi kırıştıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

Beni saçlarımdan tutup kendine doğru çekti ve "Dur!" diye bağırdı. Sıkmek. Yalan söylüyorsun."

"Sebastian, lütfen dur," diye ağlıyorum. "Neyin gerçek olup olmadığını bilmiyorum!"

"Peki, bana odaya nasıl geri döndüğünü *düşündüğünü* söyle," diyor, sesi yine sakın.

"Sanırım..."

"Teagan, yaklaşık beş saniyen var..."

"Deniyorum, tamam mı? Sanırım... Başka bir halüsinasyon olduğunu düşündüğüm şeyi kulüpten dışarı ve sonra çatıya kadar takip ettim. Atlayacaktım ama o beni geri çekti."

"Kim?"

"Declan. Declan yaptı."

"Peki sonra ne oldu?"

"Ve sonra... bana bir su şişesi verdi, ama sanırım ilaçlıydı. Bana üzgün olduğunu, beni sevdiğini ve güvende olduğumu söyledi ve sonra sanırım beni geri getirdi çünkü burada hasta bir şekilde uyandım."

Dizüstü bilgisayarı kapatıp çantasına geri koyuyor.

"Sebastian... Ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun? Bana kızgın mısın?"

"Sana *kızgın* mıyım?" diye alay ediyor. "Teagan, hayatımda hiç bu kadar sinirli olmamıştım ve bu başlı başına büyük bir sorun."

"Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Onu gördüğün anda beni aramalıydın. Ona açıkça geri dönmemesi talimatı verilmişti."

Ona geri gelmemesi söylenmişti. Bu yüzden yalnızdım ve o da bunu biliyordu. Farkına varmak karnıma bir yumruk gibi indi.

"Yani, bana yalan söyledin. Beni istediler. Dediği gibi bu bir ceza."

"Evet, işte şimdi tuzağa düştün. Bakalım geceleri nasıl uyuyacaksın. Benimle olmayacak çünkü ben... lanet olası bir uzlaşmacıyım. Ama biri seni izliyor olacak Teagan, otelden çıktığın andan itibaren her hareketini izliyor olacak. Çoktan yerlerini aldılar."

Kapıya doğru dönüyor ve ben onu kolundan tutuyorum. "Sebastian, lütfen gitme!" Ağlıyorum.

Beni o kadar sert itiyor ki k  c üstü yere düşüyorum. "Boynunu kırmaya ne kadar yakın olduğumu tahmin bile edemezsin. Pamuk ipliğine bağlıyım Teagan."

"Ben yanlış bir şey yapmadım," diye zayıfça tekrarlıyorum.

"Beni sevdiğini söylemiştin!" diye bağırıyor. "Sen bir yalancısın. Sen hastasın, Teagan. Aylar olabilir, yıllar olabilir, ama seni dışarı çıkaracaklar ve iyi ki kurtuldun."

"Ama seni seviyorum," diyorum ona. Ayaklarına doğru sürünüyorum ve vücudumu lanet bir   ocuk gibi bacağına sarıyorum. "Ciddi değilsin. Lütfen, Sebastian! Lütfen beni terk etme; herkes beni terk ediyor."

"Nedenini merak ediyorum. Bırak beni Teagan," diyor beni tekrar silkeleyerek. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ama... nereye gidiyorsun? Ba  ın belaya mı girecek?"

"Kafamı toparlamak ve *yirmi bir yaşında bir kız tarafından nasıl manipüle edildiğimi* anlamaya çalışmak için duyusal *yoksunluk* odasında birkaç gün geçireceğim!"

"Bunu ben yapmadım. Ben olsam yapmazdım."

"Sanırım bu tamamen senin hatan değil," diyor. "Telefona hiç cevap vermemeliydim. Bunun da diğerleri gibi bir şey olduğuna kendimi inandırmıştım ama yanılmışım. Her şeye rağmen içimde bir parça insanlık kalmış olmalı."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Ve sonra psikopat, egomanyak ağabeyimin kucağında bir kedi yavrusu gibi kıvrılan o güzel, canı şey beni büyüledi-"

"Ne-"

"Belki biraz kıskanmış bile olabilirim ama bu hatayı bir daha yapmayacağım. İkinizi de bir dahaki görüşümde, gerçekten   ld    n  zden emin olmak için olacak."

Elinde çantasıyla kapıdan çıkar.

Kardeşi. Declan onun küçük kardeşiydi; altın maskeli adamlar evine gelip kendisini kurtarmak için oğullarından birini teslim etmesini istediğinde babasının saklamayı seçtiği kardeşiydi. Declan'ın sevip koruyacağı yeni bir kardeşi ve ayrıcalıklı bir hayatı vardı; Sebastian ise onu şiddet ve k  r   körüne sadakat dolu bir hayata hazırlamak için inziva ve aşırı istismar içinde b  y  t  lm    t  .

Declan konserlere gider ve bir rock yıldı  ı olmayı hayal ederdi. Sebastian   l  m   dileyen bir çocuktu.

"Sebastian, bunu yapmak zorunda değilsin!" Arkasından bağırıyorum.

"Gitme."

Kendimi yerden kaldırıp koridora çıkıyorum, o da asansörün önünde duruyor, gözlerini dikmiş bekliyor.

"Sebastian, lütfen kal," diye hıçkırıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Böyle olmak zorunda değil. Biz canavar değiliz."

"Ne kadar göreceksin," diyor sakince.

"Seni seviyorum," diyorum ona, alt dudağım titreyerek. "Bir aile olabiliriz."

Asansör nihayet çalıyor ve kapılar onun önünde açılıyor.

"Bana bak!" O içeri adım atmadan önce avazım çıktığı kadar bağıyorum. Gerçekten dönüyor, belki de koridorda başkaları da olduğu için ve bir sonraki adımda ne yapacağımdan endişelendiği için. "Ciddiyim."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp asansöre adım attığında gözleri boş, yüzü duygusuz. Asansör kapıları kapanana kadar orada kalıyorum ve koridorda bana bakan bir avuç insanla baş başa kalıyorum.

Daha kötüsü de olabilirdi. Fotoğrafımı çekiyor ya da kanımı çalmaya çalışıyor olabilirler.

Burnumu çekerek yanaklarımı siliyorum ve odaya dönüyorum. Eşyalarımı toplamak ve giyinmek için etrafta dolaşan bir kukla gibi hissediyorum ama zihnim bedenime zaten hareket etmesi gerektiğini söylüyor ve başka ne yapabilirim ki?

Lobide kız kardeşimi ve arkadaşlarını bekliyorum, pantolonumun bel bandı kalçamın yanındaki kesiğe sürtünürken rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdanıyorum. "Hey," diyor Blakely. "Bizimle eve gelip gelmeyeceğini bilmiyordum."

Sebastian buradayken değil."

", hayır, o, şey... erken çıktı," diyorum ona, bavulumu otoparka doğru ilerlerken.

"Ağlıyor gibi görünüyorsun," diyor. "Sanırım haberleri gördün."

"Ne haberi?" Soruyorum.

"Oh... Üzgünüm, Teagan..."

"Ne için? Ne için

üzgünsün?"

İç geçiriyor, cebinden telefonunu çıkarıp bana uzatıyor. "O kızların öldüğünü düşünüyorlar."

Ekrandaki manşeti okudum: *Eski Gods of Tomorrow Kan Tarikatı Üyeleri River ve Hazel Pinault-Hollis'in Görünür İntihar Sonucu Öldüğünden Şüpheleniliyor.*

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet," diye yalan söyledim. "Evet, sadece... bunu okumadan önce oturmam gerekiyor."

"Evet, sorun değil," diyor.

Hepimiz arabaya doluştuk ve ben Blakely'nin telefonundaki detayları okudum. River ve Hazel'in bileklikleri birkaç gece önce evlerinde çıkarılmış, polis burada intihar mektupları bulmuş ve o zamandan beri onları arıyorlarmış. Yakınlarda çalındığı bildirilen bir araba Büyük Kanyon yakınlarındaki Kaibab Ulusal Ormanı'nda terk edilmiş olarak bulunduğunda bir ipucu elde ettiler. Polis K-9 birimleri arabadaki kokuyu aldı ve onu yakındaki bir uçuruma kadar takip ederek izini kaybetti. Nerede olduklarına ya da kalıntılarına herhangi bir işaret bulmak için bölgeyi tarıyorlar, ancak şimdiye kadar hayvanların onları ele geçirmiş ve parçalamış olabileceğine inanıyorlar.

Ama durumun böyle olmadığını biliyorum. Atlamazlardı; umarım sağ salım ve parlak pisliklerin müdahalesi olmadan ülke dışına çıkabilmişlerdir.

Aklıma gelmişken, beni takip eden yeni biri var. Declan ve Luca'yı burada olduklarını bildikleri konusunda uyarmamın bir yolu yok. Şimdi, eğer benim için geri gelmiyorlarsa, bunun Tarikat tarafından yakalanıp öldürüldükleri ya da gönderildikleri için olmasından ve bunun benim hatam olmasından korkmak zorundayım. Keşke Declan'a onu sevdiğimi söyleseydim... kızgın olsam bile. Acaba onun için geldiklerinde, onları ele verdiğimi mi düşünecek?

Tüm bu merakın beni tekrar delirtmesi ne kadar sürecektir merak ediyorum.

Telefonu kız kardeşime geri veriyorum ve sonra koltuğumda arkama yaslanıp yolculuğun geri kalanında sessizce ağlıyorum.

Blakely beni bıraktıktan sonra odama gidip telefonumu çıkarıyorum ve cevapsız kalacağını bildiğim başka mesajlar gönderiyorum.

İlaçlarımı alıp uykuya dalıyorum ve öğleden sonra uyanıp başka bir mesaj göndermeye çalıştığım da mesajım gitmiyor.

Hizmet bağlantısı kesildi. Artık hiçbirisiyle iletişim kurmam mümkün değil. Yoksa ben mi?

Yataktan hızla kalkıp masama oturuyorum ve ilk konserden sonra Luca'yla iletişim kurmak için oluşturduğum eski @blacklicoricenotpoison hesabıma giriyorum.

Hâlâ orada.

Kapının kilitli olduğundan emin olduktan sonra ışıkları indiriyorum, eski bir Cadılar Bayramı maskesi takıyorum ve kayıt tuşuna basıyorum.

"Bunu gerçekten görme ihtimalin nedir bilmiyorum ama söylemem gereken bazı şeyler var ve bu yüzden denemek zorundaydım. Sana hâlâ kızgınım ama seni seviyorum ve bunu sana söyleyemedim." Devam etmeden önce boğazımdaki yumruyu yutuyorum, sesim çatlıyor. "Benim için gelme... bu güvenli değil. Ben iyi olacağım."

SEKİZ

Sonraki haftayı evde geçirdim, annemin düğün ve prova yemeği için bana birkaç elbise seçtirmesi dışında evden çıkmaya korktum. Prova için siyah giymeme izin verdi ve düğün için yüksek yakalı ve işlemeli çiçekleri olan adaçayı yeşili tülünden mini bir elbise seçti. Çok güzel ve dekorun geri kalanıyla uyumlu olması için içinde yeterince açık mor renk var.

Ama her zaman omzumun üzerinden bakıyorum, şu anda beni kimin izlediğini, nerede olduklarını ve ne kadar yaşamama izin vereceklerini merak ediyorum. Uyuyabildiğim zamanlarda bıçağımı sıkıca tutarak uyuyorum.

Artık telefonumu yanıma alıyorum. Polisten korkmuyorum.

Luca ve Declan'la birlikte olamayacağıma ve Sebastian beni terk ettiğine göre, aileme evet, Beth Teyzemle birlikte Kuzey Carolina'ya taşınacağımı söyledim. Bu sabah, eşyalarımın çoğunu bir kamyonu yükledik, böylece benimle aynı zamanda geleceklerdi. Kamyon çekilir çekilmez havaalanına doğru yola çıktık.

Bir saatten fazladır güvenlikten geçmek için bekliyoruz. Blakely ve Austin bizimle gelmedi ama onları birkaç sıra önümde görebiliyorum; gelinliğini taşıyor ve kendini kaybetmiş gibi görünüyor.

"Biliyor musun, eğer önümüzdeki hafta Beth Teyze'ye uçabilirsin ve arabayı gönderecek birini bulabiliriz. Oraya tek başına gitmek zorunda kalmazsın," diyor annem.

"değil," diyorum ona. "Araba kullanmak benim için sorun değil. Eğlenceli."

Muhtemelen ortada bir yerde, insanların olmadığı, sadece cesetlerin olduğu ıssız yerlerden birinde öldürüleceğim. Ama muhtemelen bir varilin içinde eritileceğim.

Yirmi dakika sonra nihayet vücut tarayıcısına giriyorum, ayaklarımı belirtilen boşluklara yerleştiriyorum ve kollarımı başımın üzerinde tutuyorum.

"Hanımefendi, kenara çekilin lütfen," diyor TSA görevlisi. Bir an panikliyorum ama bıçağımı kontrol edilen çantama koyduğumu biliyorum; sabahdan beri onsuz kendimi çıplak ve savunmasız hissediyorum.

Başka bir görevli elindeki metal dedektör çubuğunu vücudumun üzerinde gezdiriyor, sağ omzumdan geçerken de acele etmiyor. "Temiz," diye anons etti. "Gidebilirsiniz."

"Teşekkürler."

Kapıya vardığımızda uçağımız çoktan kalkmıştı ve Blakely kendini kaybetmişti. Uçağın yarısı düğün partisi ve misafirlerle dolu. Pencere kenarında annem ve babamla aynı sırada oturuyorum ve kulaklıklarımı takıp uyuyormuş gibi yapıyorum.

Uçuş rezervasyonunu ben tur için yola çıkmadan aylar önce yaptırmak zorunda kaldık ve misafirlerin uçuş rezervasyonlarını geç yaptırmalarının Blake ve Austin için bir sorun olduğunu biliyorum, ama yine de bu uçuшта onlardan biri olan, Sebastian'ın yaptığı gibi göz önünde saklanarak beni izlemek için buraya konulan bir yolcu olup olmadığını merak ediyorum.

Otel tam olarak resimlerdeki gibi görünüyor - modern bir parıltıyla geleneksel Karayip zarafeti, parlak mavi sularla buluşan beyaz kumlu bir plaj ve arkasında sık ormanlarla kaplı dağlar. Blakely beni de spa gününe dahil etti ama plajı es geçmek zorunda kaldım çünkü göğsümde ve kalçamda hiçbirinin görmesini istemediğim yeni yara izleri oluşuyor.

Ama gelinliğimi giydim, düğün provasına gittim ve ön tarafta oturup izledim, çünkü bunun bir parçası olmaya davet edilmemiştim. Austin'in ailesinin bakışlarını ve fısıldaşmalarını, ince iğnelemelerini görmezden gelmeye çalışıyorum ve boktan alaycı yorumlarımı kendime saklıyorum.

Öyle ya da böyle, bu benim veda turum.

Akşam yemeğindeki kadeh kaldırmalarda anlatılan hikâyeler sırasında dalıp gittiğimde, Kuzey Carolina'ya gidersem adımları ne olarak değiştireceğimi düşünüyorum.

Blakely ve Austin'in birkaç arkadaşı kalkıp gittikten sonra eğilip anneme fısıldıyorum, "İşimiz bitti, değil mi? Artık gidebilir miyim?"

"Evet, ama önce kız kardeşine bir şey söylediğinden emin ol," diyor bana.

Sandalyemi itiyorum. "Yapacağım. İyi geceler anne. Güle güle baba. Yarın görüşürüz çocuklar."

Blakely'nin bir hikaye anlatırken nişanlısının yanında gülerek oturduğu masanın başına geçiyorum. "Hey, ben dışarı çıkıyorum," diyorum Blake'e.

"Tamam, sanırım hepimiz içeriye, birinci kattaki bara geçiyoruz," diyor. "Her an yağmur yağmaya başlayabilir."

Sonra binamın uzak tarafındaki açık hava kabana barına gideceğim.

"Kulağa eğlenceli geliyor ama... Çok yorgunum. Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Evet, hepimiz sabah erkenden zipline yapmaya gideceğiz, yüzden odamda hazırlanmak için saat ikide görüşürüz."

"Pekala."

"Ana bina, Oda 1042."

"Anladım," diyorum ve diğer yöne dönüyorum.

"Teagan?"

"Öyle mi?"

"Her şey güzel görünüyor, değil mi?"

"Evet, tabii ki. Harika görünüyor."

"Çünkü orta süsü için seçtiğimiz yüzen mumları ve peri ışıklarını almak istiyordum, hatırladın mı? Ama Ashlyn ve Sophie ucuz görüneceğini söyledikleri için pirinç şamdanları almamı istediler... ve ben onları sevmiyorum Teagan. İstedğim bu değildi."

Ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Her şey yoluna girecek," diyorum ona. "Her şey harika görünüyor ve yarın mükemmel olacak. Kimse ortadaki süslerin neye benzediğini hatırlamayacak, en ufak bir şey bile. Zaten muhtemelen haklılar da. Onları ben seçtim, bu yüzden muhtemelen ucuzdurlar."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Sandalyelerdeki fiyonklardan ben de nefret ediyorum."

Omuz silkiyorum. "O zaman siktir et. Yarın sabah mesaj at ve bunu sadece sarhoş olduğun için söylemediğini söyle, ben de her birini keseyim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, beni bilirsın, bir şeyleri kesmeye bayılırım."

"Tamam," diye gülüyor.

"Tamam, iyi miyiz?"

"Evet, iyiyiz."

"Yarın görüşürüz, Blake. Harika olacak."

Sandalyemden çantamı alıp kapıya yöneliyorum ve yolda bir martini daha almak için duruyorum.

Ashlyn Lauren'a, "Tabii ki ondan ayrıldı," diyor. "Ona bir baksana. Hiçbir ciddi erkek böyle bir kızla birlikte olmak istemez, özellikle de bir cerrahla."

En sevdiğim oyunu kafamda tekrar oynamaya başladım.

Göğüs dekoltemdeki bıçak, şahdamarıma bir çatal. Barın arkasından bir şişe viski alıp kafasına dökebilir ve seçtiği o aptal şamdanlardan birini devirip yanışını izleyebilirdim.

Ya da boğazına tıkabilirim.

Bir keresinde yüksek topuklu ayakkabısıyla bir adamı öldüren bir kadınla ilgili bir belgesel izlemiştim ama bu muhtemelen biraz zaman alırdı ve ben onun işini bitirmeden biri müdahale ederdi.

Bir akıntı var ve ben ondan daha güçlüyüm.

Ama elimden gelenin en iyisini yapmalıyım. Ne yazık ki, en iyi halim hala iyi değil.

Onun yorumuna cevap vermek yerine kocasına bakıyorum.

"Onu daha iyi becermen gerek," diyorum ona. "Açıkçası yeterince iyi bir iş çıkarmıyorsun ve dürüst olmak gerekirse, zaten kapsamını aşıyorsun. Onu daha iyi becer, hepimizin iyiliği için. Onun lanet tavırlarından bıktım." Sonra Ashlyn'e dönüp kapıdan çıkarken ekliyorum: "Bir şey değil. Umarım gecen güzel geçer."

Bundan sonra olacaklar için burada kalmayacağım.

Binanın uzak tarafındaki kabine doğru yürüyorum, burada çok fazla giyinmişim ve barda bir koltuk çekiyorum.

"Size ne ikram edebilirim?" diye soruyor genç barmen.

"Bu noktada martini ile idare etsen iyi olur," diyorum ona. "Çok fazla zehir karıştırmak istemiyorum, anlıyor musun?"

Raftan bir bardak alırken "Düğün için mi buradasınız?" diye soruyor.

"Bu ve cenazem," diyorum ona.

"Ne? Damada aşık falan mısınız?"

"Hayır, bir şey değil," diyorum. "Hey, benim için bir şey yapabilir misin?"

"Duruma göre değişir."

"Yeni bir isim arayışındayım. Bana ne isim verirdiniz? Kime benzemeliyim?"

"Size İspanyolca bir isim verebilir miyim?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Elbette. Neden olmasın? Belki de benim sorunum budur, kendimi sınırlıyorum."

"Lourdes," diyor.

"Lourdes," diye tekrarlıyorum, içkimi yudumlarken.

"Hoşuma gitti. Neden?" "Büyükannemin adıydı."

"Nasıl biriydi?"

Gülüyor. "Çok akıllı," diyor. "Ama çok acımasız. Sert bir kadındı, sen de sert görünüyorsun. Kimse ona bulaşamazdı; onları öldürürdü."

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum. "İnsanları mı öldürdü?"

"Hayır, *pek* sayılmaz," diyor dehşete düşmüş bir halde. "Sence büyükannem *aslında* bir katil mi? Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum. "Kadınların insan öldüremeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Ve şimdi sen de onun gibi konuşuyorsun," diyor başını sallayarak. "Sanırım şimdi barın diğer tarafına geri dönüyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Bana kötü görünmüyorsun," diyor bir ses, nefesimi keserek. "Yumuşak görünüyorsun... bir kedi yavrusu gibi." Yanımdaki koltuğa oturmadan önce parmak uçları omurgamda geziniyor.

Şapka ve gözlük takıyor, sakalları da uzamaya başlamış. Kolunu belime dolayabilmek için sandalyesini benimkine yaklaştırıyor ve başını dirseğine dayıyor.

"Declan... hayır," diye fısıldadım. "Seni öldürecekler."

"Bunun için endişelenme, kedicik," diyor. "Ben iyi olacağım. Seni bir daha bırakmayacağım."

"Buradan gitmeliyiz," diyorum ona. "Sahile ya da karanlık bir yere gitmeliyiz ya da-"

"Hayır, şimdilik burada kalmalıyız," diyor. "Burası karanlık ama etrafta bir sürü insan var. Sence de böylesi daha iyi değil mi?"

Karanlık kabinin etrafına bakıyorum. Kalabalık ve gürültülü bir yer ve kimse bize dikkat etmiyor. "Sanırım..."

"Beni hala seviyor musun?"

Başımı salladım. "Evet. ."

"Ama bana kızgınsın?" diye soruyor.

Tekrar başımı sallıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"değil," diyor. "Bununla çalışabilirim."

Kollarımı ona doladım ve başımı boynuna gömdüm. "Korkuyorum," diyorum ona, "senin için."

Declan bir elini enseme koyuyor. "Buraya gel ve beni öp," diyor.

Başımı kaldırıyorum ve dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce bir elini yanağıma koyuyor, beni derinden öperken nefes alıyor, dilim dudaklarının arasından geçtiğinde ağzımın içinde inliyor, çekilmeden önce üst dudağıma ağzına alıyor.

"Artık endişelenmeni gerektirecek bir şey yok," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Eğer ölürsem, mutlu ölebilirim."

Başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum.

"Ne?" diye sorar. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Ne yapmam gerekiyor?"

"Beni Seattle'daki o güvenlik görevlisinden kurtardığın zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum. "Ve yanağımdan o kirpiği alıp bana bir dilek tutmamı söylemiştin?"

Başını salladı. "Evet, hatırlıyorum. Seninle geçirdiğim her saniyeyi hatırlıyorum."

"Sana aşık olmayı bırakmayı diledim. Uzun süre mücadele ettim çünkü bunun güvenli olmadığını biliyordum - tehlikeli olduğun için değil, bana Luca gibi ihtiyacın olmadığı ve çekip gidebileceğin için. Ve sonra gittin."

"Teag-"

"Bana ihtiyacın yok," diyorum

tekrar. "Benim *var*. Sana ihtiyacım var Teagan."

"Bana senin kediciğin olduğumu söylemiştin ve beni güvende tutacağın için kucağına kıvrılıp başka hiçbir şey için endişelenmemem gerekiyordu ama yapmadın. Sebastian'ın da bana ihtiyacı yoktu ve o da beni terk etti."

"Daha iyisini yapacağım," diyor. "Su şişesi için özür dilerim ama hazır değildim. Seni bir daha bırakmayacağım. Söz verdiğim gibi seninle ilgileneceğim. Ve söz verdiğim gibi kaşıntın için sana yardım edeceğim. Kaşımak zorunda değilsin."

"Ama ya yaparsam?"

"O zaman sana bu konuda da yardım edeceğim," diyor. "Kim olduğunu biliyorum Teagan."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayır, kedicik. Kim demek istedim." Buklelerimden birini parmağının etrafında döndürüyor. "Çok güzel görünüyorsun, bebeğim. Sebastian için üzgünüm. Yine de onun hakkında konuşmalıyız."

Nefesimi tutuyorum. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Onun hakkında ne biliyorsun tatlım? Yüzünü gördün mü?"

"Onu sevdim," diye fısıldadım. "Haklıydın ama o beni sevmiyor. Bana yalancı fahişe dedi." Duraksıyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Sonra da gitti. Ve onun hakkında çok şey biliyorum; babasının kendisini kurtarmak için altı yaşındayken onu verdiğini biliyorum. Bir oğul seçmek zorundaydı ve seçtiği oğul-"

"Bendim," diye bitiriyor Declan. "Biliyorum. Sadece üç yaşındaydım ama o geceyle ilgili her şeyi ben de hatırlıyorum. Onun zalim olduğunu ama onu sevdiğini söylemiştin."

Başımı salladım. "Evet. Bilmiyordum... seni görene kadar bilmiyordum." "Nasıl biri? O... sence-"

"Hayır. Bize yardım edeceğini sanmıyorum - eğer soracağın buysa - ve ona yardım etmemize izin vermeyecek, özellikle de şimdi. O gerçekten berbat durumda... ve bundan hoşlanıyor. Onu eğitme şekilleri... Asla bizim gibi olamayacak. Seni merak ediyor ama o kadar." Declan'a Sebastian'dan hayatı ve yaptıkları hakkında duyduğum her şeyi anlatıyorum. "Şimdi, seni öldürebilmek için nerede olduğunu söylemediğim için bana o kadar kızgın ki gitti; beni izleyen biri var ama artık o değil. Belki beni sevebilir diye düşünmüştüm, belki birlikte olabilirdik... sanırım artık bunun bir önemi yok."

"Anlıyorum," diyor.

"Luca biliyor mu?"

"Söylemedi," diyor. "Sen bana ismi söyledikten sonra ben de ona söyledim. Bunu bir sır olarak sakladığım için çok kızdı. Ve ona Sebastian'ın yaptığını söylediğin bazı şeyler hakkında."

"Oh...evet."

"Onun hakkında konuşmamıza izin yoktu; o gece evdeki her şeyi temizledik ve o hiç var olmamış gibi davrandık. Sanırım babam onu hatırlayamayacak kadar küçük olduğumu düşünmüştü ama ben her şeyi hatırlıyorum."

Hüzünle gülümsüyor, parmak uçlarını çıplak kollarımda aşağı yukarı gezdiriyor. Declan'ın benim gibi olup olmadığını merak ediyorum; belki de böyle doğmadı, belki de yaratıldı.

"Evde kaykay yaptığı için başı belaya giriyordu ama yine de yapmaya devam etti ve o gün bir aile yadigarını kırdı. Onu bu yüzden aldıklarını düşünüyordu. Kapıdan ne kadar üzgün olduğunu haykırdı. Luca'nın da başı belaya girmeye başladığında, babamın ondan kurtulacağından o kadar korktum ki, yaptığı her şey için suçu üstlenmeye ya da kanıtları saklamaya başladım. Onu her yere yanımda götürdüm, ödevlerini yaptım. Annemi ve kardeşimi zaten kaybetmişim ve babam hiç yanımda olmamıştı. Belki de bu yüzden kendi ailemi kurmak istedim." Duraklıyor, başını sallıyor. "Yine de onlara bakarak boktan bir iş yaptım, değil mi?"

İşte o zaman anlıyorum ki Declan *incinmiş*. O birkaç ay önceki dokunulmaz muamma değil; o kötü değil ve bir tanrı da değil. O da benim gibi tüm bu olanlardan çok etkilendi ve belki de onun için daha da zor olanı, alçakgönüllü davrandı.

"Evet," diyorum ona. Çünkü başka ne söylemem gerekiyordu ki? Yalanı denedim ama dilimin ucuna bile gelmedi. Brady ve Rhett öldü, River ve Hazel temelli gitti, Luca bir hafta sonunda iki kez vuruldu ve bizi terk etti.

Gülüyor. "Bana gerçeği söylemekten hiç korkmadın, değil mi?"

"Boktan bir kendini koruma duygusuna sahip olduğum söylenir. Bunun daha da kötüye gittiğinden eminim."

"Bu hâlâ doğru olabilir," diyor Declan. "Ama seni bir daha asla incitmeyeceğim, tatlım."

"Seni affediyorum."

"Bu seni buradan tekme tokat sürüklemek zorunda kalmayacağım anlamına mı geliyor?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. Seninle ve Luca'yla birlikte olduğum sürece her yere giderim."

Parmak uçlarıyla çene çizgimi takip ediyor. "Sonsuza kadar olsa ve asla geri dönemesen bile mi?"

"Evet," diyorum ona. "Ben hazırım. Sadece mümkünse önce düğüne gitmek istiyorum."

"Hadi yukarı çıkalım. Detayları konuşuruz, tamam mı bebeğim?" Başımı salladım. "Tamam."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve dudaklarımı öpüyor, sonra başımı yana çeviriyor. "Kapının yanındaki adamı görüyor musun? İri yarı bir adam.

Güneş gözlüğü taktın

mı?" "Evet."

"Benim için çalışıyor," diyor. "Bizi takip edecek, tamam mı? Endişelenecek bir şey yok."

Elbisemin içine uzanıp bıçağımı çıkarıyorum ve avucumun içinde katlanmış halde bırakıyorum. "Zaten yanımda taşırsam kendimi daha iyi hissediyorum," diyorum.

"O hâlâ sende mi?" diye soruyor. Bar taburesinden indiğimde boştaki elimi tutuyor.

"Sebastian onu benim için geri aldı."

"Hmm...ve seni sevmediğinden emin misin?"

"Evet," diyorum ona binanın köşesini dönerken. "Eminim." "Tamam, kedicik," diyor başımın üstünü öperek. "Sen öyle diyorsan." "Öyle diyorum. Sen orada değildin."

"Biliyorum, Teag. Bana hatırlatmana gerek yok."

Durup ona döndüm ve başımı salladım. "Demek istediğim bu değildi, ben sadece

."

Sözümü kesiyor, yanaklarımı avuçlarının arasına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Bana herhangi bir açıklama borçlu değilsin. Gerçekten çok güzel görünüyorsun; bahse girerim bütün gece bunu duydun, değil mi?"

Başımı tekrar sallıyorum. "Hayır, Declan. Kimse benimle böyle konuşamaz."

"Aptallar," diyor dudaklarıma karşı. Eğiliyor ve beni tekrar öpüyor, bu sefer daha derinden. Dudağımı ısırıp çekilmeden önce elleri sırtımdan kığımın kabarıklığına doğru iniyor.

"Yukarı çıkmamız gerek Teagan," diyor ağzını kulağıma götürerek. "Yoksa seni bu merdivenin üzerinde domaltacağım ve sonunda adımı haykıracaksın ve herkes burada olduğumu bilecek."

NINETEEN

Karanlık taraftaki merdivenlerden el ele üçüncü kattaki odama çıkıyoruz. Luca yatakta gömleksiz oturuyor, televizyon açık ve yan masada birkaç boş mini likör şişesi var.

"Selam bebeğim," diyor kapıdan içeri girdiğimde. "Bak, her rağmen sürük kız kardeşinin düşününe gelebildim. Sence beni gördüğüne sevinecek mi? Onun hakkında da bir şarkı yazdım ama hoşuna gideceğini sanmıyorum."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve gülüyorum. "Oh, Tanrım. Evet, Luca, sanırım buna bayılırdı."

"Yazdığım diğer şarkıların hepsi senin hakkında meleğim," diyor.

"Kendine zarar verme," diyorum Luca yataktan çıktığında.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. O otoriter ağzını sikerim ve gerekirse sana o dersi tekrar veririm," diyor. Beni alnımdan öpüyor ve sonra omzunun üzerinden atıyor.

"Luca, dur!" "Sana ne demiştim?"

Şaplak.

"Ow!" Bağırıyorum. "Kahretsin, Luca!"

"Dostum, cidden," diyor Declan. "Kendine zarar vereceksin. Bebeği yere bırak."

"Tamam." Yatağın kenarına oturuyor ve beni kucağına çekiyor, sırtım göğsüne gelecek şekilde vücuduna sıkıca sarıyor. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun bebeğim," diyor boynumu öperek. "Seni çok özledim. Seni Vegas'ta bırakmak zorunda kaldığımızda ne yaptığımı biliyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır, ne?"

"Ağladım amına koyayım."

"Tam bir öfke nöbeti geçirdi," diyor Declan. "Ben de onun kışına tekmeyi basmalıydım."

"Bu çok kabaydı," diyorum ona. "Neredeydin sen?"

"Burada," diyor Declan. "Meksika'da, seni bekliyor. Burada daha kolay hareket edebiliriz. Her zaman senin için geri dönüyordum Teagan. Ama olanlardan sonra anlaşılmamız hep dışarıda kalmak, uzak durmak ve hayatta kalmaktı."

"Ama neden?" Ben soruyorum.

"Çünkü yakalanırsak, her ihtimale karşı bizi öldürmek zorunda kalırlar. Ve biz bu riski göze alamayacak kadar tanınmış kişileriz."

"Peki, plan nedir o zaman?" "Alt kattaki adamı hatırlıyor musun?" "Evet..."

"Yarın düğün resepsiyonu sırasında seni bulacak ve bize getirecek, biz de bir uçağa bineceğiz, uçak bizi Venezuela'ya götürecektir, sonra da başka bir uçağa binip buradan siktir olup gideceğiz... sonsuza dek Teagan."

"Ve sana sonsuza dek bakacağız bebeğim," diyor Luca.

"Çok kolay olacaktı gibi konuşuyorsun," diyorum. "Geçen sefer kolay değildi."

Ağzından çıkan "uçak" kelimesini duymak bile beni o terk edilmiş havaalanına ve hayatımın en kötü gününe geri götürüyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, avuçlarım terlemeye başlıyor... Ellerimi önümde sıkıyorum, var olmama ramak kalmış panik atağı bastırmayı umuyorum.

"Kolay olacak," diye beni temin ediyor Declan. Şapkasını ve gözlüklerini çıkarıp televizyonun yanındaki masaya koyuyor, sonra parmaklarını görmeye alışık olduğumdan çok daha uzun olan siyah saçlarında gezdiriyor, ama sanırım arkasına saklanmak daha kolay. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Nefes al, Teagan," diyor Luca. "Nefes almıyorsun, bebeğim."

Declan aramızdaki boşluğu kapatıyor ve ellerimi kendi elleriyle kapatıyor. "Orada neler oluyor, kedicik?"

Beni yine terk edeceksin. Bu bir numara.

Bunu söyleyemem, o yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Atlamana izin vermedim Teagan," diyor. "Seni öyle görmek sikimi kaldırırsa da. Seni bırakmayacağım, önce ben öleceğim. Zaten her şeyimi kaybettim."

Sadece dört ay önce her şeyin ne kadar farklı olduğunu düşünmek çılgınca - bir kararın birden fazla hayatın gidişatını nasıl sonsuza dek değiştirebildiğini. Tek bir şeyi farklı yapmış olsaydık şu anda burada olmayacağımız o kadar çok yer var ki. Bir sonraki albümleri üzerinde çalışıyor ve

yeni bir tur. River ve Hazel ile dağlardaki evimde olurdum ve Brady ve Rhett hala hayatta olurdu.

Gömleğini başının üzerine çekiyor ve sonra önümde diz çökerek elimi göğsüne oyulmuş 'T' harfine bastırıyor.

"Gözlerimin içine bak ve bana yalan söylediğimi söyle Teagan," diyor.

Başımı tekrar sallıyorum. "Gerçek olanla olmayan arasındaki farkı anlamakta zorlanıyorum."

"Sana bu konuda da yardım edeceğiz, tatlım."

"Rahatlaman gerek Teag," diyor Luca elbisemin fermuarını açarak. "Haplarımdan birini ister misin bebeğim?"

"Hayır, buna ihtiyacı yok," diyor Declan. Ayağa kalkıyor ve sonra beni ayağa kaldırıyor. "İyi olduğunu biliyorsun, değil mi Teagan?"

Declan omuzlarımdaki askıları itiyor ve küçük siyah elbise yere düşerek beni önünde çıplak bırakıyor. Aç gözleri vücudumun geri kalanında gezinmeden önce göğsümde oyalanırken dudaklarını ısıyor. Karnımın alt kısmına oyulmuş 'S' harfine yerleştiklerini hissettiğimde yanaklarım kızarıyor.

"O ne Teagan?" diye soruyor.

"Sana söyledim," diyorum sessizce. "Neyin gerçek olup neyin olmadığını ayırt etmekte zorlanıyorum."

"Sorun değil tatlım," diyor. "Sen denedin. Seni kim sevmez ki?" "O ne yaptı?" Luca etrafımda dolanarak soruyor.

Declan'ın aksine, bunu gördüğünde gözleri kızgınlaşıyor. "Özür dilerim," diyorum ona, ayaklarıma bakarak.

"Ona kızma," diyor Declan. "O yanlış bir şey yapmadı."

Ama çenesi sıkılı bir şekilde orada duruyor. Gözlerindeki o bakışı daha önce de görmüştüm; mücadele ediyor.

"Luca üçüncü kardeş konusunda zor zamanlar geçiriyor," diyor Declan. "Ona sahip değilsin. O yapayalnızdı."

"*Senin* sayende. Teagan'ı *ben* terk etmedim. Ve o bizim lanet olası kardeşimiz değil," diyor Luca bana dönmeden önce Declan'a. "Bu *yeni*. Sana ne yaptığını bana anlattın. Ben de bana söylediğin şeyi yaptım Teagan, başka kimseyi sevmedim. Başka kimseyi sevmeyeceğim."

"Luca-" diye başlıyor Declan.

"yakmalıyım," diyor.

Declan'a doğru geri adım atıyorum ve elimi pazusuna doluyorum.

"Sana zarar vermeyecek Teagan," diyor Declan. "Zaten artık ondan daha güçlüyüm."

"Luca, seni seviyorum."

Luca bana ters ters baktıktan sonra balkona doğru yürüyor ve sürgülü kapıyı arkasından sertçe çarparak tekrar açılmasını sağlıyor.

"O iyi olacak," diyor Declan. Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve ağzını benimkine yaklaştırıyor. "Çok güzelsin Teagan."

Gözlerimi kapatıp dudaklarına teslim oluyorum ve yavaş ve tatlı başlayan öpücük hızla çaresiz ve ihtiyaç dolu bir şeye dönüşüyor. Her iki eliyle kıçımı sıkıca kavrarken ağzı boynuma doğru hareket ediyor ve sonra göğüslerime, bir meme ucunu yalayarak ve emerek ağzına alıyor.

Kot pantolonunun fermuarını açıp kalçalarına doğru çekiyorum ve taş gibi sertleşmiş sikini elime alıyorum.

"Siktir," diye inliyor. "Bana dokunmayalı çok uzun zaman oldu Teagan." Bacaklarım yatağa değene kadar beni geriye doğru yürütüyor. "Senin içinde olmalıyım, kedicik. Sabırsızlanıyorum."

Beni bacaklarımı yana sarkıtarak yatağa yatırmadan önce kot pantolonunu çıkarıyor. Sonra ellerini memelerimin üzerinde gezdiriyor ve kalçalarımın ulaşana kadar vücudumdan aşağıya indirerek onları iyice açıyor.

"Declan...lütfen..."

"Ne kadar mükemmel olduğuna bak," diyor. "Kukun şimdiden benim için ıslanmış."

Bir elini bileğime dolayarak bacağımı yana doğru uzatıyor. Diğer elini sikinin etrafına sararak ortama getiriyor. İçime itmeden önce ucunu klitorisime sürttüğünde nefesim kesiliyor, kalın siki sıırılsıklam amıma girerken beni geriyor.

Kabzasına kadar gömülürken inliyor, diğer ayak bileğimi de aynı şekilde eline alıyor ve dışarı kaydırıp tekrar içime sokuyor. "Kahretsin, bu çok iyi," diyor. "Tanrım, vücudunu özlemişim Teagan."

Bacaklarımı daha geniş açıyor ve sert ve hızlı bir şekilde, durmaksızın içime giriyor.

"Declan..." İnliyorum, arkama uzanıyorum ve yorganı

yumrukluyorum. "Sadece rahatla ve al bebeğim," diyor. "Benim olanı almama izin ver."

"Oh, Tanrım," diye haykırıyorum, ona karşı kıvranıyorum. "Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor."

Yatak yanıma yatana kadar Luca'nın odada olduğunu fark etmiyorum bile. Bir elini saçlarımın arasından geçirip avucunun içinde tutuyor ve başımı çeviriyor

Yanımda diz çöktüğü yere doğru hafifçe eğiliyor, uzun kavisli sikini yumrukluyor, yüzümün yanında sallıyor.

"Aç kapıyı, Teagan," diyor. "İyi bir kız gibi o güzel pembe dilini çıkar."

Dilimi dışarı çıkarıyorum ve o da sikini ağzımın derinliklerine sokup boğazımın arkasına vuruyor. Başına doğru öğürürken sulu gözlerimden yaşlar dökülüyor.

"İşte böyle, Teag," diyor, kardeşi amıma girerken sikini ağzıma pompalıyor. "Sikimde boğul ve ağlarken tüm deliklerine boşalmama izin ver, ben de seni affedeyim."

"İyi misin, kedicik?" Declan sorar.

Luca'nın sikinin etrafında elimden geldiğince başımı sallıyorum.

"Nefes almayı o kadar da sevmiyor," diyor Luca, saçlarımı sıkıca kavrayarak. "Sen seviyor musun, Teagan?"

Hayır. Pek sayılmaz. Nefes almak abartılıyor. Ama bu daha iyi.

Ağzıma sokarken elimi Luca'nın sikinin dibine doluyorum ve Declan durmak bilmeyen hızına devam ediyor, beni o kadar iyi beceriyor ki nefes alamadığımı unutuyorum. Kendimi çözülürken hissederken Luca'nın sikinin etrafında inliyorum, amım onun etrafında kenetlenirken ve doruk noktamın spazmları vücudumda yuvarlanırken tükürük ve gözyaşları yüzümden aşağı akıyor.

"Tanrım, Teagan," diye inliyor Declan. "Kahretsin, böyle üzerime geldiğinde amın çok iyi hissediyor bebeğim."

"Baksana ne kadar çok titriyor," diyor Luca. Gözümün altındaki bir damla yaşı siliyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Aletim boğazındayken ona çok sert , değil mi? Belki hâlâ benim iyi kızım olabilirsin."

"Siktir!" Declan içime gömülmeden önce kısa, hızlı patlamalarla bana çarpıyor, zonklarken dişlerini sıkıyor ve beni dölle dolduruyor.

Sonunda boşaldığında, yanımdaki yatağa uzanıyor ve bacaklarımın arasına uzanıyor, Luca ağzımı sikerken klitorisimi ovma için kullanmadan önce parmaklarını döllerimizle kaplıyor. Kalçalarım yataktan fırlıyor ve temas edince inliyorum.

"Sorun yok," diyor Declan. "Aç kapıyı bebeğim. Seni tekrar iyi hissettirmeme izin ver."

Usta parmakları üzerimde gezinirken bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum, o nokta nabız atmaya başladığında inliyorum. Uyluk kaslarım esniyor ve ayak parmaklarım kıvrılırken yatağa ve onun eline karşı kıvrıyorum.

"Her yerine boşalacağım Teagan," diyor Luca. "Çok fazla olacak, bebeğim."

"Bacaklarına bak. Sanırım o da tekrar boşalmak üzere," diyor Declan. "Değil mi, kedicik?"

Luca sikini gırtlığıma daha da sokarken başımı sallamaya çalışarak tekrar inliyorum.

Luca bir eliyle mememi kavırıyor, başparmağı ve ilk parmağı arasında meme ucunu yuvarlarken, Declan kendi dölle ıslanmış parmaklarıyla klitorisimi çalıştırıyor, hızlı hareketleriyle sadece doğru miktarda baskı uyguluyor ve ben tekrar o kenara fırlatılıyorum, bacaklarım neredeyse eskisi kadar sert titriyor.

"İşte bu çok hoş bir manzara," diyor Declan. "Şunun titremesine bak."

"O küçük azgın bir velet ve ben de onu tekrar sıkıp boyun eğdirmekten zevk alacağım. Ağzını açık tut. Lanet olsun, dilini çıkar," diyor Luca ve ilk döl patlaması boğazımın arkasına çarptığında sikini çekip çıkarıyor. Eliyle okşuyor, yüzümde, memelerimde ve karnımda bitiriyor. Parmaklarını alıp kalçamın yanındaki kabuk bağlamış 'S' harfine dölünü sürdüğünde çenemi sıkıp dişlerimin arasından tıslıyorum.

Luca yanıma uzanırken, "Bu gece duş almayacaksın bebeğim," diyor. "Tamam mı? Bunu içine sindir. Seni kimin sevdiğini biliyorsun."

Başımı sallıyorum. "Evet, beni kimin sevdiğini biliyorum," diyorum usulca, nefesimi toplamaya çalışarak. "Ben de seni seviyorum."

Bir elini yanağıma koyuyor ve başımın üstünü öpüyor. "Güzel," diyor.

"İyi misin, Teag?" Declan dudaklarını omzuma bastırarak soruyor.

"Evet, iyiyim."

"Benimle bir sigara paylaşmak ister misin?"

"Hayır," diyor Luca, kollarını bana dolayarak ve beni kendine çekerek.

"Burada benimle kalmak istiyor."

Declan başını dirseğinin üzerine koyup bana bakıyor ve başparmağını göğüs ucumda gezdiriyor. "Sen seviyor musun?"

"Uh-huh."

"Tamam, tatlım," diyor.

Declan bir eşofman altı giyer ve balkona doğru yürür. "Biri seni görecekt."

"Çok fazla endişeleniyorsun," diyor. "Birisi balkonda karanlıkta bir insan görecekt. Kimse *beni* görmeyecek. Sen sadece rahatla ve bırak ben endişeleneyim."

böyle şeyler hakkında. Şimdi dinlen ve yumuşak ol, Teag. Bırak seninle biz ilgilenelim."

Sürgülü cam kapıyı arkasından kapatıyor ve ben Luca'nın göğsüne daha da gömülerek kollarımı ona doluyorum.

"Bana kızma Luca."

"Değilim," diyor. "Seni seviyorum Teagan. Ama onu bir daha görürsem, sana yaptıkları için onu öldüreceğim."

"Bu onun hatası değil."

"Benim hatam olduğunu mu

?" "Hayır, ben-"

"Ama öyle. Tüm bunlar benim hatam."

"Değil," diyorum ona. "Bu benim hatam. Bütün bunları sana anlatmamalıydım. Bunu senin üzerine yıkmamalıydım ama sen benim en iyi arkadaşımısın ve ben-"

"Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Ben bir katilim," diyorum ona. "Bunu o yapmadı. Ben böyle doğdum."

"Bir şeyi yapabiliyor olman yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez Teag. Yapman gerektiği anlamına da gelmez. O sana yapmak zorunda olduğunu ve bir yerin olmadığını düşündürdü ve sen yaptın-her zaman yaptın. Onu öldüreceğim, Teagan."

"O senin kardeşin."

"O benim kardeşim *değil*," diye tersliyor Luca. "O benim ailem değil; o bir *insan* bile değil - bunu sen söyledin. Benim ailem *sensin*. Senin kafanı sikti... sana zarar verdi. Declan'ın da kafasını karıştırıyor."

"Artık onun hakkında konuşmak istemiyorum Luca, tamam mı? İyi hissettirmiyor."

"Sorun yok meleğim," diyor alnımdan öperek. "Seni iyileştireceğiz ve sonra onu yakmama ya da kesip atmama izin vereceksin. Sana ne istersem yapabileceğimi söylemiştin, hatırladın mı?"

"Evet, yaptım, ama-"

"Bana teşekkür edeceksin bebeğim. Her şeyi daha iyi yapacağım, tamam mı?"

"Tamam, Luca." Bacağımı onun üzerinde sallıyorum ve onu daha sıkı sarıyorum. Çünkü biz böyle yaparız.

Tartışmayacağım. Onun bu yönünü biliyorum ve eminim ki ailenin senden sır gibi sakladığı başka bir kardeşin olduğunu öğrenmek karmaşık olmaktan öteye gidemez. Beni kendi isteği dışında terk ettiğinde Sebastian'ı sevdim ve o Declan, River, Hazel ya da Rhett değil, aileden biri değil... Luca için önemli olan açılardan değil. Bu farklı bir şey.

Aşk söz konusu olduğunda kurallar her zaman önemli değildir. Ben de bunu öğrendim.

Ve eğer ihtiyacı olan buysa, belki ona izin veririm. Sonra... Bu kadar acımadığı zaman. Hala taze değilken.

"bir yer var, Teag. Bence orayı seveceksin. Akdeniz'de değil ama sahili var ve çok güzel... tıpkı senin gibi," diyor parmaklarını saçlarımda gezdirirken. "Hazel ve Riv'in de hoşuna gidecek. Mutlu olacaksın bebeğim."

Alnımdan öpüyor ve gözlerini kapatıyor.

"Ben zaten mutluyum," diyorum ona, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

"Size kürek sörfü alacağım," diyor. "Ve Riv için bir can yeleği çünkü o yüzme bilmiyor."

"Luca, gittiler," diyorum. "Sana söylemiştim." Ama o çoktan uyumuştı.

Dudaklarını öpüyorum ve kolunun altından sürünerek çıkıyorum. Declan hâlâ balkonda, silüetinden dumanlar yükseliyor.

Declan'ın gömleğini yerden alıp başıma geçirdikten sonra banyoya gidiyorum. Televizyonun yanında hala yanan küçük bir lamba var, geçerken onu kapatıyorum. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalıyorum ama talimatlara uygun olarak duş almıyorum. Dışarı çıktığımda Declan yatağın diğer tarafında yatıyordu.

"Teagan, sana Luca hakkında bir şey söylemem gerekiyor," diyor sessizce. "Tamam," diyorum ikisinin arasına uzanarak. "Neymiş o?"

"O kadar da kötü değil ama... ağrı kesicileri kullanmakta zorlanıyor. Bunun farkında olmanızı istiyorum çünkü buradan çıktığımızda bu konuda yardımınıza ihtiyacım olacak" diyor. "Çok fazla alıyordu ve sonunda biraz azaltmasını sağladım ama buraya geldiğimizden beri yine çok fazla almaya başladı. Çok fazla yaptığını söylüyor ama o kadar da acı çektiğini sanmıyorum. Bence o sadece... diğer her şeyi uyuşturmaya çalışıyor, anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, biliyorum."

"Kendini gerçekten suçlu hissediyor, her konuda. Rhett ve Brady hakkında... seni terk ettiği için. Müziği özleyiyor. Seni de çok özledi bebeğim."

Luca'nın kolunu bedenime doğru çekiyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasına sokarak önce elinin üstünü, sonra diğerini öpüyorum. Onları özlemiştim. Elleri saçlarımı yıkar, geceleri beni tutar ve kendimi taşıyamadığım zamanlarda birkaç kez beni taşırdı. Sabahları o yokken saçlarımda gezindiğini hayal ettiğim ve yataktan kalkamadığım ellerdi onlar.

Ağladığımda bana sarılan ve bana hüznü bir şarkı yazanlar onlardı.

"Ben de onu özledim." Umarım ben de ona yardım edebilirim.

"O iyi olacak Teag," diyor Declan. "Sen de iyi olacaksın. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Eğilip beni tekrar öpüyor, elini kalçamda gezdiriyor ve dudakları yavaşça dudaklarımı yutarken bacağıma beline doluyor. Onu bu şekilde yavaşça öpmek, dişlerimin arasında dudaklarıyla oynamak çok iyi hissettiriyor. Bir elimi saçlarının arasından geçiriyorum ve onu daha derinden öpmek için yaklaşıyorum.

Bir yumruk otelin kapısına üç kez vurduğunda birbirimizden ayrılıyoruz.

Nefesim kesiliyor ve Declan bir parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Sorun yok, kedicik. Sadece Travis olacak - ona kapıyı böyle üç kez çalmasını söyledim," diyor.

Ama fısıldıyor. Bir sorun olsaydı kapıyı çalardı. "Sakın açma," diye fısıldıyorum, kolunu tutarak. "Korkuyorum."

"Sadece sessiz ol, tamam mı?"

O yataktan kalkıp kapıya doğru ilerlerken komodinden bıçağını alıp Luca'yı sarsarak uyandırıyorum. "Luca, uyan! Burada biri var!"

"Ne?" diye sorar. Sonra kapının kendisi için çalındığını duyar. "Oh, kahretsin."

Declan kapıya ulaştığında yataktan çıkıp boxer'ını çekiştiriyor. "Sana sadece Travis olduğunu söylemiştim," diyor gözetleme deliğinden bakarak.

"Yine de kapıya çok yakın duruyor. Lanet olası dev moron." Ama kapıyı açtığında, altın maskeli bir adam ona bir şey fırlatır.

Declan ve iterek odaya girdi.

O dev moronun kesik kafasıydı ve ayaklarımdan birkaç santim ötede durana kadar yerde yuvarlandı.

YİRMİ

"Çıkarın onu buradan!" İkiisi boğuşırken Declan bağıyor. Sebastian olamayacak kadar kısa boylu maskeli adam odanın arka tarafına doğru ilerlerken Declan'ın önündeki havayı bir palayla kesiyor. Declan televizyonun yanındaki lambayı kapıyor, kablosunu duvardan çekiyor ve adama fırlatıyor.

Adam eğildiğinde, ona doğru hamle yaparak ayaklarını yerden keser ve aralarında bıçağı kontrol etmek için mücadele ederler.

"Gidelim Teag," diyor Luca, bileğimi sıkıca kavrayarak beni kapıya doğru götürürken.

Ama biz odadan çıkmadan önce maskeli adam kontrolü yeniden ele geçiriyor ve bıçağı başının üzerine kaldırarak Declan'ın üzerine çıkıyor. Luca'nın elinden kurtulup adama hamle yapıyorum, onu Declan'ın üzerinden düşürüyorum ve bıçağımı sağ omzuna saplıyorum.

Bunu düşünmedim; nişan almadım ve bu bir hataydı. Bıçağı bırakması için yeterli oldu ama bundan daha etkili olmadı. Beni üzerinden kolayca silkeledi ve Declan maskeli adamın bıçağıyla geldiğinde beni çoktan kafamdan yakalamıştı. Adam beni ayağa kaldırıyor, omzundan kendi bıçağımı alıyor ve boğazıma dayıyor.

"Luca, dur!" Declan, Luca silahsız bir şekilde adama doğru hamle yapamadan önce bağıyor. Bir eliyle Luca'yı göğsünden tutarak geri çekiyor. "Sakin ol..." diye uyarıyor beni kısıp almış olan adamı. "Acele bir şey yapma. Bir şeyler düşünelim..."

"Sorun yok," diyorum ikisine de, hıçkırıklara boğularak. "Sorun yok. Seni seviyorum." "Kapa çeneni," diyor adam bıçağı etime saplarken. "Bu bir esir değişimi. Hepiniz öleceksiniz. İlk o ölecek."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Kulaklarıma hücum eden kanımın sesini bastıran boğuk seslerden başka bir şey duymuyorum.

Acısız - boynuma ve yüzümün yan tarafına ılık kan sıçradığında düşündüğüm şey bu.

Acısız. Ne kadar rahatladım.

Boynumdaki kol düşüyor ve artık sırtımdaki bedenin ağırlığını hissetmiyorum. Dizlerimin üzerine düşüyorum ve gözlerimi açtığımda hala otel odasıyım. Boğazımı tutuyorum ve ellerim kanlı çıkıyor, ama hala nefes alıyorum; odadaki sesleri hala duyuyorum. Çarpan kalbimin sesinden sıyrılıp onlara odaklanmaya çalışıyorum ve zar zor başarıyorum.

"Git buradan, Teagan."

Dönüp arkama, sesin kaynağına bakıyorum. Daha önce beni yakalayan adam yerde cansız yatıyor, boğazının yan tarafındaki bıçak yaralarından vücudunun yanında kan birikiyor. Bir başka maskeli adam elinde kanlı bir bıçakla bana bakıyor.

Benim kanım değildi. Ve bu da Sebastian.

Beni kolumdan tutup ayağa kaldırıyor ve kapıya doğru itiyor. "Git, Teagan. Bunu görmek istemeyeceksin."

"Teagan, koş," diyor Declan. "yok."

Onu alamazlar. Belki Luca daha iyi durumdayken bir *şansları* olabilirdi. Ama şimdi olmaz.

"Lütfen yapma!" Sebastian'ın önüne geçerek ağlıyorum. "Lütfen onları yalnız bırakın. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Teagan, git!" Declan bağılıyor. "*Şimdi.*"

"Bu o, değil mi?" Luca soruyor. "Seni öldüreceğim amına koyayım."

"Luca, dur! *Yapamazsın.*" Sebastian'a dönüyorum, gözyaşlarım yüzümden akıyor ve bir elimi göğsüne koyuyorum. "Lütfen. Sen bir canavar değilsin; bunu yapmak *zorunda* değilsin."

"Yanılıyorsun," diyor. "Gitmek için son şansın."

Eğildim ve bıçağımı yerden aldım. "Yapamam," diyorum.

"Luca'ya bıçağı ver ve git Teagan," diyor Declan, elinde hâlâ pala tutarken. "Ne olursa olsun... bu senin hatan değil. Seni seviyorum."

"Bunu senden ne kadar çabuk alabileceğimi biliyorsun," diyor Sebastian. "Yolumdan çekil Teagan. Çabucak halledeceğim."

Bıçağı kendi boğazıma dayadım.

"Teagan, ne yapıyorsun?" Sebastian homurdanıyor.

"İstemiyorum" diyorum. "Ama eğer sen bunu yapacaksan, ben de zorundayım."

Bu beni öldürecek. Lütfen. Her şeyi yaparım ama bunu yapma."

Ayak sesleri arkamdan yaklaşırken Sebastian yanındaki bıçağı kaldırıyor. "Bıçağı bana ver meleğim," diyor Luca. Bir elini omzuma koyuyor ve diğeriyle bileğime uzanıyor.

"Yapma!" Onu silkeleyerek bağııyorum. Bıçağı boğazıma götürmeden önce ona doğrultuyorum. "Geri çekil!"

"Teagan..." Luca'nın gözlerinde ve sesinde incinmişlik okunuyor.

"Özür dilerim! Çok üzgünüm!"

Sebastian gülüyor ve ben acının saf öfkeye dönüşmesini izliyorum. "Onun aptal olmadığını söylediğini sanıyordum," diyor Sebastian.

"Bıçağı yere bırak!" Çığlık atıyorum. "Bu *senin* son şansın."

"Sebastian, konuşalım," diyor Declan.

"Bana öyle deme," diyor Sebastian.

"Bir sorunumuz var." Declan kendi bıçağını yere bırakıyor ve ikimizin etrafında dolanırken irkiliyorum. Travis'in başının üzerinden geçip kanepeye oturdu. Tüm havasıyla, hiç siklemeden.

Yine sahnedeki adam.

"Ne istiyorsun?" Declan soruyor. "Teagan'dı, değil mi? Belli ki onu öldürmeyeceksiniz. Onun kendini öldürmesini istemiyorsun, o yüzden bizi de öldüremezsin."

"Teagan'ı *alamaz* Declan. Ne oluyor lan!?" Luca bağııyor.

Sebastian Luca'ya, "Teagan'a mümkün olan her şekilde sahip oldum," diyor. "O da bunun için yalvardı, küçük bir fahişeye gibi. Benden onunla kaçmamı istedi, bunu sana söyledi mi?"

Luca alay ediyor. "Evet, doğru." "Değil mi Teagan?"

"Sebastian, dur."

"Teagan, ne oluyor lan? Beni terk mi edecektin? Onun için mi?"

"Orada değildin! Beni terk ettin!"

"İsteyerek değil! Onu öldürdükten sonra senin de aklını başına getireceğim Teagan."

"Luca, yeter," diyor Declan.

"Her gece kelepçeli uyuyacaksın ve o küçük kışına öyle bir şaplak atacağım ki bir ay boyunca oturamayacaksın."

"Yüksek hedefler. O kadar uzun yaşamayacaksın," diye alay ediyor Sebastian. "Teagan'ı istiyorsun, değil mi?" Declan tekrar soruyor.

Sebastian bunu ne doğruluyor ne de reddediyor.

"yakalarsanız ne yapacaksınız?" diye soruyor. "Hmm? Diyelim ki bizi öldürdün, kendini öldürmesini engelledin ve onu dışarı çıkardın

Sonra ne olacak? Onu öldürmen gerekiyordu, değil mi? Ölü arkadaşın öyle dedi."

"Benim arkadaşım yok-"

"Tarikat'tan ayrılacak mısın?" Declan soruyor.

"Kimse Tarikat'ı terk edemez."

"Onunla ilgilenemezsin," diyor Declan. "Gitmesine izin veremezsin çünkü ölmüş olması gerekiyor. Saklanacağı ya da kendine zarar vermeyeceği konusunda ona güvenemezsin çünkü sana kızacaktır. Onu yanınızda taşıyamazsınız çünkü ölmüş olması gerekiyor. Onu bir yerde bağlı tutamazsınız çünkü eninde sonunda onu çok uzun süre yalnız bırakmak zorunda kalırsınız ve ölür. Ya da fark ederler ve ölür. Ve ölene kadar senden nefret edecek. Bunu hiç düşünmemişsin."

Luca, "Kızlar bağlanıp esir tutulmaktan hoşlanmazlar," diyor. "Bunu zor yoldan öğrendim."

"Yani tek seçeneğimin üçünüzü de öldürmek olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Declan ayaklarını sehpa dayayarak, "Bu da bir seçenek," diyor. "Onu buradan çıkarmamıza yardım et." Bana dönüyor ve ekliyor, "Gel otur tatlım. Sorun yok."

Soluma, Luca'ya bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Yapmam gerektiğini sanmıyorum." "Luca, otur. Teagan'ı sinirlendiriyorsun."

"Elinde bıçak olan maskeli bir dangalak onu sıcacık mı hissettiriyor? Neden onu sinirlendiriyorum?"

"Daha çok ıslak ve azgın gibi-"

"Lanet olsun-"

"Luca, yapma!"

"Ne yapacağın belli olmuyor, o yüzden," diyor Declan. ". "

Luca yatağın kenarında oturuyor. Üzerinde hâlâ sadece boxer'ı var ve gözlerinde bazen takındığı o çılgın bakış var.

Uzun saçları ve sakalıyla dengesiz, dövme bir İsa'ya benziyor.

"Şimdi oturacak mısın, Teag? Bıçağı yere bırak. Senin limanın olmaya çalışıyorum.

İstediğin bu, değil mi?"

"Evet," diyorum bıçağı indirirken. Elimin tersiyle yanaklarımı siliyorum ve Declan'ın yanına değil, Luca'nın ayaklarının dibine oturup kolumu bacağına doluyorum. Dudaklarımı dizinin iç kısmına bastırıyorum.

"Seni seviyorum Teagan," diyor Luca. "O seni sevmiyor." "Bunu biliyorum," diyorum ona.

"Sen benim , değil mi Teag?" Luca ellerini saçlarımın arasından geçirerek söylüyor.

Başımı salladım.

Sebastian önce bana sonra Luca'ya ters ters bakıyor. "Şunu öldürmeme izin verirsen belki gitmene izin ."

"Babamın anneni öldürdüğü gibi mi?" Luca alay ediyor.

"Kendi anneni öldürüp sonra yeni anneni becermedin mi?" "Sebastian, *lütfe*n onu rahat bırak."

Sebastian odanın diğer tarafına geçiyor, masa sandalyesini çekiyor ve kollarını önünde kavuşturarak geniş bacaklı bir şekilde oturuyor. Ondan Declan'a bakıyorum -boyları, duruşları... Sanki lanet bir aynaya bakıyor gibiyim. Bunu nasıl göremedim?

"Sebastian," diyorum, "maskeni çıkarmalısın. Eminim Declan yüzünü görmek istiyordur."

"Hayır."

"Seni hatırlıyor. O senin kardeşin." Luca alay ediyor. "Onlar kardeş *değil*."

"Sen de onun kardeşisin Luca."

"Keşke o uçakta ölmesine izin verseydim," diyor Sebastian. "Senden nefret ediyorum. Sende gerçekten yanlış olan bir şeyler var, değil mi Teagan? *Bu* adam için ölmek mi istiyorsun? Belki de boğazını kesmelisin, böylece bu işi bitirebiliriz."

"Onu dinleme Teagan," diyor Declan. "Ciddi değil"

". *Bone Saw*'la konuşmuyordum. Onu *istemiyorum*. Sebastian."

"Yine de haklı. Seni hatırlıyorum ve yüzünü görmek istiyorum. Biz kardeşiz."

"Lanet olası yüzünü görmek istemiyorum," diyor Luca.

Görünüşe göre, ihtiyacı olan tek ikna edici buydu. Sebastian kapüşonu indiriyor ve maskeyi çıkarıyor.

Rahatsız; ikisine de bakmak istemiyor, o yüzden bana bakıyor. Benzerlikler çarpıcı. Üç adamın da elmacık kemikleri ve kaş çıkıntıları aynı; Declan ve Sebastian'ın koyu renk gözleri ve saç çizgisi aynı. Saçları ve cilt tonları farklı ama yine de bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyorum.

Onu özledim. O da beni özledi, bu yüzden burada. Benim için itaatsizlik etti. Beni kurtarmak için Tarikat'ın başka bir üyesini öldürdü.

Declan haklı - bana zarar vermeyecek, dolayısıyla onlara da zarar vermeyecek. Declan'a "Sebastian da bizimle gelebilir," diyorum.

"Siktir et onu-"

"Yapamaz, tatlım. Sebastian haklı, kimse Tarikat'tan ayrılamaz. Hepimizi öldürürler," diyor Declan. "Araban var mı?"

"Evet," diyor Sebastian.

"Buradan çok uzak olmayan küçük bir havaalanı var. Düğünden sonra onu oraya getirin."

"Asla olmaz. Kız konusunda ona güvenemeyiz," diyor Luca.

"Buraya kadar onu kurtarmak için geldi. Ve aptal değil, onun güvende olmasının tek yolunun bu olduğunu biliyor. Ona zarar vermeyecek; onu seviyor."

Nefesimi tutuyorum ve bekliyorum, *evet, seni seviyorum Teagan* demesini bekliyorum. Ama bunun yerine gözlerini duvara dikmiş, düşünüyor.

"Seni derinden etkiliyor, değil mi?" Declan soruyor.

Yine de hiçbir şey söylemiyor.

Birkaç dakika sessizlik oldu. Luca'nın bacağına yapıştım ve yerdeki kafaya baktım.

Dallas'taki banyoda, kanlar içinde, bunun ne anlama geldiğinden korkan korkmuş kızı hatırlıyorum. Şimdi, bir otel odasında ceset ve kesik bir kafayla oturuyorum, etkilenmedim.

Gözleri açık.

"Peki," diyor Sebastian.

"Tamam," diyor Declan. Sandalyesinde öne doğru eğilir.

"Hayır," diyor Luca. "Teagan'ı onunla bırakmayacağım. Ona güvenmiyorum." "Sen bana güveniyor musun?" Declan soruyor.

"Şaka mı yapıyorsun? *Hayır*. Onu terk ettin. Onu bir daha terk etmeyeceğim." "Teagan, buraya gel," diyor Sebastian.

Gözlerim Declan'a kayıyor, o da başını sallıyor.

"Yapma," diyor Luca, ayağa kalktığımda eli bileğime dolanıyor.

"yok," diyorum. Bir elimi yanağına koyuyorum ve Sebastian'a doğru ilerlemeden önce eğilip onu öpüyorum.

Bacağına okşuyor. "Kucağıma otur."

Luca alay ediyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Ama yapıyorum.

Sebastian gömleğimin arkasındaki etek ucundan tutup sağ omzuma kadar çekiyor. Altında çıplak kalıyorum; Luca'nın tişörtümü bırakmadan önce gerildiğini görüyorum.

yere bak.

"," diyor Sebastian, bıçağını aynı omzuma bastırarak. O bıçağın ucuyla etimi keserken ben de tırnaklarımı onun kalçalarına .

"Ona ne yapıyor böyle?!" Luca soruyor. "Yaklaşık beş saniyeniz var-"

"Sakin ol. Ben hallederim." Sebastian bıçağı bir kenara bırakıyor ve elini uzatıp küçük bir mikroçipi göstermeden önce parmaklarını yaranın içinde hissediyorum. "Bu bir izleme cihazı," diyor. "Artık bana güveniyor musun?"

"Bana *çip* mi taktın?"

"O kadar da şaşırmış olamazsın Teagan," diye yanıtlıyor kayıtsızca. "Güneş doğmadan cesetlerden kurtulmamız gerekiyor. Eğer onları bütün gün burada bırakırsak kokmaya başlayacaklar."

"Sana yardım edeceğim," diyor Declan.

Sebastian'ın gerildiğini hissediyorum. Declan'*la bu* şekilde vakit geçirmeye karşı çıkmak istediğinden eminim - artık maskenin arkasındaki adam *o* değil. Eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor, "Kalçamı ıslattın, küçük canavar. Umarım erkek arkadaşın bunu görmez - canını yakmamdan ne kadar hoşlandığını öğrenmesini istemem."

Ona söylemek istediğim şeyler var. Ona doğru eğilmek istiyorum. Ona dokunmak istiyorum; kollarımı boynuna dolamak ve dudaklarından öpmek istiyorum. Bunun kimse tarafından iyi karşılanacağını sanmıyorum.

"Teşekkür ," diyorum onun yerine, için kenara çekiliyorum.

Sebastian, "Ben gidip arabadan eşyalarımı alayım," diyor.

"Anahtar almak ister misin?" diye

soruyorum. Luca alay ediyor.

Sebastian kapıdan çıkarken, "Bende bir tane var," diyor. " aldım."

"Yerdeki kanı nasıl temizleyeceğiz?" Declan'a sordum.

"Gerçekten ihtiyacımız yok," diyor. "Sadece siz gidene kadar personeli odadan uzak tutmamız gerekiyor. O zaman bir önemi kalmayacak."

"Oh...evet. Sanırım bu mantıklı. Luca, şimdi duş alabilir miyim? Her yerim kan oldu."

"Elbette bebeğim. Devam et."

Banyoya doğru birkaç adım attım, sonra durakladım. "Declan? Onunla iyi olacak mısın?"

"Sana benim için endişelenme demiştim, kedicik." mesafeyi kapatıyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyor. "Şimdi sana bakacağım... söz verdiğim gibi."

"Tamam."

Banyoya girdikten sonra soyunuyorum ve hızlıca duş alıyorum. Declan sorun olmadığını söylese de onları uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum. Kapı açılmadan önce saçlarımı sıkıyor ve havlumu vücuduma sarıyorum. Luca banyoya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Hey, iyi misin?" diye soruyorum. Luca başını sallıyor. "Hayır."

Ellerini yanaklarıma koyuyor ve eğilip beni öpüyor. Boynuma geçmeden ve havluyu vücudumdan çekmeden önce ağzı benimkini keşfediyor.

"Seni seviyorum Teagan," diyor. Bacaklarımın arasına uzanıyor ve bir parmağını içime sokuyor.

"Ben de seni seviyorum ama... ?"

"Odadalar..."

"Ama-"

"Neden Teagan?" diye sorar. "Ha?"

Sebastian. Sebastian için endişeleniyorum. Bunu tam olarak söyleyemem. Özellikle de bunu yapmak zorunda hissetmesinin sebebinin o olduğunu düşündüğümde.

Onun bilmesini istiyor. Bunu duymasını istiyor.

Beni aynaya doğru çeviriyor ve kendi şortunu ve boxerını kalçalarının üzerinden aşağı çekiyor. Aletini çıplak kıkımda sert hissediyorum.

", bebeğim," diyor.

Tezgâhın üzerine eğildim ve o sert aletini soktu. Zevk dalgaları göbeğimden başlayıp omurgama doğru yayılıyor. Böyle ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum.

İnliyorum, gözlerim başımın içine doğru dönüyor, kaldıraç olarak tutunabileceğim herhangi bir şeye uzanıyorum ve bir elimle musluğun etrafına geliyorum.

İçime tekrar tekrar, her seferinde daha sert giriyor, aletini içime her gömdüğünde teninin benimkine karşı çıkardığı ses boşlukta yankılanıyor.

Ve eğer Sebastian kapının diğer tarafındaysa, bunu duyabilir... kocaman aletini içime her soktuğunda. Çıglık atmamak için dişlerimi sıkıyorum.

Üzerime eğilerek saçlarımdan tuttu ve kulağıma fısıldadı, "Sen benim iyi kızımsın, Teagan. Benimsin, onun değil."

"Biliyorum," diye sızlanıyorum, nefesim kesiliyor. "Bunu biliyorum."

"İyi edersin," diyor amıma girerken. "Bunu yapacağından emin olacağım. Sen *benim* kızımsın, Teagan. Sikmek benim, kullanmak benim, incitmek benim. Eğer hak ediyorsan *lanet* bodrumda bağlamak da benim. Bunu hak ediyor musun, Teagan?"

"Sen ne istersen Luca," diye inliyorum, çözülmek üzereyim. "Ne istersen yapacağım."

İki acımasız kalça darbesinden sonra parçalanmaya başlıyorum. Anlamsız olduğunu bilsem de sessiz kalmaya çalışıyorum, dudağımı ısırıyorum, amım onun etrafında kenetlenirken çığlıklarımı bastırmayı umuyorum.

"Sakın sessiz olmaya kalkma," diye homurdanıyor Luca. "nasıl ses çıkardığını biliyorum. Seni ağlatacağım, Teagan." Kıçıma sert bir tokat atıyor ve ben çığlık atıyorum. "İstedğin bu mu? Ha?"

"Luca... oh, kahretsin," diye inliyorum, orgazm içimden geçerken teslim oluyorum. "Ahh!"

Luca boynumu öpüyor, ben de geri uzanıp saçlarını ellerimle kavırıyorum ve onu kendime çekiyorum. "İşte benim kızım," diyor. "Benim tatlı siyah meyanköku kızım."

Boşalırken yüksek sesle inliyor, beni doldururken sessiz kalmaya hiç çalışmıyor. Eğer bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorsa, kanıtladı. Tezgâhın üzerine eğilmiş, vücudum gevşek ve bitkin halde yatarken amım onun zonklayan sikinin etrafında zonkluyor.

"Seni seviyorum," diyor. "Seni çok seviyorum. Seni terk etmedim, beni terk etme."

"Bunu asla yapmam."

Ayağa kalktı, gömleğini çıkardı ve bana uzattı. "Bunu giy, tatlım."

"Teşekkürler," diyorum ona, başımın üzerine çekerek.

"Çok güzelsin," diyor saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak. Ben de gülümsüyorum. "Sen de güzelsin."

Ayak parmaklarımdan üzerinde duruyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Çok tatlısın bebeğim," diyor. "Sana bağırdığım için özür dilerim, Teag." "Sorun değil, Luca."

Elini tutuyorum ve birlikte odaya geri döndüğümüzde Declan ve Sebastian parçalanmış bir cesedin son parçalarını

siyah çöp torbaları. Declan odanın karşısına geçer ve Travis'in kafasını saçlarından tutar.

"Geri kalanı nerede?" diye sordum.

"Diğerinin arabasının bagajında," diyor Declan. "Ondan kurtulacağız - arabadan ve artıklardan."

Kanlı palayı alıyor ve onu da çöp torbasına atıyor. Kendinde değil, bunu gözlerinden anlayabiliyorum. O cesedi parçalara ayırmaktan zevk alıyordu.

Gülümsememi geri alıyorum ve o da bunu fark ederek gülüyor.

"Ne düşündüğünü biliyorum ve haklısın," diyor Declan. "Biz hâlâ aynıyız Teagan."

Çok seksi. Sadece gülüşü değil, bu da öyle. Bunu pek sık yapmaz, yaptığında da genelde samimiyetsizdir. Ama Declan'ın bir pala kullanması, ayrı yaşadığı kardeşiyle bana zarar vermeye çalışan birinin cesedini kesmekten kanlar içinde olması... çok seksi.

Bu lanet bir şiir.

"Gidelim," diyor Sebastian.

Bana bakmıyor; kapıdan çıkmadan önce beni onaylamıyor.

"Yakında döneceğiz," diyor Declan. "Hoşça kal, tatlım. Odadan çıkma."

"Güle güle."

Yerden bir anta alır ve kapıdan çıkarken ışığı kapatır.

Luca dolaptan mini likör şişelerinden bir tane daha alıyor ve çantasından turuncu bir hap şişesi çıkarıp elinde birkaç tane sallıyor.

"Hey," dedim. "Gel buraya... Hadi uyuyalım. Buna ihtiyacın yok, değil mi?"

Hapları ağzına atıyor ve yatağın kenarına oturmadan önce bir kadeh viskiyle yıkıyor.

"Sakatım Teagan," diyor başını ellerinin arasına alarak. "Sanırım en iyisi bu olacak ve ben çok korkuyorum."

"Öyle olsan bile, sorun değil." Sırtına yaslanıyorum, kollarımı ona doluyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Acı çektiğini biliyorum ama bunu atlatacağız."

"Ya yapamazsam?"

"Peki... o zaman... Yalnız uyumak zorunda kalmaman için uzanıp seninle birlikte öleceğim."

"Teag..."

"Ciddiyim. bir gün daha yaşamak istemiyorum. Kalbim buna dayanamıyor."

Dönüyor, sulu gözlerle bana bakıyor ve kollarını bana doluyor.

"Sorun yok Luca," diyorum ona. "İyi olacağız. Ve eğer , o zaman da sorun değil. Denedik."

"Bana karşı çok iyisin Teag," diyor. "Seni çok özledim. Sen sahip olduğum en iyi şeysin."

"Ben de seni özledim. , tamam mı? Uyuyana kadar sırtını ovacağım."

Yorganı geri çekiyor ve yatağa tırmanıyor. Sırtını ve omuzlarını ovuyorum ve horlama sesi duyana kadar parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Neyse ki uzun sürmüyor. Benim de gözlerim ağırlaştı.

YİRMİ BİR

Otel odasının kapısının çarparak kapanma sesine uyanana uzun zaman geçtiğini sanmıyorum -belki birkaç saat-.

Paniklemeye fırsat bulamadan Declan'ın derin ve boğuk sesini duyuyorum. Yüzümü Luca'nın sırtına gömüyorum, kolum hâlâ vücudunun üzerinde.

"Saat on bir gibi yola çıkarım. Arabayla kırk dakika sürer," diyor

Declan. "İyi," diyor Sebastian.

"Onu getireceğinden emin misin?" "Onu

öldürmeyeceğim ya da ölmesine izin

vermeyeceğim." "Biliyorsun-"

"Artık konuşmayacağım."

Declan yatağın kenarına doğru yürür. "Luca, . Gitmemiz gerek.

-"Güneş yakında doğacak."

Luca yataktan kalkıyor, giyiniyor ve çantasını omzuna atıyor. Bastonunun üstten çıktığını fark ediyorum; Sebastian'ın önünde kullanmak istemiyor.

Sebastian'ın dolaba bir giysi torbası asmasını izliyor, dudağı tiksintiyle yukarı kalkıyor.

"O da ne?" Luca ona sorar.

"Bu lanet bir takım elbise, ne olduğunu sanıyorsun? Düğüne davetliyim."

"Bu bir şaka, değil mi?" Luca alay ediyor.

"Hayır, hiç de değil. Townsend'ler beni seviyor," diyor Sebastian. "Ben duş alacağım."

Banyoya girmeden önce tişörtünü kafasına geçiriyor ve Luca'nın arkasını dönmeden önce göğsüne kazınmış adımı görmesini sağlıyor.

Ama Declan kapı arkasından kapanana kadar sadece sırtındaki parçalanmış deriye bakıyor. Ne düşündüğünü biliyorum, o da olabilirdi.

"Luca..." Bastonu çantadan çıkarıp ona uzattım.

"Çantayı da bana ver," diyor Declan.

"Ben iyiyim," diyor Luca. "Buna alışmam gerekiyor."

"Hayır, yok," diyor omzundan alarak. "Hoşça kal, tatlım." Eğiliyor ve beni dudaklarımdan öpüyor. "Seni seviyorum. Çok yakında görüşeceğiz."

"Ben de seni seviyorum."

Luca, "Onu onunla bırakmak istemiyorum," diyor.

"Düğüne gidip veda etmek istiyor," diyor Declan ona. "Kalamayız, uçağı hazırlamamız gerekiyor. Ayrıca, kaybolduğu gün kameralara yakalanma riskini göze alamayız. Polis senin öldüğünü ve benim Rusya'da olduğumu düşünüyor ve beni aramayı bıraktılar. Bu şekilde kalmasını istiyorum. O iyi olacak."

"Seninle yürüyebilir miyim?"

diye sordum. "Hayır, kedicik.

Üzgünüm."

İçimi çektim. "Tek bir gün bile değil, Luca." Ayak parmaklarımdan duruyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Senin hiçbir sorunun yok."

Luca'nın omzunun üzerinden Declan'ın gözleriyle karşılaşıyorum. Acaba o da bana aynı şeyi söylediğini hatırlıyor muydu?

"Seni seviyorum Teagan," diyor

Luca. "Ben de seni seviyorum. B-"

"Öyle deme. Akşama görüşürüz."

"Tamam. Akşama görüşürüz."

Onlarla kapıya kadar yürüyorum ve kapı arkalarından kapandığında kendimi eskisinden biraz daha boş hissediyorum.

Biraz da korkuyorum.

Ben yatağa girdikten kısa bir süre sonra Sebastian banyodan çıkıyor. Küçük kanepeye uzanmadan önce giyinmesini ve kendine bir bardak su doldurmasını karanlıkta izliyorum.

"Sebastian? Sen-"

"Hayır. Seninle birlikte erkek arkadaşlarının döl lekeleri içinde yatmayacağım." Yataktan kalktım ve odayı geçip ona doğru gittim.

Kanepenin yanında durduğumda tekrar "Hayır Teagan," diyor.

"Ama seni özledim," diyorum ona. Yine de üzerine çıkıyorum, kollarımı sırtına doluyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onu içime çekiyorum. "Bırak beni."

Sebastian iç çekiyor. Hayır demiyor.

Kollarını sırtıma doluyor ve uykuya dalıyoruz.

"Ayağa kalk," diyor Sebastian.

Luca'nın gömleği göğsüme kadar itiliyor ve belden aşağım çıplak kalıyor. Sebastian'ın sert aleti pantolonunun üzerinden kalçamın iç kısmına baskı yapıyor.

Ben istiyorum.

Kalçalarımı onun üzerinde hareket ettiriyorum, dudaklarını dudaklarıma değdirmek için yüzüne uzanıyorum, ama beni hızla silkiyor ve altımdan çıkıyor.

İçimde onunla uyanmayı özlüyorum.

"Saat kaç?" diye soruyorum.

"Öğleden sonra oldu," diyor.

"hazırlanmak için Blakely'nin süitinde olmam gerekiyor."

"Biliyorum."

"Ne yapacaksın?" Ben soruyorum.

"Ben de hazırlanacağım. Bu arada sarışın olan koca bir bebek.

Bir cesedi parçalamaya bile yardım etmez."

"Onun adı Luca," diyorum. "O senin kardeşin ve adını biliyorsun.

Ve ben onu bu haliyle seviyorum."

"Kadınları istismar eden sakat bir uyuşturucu

bağımlısı mı?" "Kadınları istismar ediyorsun.

Sen bir seri katilsin." "Sen de öylesin."

"Bana bir tane yaptın."

"Hayır, yapmadım," diye alay ediyor. "Benimle tanışmadan önce öldürdün.

Ben olmasaydım Tinder randevunu hack'leyecektin. Ben seni kurtardım."

"Evet... Sanırım. Ona ne oldu bu arada?" "Onu

doğradım."

Hmm. Bilmem gerekirdi.

Tanıdık bir şey çıkarana kadar çantasını karıştırıyor; bir tüpe bağlı iğne ve bir kan torbası.

"O yanlış anlaşıldı-Luca. O sadece..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kesiyorum. "O iyi bir insan."

"Sen ne dersen o. Yumruk yap," diyor ve koluma küçük bir lastik turnike bağlıyor.

"Bu ne için?" Ben soruyorum.

"Odayı dekore ediyorum," diyor. Riv'in aksine, iğneyi batırmadan önce beni uyarmıyor. "Burada yeterince senin ve diğer adamın kanını bulacaklar ve senin öldüğünü düşünecekler."

"Oh."

"İstediğin buydu, değil mi? Dışarıda bir yerlerde olduğunu düşünmelerini ya da nedenini merak etmelerini istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, istemiyorum..."

Ama ben daha çok bir araba kazası gibi düşünüyordum. Bir cinayet daha çok acıtır. Yine de merak etmekten iyidir.

"Yani beni o adamın öldürdüğünü mü düşünecekler?"

"Olabilir. Ama muhtemelen seni ve başka bir adamı öldürdüğümü düşünecekler." "Peki, bu senin için bir sorun olmaz mı?"

"Hayır," diyor. "Kağıt üzerinde hiçbir yerde yokum, unuttun mu? Ben de yok olacağım."

"Tarikat seni cezalandırmayacak mı?"

"Mmm, belki. Adımı ve yüzümü bilen tek bir kişi daha var, o da beni büyüten kişi; sanırım bu ona bağlı. Aksi takdirde, burada seninle birlikte olanın *ben* olduğumu kimse bilmeyecek ve Declan'la kuyruğunuzu alt ettiğinizi düşünecekler."

"Seni hala görebilir miyim?"

diye sordum. "Hayır Teagan, göremezsin."

"Ama-"

"Teagan, onları tanıyorum," diyor. "Nasıl çalıştıklarını biliyorum. Sadece var olmaya ve gizlilik içinde çalışmaya devam etmek istiyorlar. İnsanların FBI'nın adlarını hiç anmadığını unutmasını istiyorlar. Bir daha geri dönmedikleri sürece De Rossi'lerin gitmesine izin vermeye hazırdılar... çünkü onları öldürürlerse babalarını da öldürmek zorunda kalacaklardı ve bu da bir karmaşa yaratacaktı. Ünlü olduklarından bahsetmiyorum bile - yakalanmaları ulusal haber olur ve gözaltından kaybolmaları da bir o kadar dikkat çeker. Onları öldürmek *istemiyorlar*. Eğer öldüyseniz, öldüğünüze inansalar da inanmasalar da.

-Polis öldüğünüzü ve onlar için bir tehdit oluşturmadığınızı *düşünürse* sizi de rahat bırakacaktır."

İğneyi de uyarmadan çıkarıyor.

"Peki... o zaman neden bizimle gelemiyorsun? Sen bir De Rossi'sin."

"Hayır, değilim Teagan. Hiçbir şekilde değilim. Gitmeme izin vermeyecekler ve sonra da bir şeyi kanıtlamak için seni öldürecekler - benim önümde sana tecavüz etmeden önce ya da sonra."

"Neden kalıyorsun?" Ben soruyorum.

"Onlar senin için geri gelmeden önce gittiğin aynı sebepten dolayı. Herkesin bir yere ve amaca ihtiyacı vardır. Başka bir yerde nasıl var olabileceğimi bilmiyorum."

"Benimle var olabilirsin. Ben senin amacın olacağım."

Birazcık gülüyor. "gerçekten delisin, değil mi Teagan?" Omuz silkiyorum. "Muhtemelen."

"Yapamam," diyor Sebastian. "Ben kardeşlerim gibi değilim, seni paylaşmayacağım. Sonunda onları öldürürüm. Ve açıkçası, sonunda seni de öldürmeyeceğime dair kendime güvenmiyorum."

"Evet, ," diyorum.

Beni görmezden geliyor ve diğer yöne dönerek iğneyi tüpün ucundan çıkarıyor.

"Neden bana bakmıyorsun?" Ona soruyorum.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor. "Meşgulüm. Sana sonra bakarım."

"Doğru... tamam."

Bir an oyalanıyorum -bekliyorum ama neyi beklediğimden emin değilim- ve hâlâ bana bakmadığında ya da bir şey söylemediğinde banyoya çekiliyorum.

Duşa hızlıca durulanıyorum ve sonra dişlerimi fırçalıyorum. Giyinmek için dışarı çıktığımda Sebastian hâlâ bana bakmıyor. Şort ve atlet giyiyorum, sandaletlerimi giyiyorum ve içinde elbisemle ayakkabılarımın olduğu giysi çantasını alıyorum.

Telefonumu kontrol ediyorum ve Blakely'den bir mesaj geldiğini görüyorum.

Hala nefret ediyorum. Onları kesecek misin?

"Sanırım ben gideceğim," diyorum ona. "Blake için bir şeyler yapmam gerekiyor ve yukarı çıkmadan önce aşağıda bir şeyler yemek ve kahve içmek istiyorum."

"Tamam," diyor yine başını kaldırmadan. "Çılgınlık yapıp odaya ne istersen yükleyebilirsin, faturayı ödemek için buralarda olmayacaksın."

"Aç mısın? Benimle gelir misin?" "Sonra bir şeyler alırım," diyor.

Balkona çıkıyor, sürgülü cam kapıyı arkasından kapatıyor ve denize bakan bir sandalyeye oturuyor. Giysi çantasını yatağın üzerine bırakıp onu takip ediyorum.

"Sebastian?" Sesim çatlıyor.

"Ne?"

"Duygularımı incitiyorsun."

İç çekerek dönüyor ve -nihayet- bana bakıyor. "Benden çok fazla şey istiyorsun Teagan. Beni zaten kırdın, bunu daha da zorlaştırma."

"Yapmaya çalıştığım şey bu değil. Seni seviyorum." "Bunu söylemeyi bırakmalısın," diyor.

"Neden?"

"Çünkü hoşuma gitmiyor!" diye tersliyor.

"Neden olmasın ki?!" Bağırıyorum, gözlerim yaşıyor. "Yaptığın şey... benim için... bu aşk. Sen de beni seviyorsun. Ve bugünden sonra, birbirimizi bir daha asla göremeyeceğiz ve beni *özleyeceksin*... sonsuza dek. Ve keşke bana söyleseydim, keşke beni öpseydim ve bana dokunsaydım diyeceksin. Yuva olmayan büyük, cansız bir evden diğerine taşınacaksın ve karanlıkta tek başına oturup bana böyle hissettirdiğin tüm zamanları düşüneceksin ve bundan nefret edeceksin."

Bakışlarını tekrar suya çeviriyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ben senin gibi düşünmüyor ve hissetmiyorum Teagan."

"Hayır, yok. Hem de hiç. Ama benim hakkımda ne düşündüğünü ve hissettiğini *biliyorum*." "Eminim bu seni daha iyi hissettiriyordur ama yanılıyorsun. Sen tükeniyorsun zamanın var, küçük canavar. Gitsen iyi olur. bulmamaya çalış; olay çıkarırsan ya da birini parçalara ayırırsan seni buradan çıkarmak daha zor olacak."

Alay ediyorum ve ona inanamayarak bakıyorum. "Sonra görüşürüz, Kemik Testeresi."

Hışım ile içeri giriyorum, giysi çantasını ve cüzdanımı alıyorum ve kapının arkamdan çarpmasına izin vererek çıkıyorum.

Tatil köyünün en ucundaki binamdan Blake'in kaldığı ana binaya doğru ilerlerken kendi kendime, *bu onun suçu değil*, diyorum. *O yapmadı.*

Belki de haklıdır. Belki de çok şey istiyordumdur. Seni daha da kötüleştirmesine izin verme. Muhtemelen istediği de bu.

Arka tarafa, sahilde düğün için hazırladıkları yere doğru yürüyorum, telefonumu çıkarıyorum ve Blakely'ye bir mesaj göndermeden önce gözlerimi siliyorum.

Yap .

Bitirdiğimde bir fotoğraf çekip ona gönderiyorum.

BLAKELY Daha iyi. Çok daha iyi.

Alt kattaki bir kafede durup bir sandviç ve kahve aldıktan sonra saçımı, makyajımı ve tırnaklarımı yaptırmak için Blakely'nin odasına gidiyorum. Birkaç dakika erken gelmiş olmama rağmen odadaki son kişi benmişim gibi görünüyor. Annem, müstakbel kayınvalidesi ve gelin partisi çoktan oradaydı.

"Kız kardeşin için bir tişört giyemez miydin?" diye soruyor annem, ressam makyajını yaparken, yine göğsümdeki yara izlerine atıfta bulunarak.

"Saçımı ve makyajımı bozmadan bir tişörtü bile çıkaramam," diyorum. Bunun onlarla geçireceğim son gün olduğunu hatırlayarak ekliyorum: "Bu arada seninki çok güzel görünüyor."

"İyi görünüyor anne," diyor Blakely. "Teagan, sen saç için Sophie'nin peşindesin."

"Tamam," diyorum, kanepeye oturuyorum.

"Biraz şampanya ister misin?" Blakely bana bir bardak uzatarak soruyor. Sebastian'ın boktan yorumunu düşünüyorum ve yine de alıyorum.

"Teşekkürler, ama bugün bana bir şeyler servis etmemen gerektiğini hissediyorum."

Omuz silkiyor. "Yerimde duramıyorum. Sen iyi misin? Ağlıyor gibi görünüyorsun."

Sebastian'ın beni daha sonra öldürmesi gerekiyordu, değil mi? Sanırım gerçeği söylemekten zarar gelmez.

"Sebastian ve ben kavga ediyorduk," dedim. "O da burada bu arada... Hala davetli mi?"

"Evet, tabii ki. Bir sürü odamız var. Ne hakkında kavga ediyordunuz?"

"Taşınıyoruz."

"Eğer onu seviyorsan, belki de kalmalısın," diyor Blakely. "Ne zamandan beri beni etrafında istiyorsun?"

"Kalırsan sana bakacak mı?" diye soruyor annem, belli ki konuşmaya kulak misafiri olmuş.

"Hayır," diyorum ona. "Yapamaz."

"Blake, hadi. Şu silindirleri çıkarmanın zamanı geldi," diyor Lauren.

"Barda ne dediğini hatırlıyorum Teagan," diyor Blakely. "Şimdiden özür dilerim. Ashlyn'in seninle konuşma şeklini duymak hoşuma gitmedi; fark ettim ki ben de seninle öyle konuşuyorum. Artık bunu yapmayacağım."

"Teşekkür ederim."

"Burada olmana sevindim," diyor. "Ben de."

YİRMİ İKİ

Ayakkabılar rahatsız. A kesim tül elbisenin içinde kendi normal insan kostümümün içindeymişim gibi hissediyorum. Saçlarım gevşek bukleler halinde sırtımdan aşağı sarkıyor ve önden bir saç bandı ile örülmüş. Yara izlerimin hiçbirisi görünmüyor; tüm çürüklerim iyileşti.

En azından dışarıda olanlar. Diğerlerine gelince... Tam daha iyiye gittiklerini düşündüğümde, yeni bir şey ortaya çıkıyor ve üzerine basıyor.

"Hey, Teagan. Seni gördüğüme sevindim."

Ziyaretçi defterini imzalarken hayatımda hiç görmediğim kişiye "Seni görmek de güzel," diyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Bu bir iş değil. İş olmayan bir şey. Sırf kendini dahil hissedebilsin diye birine verdiğiniz bir iş ve benim kişiliğime sahip biri için en kötü iş. Bu şartlar altında şikayetlerimi iç monologla sınırlı tutacağım.

"Burada olduğunuz için teşekkürler," diyorum kitabı imzalayan başka bir çifte, beceriksizce onların yanında dururken.

"Bu ne?" diye soruyor kız, yanımdaki masayı işaret ederek.

"Oh, şişedeki mesaj mı? Blake ve Austin'in birinci evlilik yıldönümlerinde okumaları için bir not bırakmak için."

"Çok şirin."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Evet, çok tatlı."

Öldür beni şimdi.

Bekle, sanırım bu gerçekten daha sonra olacak.

Bir not yazıp şişeye bırakmalarını izledikten sonra saate bakıyorum. *On dakika.* Düğün on dakika içinde başlıyor. Annemle babamın yanında Sebastian ve benim için ayrılmış iki koltuk da dahil olmak üzere belki bir avuç boş koltuk var. Onu henüz görmedim ve gerilmeye başlıyorum. Ya fikrini değiştirirse?

Kalp atışlarım hızlanıyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Tam paniklemeye başlamıştım ki, siyah bir takım elbise ve beyaz düğmeli bir gömlek giyerek yanıma geldi - Luca'dan bile daha iyi bir normal insan kostümü, özellikle de sadece normal olmadığını değil, ona sorarsanız bir insan bile olmadığını düşünürsek.

Yanımdaki masaya eğilip şişedeki mesaj için parşömene bir şeyler karalamadan önce hiçbir şey söylemiyor. Kollarımı önümde kavuşturuyorum ve o dikkatimi geri çekmeden önce başka tarafa bakıyorum.

"Hey, Teagan. Bu nasıl?" diye soruyor, parşömeni kaldırarak.

KIZ KARDEŞİNİ ÖLDÜRDÜM.

Bir kahkahayı bastırıyorum, elinden kapmadan önce kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafa bakıyorum.

"Onu oraya koyamazsın," diye fısıldıyorum.

"Neden?" diye soruyor. "Komik olduğunu düşünüyorsun."

Blakely'nin nefret ettiği şamdanlardan birini kullanarak kağıdı ateşe veriyorum ve kuma düşmesine izin vermeden önce parmak uçlarıma kadar yanmasını izliyorum. "Evlilik yıldönümünde hatırlanmak isteyeceği türden bir şey olduğunu sanmıyorum."

İçten içe yanan korlardan başka bir şey kalmayana kadar yanmasına izin veriyorum ve sonra topuklarımla ezerek söndürüyorum. Kafamı kaldırdığımda elbiseme bakıyordum.

"Hoşuna gitmiyor," diyorum.

Elini belime koyuyor ve parmaklarını işlemeli çiçeklerden birinin üzerinde gezdiriyor. "Bu doğru değil. Düşündüğüm şey bu değildi."

"Ne düşündüğünü bilmek istemiyorum-"

"Düşünüyordum da, bu senin kendin için seçeceğin bir şeye benzemiyor. Ve sen istediğin her şeye sahip olmayı hak ediyorsun. Ama çok güzel görünüyorsun Teagan, seni ilk gördüğüm zamanki kadar güzel."

Başımı yana eğip gözlerimi ona dikiyorum. Beni ilk gördüğünde pis bir erkekler tuvaletinde kanlar içindeydim.

"Ne söylediğimi biliyorum. Ne zaman olduğunu da biliyorum" diye ekliyor.

"Teagan, siz ikiniz gelip oturabilirsiniz," diyor annem. "Seni gördüğüme sevindim Sebastian. Geldiğin için teşekkürler."

"Beni ağırladığınız için teşekkürler," diyor. "Her şey harika görünüyor." Arkasını döndüğünde, katile başımı sallıyorum.

"Bekle," diyorum takip etmeye başladığında.

O parşömen parçalarından birine çabucak bir şeyler karalıyorum, *umarım istediğin her şeyi elde edersin. Sevgiler, Teagan.*

Şişeye dolduruyorum ve herkes yerini alırken biz de aceleyle koltuklarımıza geçiyoruz. Bir piyanist Taylor Swift'in "You Are In Love" şarkısını çalıyor ve herkes ayağa kalkmış, Blakely'nin dantel bir elbiseyle koridordan sahile doğru yürümesini bekliyor.

Sunağa doğru ilerlerken annem, ve nedimeleri ağlıyor; annem bana doğru uzanıyor ve elimi kendi eliyle sıkıyor.

Austin'e ulaştığında ve oturduğumuzda Sebastian kolunu omuzlarıma doluyor.

"Oda nasıl görünüyor?" Fısıldıyorum. "Fotoğraf çektin mi?"

Bana doğru eğildi, kulağıma fısıldamadan önce boynumu öptü, "Tamamen açık olmasa da ikna edici - aşırı bir şey yok. De Rossi döl çarşaflarından da kurtuldum. Ve hayır, fotoğraf çekmedim."

"Görebilir miyim?"

"Hayır, her şeyi edeceksin," diyor. "Eşyalarını arabaya koydum bile."

"Bence bu onlar için bir rahatlama olacak... her şeyin bitmiş olması de öyle değil mi?" Cevap vermeden önce tereddüt ediyor. "Evet, tabii."

"Onlara yük oldum. Hayatlarına devam edebilirler."

"Belki de bu şekilde görmeyi bırakırlar diye düşünüyorum," diyor boynuma doğru. "Bence seni özleyecekler."

Annem beni dürtüyor, yan gözle bana bakıyor ve ben de çenemi kapatıyorum. Tören kısa sürdü, ardından dün gece prova yemeğini yediğimiz açık hava çadırının altında bir resepsiyon verildi. Neyse ki Blake ve Austin'i son anda iptal edenlerin sayısı Sebastian'ı oturtmaya yetmedi. O konuşurken annemle babamın bakışlarını yakalıyorum, *"Neden altı ay önce böyle bir adamla tanışmadın?"* der gibiler. Sanırım masadaki herkesten daha çok o konuştu ve ben sadece oturdum.

Orada... ona hayranlık içinde.

Rolünü nasıl bu kadar iyi oynadığını ve işler farklı olsaydı nasıl biri olacağını merak ediyorum. O da bir rock yıldızı mı olurdu, yoksa sıradan bir adam mı? İçindeki katil onun bile inandığından daha mı doğaldı ve bu her zaman onun kaderi mi olacaktı? Üçü de şu anda olduklarından çok daha masum olurlar mıydı?

Eğer durum böyle olsaydı aşkı bulabilir miydim?

Şimdi masada yalnızım, tabağımdaki çikolatalı keki itiyorum. Sebastian çadırın diğer tarafında duruyor, Ashlyn ve kocasıyla konuşuyor. Ceketini çıkarmış ve beyaz düğmelerini ilikleyerek kaslı dövme kollarını ortaya çıkarmış. Nem her ikisini de

ama bukleler ona çok yakışıyor, benimkileri mahvediyor.

Yine yağmur kokuyor.

"Biraz daha şampanya?" Sebastian döndüğünde bana bir bardak uzatarak soruyor.

Yanımdaki sandalyeye oturuyor ve yüzünü bana dönüyor.

"Dikkatsiz davranıp bir cinayet işleyeceğimden endişelenmiyor musun?"

Bardağı masaya bırakırken gözlerimi devirerek soruyorum.

"Özür dilerim Teagan," diyor. Elimi avucunun içine alıyor ve dudaklarını ön koluma bastırıyor - lale dövmele olana değil, daha önce kanla yazdığı koluma. "Seni özledim. Seni buraya, sahile kadar takip ettim ve sandalyelerin fiyonklarını kesişini izledim, sonra da o kafenin köşesinde tek başına yemek yiyişini ve ağlayışını izledim. Ve bundan nefret ettim. Hayatımda hiç bu kadar kötü hissetmemiştim."

"değil," diyorum ona. "Sana da kimse daha iyisini öğretmedi."

"Sen öğrettin."

Şampanyayı yudumluyorum ve gözlerimi kaçırıyorum, onun yerine omzunun üzerinden bir yere bakıyorum.

"Dans etmek ister misin?" diye

sorar. "Ne? Benimle dans edecek misin?"

Sebastian omuz silkiyor. "Elbette. Eğer bir sonraki şarkı yavaş bir şarkı olursa, seninle dans ederim."

"Ölüyorum diye mi?"

"Evet." Bir elini enseme koyuyor ve eğilip beni öpmeden önce alnını alnıma bastırıyor. "Ve çünkü seni sonsuza dek özleyeceğim Teagan. Benim için sen her şeysin. Sana bir şeyleri hissetmenin ve önemsemenin nasıl bir şey olduğunu unutacağını söylediğimde yalan söyledim. Belki uyutabilirsin ama unutmazsın."

"Seni seviyorum," diyorum ona. "Bunu söylediğim için bana kızma, ben de seni sonsuza dek özleyeceğim."

Hoparlörlerden çalan şarkı bir sonrakine geçiyor ve yavaş bir şarkı. Bana elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve beni dans pistine götürmesine izin veriyorum. Elleri belimde, beni sıkıca kendisine doğru tutuyor. Başımı göğsüne yaslayıp derin derin nefes alıyorum. Bu çok güzel, çok güzel. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve zihnimin dolaşmasına izin veriyorum. Sıradan olduğumuzu, bunun bizim düğünümüz olduğunu, Kaliforniya'ya, kitaplarla ve müzikle dolu küçük bir eve geri döneceğimizi hayal ediyorum. Oturma odasında böyle dans ederdik ve seviştikten sonra beni öper ve sarılırdı. Bir kez

Her ay, daha önce yaptığımız gibi ailemle yemek yedik ama kimseyi öldürmeyi düşünmezdim. Onun gibi gülümseyecek ve gülecektim ve bu ikimiz için de gerçek olacaktı.

Ama sadece bir anlığına, sonra bırakıyorum. Kim ve ne olduğumuzu biliyorum.

Şarkı bittiğinde, uzaklaşıyor.

"Hemen gitmeliyiz," diyor. "Büyük bir çıkarmamı ister misin? Satmak savaşıyormuşuz gibi mi gösterelim?"

"Hayır," diyorum ona. "Bunun yerine bensiz yaşayamıyormuşsun gibi görünmeye çalış."

"Bu o kadar da zor olmayacak," diyor.

Beni tekrar öpüyor, dudakları benimkilere sertçe bastırıyor. Ellerim sırtından boynuna ve saçlarına doğru hareket ediyor, onu daha yakına çekiyor, daha derin öpüyor. Dili ağzımı keşfederken, elleri kırımın kabarıklığına doğru hareket ediyor ve elbisemin üzerinden yanaklarımı sıkıca kavırıyor.

"Gitme vakti Teagan," diyor Sebastian. "Git ve veda et, ama bilerek gittiğini düşünmelerine neden olacak bir şey söylemediğinden emin ol. Seni çardağın yanında bekleyeceğim."

İç çekiyorum. "Tamam."

Dönüyorum, kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum ve sonra annemle babamı bulmak için odayı tarıyorum. Odanın karşı tarafında durmuş Austin'in ailesiyle konuşuyorlar. Onlara yaklaşırken kalbim göğsümde çarpıyor.

"Hey." Zayıf çıkıyor; kendimi toparlamadan önce kelimedede biraz boğuluyorum. "Sanırım şimdi yukarı çıkacağız. Yorulmaya başladım."

"Eğer Sebastian'la yeterince erken kalkarsanız, ikiniz de katamaranda bize katılabilirsiniz," diyor babam. "Servis sabah 8:30'da kalkıyor."

Annem, "Teagan'ı çok deniz tutuyor," diyor. "Maui gezisini hatırlıyor musun? Onun kusmasını izlemek diğer dört turistin de kusmasına neden olmuştu."

"Evet, katamaranlar bana göre değil," dedim. On yedi yaşındaydım, hava çok dalgalıydı ve sarhoştum. O sırada bunu onlara söyleyemedim.

Austin'in ailesi biraz gülüyor, ama annesinin dudağı bana baktığında hala biraz yukarı kalkıyor - tıpkı bütün öğleden sonra otel süitinde olduğu gibi.

"Tam bir olaydı," diyor annem. "Teknenin kaptanı çok öfkeliydi. Döndüğümüzde sana mesaj atarız, tamam mı?"

Beni başından savıp konuşmasına geri dönüyor.

"İyi geceler anne," diyorum ve onu kucakladığımda şaşırtıyorum. Nefes almıyorum; kelimeleri tekrar boğmak istemiyorum. "Seni seviyorum. Görüşürüz."

yarın seni."

"Ben de seni seviyorum," diyor ve sonra çok daha sessiz bir şekilde ekliyor:
"Bugün iyi iş çıkardın."

Babam ona sarıldığımda ne yapacağını bile bilmiyor; on yıldan uzun bir süredir bana sarıldığını sanmıyorum. "Hoşça kal baba. Seni seviyorum."

Geri önce garip bir şekilde sırtımı sıvazlıyor. "İyi geceler, Teagan."

"İyi geceler."

Sırada Blakely var mı diye bakıyorum ama önce onu göremiyorum. Bakışlarım onun yerine çardağın korkuluklarına yaslanmış Sebastian'a takılıyor. Saatini işaret ediyor ve ben de omuz silkerek *Blakely'yi bulamadığımı* söylüyorum.

Austin'le birlikte kumsalda uzanmış, düğün kıyafetlerini giymiş, dalgaların üzerlerine vurmasına izin verdikleri yeri işaret ediyor. Onlara doğru ilerliyorum, kuma ulaştığımda topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"İyi misin?" Başında durduğumda sordum.

İkisi de sırlıslıklam.

"Evet," diye gülüyor. "Biz iyiyiz. Sadece bundan yorulduk. Bu, son birkaç aydır bu lanet günle ilgili yaşadığım tüm stres ve endişenin doruk noktası. Onu serbest bırakıyorum."

"Yine de güzeldi," diyorum ona. "Beni yeniden davet etmenize sevindim. Şimdi yukarı çıkıyoruz; yorgunum."

"Önce benimle uzan," diyor. "Su ılık." Başımı sallıyorum.

"Elbisemi mahvedeceğim."

"Yani? O elbiseyi bir daha asla giymeyeceksin. Bunu da bir daha giymeyeceğim." Blakely bir çığlık atıyor, çünkü başka bir dalga onların ve benim ayaklarımın üzerinden geçecek kadar yükseliyor. Söylediği gibi hava sıcak. "Austin, bacaklarını süpür."

"Tamam."

Kendini yukarı itiyor ve onun üzerine eğilip bana doğru uzanıyor, ben de geri sıcıyorum. "Bu gereksiz," diyorum ona ve Blakely' diğer tarafındaki ıslak kuma uzanıyorum. "Mutlu musun?"

"Öyleyim," diyor. "Gerçekten mutluyum,

Teagan." "Güzel. Bunu hak ediyorsun."

Deniz üzerimize gelmeden önce ayaklarımın dibinde bir dalga sesi daha duyuyorum - bu sefer daha da yüksek, yüzümüzü yıkıyor.

"Kahretsin," der Austin. "Pekala, Blake. Hâlâ bunu yapmak istiyorsan, daha geriye gitmeliyiz."

"Güzel, değil mi?" Blakely tam gökyüzü açılıp yağmur yağmaya başladığında soruyor. "Gördün mü?" diye bağıyor şiddetli yağmurun sesini bastırarak. "Artık bir önemi yok."

"Evet, sanırım değil," diyorum ikimiz de kendimizi ayağa kaldırırken. "Düğün gününde yağmur yağmasının iyi şans getireceğini duymuştum."

"Öyle," diyor. "Sana söyledim, Austin." Omuz silkiyor. "Ona ihtiyacımız yok."

"Gitmeliyim," diyorum ve onu sıkıca kucaklıyorum. "Seni seviyorum, Blakely. Senin adına gerçekten çok mutluyum."

"Ben de seni seviyorum Teagan," diyor Blakely. "Yarın görüşürüz." "Yarın görüşürüz," diye yalan söyledim. "Tebrikler çocuklar. Hoşça kal, Austin."

Austin ve Blake benim yürüdüğüm merdivene yönelmek yerine binanın diğer tarafındaki merdivene koşuyorlar, muhtemelen misafirleri onları görmeden ya da daha fazla dikkatlerini çekmeden otelin içine gizlice girmeye çalışıyorlar.

Ben geçtiğimde insanların sadece yarısı resepsiyon çadırında kalmıştı. Ayakkabılarım elimde, Sebastian'la çardağın yanında buluşuyorum ve uzak binaya ve otoparka doğru uzun yoldan geri dönüyoruz - başka biriyle karşılaşma olasılığımızın en düşük olduğu yol.

Yağmurun altında el ele yürürken "Nasıldı?" diye soruyor.

"İyi idi," diyorum ona. "Bu konuda kendimi iyi hissediyorum. Bariz bir şey söyleyerek ya da bir pislik gibi davranarak her şeyi berbat etmedim. Kameralar var mı?"

"Sadece ana binanın önünde," diyor. "Çok eski bir sistem - zaten hiçbir şey göremeyecekler, ama plakaları çıkardım ve biz araziden ayrılana kadar ışıkları kapalı tutacağım. Ne zaman ayrıldığımızı anlayamayacaklar. Teksas'tan kiralık bir araba ve zaten sahte bir isim kullandım."

"Keşke güçlerini iyilik için kullansaydın."

Gülüyor, başını hafifçe sallıyor. "Şimdi senin için iyi yapıyorum, değil mi?"

"Evet, ."

"Bok gibi hissediyorum," diyor binanın kenarına ulaştığımızda. "Burada bekle. Etrafta kimsenin olmadığından emin olacağım."

Köşeden bakıyor ve sonra ceketini omuzlarıma doluyor. "Yavaşça arabaya doğru yürü ve yolcu koltuğuna otur. Başını aşağıda tut."

Başımı salladım. "Tamam."

Dediğini yapıyorum; bakışlarımı indirip arabaya doğru yürümeden önce etrafta kimseyi görmüyorum ve içeri girip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra da kimseyi görmüyorum. Tavan lambası söndükten dakikalar sonra Sebastian arabaya biniyor. Onu beklerken koltuğuma iyice gömülüyorum.

O içeri girdiğinde, arka koltuktaki pembe bavulu fark ettim. Bu sıırıslıklam elbiseden kurtulmam gerekiyor. "Şunun fermuarını açar mısın?" Sırtımı ona dönüp saçlarımı yana tarayarak soruyorum.

"Evet," diyor. Fermuarı ensemin hemen altından kıcımın kabarıklığına kadar kaydırıyor ve ben de orta konsola tırmanıyorum. Arkaya geçmeden beni kolumdan tutup durduruyor.

"Teagan?"

Donup kalıyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Öyle mi?"

Saniyeler geçiyor ve Sebastian hâlâ bir şey söylemeyince gözyaşlarımı tekrar kırıştırarak arkamı dönüyorum. Ama ben arka koltuğa tırmanamadan beni kucağına çekiyor ve bir elini yanağıma koyuyor. Diğer eliyle parmağıyla çene çizgimi çiziyor ve sonra aynı parmağı boynumdan aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor.

Belime doladığı elbisenin ıslak kumaşını yumruklarıyla kavırıyor. Kollarımı kaldırıp elbiseyi başımın üzerinden çekmesine izin veriyorum ve beni kucağında çıırılçıplak bırakıyor. Gözleri ağızımdan göğsüme düşüyor.

"Sebastian..."

"Sadece bir dakika sana bakmama izin ver." "Tamam," diye fısıldadım.

Sebastian parmak uçlarını göğüs kafesimde gezdiriyor, sonra kalçamın yanındaki 'S' harfinin oyulduğu yere geliyor ve sonra ağzını boğazıma dayayıp meme uçlarıma geçmeden önce boynumu öpüyor, birini ağzına alıp dilini sert ucunda gezdiriyor ve diğer tarafa geçmeden önce biraz ısıırıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, parmaklarımı ıslak saçlarından geçirip onu kendime doğru çekiyorum. "Sebastian..."

Geri çekiliyor, ağzı benimkiyle buluşuyor ve aynı anda pantolonunun beline uzanıyoruz, pantolonunu kalçalarının üzerinden indirip sikini serbest bırakana kadar kemeriyle mücadele ediyoruz. Sertçe oturuyorum, sert siki sıırıslıklam amımın içinde kolayca kayıyor.

Başımı eğiyorum ve beni içine aldığı anda inliyorum. "Oh, siktir..."

Kalçalarımı aletin üzerinde döndürüyorum, önce yavaşça, ucuna kadar, sonra tekrar üzerine batıyorum, içimi doldurduğunda inliyorum. Sebastian dişlerini gıcırdatıyor ve homurdanıyor, ben de hızlanıyorum.

"Siktir," diyor. Koltuğu arkaya yaslıyor ve nefes nefese kalıyorum, üzerine daha da batıyorum, gömleğinin önünü yırtıyorum. Daha önce onun hiç bu kadar kontrol sahibi olmamıştım. Ellerimi göğsüne, kabuk bağlamış ismimin hemen altına koyuyorum, ileri geri sallanırken kaldıraç olarak kullanıyorum, daha sert ve daha hızlı, kendi kurtuluşumu kovalıyorum. "Amin sikimin üzerinde çok iyi hissediyor bebeğim."

"Aman Tanrım..."

"Sen de gelecek misin?"

"Ben...evet..." Bacaklarım titremeye başlıyor; üzerine oturduğumda tüylerim diken diken oluyor, etrafından dolanırken kalçalarımı zar zor döndürüyorum. Kapının üstündeki kolu tutuyorum ve kalçalarımı sertçe kavriyor, orgazmım boyunca kendini becermek için vücudumu kullanırken hızı tekrar ayarlıyor.

"Oh, lanet olsun!" Çığlık atıyorum. Kolu bıraktığım anda beni ters çeviriyor, içime girerken kollarımı iki yanıma sıkıştırıyor. Bacaklarımı iki yana açıp bir ayağımı yolcu koltuğunun başlığına, diğerini de buğulanmış cama dayıyorum.

"Hâlâ , değil mi? Hissedebiliyorum." "Çok iyi hissettiriyor..." İnledim. "*Efendim.*"

Sebastian inliyor, içime girerken dişlerini göğsüme geçiriyor.

"Ahh!" I çığlık aracılığıyla sıkılmış Dişler, kıpır kıpır benim kalçalar ve onun tutuşuna karşı kıvranıyor. Bana baktığında dudaklarından kan damlıyor. "Acıyor mu?"

"Evet...siktir."

"Acıdığında daha iyi hissetmiyor musun?" "Evet..."

Dilini yaranın üzerinde gezdiriyor ve sonra dişlerini omzuma batırıyor. Tekrar çığlık atıyorum, kollarım hala yanlarımda sıkıca tutulmuş halde altında kıvranıyorum.

"Ugh, siktir. Sikimin üzerinde kıvranmanı özleyeceğim, küçük canavar. Siktir..."

Aleti içimde sarsılıyor ve o şekilde boşalıyor; dişleri etime sertçe batıyor, kanımı emiyor.

Beni öptüğünde tadına bakıyorum ve sonra dudakları dudaklarıma değerken fısıldıyor, "Seni seviyorum Teagan."

Sertçe yutkunuyorum. "Öyle mi?"

"Evet, biliyorum. Ne olduğumu biliyorum. Senin tarafından seilmeyi hak etmediğimi biliyorum, bir dakikalığına bile. Ve karanlık, cansız evlerde tek başıma oturup bazı şeyleri farklı yapmış olmayı dilerken, bunun - sana söylememenin ve istediğimde sana dokunmamanın - o şeylerden biri olmasını istemiyorum. Öleceğim güne kadar seni özleyeceğim Teagan. İster beş gün ister elli yıl sonra olsun, seni o kadar uzun süre seveceğim. Nerede olursan ol... bunu bilmelisin."

"Ben de seni seviyorum. Ben de seni özleyeceğim. Gelebilirsin-"

"Hayır, yapamam. Sana söyledim, yapamamamın pek çok nedeni var. Ama seni istememek ve seni sevmemek bunlardan biri değil."

Beni tekrar öpüyor, yanıma dönüyor ve sonra "Giyin. Gitmemiz gerek; yakında fikrimi değiştirip değiştirmedikimi merak etmeye başlayacaklar."

"Tamam."

Arka koltuğa tırmanıp bavulu açıyorum ve Sebastian koltuğunu ayarlayıp arabayı takıyor. Ben atletimi ve kot şortumu giyerken o farları kapatarak otelden uzaklaşıyor. Sahil kenarındaki otellerden uzaklaştığımızda, farları yakıyor ve ben de onun yanındaki ön koltuğa tırmanıyorum. Bir elini kalçama koyuyor ve

Koluna yaslanıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Ağlama Teagan. İstedğin buydu, değil mi?" "Evet, ama-"

"Kimse her istediğini elde edemez, küçük canavar."

"Bunu biliyorum," diyorum ona, hıçkırarak. "Ama bundan nefret ediyorum."

Ve ben aptal değilim, Sebastian'la *yaşayamayacağımı* biliyorum. Onlardan vazgeçmeye de niyetim yok. Luca da beni seviyor, bana ihtiyacı var. Benim de Declan'a *ihtiyacım var*. O benim fırtınadaki limanım.

Bu acı vermediği anlamına . Bizi neyin inciteceğine biz karar veremeyiz. Eğildi ve başımın üstünü öptü.

Sık ormanın içinden geçen eski bir toprak yola saptığımızda panik başlıyor. Bunun gibi eski toprak yollarda şansım pek yaver gitmedi. Nabzım hızla atıyor, nefesim kesiliyor.

"Her şey girecek," diyor Sebastian. "Geçen seferki gibi olmayacak." "Nereden biliyorsun?"

"Kimse sizi aramıyor, hiçbiriniz. İyi olacaksın Teagan."

Bacağımın üzerinde duran elimi kendi elime alıp parmaklarımı onunkilerin arasına geçiriyorum, sıkıca tutarak nefes almaya odaklanmaya çalışıyorum.

Ama nabızı da hızla atıyor.

"Sanırım kusacağım."

"Lütfen kusma."

Arabanın durduğunu hissedene kadar gözlerimi kapalı, yüzümü onun omzuna gömülü tutuyorum. Hâlâ yağmur yağıyor -önceki şiddetli yağmur değil, karanlıkta görmeyi zorlaştıran puslu bir yağmur. Zar zor seçebiliyorum ama pist olduğunu tahmin ettiğim bir yerde bir uçak duruyor; kabinin ışıkları yanıyor ama etrafta kimseyi göremiyorum.

"Gidelim," diyor Sebastian arabayı kapatırken. Elimini bırakıyor ve kapı koluna uzanıyor.

Ön kolunu tutup tırnaklarımı deriye geçiriyorum. "Eğer burada değillerse, beni bırakma."

"Terk etmeyeceğim," diyor. "Kimse seni terk etmiyor Teagan. Tamam mı?" Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum. "Tamam."

Onu bırakıyorum, titreyen ellerimle kendi kapı koluna uzanıyorum ve arabadan iniyorum. Çantamı almak için arka kapıyı açıyorum ama Sebastian elini benimkinin üzerine koyup uzaklaştırıyor.

"Aldım," dedi. Arabadan bavulumu alıyor, döşeme tahtalarının üzerindeki ıslak, çiçekli elbiseye bakıyor ve "Elbise bende kalacak" diyor.

"Tamam." Kelimede boğuluyorum. Kalbim mideme iniyor ve tekrar hıçkırıyorum.

"Hey," diyor, yanaklarımı avuçlarının içine alarak. "Kendini toparla. Senin bir katil olman gerekiyor Teagan. Etrafına bak, polis yok, kimse bize ateş etmiyor..." Omzumun üzerinden başını sallıyor. "Ve işte erkek arkadaşın. Kimse seni terk etmiyor."

Declan'a dönüp bakıyorum, eski paniğimin yerini yenisi almadan önce içimi bir rahatlama kaplıyor. Avucumu kalbine bastırıyorum, ama kelimeleri bulamıyorum, bu yüzden gömleğini kavırıyorum ve onu kendime çekiyorum, dişlerini üzerimde hissedecek kadar sert öpüyorum.

Geri çekildiğinde Declan'ın elini sırtımda hissediyorum. "Eve gitmeye hazır mısın, kedicik?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Ben hazırdım."

"Teşekkür ederim," diyor Sebastian'a elini uzatarak, "onu kurtardığın... ve buraya getirdiğin için."

Sebastian elini alıp Declan'ın elini sıkmadan önce bir dakika bakıyor.

"Bizimle gelmek isteseydin, sana hayır demezdim," diyor Declan. "Biz aileyiz."

"Hayır," diyor Sebastian. "Ben değilim."

Declan omuz silkiyor ve Sebastian'dan bavulu alıyor. "Tamam. Hadi tatlım."

Sebastian'dan birkaç adım uzaklaştıktan sonra geri dönüp kollarına atıyorum, bacaklarımı beline doluyor ve başımı boynuna gömüyorum - tam da Oscar Wilde dövmesinin yanına. Ve sonunda kelimeleri buluyorum.

"Bana her zaman düşkün olacaksın," diyorum ona. "Ben senin asla işlemeye cesaret edemediğin tüm günahlarını temsil ediyorum."

"Evet," diyor beni vücuduna sıkıca sararak. "." "Seni seviyorum," diyorum ona. "Canavarlarla oynamayı özleyeceğim."

"Canavarlarla oynamaktan daha iyisini hak ediyorsun Teagan. Başka şeylere de ihtiyacın var." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Ama ben de seni seviyorum."

"Hoşça kal, Sebastian."

"Güle güle," diyor beni yere bırakırken.

Declan'ın yanına geri dönüyorum ve elini tutuyorum. "Ona iyi bak," diyor Sebastian.

Declan başını sallar. "Her zaman."

Uçağa yaklaşırken Declan'ın elini sıkıca kavıyorum - sanki bırakırsam ortadan kaybolacak ya da beni tekrar terk edecekmiş gibi. Merdivenlere ulaştığımızda beni önünden geçiriyor. Merdivenleri tırmanırken bacaklarım jöle gibi oldu. Omzumun üzerinden baktığımda Sebastian'ın arabası hâlâ orada bekliyor, her ihtimale karşı.

Ama dediği gibi, bu sefer polis sirenleri yok, silah sesi yok. Kimse beni itip kakmıyor ve yalnız değilim. Uçağa adımımı atıyorum ve Luca'nın kapıya en yakın sırada oturduğunu görüyorum.

"Hey, bebeğim," diyor.

Gözyaşlarımdan gülümsüyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve kucağına oturuyorum. "Hey, Luca. Seni incitiyor muyum?"

"Şaka mı yapıyorsun?" diye soruyor dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce. "Hayır."

Declan uçağa adımını atıyor ve pilotlardan biri kokpite dönmeden önce çantamı ondan alıyor. O gözden kaybolduktan hemen sonra motorlar çalışıyor.

"İyi misin, Teag?" Declan soruyor.

"Evet, ben iyiyim." Ama ben o kadar emin değilim. Göğsümde şimdi yeni bir delik var, üzerine basılacak yeni bir çürük. Ve sanırım bunu bir süre daha hissedeceğim.

Luca sanki bir işaretmiş gibi başparmağını göğsümdeki ısırık izlerinden birine bastırıyor.

"Ow!"

"O ne Teagan?"

"Luca, onu rahat bırak," diyor Declan. Baş üstü bölmesinden bir battaniye çıkarıp vücuduma sarıyor. "Eğer iyi davranmak istemiyorsa, kucağıma kıvrılabilirsin, kedicik."

Islak saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve koridorun karşısına oturmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Nazik davranıyorum," diyor. "Sana karşı hep nazik , değil mi Teagan?" "Evet, öylesin," diyorum ona, tekrar vücuduna yaslanarak rahatlıyorum.

"Önce sen benimdin."

Declan'a bakıyorum, o da kaşlarını kaldırıp başını sallayarak *hayır, değildin* diyor.

Ona gülümsedim. "Evet, haklısın Luca."

Kabindeki ışıklar sönüyor ve uçak engebeli pistte ilerlemeye başlıyor. Luca bana daha sıkı sarılıyor, ben de pencereye dönüp gözlerimi iki fardan ayırmıyorum. Uçak yerden kesilene kadar araba hareket etmiyor. Karanlık, toprak yolda tekrar kaybolmadan önce geri dönüşünü izliyorum.

YİRMİ ÜÇ

"Uyuyor musun?" Declan belki bir saat sonra sorar.

"Hayır," diyorum gözlerimi açarak. "Uyuyamayacak kadar gerginim... Vegas'taki otelde olduğu gibi."

"Peki, gel buraya. Sana çatı yapmama izin ver." "Hayır. Sikeyim hayır."

Gülüyor. "Şaka yapıyorum, Teagan. Ama buraya gel... Kucağıma kıvrıl, kedicik."

Battaniyeyi omuzlarımda tutarak Luca'nın kollarından sıyrılıyorum ve koridoru geçip Declan'ın yanına gidiyorum, kucağına oturuyorum ve başımı köprücük kemiğine, çenesinin hemen altındaki boşluğa yaslıyorum.

"Bu daha iyi," diyor. "Aklından neler geçiyor Teag?" "Çok şey.

Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Her şey. Her zaman."

İç çekiyorum. "Ailemi düşünüyorum. Bana ihtiyaçları olmadığını ve bensiz de iyi olacaklarını biliyorum... Umarım bu onları çok fazla incitmez. Ve korkuyorum... çünkü aylardır istediğim tek şey buydu ve sanki çok kolaymış gibi görünüyor. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Bir an için, uyuyakalırsam gözlerimi açtığımda hâlâ Rancho San Flores'te olacağımı ve gerçek Sebastian'ın - orada çalışan Sebastian'ın - içeri girip bana bir fincan dolusu hap vereceğini ve kapıyı kapatacağını bile düşündüm. Ne kadar korkunç değil mi?"

"Bu gerçek tatlım," diyor. "Ama hâlâ yardıma ihtiyacın varsa -ilaca ya da konuşacak birine ihtiyacın varsa- bunu oraya vardığımızda halledebiliriz; seninle ilgileneceğim. Belki bu kısmı kolaydı ama aylardır senin için çok zordu ve bir molayı hak ediyorsun. Şimdi dinlenmeyi hak ediyorsun, tıpkı söylediğin gibi."

"Ben de Sebastian'ı düşünüyorum."

"Anladım. Ben de öyle."

"Ondan hoşlanıyor musun?" Ben soruyorum.

Declan gülüyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve başımın tepesini öpüyor.

"Ne? Bunun neresi komik?"

"Bilmiyorum," diyor. "Bu sadece... tam senlik. Evet Teagan, ondan hoşlanıyorum. Senin sayende, hayatım boyunca aklımı kurcalayan bir sorunun cevabını aldım... iyi bir cevap olmasa bile. Yine de hiç yoktan iyidir."

Ona tam olarak ne demek istediğini bildiğimi söylemekten kaçınıyorum. "Dün gece ne konuştunuz?"

"Gerçekten yapmadık," diyor. "Ben denedim ama o sessiz ve kaçamak cevaplar verdi. Bundan hoşlanmadığı belliydi, ben de orada öylece oturdum."

"Evet, kulağa doğru geliyor."

Buklelerimden birini parmağının etrafında döndürüyor. "Caracas'a vardığımızda o güzel saçlarını kesmek zorunda kalacağız Teagan."

"Hâlâ güzel olduğumu düşünüyor musun?" diye sordum.

Declan dudaklarımı öpüyor. "Tabii ki öpeceğim, bebeğim."

"O zaman benim için sorun yok." Onu tekrar öpüyorum, dudağını dişlerimin arasından çekmeden önce dilim ağzını keşfederken inliyorum. Cebimden bıçağı çıkarıp ona uzatıyorum. "Hadi şimdi yapalım. Aslında bununla başka cinayet işlemedim, bu yüzden hala güzel ve keskin olmalı."

", " diyor ve beni çabucak öpüyor. " gel."

Beni uçağın arkasındaki küçük banyoya götürüyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. Ben aynaya bakıyorum, o da arkamda durup buklelerimi avucunun içine alıyor ve geriyor.

"Tam buradan keseceğim, tamam mı?" Biraz daha sıkıyor ve bıçağı tam boynumun dibinde tutuyor.

"Oh...tamam."

Neredeyse bir inilti gibi çıkıyor. Aynada göz göze geliyoruz ve bir kaşını kaldırıyor. "Bu seni tahrik mi ediyor, seni küçük sürtük?"

"Belki..."

"Kıpırdama," diyor, ereksiyonunu kıcıma bastırarak. "Bu bıçağın kaymasını istemem, sen istemez misin?"

"Çok dağınık olurdu," diyorum ona.

"Mmhm," diyor dişlerinin arasından kulak mememi çekerek. "Senin tatlı küçük amın gibi."

Saçlarımı bir kez daha yumruğuna doluyor ve eğilip saçlarımı kokladıktan sonra daha sert bir şekilde geri çekip bukleleri kesiyor. Bıçak uzun, siyah saçlarımı kolayca kesiyor.

Declan avucunun içinde tuttuğu şeye bakıyor ve şöyle diyor: "Şimdi seni önce dizlerinin üzerine çöktürmediğim için pişmanım. Onu tutmayı özleyeceğim." Saçı önümdeki lavaboya bırakıyor. "Nasıl bir his?"

Ellerimi üzerinde gezdirip biraz silkeliyorum. Yere daha fazla gevşek parça düşüyor. "Tuhaf," diyorum yüzümü ona dönerek. Eşofmanının önünden aşağı uzanıyorum ve elimi sikinin etrafına sarıyorum. "Eminim hâlâ ele geçirecek kadar vardır. Öğrenmek ister misin?"

Declan bıçağın her iki tarafını da gömleğine sildikten sonra ucunu boğazıma doğrultuyor, dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor. Bıçağı ters çevirmeden önce düz tarafını boğazımdan aşağı ve köprücük kemiklerimin üzerinden geçiriyor. Göğüs kafesimin yakınında zar zor oluşan üç kesik bırakırken tenim acıyor. Kan göğüs dekoltemden aşağı damlamadan önce yaralarda birikirken sikini elimde pompalıyorum. Atletimi ortadan ikiye ayırmadan önce gözlerinde vahşi bir bakışla yakanın altında kaybolmasını izliyor.

"Declan!"

O kadar hızlı oluyor ki geriye doğru zıplıyorum.

"Sana yeni kıyafetler alabilirim," diyor. "Dizlerinin üzerine çök, Teagan. Bu adil olur."

Dizlerimin üzerine çöküyorum, dudaklarımı onun lezzetli kalın sikinin etrafına sarıyorum, başını ağzıma almadan önce ucunu yalıyorum. Boğazımın derinliklerine götürürken dilimle her santimini izliyorum, başımı sallarken yumruğumla çalışıyorum, onu gözlerimi sulandıracak kadar derine götürüyorum.

"Fuuuuck, Teagan," diye inliyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, sulu mavi gözlerim onun karanlık, kapüşonlu bakışlarıyla buluşuyor. Tezgâha yaslanıyor, iki eliyle sıkıca kavlıyor, ellerini başımın iki yanındaki saçlarımın arasından geçirip sıkıca kavramadan önce birkaç dakika onu çalıştırmama izin veriyor, test ediyor.

Peki ben ne yapıyorum? Aletin etrafında inliyorum.

"Evet, bu yine de işe yarayacak," diyor yüzümü sikerken. "Sadece daha sıkı kavramam gerekiyor, hepsi bu."

Elimi sikinden çekiyorum, beni ayağa kaldırına kadar boğazımın derinliklerine tekrar tekrar -yavaşça ve sonra daha hızlı- sokmasına izin veriyorum. Beni öpüyor, şortumu kalçalarımın üzerinden çekmeye başlarken dili dudaklarımın arasından kayıyor.

"Declan, bekle," diyorum bileklerini tutarak.

"Neyin var kedicik?" diye soruyor boynumu öperek. O bunu yaptığında düşünmek neredeyse imkânsız.

"Ben... sadece... Sebastian'la arabada seks yaptım."

"Mmm... Anlıyorum," diyor, şortumu ve iç çamaşırımı yere düşene kadar kalçalarımın üzerinden kaydırarak. "Bu beni caydırmıyor, yani şimdi seni becermemi istemediğini mi söylemeye çalışıyorsun, yoksa sadece kalçalarının neden bu kadar yapış yapış olduğunu bilmeme izin mi veriyorsun?"

"Sanırım ikincisi."

"Güzel," diyor beni tezgâhın kenarına kaldırmadan önce. Kollarımı boynuna doluyorum, o da bacaklarımı dizlerimin altından kavırıyor ve sikini içime itiyor.

"Ahh!"

"Çok iyi hissediyorsun, Teagan. Daracık amını dölle doldurmak istedikleri için kardeşlerime kızgın değilim. Mükemmel vücudun bunun için yaratılmış bebeğim."

İticileri sert ama yavaş ve kasıtlı. Bana geri çarpmadan önce horozunu neredeyse tamamen amımdan dışarı sürüklemek için zaman ayırıyor.

"Declan," diye inliyorum. "Seni seviyorum. Yapma... Durma. Beni bir daha bırakma." "Seni asla bırakmayacağım," diye geveliyor, hızını artırarak.

"Asla."

"Seni... Aman Tanrım... Seni...

öldüreceğim." Yüksek sesle inliyor.

"Yapacağını biliyorum."

"Oh, lanet olsun, aynen böyle. Sakın durma. Çok iyi hissettiriyor... Ben..."

Ellerimi boynundan tezgâha götürüyorum, kenarlarından tutuyorum ve bacaklarımı iyice açıyorum. Başımı geriye atıyorum ve boşaldığımda onun adını haykırıyorum.

"Declan!"

Spazmlar vücudumu sararken inliyorum, hala onun elinde sıkıca tutuyorum.

"Sen çok iyi bir kızsın Teagan," diyor. "Çok mükemmelsin, kedicik. Sikimin üzerine boşalırken hissettiklerine bayılıyorum."

Elleri dizlerimin altındaki boşluktan kıcıma ulaşana kadar uyluklarımda geziniyor, boşalırken her bir yanağımı elleriyle sıkıyor. Bacaklarımı sırtına doluyorum ve kollarımı tekrar boynuna doluyorum, o bitirene kadar yüzümü omzuna gömüyorum.

"Seni seviyorum Teagan," diyor başımın yanını öperek.

"Ben de seni seviyorum."

"Sana giyecek bir şeyler getireyim. Benim kıyafetlerimi mi yoksa kendi mi istersin?"

"Senin," dedim ona.

"Tamam. Hemen döneceğim."

O banyodan çıktıktan sonra tezgahın inip üzerimi temizliyorum. Lavaboda görene kadar saçını unutmuştum.

Garip bir duygu.

Declan ona baktığını görünce, "Bana kızma," diyor.

"Kız mıyorum."

Bir tişört ve eşofman giymeme yardım ediyor ve sonra ana kabine dönüyoruz. Aynı battaniyeyi omuzlarıma sarıyorum ve yanındaki koltuğa oturmadan beni tekrar kucağına çekiyor.

"Declan?"

"Öyle mi?"

"Ya insanları incitmekten vazgeçemezsem?" Ona soruyorum. "Ya sadece odadaki eşyalarla insanları nasıl öldürebileceğimi hayal etmekten vazgeçemezsem? Bunu pek çok kez yaptım -ya da neredeyse yapıyordum-. Artık kötü hissettirmiyor. Ben iyi değilim."

"Ben de yapıyorum Teagan. Tam olarak öyle değil ama yapıyorum. İlk kez öldürdükten sonra tek düşündüğüm bunu tekrar yapmaktı. Caddede yürürken *bu kişiyi bir otobüsün önüne itersem ne olur* diye düşünüyordum. *Kimse beni durduramazdı. Kaza gibi görünmesini sağlayabilirdim.* Ritüellere katılmak anlık olarak dindiriyordu ama sonuçta sadece dürtüyü daha da güçlendiriyordu. Öldürmek yardımcı olmuyor. Ama sonuçta istediğin şey özgür olmak, değil mi?"

"Şey...evet."

"Şiddet dürtülerinizin sizi kontrol etmesine izin verirseniz, özgür değilsiniz demektir," diyor. "Ve özgür olmayacaksınız; yakalanacağız. Ama ben senin hayatını kolaylaştıracam ve istediğin zaman beni kesebilirsin."

"Yapabilir miyim?"

"Eğer ya da canın yanıyorsa, acını benden çıkarabilirsin. Bunu sana borçluyum. İhtiyacın varsa, alabilirsin. Sana söyledim, benden ne istersen alabilirsin. Belki yeni bir oyun uydurabiliriz."

"Ne gibi?"

"Bana zarar vermek mi istiyorsun? Ben de senin canını yakmak istiyorum Teagan. Seni o çatıda gördüğümde zorlandığımı söylemiştim ve o otelin banyosunda seni kestiğimde bana ne yaptığını biliyorsun."

Sertçe yutkunuyorum. "Evet, biliyorum."

"Yani... sınırları öğreneceğiz. Eğlenceli olacak." Başımı salladım. "Evet... evet, tamam."

"Aferin kızıma." Dudaklarımı öpmeden önce yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Endişelendiğin başka bir şey var mı?" diye soruyor.

"Evet... bir şey daha var," diyorum Luca'ya bakarak. "İyi görünmüyor. Terliyor."

Kabin de soğuk.

"Uyuşturucu yüzünden," diyor Declan. "Ruh hali de değişiyor, iyileşecek. Kalktığında ona biraz daha vereceğim. Bunu atlatmasını sağlayacağız, Teagan. O genç ve güçlü. Grodno'da bir doktorumuz var ve bunu doğru şekilde yapacağız."

"Tamam."

"Uyumaya çalışmalısın. Yakında orada olacağız."

"Belki bana şarkı söylersen uyuyabilirim," diyorum ona.

Gülüyor. "Şarkı söylememi mi istiyorsun? Senin şarkını kaydettiğimizden beri bir şey söylediğimi sanmıyorum."

"Ne istersem alabileceğimi söylemiştin."

"Mmm...tamam, doğru. Ne istiyorsun?" "Daha önce hiç duymadığım bir şey."

"*Teagan çok güzel. Onu çok seviyorum. O uyurken poposunun fotoğraflarını çekiyorum*" diye şarkı söylüyor.

Çok güldüm. "Sanırım Luca'nın şarkıları neden yazdığını şimdi anlıyorum." "Ne? Bence gayet iyiydi."

"Bunu gerçekten yapıyor musun?"

"Hayır. Sadece iki kere falan. En fazla yedi kez," diyor. İkimiz de gülüyoruz, Luca'yı uyandırmamak için sessiz kalmaya çalışıyoruz. Sonunda kahkahalarımız dindiğinde, "Uzun zamandır gülmemiştin. Seni çok özledim Teagan."

"Ben de seni özledim."

"Gözlerini kapat, kedicik. Yarın bu saatlerde her şey farklı olacak. Hepimiz iyi olacağız."

"Artık bej yok," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatarak. "Hayır, bebeğim. Artık bej yok."

YİRMİ DÖRT

ONSEKİZ AY SONRA

"Hey, kedicik," diye fısıldıyor Declan.
"Hey," diyorum, gerinerek, sesim uykudan çatallaşmış bir halde.
"Dönmüşsün."
"Elbette," diyor ve beni öpmeden önce saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor.
"Bugün senin büyük günün."
Gülüyorum. "Evet, sanırım öyle. kaç?"
"Saat beş buçuk," diyor. "Biraz zamanımız var."
Dudaklarını tekrar dudaklarıma değdiriyor ve ben gözlerimi kapatıp bunun tadını çıkarıyorum.
"Çok güzel kokuyorsun," diyorum ona, ellerimi çıplak göğsünde ve karın kaslarında gezdirirken. Eskiden kusursuz olan teni benim için hâlâ kusursuz. Ama vücudu artık yara bere içinde, tıpkı benimki gibi.
Son beş gündür yok ve bu kadar uzun süre ayrı kalmayalı aylar oldu. Çarşafların altında çırılçıplaktım. Declan'ın elleri vücudumda ve çıplak göğüslerimin üzerinde geziniyor, sonra bir eli kalçamın arkasını kavrayıp beline doluyor.
İki parmağıyla klitorisimi derinlemesine ama işkence edercesine yavaşça okşuyor ve ben öpücükten koparak yatağın içinde eriyorum.
"Siktir..." Fısıldıyorum.
"Hoşuna gitti mi?"
"Sevdiğimi biliyorsun... Nelerden hoşlandığımı biliyorsun."
"Benim için ıslanıyor musun, kedicik?" diye fısıldıyor, kulak mememi dişlerinin arasından çekerek.
"Evet..."

Aramıza uzanıyorum, boxerını kalçalarının üzerinden aşağı çekiyorum ve yumruğumu sert aletin etrafına sarıyorum. Boynuma doğru inliyor ve parmaklarını amımın içine daldırıyor.

"Evet, güzel ve ıslaksın, değil mi bebeğim?" Parmaklarını çekip dudaklarıma götürüyor. "Em," diyor.

Dudaklarımı ayırıyorum, parmaklarından ıslaklığımı emerken onunla göz teması kuruyorum. Onları ağızımdan çıkardıktan sonra kendini bacaklarımin arasına yerleştiriyor ve aletini içime gömüyor, kalçalarını hızlı ve güçlü hamlelerle yuvarlıyor.

"Ahh! Evet..." Böyle haykırmak istemezdim ama elimde değil. Sanırım Declan ve kalın sikinin bu açıda ne kadar mükemmel hissettirdiği dikkatimi çok dağıtıyor çünkü uyanık olduğunu bile fark etmiyorum. Declan kalçalarını içime sokarken inliyor, bacağına yana doğru uzatıyor ve göğüslerimin onun hamleleriyle zıplamasını izliyor.

"Oh, Tanrım..."

"Bu iyi hissettirdi mi, bebeğim?" "Evet..."

Başım geriye düşüyor. Boşalmaya o kadar yakınım ki, sikinin ıslak başı deliğime değene ve içime doğru ilerleyene kadar kayganlaştırıcının kıcımdan aşağı aktığını fark etmiyorum.

"Oh, lanet olsun!" Haykırdım. "Luca!"

Arkama uzanıp saçlarını avuçluyorum, ikisi de içimde hareket ederken dişlerimi sıkıyorum.

"Küçük kığın karşı konulamayacak kadar tatlı görünüyordu bebeğim," diyor Luca. "Ve sen sürpriz seksi sevdiğini söylemiştin, hatırladın mı?"

"Evet," diye inliyorum. "Hoşuma gitti."

En büyük penis onda. Bazen acıtıyor ve bu da iyi hissettiriyor - aynı madalyonun farklı yüzleri.

Sanki beni duyuyormuş gibi, vücudumun ön tarafına uzanıyor ve meme uçlarımı sertçe çimdikliyor.

"Ah, siktir!"

"Sen de beğendin mi bebeğim?"

"Evet... durma. Daha hızlı... daha sert..."

Declan gülümsüyor ve bir elini boğazıma doluyor, hızını ayarlarken sıkıyor, içime daha hızlı giriyor, her ikisi de beni daha derinden vuruyor. Mükemmel hissettiriyor. Boşalmak üzereyim ve eğer hava emebilseydim bunu onlara da söyledim. Bunun yerine, Declan'a tam olarak şeyi durdurulması için gözlerimle yalvarıyorum.

ve sanırım beni duyuyor. O boğazımdaki elini sıkarken, ben de Luca'nın saçlarını sıkıca kavıyorum.

"İyi bir kız değil mi?" Luca diyor ki. "İkimizin de üzerine boşalmak üzere. Ağzın için bir şeye ihtiyacın var diyeceğim ama zaten nefes alamıyorsun, değil mi bebeğim?"

Luca inliyor, kalçamı sıkıca kavıyor. O da boşalmak üzere. "Nefes almak abartılıyor, değil mi Teagan?" Declan söylüyor.

Orgazm içimde yuvarlanırken başımı sallıyorum, bedenim ikisinin arasında titriyor. Declan beni kavrayışını bıraktığında hala boşalıyorum ve nefes almakla inlemek arasında bir yerde boğuk bir ses bedenimi terk ediyor.

Declan içimde derinlere doğru itiyor ve inliyor. "Kahretsin... Kukun içimdeki döllerı sıkı, kedicik. Ah, siktir, bebeğim..."

Ben hâlâ titrerken ve nefese kalmışken beni dolduruyor.

Çekildiğinde Luca beni yüzüstü yatırıyor ve çıkıyor. İçime girerken saçlarımı geriye doğru çekiyor, daha fazla dayanamayana kadar acele etmiyor.

"Luca..." İnledim.

"Siktir," diyor Luca kulağımın dibinde. "Siktir, bu çok iyi. Siktir."

Yorganı yumrukluyorum ve o içime gömölüp boşalırken bacaklarımı yukarı kaldırıyorum.

"İşte böyle, Teagan," diyor boynumu öperek. "Şimdi her yerin dölle dolu, bebeğim. Daha sonra boğazının arkasını da boyayacağım."

Yanımda yuvarlanıyor ve Declan eğilip dudaklarımı öpmeden önce çenemi yukarı kaldırıyor. "Seni özledim, kedicik," diyor.

"Ben de seni özledim," diyorum ona, hâlâ nefes nefese.

"Ben odamda duş alacağım, tamam mı? Hemen geliyorum."

"Tamam."

Odadan çıktıktan sonra Luca'ya dönüyorum. "Duş almana yardım etmemi ister misin?" diye soruyorum.

"Artık duş alırken yardıma ihtiyacım yok," diyor.

"Ama yine de sana yardım etmemi istiyor musun? Beni sevdiğin için mi?" Gülümsüyor. "Şey, seni seviyorum, yani... evet, sanırım öyle."

Luca duşa girmeden önce beni öpüyor ve her zaman yaptığımız gibi birbirimizin saçlarını yıkıyoruz. İhtiyacı olmadığını rağmen tutunma barlarını kullanıyor. İhtiyacı olduğunu ikimiz de biliyoruz ve bu yüzden onun hakkında daha az düşünmediğimi de biliyor. Ben de yere su damlatmamaya her zaman dikkat ediyorum.

Belarus'ta neredeyse üç ay geçirdik - Luca'nın taşınacak kadar temiz ve sağlıklı olması bu kadar uzun sürdü. O zamandan beri Maldivler'deyiz. Çok sessiz -kimse bizi rahatsız etmiyor- ve artık ben bile güneşle birlikte kalkıyorum.

Ailem onlarla tanıştığım zamankinden daha küçük; hayatlarımız da çok farklı. Hâlâ onları düşünüyorum. Bazen, hiçbir şey olmadığı konusunda yanıldığımı ve Brady ile Rhett'in orada bir yerde, başka bir hayatta ya da başka bir uçakta olduklarını hayal etmeyi seviyorum. Bir çiftleri ve iki çocukları var - her birinden bir tane - ve onların dünyasında bunların hiçbiri olmadı. Bir evre bile değildi. Bu sadece onlara anlattıkları bir hikaye... Babalarının nasıl bir rock yıldızı olmak istediği, ama onun yerine bunu elde ettiği ve bunun çok daha iyi olduğu hakkında.

River ve Hazel'i özlediğimde, onları Kanada Kayalıkları'ndaki küçük bir kasabada yol kenarında bal ve uçucu yağ satarken hayal ederdim. Aklımda, bir Noel ağacı çiftlikleri vardı ve hala ormanda çıplak ayakla koşuyorlardı ve buna büyücülük diyorlardı.

Ama artık bunu yapmak zorunda değilim. Çünkü şu anda mutfakta kahvaltı yapıyorlar. Halüsinasyon görmediğimi biliyorum, artık bunu yapmama da gerek yok. Onları görebiliyorum, dokunabiliyorum, koklayabiliyorum.

Yine de her ihtimale karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Bu çok fazla yumurta, Riv. Tadı omlet gibi olacak," diyor Hazel. "Peki, sen yap o zaman."

Luca'yı temizleyip sahil kenarındaki evimize taşındıktan sonra Declan onları aramaya başladı. Onları bulduktan sonra da bir ay boyunca Kanada'da kaldı ve sonunda onları eve dönmeye ve söz verdiği gibi onlara bakmasına izin vermeye ikna etti.

Her ihtimale karşı bizi iki koruma ve bir doktorla bıraktı. Biraz endişeliydim ama endişelenmeme gerek yoktu. Luca ve ben iyiydik, hatta iyiden de öteydik. Sanırım birlikte geçirdiğimiz zamana ikimizin de bildiğinden daha fazla ihtiyacımız vardı ve bu sayede ikimiz de daha önce hiç olmadığımız kadar mutlu ve yakındık. Beni bağlamasına izin verdim... hem de çok. Sadece sevişirken kavga ederdik ve yüzük alırdık. Benimki yakut, onunki ise siyah bir bant. İkimizin de ölmüş olması gerektiği için gerçekten evlenemiyoruz ama yine de öyleymişiz gibi davranıyoruz ve o bana karıcığım diyor.

Declan'a kafayı bulup çatıdan havuza atladığınızı söylemedim. Sonra eve geldi ve tekrar bir ailem oldu.

"Merhaba," diyorum, barda onların karşısında otururken. "Ne yapıyorsunuz?" "Fransız tostı," diyor Hazel. "Fıstık ezmeli."

"Ve Bloody Marys," diye ekliyor
River. "Rusya nasıldı?" Hazel'a
soruyorum.

"Güzeldi," diyor Hazel. "Declan ve ben iki saat öncesine kadar
dönmemiştik. Gösterinizi kaçırmak istemedik."

de birkaç kez gittim. Declan ve Luca hala büyük yayın servislerinde
çalınmayacak ama internette bulabileceğiniz şarkılar kaydediyor ve
yayınlıyor. Bazı insanlar hala bunların bir aldatmaca olduğunu veya yapay
zeka tarafından üretildiğini iddia ediyor, ancak dünyanın çoğu Declan'ın
ulaşamaz olduğunu, Rusya'da bir yerlerde yaşadığını ve yasaklı müzik
yaptığını kabul etmiş görünüyor.

Declan ise ailesi ve ölümsüzlüğüyle, kalabalıklardan ve turnelerden özlediği
şeyleri telafi edecek kadar mutludur.

Bu evde yaşayan bizlere gelince... Hepimiz ölü ilan edildik.

Ve Tarikat'la her şey yeniden barış içinde. Declan'ın Kuzey ve Güney
Amerika'dan süresiz olarak uzak durması şartıyla peşimizden gelmeye
çalışmadılar. Onunla Moskova'da bir ayine bile gittim; babası da oradaydı.
Benimle doğrudan konuşmadı. Onunla ilk kez karşılaştım ve karşısında
durmak tüylerimi diken diken etti.

Her ihtimale karşı altın maske takan herkesin gözlerinin içine biraz fazla
uzun süre bakmadım desem yalan olur. Ama hiçbirinin arkasında Sebastian
yoktu.

"Mmm... Ben olsam sizin dönmenizi beklerdim," diyorum ona. "Eminim
yorgunsunuzdur ve şimdi tüm bunları benim için mi yapıyorsunuz?"

"Asla olmaz. Bu senin büyük günün ve seni seviyoruz. Bırak ben yapayım,
River. Sen git Teagan'la otur."

"Al bakalım," diyor River, elindeki Bloody Mary'lerden birini önüme koyup
yanımdaki tabureye oturmadan önce. "Senin için ekstra kanlı."

"Teşekkür ederim," diyorum içkimi almadan önce.

Gülümsüyor, eğiliyor ve beni öpüyor. Geri çekilmeden önce dilini üst
dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Orada küçük bir şey vardı. Gergin misin?"

"Evet, sayılır. Benden nefret ediyorlarmış gibi görüneceğinden
endişeleniyorum, bu da duygularımı incitir."

"Bunun olmayacağından eminim," diyor River.

"Eğer öyleyse, siktir et onları," diyor Hazel, artık mavi olan saçlarını
yüzünden uzaklaştırarak. "Seni kaçırdılar. Bu onların kaybı."

"Teşekkürler... Bu nedir?" Gözlerim arkasındaki tezgâhta duran ciltli eski bir kitaba takılıyor.

"Ah... işte." Hazel dönüp kitabı alıyor ve önüme koyuyor. "Bunun zaten sende olduğuna eminim ama Declan senin için olduğunu ve eve getirmemi söyledi. Oraya vardığımızda Moskova'daki güvenli evde masanın üzerinde duruyordu."

Parmaklarımı *Dorian Gray'in Portresi*'nin yırtık pırtık kapağının önünde gezdiriyorum.

Bana her zaman düşkün olacaksın. İşlemeye cesaret edemediğin tüm günahları sana ben temsil ediyorum.

Belki benim için öyledir.

Kitabı ilk bölüme kadar açtım. Daire içine alınmış harfler *seni seviyorum* *Teagan* kelimelerini heceliyor. Gözlerim doluyor. Kitabın geri kalanı onun en sevdiği alıntılarla notlandırılmış. Benim de öyle olduğumu söylemişti - en sevdiği şarkı ya da kitaptan en sevdiği alıntı.

"İyi misin, tatlım?" Declan soruyor.

Kitabı kapatıp önümdeki tezgâha bırakıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, ben iyiyim."

Kollarını bana doluyor, beni sıkıca kendine sarıyor. Gözlerimi bir kez kırpıştırıyorum, gözyaşlarımın sessizce ve gizlice gömleğinin kumaşına süzülmesine izin veriyorum.

"Hepimiz seni seviyoruz, kedicik,"

diyor. "Biliyorum."

"Seni özledim Riv," diyor Declan ve mutfığa girmeden önce onu alnından öpüyor. "Siz neler yaptınız?"

"Her zamanki gibi," diyor. "Gerçi son zamanlarda etrafta çok fazla turist var. Birkaçı plajımıza geldi, biz de havuz kenarında takılıyoruz."

"Ve gitar çalışıyorum," diyorum ona. "Oldukça iyi olmaya"

başladım." "Birinizin davul öğrenmesi gerekiyor" diyor.

"Ve Teagan bana yüzmeyi öğretiyor," diyor River.

"Hayır," diyor Luca, nihayet yatak odasından çıkarken. Çoğu zaman hâlâ baston kullanıyor ve artık koşamıyor. Ama acı çekmiyor ve ayakta durabiliyor. Havuzda tur atıyor ve alt katta onun için bir spor salonu var. Antrenmanları çok değişti ama aklı başında kalmasına yardımcı olacak kadarını yapabiliyor. Ve çoğunlukla da aklı başında. "Bunları gördüm"

sözde yüzme dersleri. Havuzun sığ kısmında birbirlerinin amlarıyla oynayan iki veletten başka bir şey değil. River bir bok öğrenmiyor."

"Buna içerliyorum," diyor River. "Artık sırtüstü yüzebiliyorum."

"Eminim yapabilirsin," diyor Luca. "Bunu bana daha sonra gösterebilirsin, Riv." "Kahvaltı hazır," diyor Hazel. "Saat kaç?"

Declan ona "On dakika içinde başlıyor," diyor. "Siz gidip yemeğinizi alın. Ben televizyonun hazır olduğundan emin olacağım."

"Sana da bir tabak hazırlayacağım," diyor Hazel ona. Ellerini yüzünün iki yanına koyar ve dudaklarını öper.

Mutfaktan çıkmadan önce "Teşekkürler," diyor.

Hepimiz tabaklarımızı ve Bloody Mary'lerimizi hazırladıktan sonra oturma odasına geçiyoruz. Evimizin ana yaşam alanı çok güzel; açık renk bambu döşemelerle tamamen açık. Odanın arka tarafı geniş bir verandaya, çitle çevrili bir arka bahçeye, bir jakuziye ve su kaydıraklı bir havuza açılan katlanır pencere kapılarından oluşuyor.

O kapılar şimdi ardına kadar açık. Evin içinden hafif bir esinti geçiyor, dışarıdaki palmyeleri hışırdatıyor ve tuzlu su gibi kokuyor.

Declan televizyonu hazırladığında ona "Bunun için senin yanında oturmam gerek" dedim. Bunun için portuma ihtiyacım olacak.

",," diyor ve büyük boy bir koltuğa gömülüyor. Yanındaki boşluğa vuruyor. "Buraya gel, Teag."

Yanına oturuyorum ve kahvaltımı yapmaya başlıyorum. Kızlar ve Luca kanepeye oturuyor; Hazel geçerken Declan'ın yanındaki masaya bir tabak ve içecek koyuyor.

Ve sonra televizyonda adımlı duyuyorum. Kalbim karnıma düştü.

"Ve şimdi, *Dateline Investigates*'te... Bloodlust: Teagan Townsend'in Hikayesi."

Yemek yiyebileceğimi sanmıyorum. Yemeğimi bir kenara bırakıp ellerimle ağzımı kapatıyorum.

River ve Hazel ile çekilmiş eski bir fotoğrafım ekranda yanıp sönüyor.

"Aman Tanrım!" River diyor ki. "Bu biziz! Bu benim Instagram'ımdan. Çok tatlı görünüyoruz."

"Gerçekten de şirin görünüyoruz," diye katılıyor Hazel.

"İsim konusunda biraz daha yaratıcı olabilirlerdi," diyorum.

Film, annem, babam, Blakely ve Austin'in karşısında oturan bir röportajcıyla açılıyor.

Blakely'nin kucağında oturabilecek yaşta tombul bir kız bebek var ama henüz dişleri yok gibi görünüyor. Kot tulum ve kolları dantelli pembe bir gömlek giyiyor ve belki bir santimlik kirli sarı saçları lüle lüle.

"Bir bebeği var," diyorum usulca. "O bir anne."

"Sen bir teyzesin, Teag," diyor River.

Ona gülümsemeyi teklif ediyorum. Ama ben teyze değilim, gerçekten değilim. Ben ölüyüm.

Declan kollarını bana doluyor ve başımın yan tarafını öpüyor. "Eğer duraklatmak ya da ara vermek istersen bana haber ver."

"Ben iyiyim," diyorum ona.

"Bu, Kaliforniya banliyölerinden sessiz bir kızın gerçek suç takıntısından zamanımızın en rahatsız edici tarikatlarından birine nasıl karıştığı ve sonunda zamansız ölümüyle karşılaştığının olağanüstü bir hikayesi" diyor röportajı yapan kişi.

"Gerçekten mi? En rahatsız edici?" Declan öyle diyor. "Ailemizden daha rahatsız edici binlerce şey düşünebilirim."

Ekranda daha fazla fotoğraf yanıp sönerken Hazel "Şşşt," diyor. "Programımı mahvediyorsun. Ah! Yine biz!"

"Bana biraz Teagan'dan bahset. Çocukken nasıl biriydi?"

Cevap veren annemdi. *"O iyi bir çocuktü. Yani, Blakely gibi değildi. Spora ya da ders dışı aktivitelere katılmazdı. Sessizdi, içine kapanıktı. Zamanının çoğunu odasında kitap okuyarak ya da hikaye yazarak geçirirdi. Notları iyiydi ama okulu umursamıyordu. İlkokuldan sonra çok fazla arkadaşı olmadı, ama çoğunlukla diğer çocuklar onu görmezden geldi ya da yalnız bıraktı."*

Blakely, "Onlar yapmayana kadar," diyor.

"İkiniz yakın mıydınız?" diye soruyor Blakely.

"Hayır," diyor Blakely. "Aramızda dört yaş vardı ve pek ortak noktamız yoktu. Yine de kazadan sonra onun yanında olmaya çalıştım. Yakınlaştık; Cal State'e başladığında yanıma taşındı ama yine de çok farklıydık ve... birini kaybettikten sonra neyi farklı yapabileceğinizi düşünmeye başlıyorsunuz. Keşke sosyal medya konusunda daha anlayışlı ve destekleyici olsaydım. Belki de podcast olayına hiç başlamazdı ve sadece odasında garip şeyler okurdu."

"O kadar da tuhaf değildi," diyorum.

"Kazaya geri dönelim..." diye soruyor muhabir.

Liseye geri dönüyorlar-mektuplar, zorbalık ve kaçırılma. Alternatif okulumdan, oradayken nasıl değiştiğimden ve eski liseme döndüğümde nasıl biri olduğumdan bahsediyorlar.

Bu kısmı dinlemek zor değil. Artık aynı yaşam süresiymiş gibi bile gelmiyor.

Sonra, konser için ayrıldığım ve eve dönmediğim zamana atlıyorlar. Luca ile olan ilişkimden başlayarak yaşananların bir zaman çizelgesini çıkarmaya çalışıyorlar ve kapalı kapılar ardında neler olduğuna dair spekülasyonlar yapıyorlar.

"Kim o?" Seattle ve Portland'da bizimle birlikte olduğunu, çok yakın olduğumuzu ve o zaman ilişkinin şiddetli olduğunu söyleyebileceğini iddia eden, yüzü bulanık bir kızın klibini gösterdiklerinde soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyor River.

Hazel, "Muhtemelen Eli'nin sadece dahil olduğunu hissetmek isteyen bir kızı tavlamaştır," diyor. "Belki de ona para teklif ettiler ama söyleyecek bir şeyi yoktu. Ayrıca, eğer hepimiz ölürsek, konuşup onun yanıldığını söyleyemeyiz."

Heidi ve Blakely'nin Denver gezisiyle ilgili haberlerin ne zaman çıktığını tartışmadan önce gruba kişisel ya da profesyonel olarak yakın olduğunu iddia eden birkaç kişiyle daha röportaj yapıyorlar.

"Benim için üzücü bir gündü," diyor Blakely. "Onu görür görmez gittiğini anladım... Zamanımı boşa harcadığımı biliyordum. Çok öfkeliydim ve yine keşke öyle olmasaydı diyorum."

"Onun için endişeleniyorduk ama aile olarak utanıyorduk," diyor babam. "Davranışlarıyla bizi çevremizde ve işimizde de merccek altına aldı. O zamanki tepkimiz haklıydı."

"Mmm... Bundan emin değilim," diyor Luca.

"bana iğrenç geliyor," diyor Hazel. "Üzgünüm Teagan." "Sorun değil."

İlerliyorlar ve tanımadığım başka bir kişi ekrana geliyor. Korunması için yüzü de bulanıklaştırılmış.

"Albuquerque'de şoförlük yapıyorum," diyor adam. "Şimdi Teagan, River ve Hazel olduğunu bildiğim kişileri Gods of Tomorrow konserlerinden birine götürdüm."

"Bu lanet olası Carl!" Hazel bağılıyor. "Siktiğimin Carl'ını buna nasıl koymuşlar?

Ne oluyor lan?"

"Aman Tanrım, öyle," diyorum.

"Carl kim?" River sorar.

"Uber şoförü Hazel bıçakla tehdit etti," diye cevap verdim.

Bir şeylerin ters gittiğini nasıl anladığından, bana ilaç verildiğinden ve orada olmaya zorlandığımdan bahsediyor. Keşke polisi arasaydım diyor ama Luca onu öldüreceğini söylediğinde ona inanmış.

Röportajı yapan kişi *"Luca De Rossi sizi hayatınızla mı tehdit etti?"* diye soruyor.

Carl, *"O sırada onun kim olduğunu bilmiyordum ama evet,"* diyor. *"Adresimi okudu ve eğer bundan birine bahsedersen başıma çok kötü bir şey geleceğini söyledi. Çocuklarım için korkuyordum."*

"Evet, şimdi , değil mi Carl?" Luca öyle diyor. Hazel, "Çok geveze bir herifti," diyor.

Declan hariç herkes gülüyor, o da bunun yerine çenemi yukarı kaldırıp beni dudaklarımdan hafifçe öpüyor ve hüzünle gülümsüyor. Eminim o arabada beni gerçekten neyin bu kadar hasta ettiğini düşünüyordur. Ama artık oyunumuzu oynamakta iyiyiz ve çok oynuyoruz.

Heidi'nin kız kardeşini Luca ya da Declan'ın öldürdüğünü düşündükleri Dallas'a, oradan da hapis haneye ve akıl hastanesine giderler.

Bu bile beni çok rahatsız etmiyor.

Ama sonra Sebastian'dan bahsettiler ve Rancho San Flores'te geçirdiğim zamanın ardından yeniden uyum sağlamakta bu kadar zorlanırken bu kadar iyi ve normal görünen biriyle tanıştığımı görünce ne kadar rahatladıklarını anlattılar.

Düğünde birlikte çekilmiş fotoğraflarımız, hatta dans edip öpüştüğümüz kısa bir video bile var. Bunu görmeye hazır değildim.

Gözlerim başlarken dudağımı ısıırıyorum.

"Teagan," diyor River.

"Sorun yok," diye yalan söylüyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Ben iyiyim. Aslında onun yüzünü görmek güzel bir şey."

Declan parmaklarını benimkilerin arasına sokuyor ve elimi sıkıyor. Onun hakkında hiç konuşmuyoruz ama acaba bu onun için de iyi mi?

Ardından, olay yeri olan otel odasının fotoğraflarını gösteriyorlar ve orada ne olduğuna dair spekülasyon yapıyorlar.

"Ülkenin diğer ucuna taşınacağı için tartışıyorlardı ama bunun dışında hiçbir şey ters gitmiyordu. O gece on birden sonra odalarına döndüklerinde kız gülümsüyordu. Mutlu görünüyorlardı," diyor Blakely.

"Yani, kız kardeşinle en son konuşan sen miydin?"

"Öyleydim. Onunla en son konuşan bendim ve bu tamamen normaldi." Blakely diyor ki. *"Normalden bile daha iyi. Bu beni umutlandırdı."*

tekrar arkadaş olabilirdik ama hiç fırsatımız olmadı."

"Cinayet silahı hiç bulunamadı, kız kardeşinizin cesedi de bulunamadı ve Sebastian bir daha hiç görülmedi, doğru mu?"

"Bu doğru," diyor Blakely. "Ama kız kardeşime ne olduğunu ve bunu kimin yaptığını biliyoruz."

"Ama bunun etrafında da biraz gizem var, değil mi?"

Annem, "Komplo teorilerini teşvik etmek istemiyoruz," diyor.

"Bu insanlar zaten hayatımızı yeterince mahvetti." "Ama olay yerinde başka bir adamın kanı bulundu, değil mi?" "Evet, ama-" diye başlıyor annem.

Mülakatı yapan kişi "Şuna bir bakın" diyor.

Ekran, Declan'ın bir gece önce beni bulduğu otel barındaki grenli bir güvenlik kamerası görüntüsüne geçiyor. Şapkası sakallı yüzünün büyük bir kısmını gizliyor; kimse bunun o olduğunu tahmin edemez.

Hazel Declan'a, "Bak seni gördüğüne ne kadar sevinmiş,"

diyor. "Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bundan ne çıkarıyorsunuz?" diye soruyor. "Çünkü pek çok insan Teagan'ın bu videoda öpüştüğü adamın Declan De Rossi olduğuna inanıyor. Birbirlerini tanıyor gibi görünüyorlar; oturur oturmaz ona sarılıyor. Declan'ın geri döndüğünü ve Teagan'ı yeni erkek arkadaşıyla birlikte bildikleri yüzünden öldürdüğünü düşünenler var."

Blake başını sallar. "Evet ama Declan De Rossi ile şahsen tanıştım. Onunla yüz yüze konuştum. Bu o değil. Ve eğer onu öldürdüyse, neden ertesi geceye kadar bekledi? Neden burada ona sarılıyor ve neden birlikte gidiyorlar? Neden korkmuyor... ya da yaptığı şey için ona kızmıyor?"

"Videonun tamamına bakarsanız, Teagan barmenle de onu tanıyormuş gibi konuşuyor. O da böyleydi," diyor Austin.

"Ama hepiniz Teagan'ı utangaç olarak tanımladınız."

"Hayır," dedi annem. "Utangaç değil, çekingendi. Herkes gibi değildi ama istediğini nasıl elde edeceğini biliyordu."

"Her neyse, belki de o adamı tanıyordu," diyor Blakely. "Oraya ilk gittiğimizde bütün gün ne yaptığını bilmiyorum. Ayrıca Sebastian kim olduğu ve nasıl tanıştıkları konusunda da yalan söylüyordu. Eğer masum bir kurbanısa bunu neden yapsın ki?"

Röportaj, Güney Kaliforniya'da cerrah olduğunu iddia eden Sebastian Torres ile ilgili bir klibe geçiyor. Sonradan anlaşıldı ki

Ben oradayken Rancho San Flores tarafından istihdam edildi ve ben ayrıldıktan sonra işe gelmeyi bıraktı.

Hastanenin İK müdürü Sebastian'ı saygılı, çalışkan ve iyi bir mizah anlayışına sahip biri olarak tanımlıyor, ancak işe gelmeyi bıraktıktan sonra kendilerine sahte bir kimlik verdiğini ve hiçbir çekini bozduğunu fark ediyorlar.

Kağıt üzerinde Sebastian diye biri yok. Kimse onu tanımıyor gibi görünüyor ve o zamandan beri görülmedi.

"Sanırım o hastanedeyken bir ilişkiye başladılar ve adam bunu takıntı haline getirdi. Onun kim olduğu ya da nasıl tanıştıkları konusunda neden yalan söylemeyi seçtiğini bilmiyorum - sanırım uygunsuz olduğu için. Belki de onun hala hastanede çalıştığını düşünüyordu ve kovulmasından endişe ediyordu" diyor Blakely.

"Yalnızdı," diye ekliyor annem. "Bu konuda çok konuşurdu - ne kadar yalnız olduğu hakkında. Dokunulmayı özlediğini ve herkesin onun bir ucube olduğunu düşündüğünü söylerdi. Sanırım yalnız kalmak istemiyordu."

"Belki de Declan'ın takipçilerinden biriydi ve Teagan'a bu şekilde saplantılı hale geldi - bilmiyorum. Bu yüzden gitmesine izin vermek istememiş olabilir. Ama kız kardeşim öldü ve Sebastian ya da gerçek adı her neyse, onu öldürdü. Bildiğim tek şey bu. Odadaki diğer kan muhtemelen ona aitti çünkü Teagan'ı tanırıysam muhtemelen sonuna kadar savaşmıştır."

"Başka bir teori daha var," diyor görüşmeci. "Odada bulunan erkek kanının bir gece önce barda tanıştığı adama ait olduğu - belki de o adam geri geldi ve kavgayı başlatan da bu oldu ve Sebastian ikisini de öldürdü."

"Buna bu kadar çabuk inanmamamızın nedeni, o sırada bölgede ya da çevresinde başka kimsenin kaybolmamış ya da kayıp olarak bildirilmemiş olması. Yani, yeterince normal bir adama benziyor. Eğer kaybolduysa, neden kimse onu aramıyor? Neden kimsenin ayrılmadığı bir otel odasında hala bu adamın eşyaları yoktu?" Austin soruyor.

"Son bir soru: Açıkçası, De Rossi'lerle olan ilişkisi nedeniyle, neler olduğu hakkında çok fazla konuşma ve spekülasyon oldu, ancak insanların Teagan'ın davası hakkında ne bilmelerini istersiniz?"

"Komplo teorilerinin sona ermesini istiyorum," diyor Blakely. "Yarının Kilisesi'nin Declan ve Teagan'ı canlı gördüklerini iddia eden fotoğraf ve hikayeleri internette yayınlamayı bırakmasını istiyorum. Onun resmini kullanmayı bırakmalarını istiyorum."

Çünkü onun bir ailesi vardı ve bu bizi incitiyor. Teagan bir tanrı değil. O bir cinayet kurbanı."

Annemle babam onaylarcasına başlarını salladılar.

"Polisin bu adamı bulmasını istiyorum," diyor annem. "Birileri onun kim olduğunu ya da eskiden kim olduğunu ve şimdi nerede olduğunu biliyor. Onun yakalanmasını istiyorum."

"Elimizden geldiğince iyileşmeye çalışıyoruz," diyor kız kardeşim. "Geçen yıl doğum gününü birlikte kutladık ve Teagan'ın en sevdiği sahile küçük bir anı kutusu gömdük. Ama bunu başka bir aileye daha yapamaması için yakalanmasını istiyoruz."

Bebek ağlamaya başlar ve Austin onu Blakely'ye geri verir.

"Umarım hepinizin iyiliği için o gün gelir," diyor röportajı yapan kişi. "Peki küçük çocuğunuzu tanıtmak ister misiniz?"

"Evet," diyor Blakely. "Bu benim kızım, Evelyn - sekiz aylık. Evelyn Teagan'ın göbek adıydı, biz de ona onun adını verdik."

"Aww, Teagan, bu çok hoş."

"Evet, öyle," diyorum, gözyaşlarım yüzümden akarken. "Gerçekten çok güzel."

Röportajı yapan kişi orada oldukları için hepsine teşekkür eder, iyi dileklerini sunar ve jenerik başlar.

Şimdi gerçek suç bağımlısından gerçek suç kurbanına döndüm. Acaba bu diziler bana yaptıkları gibi kaç kez yanlış yaptılar?

"İyi misin meleğim?" Luca sorar.

"Ben iyiyim."

"Hıçkırarak ağlıyorsun bebeğim. Emin misin?" Ayağa kalkıyor ve odayı geçip bana doğru geliyor, beni kucaklıyor. "Sorun yok. Sen artık bir gizemsin, ölümsüzsün. Aslında oldukça havalıydı."

"Hayır, biliyorum. Ben gerçekten iyiyim. Onları görmek güzeldi ve dediğim gibi mutlu görünüyorlar. Bebek de çok tatlı."

"Onları şimdi daha mı çok özlediyorsun?" River soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. Onları gerçekten özlemiyorum. Onların fikrini özlediyorum- eğer her şey farklı olabilseydi. Ama beni seven bir ailem var. Mutluyum."

"Peki, bugün ne yapmak istiyorsun?" Declan soruyor. "Dışarı çıkmak ister misin? Ne istersen yapabiliriz - eğer sadece yalnız kalmak istiyorsan, bu da sorun değil."

"Hepimiz tekneye çıkabilir miyiz?" Ben soruyorum. "Ve bolca alkol getirebilir miyiz?" "Elbette," diyor.

Luca, "Sen ve Riv üzerinde çalıştığınız *sırt vuruşlarını* bize gösterebilirsiniz," diyor.

Hepimiz odalarımıza gidip üstümüzü değiştirdikten sonra toparlanıp SUV'ye binerek rıhtıma doğru yola çıktık. Gün boyunca demir atıp dinlenebileceğimiz bir yer bulduktan sonra, Declan'ı bira soğutucusunun yanında köşeye sıkıştırarak nihayet yalnız yakaladım.

"Declan?"

"Öyle mi?"

"Sence Sebastian izlemiş midir?"

"Muhtemelen," diyor. "Yapmasaydı şaşırdım, siz şaşırmaz mıydınız?" "Peki ya kitap... orada öylece duruyor muydu? Onu görmediniz mi?"

"Hayır, tatlım, yapmadım. Bilseydim sana söylerdim, söz veriyorum. Yine de bizi bulmuş gibi görünüyor."

"Sence onu bir daha görebilecek miyiz?"

"Bilmiyorum bebeğim. Güzel olurdu."

"Evet, olurdu."

Bir bira açıyor ve bana uzatıyor. "Başka neye ihtiyacın var, kedicik?" diye soruyor.

"Yok bir şey," diyorum ona. "Ben iyiyim. Aslında... doğum gününün ne zaman olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, üzgünüm bebeğim. Üzgün değilim."

"Evet, tamam. Teşekkürler." Onu öptükten sonra yerime dönüyorum, teknenin arkasında Luca'nın bacaklarının arasına uzanıyorum. Gülümsemeye çalışıyorum çünkü iyi olmaktan daha *iyiyim*, mutluyum. Kimse her istediğini elde edemez ve benim minnettar olmam gereken çok şey var.

Eskiden sevmekten aciz olduğumu düşünürdüm ama gerçek şu ki, henüz her parçamı sevebilecek, kendimi gösterebileceğim biriyle tanışmamıştım. Şimdi, bunu defalarca yaptım.

Birkaç içkiden sonra ona sırtüstü yüzüşümü gösterdim.

Ve Declan River'a can yeleği giydiriyor çünkü hala yüzemiyor. Güneş batana kadar kalıyoruz ve eve döndüğümüzde *Dorian Gray'in Portresi*'nin açıklamalı kopyasını odama götürüp karıştırıyorum ve onu özlüyorum. Hazel benim için bebeğin bir resmini bastırıyor ve Yorulduğumda Luca'nın yatağına giriyorum.

"Selam karıcığım," diyor kollarını bana dolayarak.

"Selam, bebeğim."

Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve gözlerini kapatarak anında uykuya dalıyor.

Ve ben iyiyim. Kimseyi incitmedim ve sadece birkaç kez gerçekten incitmek istedim. Çoğu gün, parçalanmış içim bütün hissediyor. Bir yerim ve amacım var ve özgürüm. Asla yalnız kalmak zorunda kalmayacağım ve dünya yeniden renklendi. Yaptıklarımız yanımıza kâr kaldı ve çok ama çok uzun bir süre boyunca asla yakalanmayacağız - Ölüm tarafından bile.

Ve *bu* lanet bir şiir.

TEŞEKKÜRLER

Tüm "iyi" şeylerin bir sonu olmalı, değil mi? İşte *Harabeye Giden Yol*'un sonuna geldik. Umarım hepiniz bu yolculuktan, zihin karmaşasından ve dengesiz karakterlerden benim kadar keyif almışsınızdır. Onların gitmesine izin vermek kesinlikle zordu.

Tüm yazımı Yarının Tanrılarına feda ederken gösterdiğiniz sabır için eşime ve çocuklarıma teşekkür ederim. Sevginiz ve desteğiniz olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

ARC ekibime yaptığınız her şey için teşekkür ederim - küçük bir bağımsız yazarı desteklemek için zaman ayırdığınız ve beni her zaman teşvik ettiğiniz için.

Eski ve yeni okuyucularıma, burada olduğunuz ve bu hikayeye bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Ben hâlâ burada yazıyorum çünkü siz hâlâ burada okuyorsunuz.

YAZAR HAKKINDA

Elle Mitchell hevesli bir okuyucu, hayalperest, bilgi yiyicisi ve yeni yetişkin çağdaş ve karanlık romantizm yazarıdır. Kitapları hem olay örgüsü hem de baharat içeriyor ve bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek gerçek hayat sorunları ve mücadeleleriyle uğraşan kusurlu, ilişkilendirilebilir karakterler etrafında toplanıyor. Gerçek hayat gibi karmaşık ve duygusaldırlar. Tüm kitaplarının sağlıklı bir ilişkinin nasıl olması gerektiğini her fırsatta tasvir edeceğine dair söz veremez. Saflık temalarını reddediyor. Yapabileceği en iyi şey, her şey söylendiğinde ve yapıldığında nihai bir HEA sözü vermektir.

Kendi kafasının içinde var olmadığı ve hayal gücünün figürleriyle konuşmadığı zamanlarda, kocası ve çocuklarıyla vakit geçirmekten, seyahat etmekten, yürüyüş yapmaktan ve sıradan şeylerden keyif almaktan hoşlanıyor.

ELLE TARAFINDAN DA

Güzel Zehirlenmiş (Yarının Tanrıları Düeti #1) Yara
İzleriyle Oyulmuş
Geride Bıraktığımız Parçalar (Lost Hollow #1)
Unutmaya Çalıştığımız Parçalar (Lost Hollow #2)
Biraz Kararsız
Broken People (Broken #1)
Broken Apart (Broken #1.5)
Broken Reverie (Broken #2)

İçindekiler

- [1. BİR](#)
- [2. İKİ](#)
- [3. ÜÇ](#)
- [4. DÖRT](#)
- [5. BEŞ](#)
- [6. ALTI](#)
- [7. YEDİ](#)
- [8. SEKİZ](#)
- [9. DOKUZ](#)
- [10. ON](#)
- [11. ON BİR](#)
- [12. ON İKİ](#)
- [13. ON ÜÇ](#)
- [14. ON DÖRT](#)
- [15. ON BEŞ](#)
- [16. ON ALTI](#)
- [17. YEDİ](#)
- [18. SEKİZ](#)
- [19. NINETEEN](#)
- [20. YİRMİ](#)
- [21. YİRMİ BİR](#)
- [22. YİRMİ İKİ](#)
- [23. YİRMİ ÜÇ](#)
- [24. YİRMİ DÖRT YAZAR](#)
- [HAKKINDA TEŞEKKÜR](#)
- [ELLE TARAFINDAN DA](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

